

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

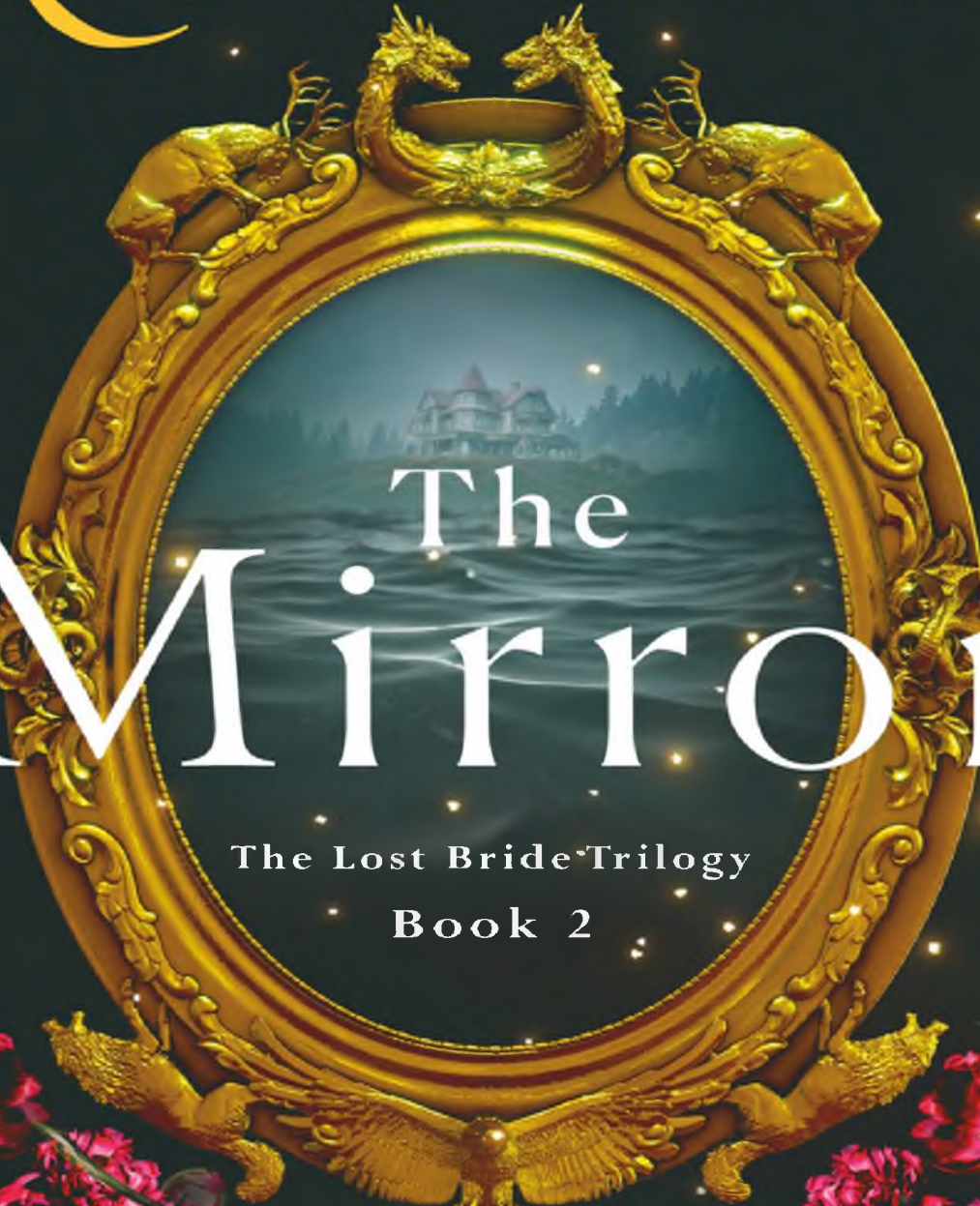
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

Nora Roberts

The Mirror

The Lost Bride Trilogy
Book 2

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

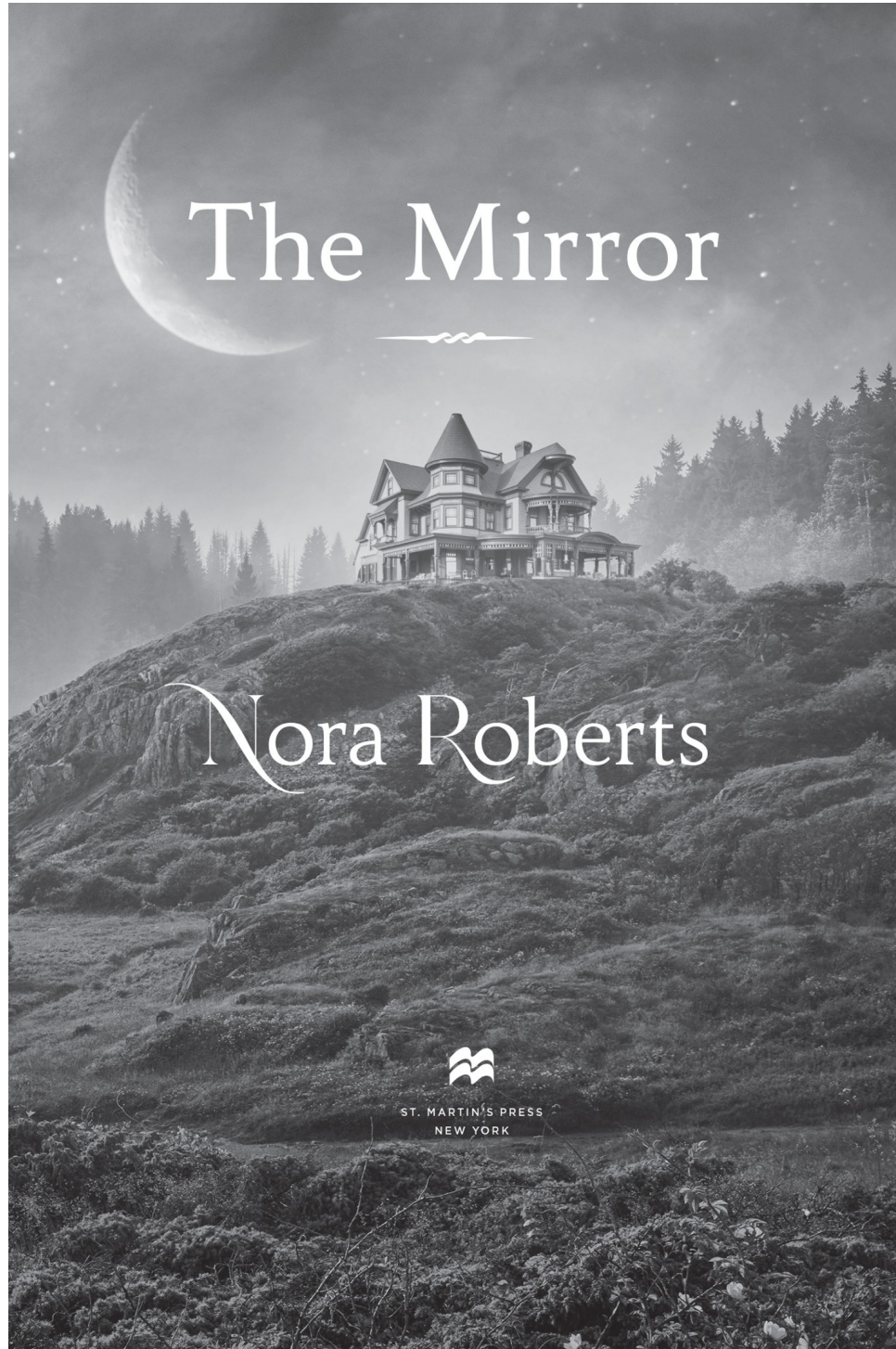
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

Aileye
Kan bağı olanlar ve seçilmiş olanlar

BİRİNCİ BÖLÜM

Tanık

Tanık olabilir misiniz?

—Brian Holland, Lamont Dozier, Eddie Holland

Önsöz

Malikâne, nesiller boyu olduğu gibi, denizin çırpındığı yüksek, sivri uçlu kayalıkların üzerinde duruyordu. Yazların bunaltıcı sıcağında, kışların sert rüzgârlarına karşı, çiçek açan baharlarda ve solan sonbaharlarda, Maine'in kayalık kıyılarında yerini koruyordu.

Taş ve kaplama duvarlarının içinde, parıldayan pencerelerinin ardında, doğumları ve ölümleri görmüş, zaferleri ve trajedileri yaşamıştı. Cilalı zeminlerine kan ve gözyaşları dökülmüştü; birçok köşesinde sırlar ve gölgeler yaşıyordu.

Ve hepsini hatırlıyordu.

Kulelerinden, dulların yürüyüş yolundan, büyük giriş kapılarının ötesindeki deniz duvarından, birçok göz Poole's Bay köyüne bakmıştı.

Hâlâ birçok göz oraya bakıyordu.

1794'te o büyük kapılar açıldığından beri, bir Poole o koridorlarda yürümüştü. Bir Poole büyük merdivenleri tırmanmış, birçok pencereden dışarı bakmış, hayallerini kurmuştu. Ve bazıları kabuslarını yaşamıştı.

Bazıları hala yaşıyordu.

Yedi talihsiz kadından ilki olan öldürülen gelin, tüm masumiyetiyle malikaneyi saran laneti taşıyacaktı. Nesilden nesile, kıskanç bir cadının öfkesi sayesinde gölgesi bir sonrakine, sonra da bir sonrakine geçti.

Kayıp gelinlerle birlikte, diğerleri de odaların labirentinde dolaşıyordu. Birçok ateşi yakan, yatakları yapan, yemekleri pişirenler görevlerine devam ediyorlardı.

Kadeh kaldırıp şerefe içenler, balo salonunda dans edenler, gece uykusuz bebekleri sallayanlar, hala şerefe içiyor, dans ediyor ve bebekleri sallıyorlardı.

Birçok odada zaman gelip geçti. Müzik çaldı, saatler tik tak etti, zeminler gıcırdadı, malikâne yeni bir nesil bekledi.

Lanetini bozabilecek birini beklerken.

Astrid Grandville Poole'un düğün kıyafetiyle öldükten iki yüz yıldan fazla bir süre sonra, katili malikaneyi lanetleyip uçurumdan atlayarak intihar ettikten iki yüz yıldan fazla bir süre sonra, Poole kanından gelen başka biri o görkemli giriş kapısından içeri girdi.

Ondan önce gelenler, malikaneyi kendine ait hale getirmesini izleyip beklediler. O, kendi hayallerini ya da onların hayallerini kurarken.

Müzik çaldığı, saatlerin tik tak ettiği ve zeminlerin gıcırdadığı labirentte yürüdüğü sırada. Ve zamanın geldiği ve gittiği aynaya doğru yürüdüğü sırada.

Oyulmuş yırtıcı hayvanlar bu aynanın camını çevreliyor ve ısırıyor, hırlıyor ve kayıyor gibi görünüyor. Ve camı, onun için olan şeye bir kapı açıyor, Poole kanı taşıyan bir başkası için de.

Ellerini birbirine kenetleyerek, birlikte kapıdan geçtiler. Ve hayaletler oldular.

Birinci Bölüm

Daha önce uzak ve belirsiz olan müzik şimdi etrafını sarmıştı. Aynanın diğer tarafında bulanık ve belirsiz olan renkler ve şekiller netleşti.

Sonya, birkaç ay önce varlığından haberdar olmadığı kuzeninin eli olan Owen'ın elini sıktı. O el sıcaktı, o el gerçektir.

Beyaz çarşafarla örtülmüş mobilyalar yerine, insanlar etraflarında dönüyordu. Yüksek topuzlu saçları, uzun elbiseleriyle kadınlar ve keskin, koyu renkli takım elbiseli erkekler dans ediyor, gülüyor, içiyorlardı. Oda, balo salonu, çiçek kokuyordu. Çok fazla çiçek vardı. Ve parfüm kokusu. Orkestra canlı ve hızlı bir parça çalıyordu.

Müziğin üstünde, bir kadının yüksek ve parlak kahkahasını duydu. Saçları geriye taranmış bir adamın şakağından bir damla terin süzüldüğünü gördü, adam dans partnerini yönlendiriyordu.

Ve kendi kalp atışlarının davul sesinden daha yüksek olduğunu duydu.

Eli titrediğinde, Owen elini daha sıkı tuttu. Ve neredeyse kayıtsız bir şekilde, "Bu çok tuhaf" dedi.

Boğazındaki histerik baloncuk nefes nefese bir kahkaha olarak dışarı çıktı. "Aynen öyle. Bunu daha önce de yaptım, geçirdim, ama bunu yaparken uyanık olduğum ilk seferdi. Önceden, bunu rüyamda gördüğümü sanıyordum. Ama bu bir rüya değil."

"Hayır." Odayı gözden geçirdi. "Nerede olduğumuzu biliyoruz. Burası balo salonu. Ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"1916. Deuce'un Poole aile tarihini anlatan kitabını okudum ve resimlere yeterince baktım, bunun Lisbeth Poole'un düğün resepsiyonu olduğunu biliyorum."

Ginini keyifle içen bir adam, ona çarparak sendeledi. "Aman Tanrım."

"Bu çok tuhaf." Owen kaşlarını çatarak ona döndü ve kendi gözlerinden biraz daha açık tonlu Poole yeşili gözleriyle onu inceledi. "İyi misin?"

Kız başını salladı. "Yerinden ya da zamandan ya da her ne haltsa, biz buraya ait değiliz. Onlar bizi görmüyor, hissetmiyor. Ya da çoğu görmüyor, hissetmiyor. O burada değil."

"Kim?"

"Hester Dobbs. Katil cadı. O burada değil, henüz değil. Bu onun zamanı da değil."

"Yüz yıldan fazla süredir ölü olduğunu düşünürsek."

"Belki onu durdurabiliriz. Bu lanet bir rüya değil, belki de onu durdurmak için buradayız. Gelinlik içinde on üç örümcek ısırığı... Lisbeth bugün böyle ölecek. Eğer biz sadece..."

"Ne, kıyafetlerini çıkarmak mı?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler denemeliyiz. Nerede o? Lissy nerede?"

Owen işaret etti. "Balo salonunun diğer tarafında mı? Ben daha uzunum, daha fazla kişinin üzerinden görebilirim. Resimleri de gördüm ve bana düğün elbisesi gibi görünüyor."

Sonya'yı sola kaydırıldı.

"Evet! Evet, bu o."

O ilerlemeye başladığında, insanlar onun arasından dans ederek geçtiler.

Bazıları ona hafif bir elektrik şoku gibi bir sarsıntı verdi, diğerleri ise kemiklerine kadar işleyen bir ürperti. "Çamurda yürümek gibi," diye

mırıldandı Owen ve sinirli bir şekilde

elini dağınık kahverengi saçlarının arasına soktu. "Ya da lanet olası bataklık gibi."

"Biliyorum. Biliyorum. Daha önce de böyle olmuştu. Artık onu göremiyorum. Çok kalabalık. Sen görebiliyor musun?"

"Devam et. Sağımıza doğru hareket ediyor. Dans ediyor. O... Kahretsin!"

"Ne? Ne oldu? B e n ..." Şimdi, dansçıların arkasındaki boşluktan genç, tatlı yüzündeki şok ve acı ifadesini gördü.

Ve sonra çılgılık.

"Çok geç kaldık, çok geç." Ama ilerlemeye devam etti. "Onu kurtaramazsak, Dobbs'un onun alyansını almasını engellemeliyiz. Yedi yüzüğün hepsine ihtiyacı var. Önce onu almamız lazım."

Lisbeth kocasının kollarında yere yığılırken, Sonya havadaki değişimi, ani ve keskin acıyı hissetti.

Hester Dobbs, sert güzelliği parıldayan, karanlık gözleri zehirle ışıldayan, balo salonunda sanki uçarak ilerliyordu. Ölen geline yaklaşıırken, dalgalanan siyah saçları görünmez bir rüzgarda dalgalanıyor gibiydi.

Öfkelenen Sonya, "Dur! Seni kaltak. Onu rahat bırak!" diye bağırdı.

Dobbs başını çevirdi. Bir an, sadece bir an için, Sonya yüzündeki sert güzelliğin üzerinde şaşkınlık ve belki de bir parça korku gördü.

Sonra o görünmez rüzgar ona çarptı, buz gibi bir yumruk gibi ona vurdu. Owen'ın elini bırakmasına neden oldu, onu geriye doğru uçurdu, öne doğru koşan insanların arasından uçu.

Yere o kadar sert düştü ki, sersemlemiş ve başı dönmüştü. Nefes almaya, kendini kaldırmaya çalışırken, avucundan daha geniş bir örümceğin yerde ona doğru koştuğunu gördü.

Gerçek, diye düşündü, bir şekilde gerçektir, bir şekilde *şimdi*.

O, ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalışırken oda çığlıklar, ağlamalar ve koşuşturan ayak sesleriyle doldu.

Kırmızı gözlerinin parladığını gördü ve ilk acımasız ısırığa hazırlandı.

Çıplak ayağından bir santim uzakta, Owen onu ezdi. Çirkin bir çıtırtı duyduğunda midesi bulandı.

"Kalk." Onu ayağa kaldırdı. "Yürü!" "Aldın mı? Yüzüğü aldın mı?" "Yüzük yok, gelin de yok. Biz yokuz."

Onu kaosun içinden sürükleyerek aynanın içinden itti. Ve onun peşinden atladı.

Kız doğrudan Trey'in kollarına düştü. Ve üç köpek üzerlerine üşüşürken Trey onu sıkıca kucakladı.

"Seni yakaladım. Tanrım, donuyorsun."

"Çok soğuk oldu." Şimdi dişleri titriyordu.

"Yaralandın mı?" Onu elleriyle yoklarken Owen'a baktı. "İkinizden biri yaralandı mı?"

"Sonya, senin Gold Room'un dışında yaptığın gibi uçtu."

"Ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım." Trey'e yaslanarak, onun sıcaklığına minnettar olarak, Cleo'ya baktı. "Lisbeth Poole'du. Onu durduramadık."

"Seni aşağıya götürelim." Cleo, Sonya'nın saçlarını okşadı. "İkinizi de aşağıya götürelim."

"Bir içkiye ihtiyacım var." Konuşurken, kavgacı köpeği Jones onu kokladı, Owen ayakkabısının tabanına baktı. "Ve yeni bir çift ayakkabı."

"O ne?" diye sordu Cleo. "Kötü

örümcek bağırsakları."

"Çıkar şunu! Kötü örümcek bağırsaklarını evin içinde sürükleyemezsin."

"Evet, benim de ilk düşüncem oydu."

Sonya'nın en iyi arkadaşı ve ev arkadaşı Cleopatra Fabares devraldı.

"Trey, Sonya'yı aşağıya götür. Mutfağa. Hepimizin bir içkiye ihtiyacı var. Sen. O iğrenç ayakkabıları çıkar," diye Cleo Owen'a tekrar emretti. "Onları koyacak bir şey bulana kadar burada bırak."

"Evet, evet, evet."

"Hemen arkandan geliyoruz. İkimize de viski koyabilirsin. Çift porsiyon."

Owen ayakkabılarını çıkarmak için eğildiğinde, Cleo onu tekrar alarma geçiren bir nefes aldı.

"Ayna. Yok olmuş. Tamamen yok olmuş." Dönüp baktı. "Orospu çocuğu."

"Şu lanet ayakkabıları çıkar," diye ısrar etti. "Ve aşağı inelim. Sonra sen ve Sonya, ikinizin o lanet aynanın içinde kaybolduğunuz andan itibaren baştan başlayacaksınız."

"Önce viski."

MacTavish aileden olmasa da duygusal olarak onlara bağlı olan Sonya, viski içen biri değildi. Bu gece bir istisna yapacaktı. Hâlâ sarsılmış halde, Trey'in onu balo salonundan koridorlardan geçerek evin içinden geçip ışıkları yakmasına izin verdi.

"O aynanın önünde durduğumdan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Saçlarını düzeltti, saçlarını tutacak bir bağ arzuladı, sonra saçlarının ağırlığını tekrar düşmesine izin verdi.

"Yataktan kalkıp oraya yürüdüğümü hatırlamıyorum. Ve sen oradaydın."

"Cleo aradı."

"Cleo aradı," diye mırıldandı.

Cleo, on yıldır en yakın arkadaşı. Cleo, lanetli, hayaletli ve çılgın bir ölü cadının yaşadığını bilmesine rağmen tereddüt etmeden onunla birlikte malikaneye taşınmıştı.

Sonya, Cleo olduğu için, bu unsurların onu caydırmak yerine ekstra motivasyon kaynağı olduğunu düşündü. Ama Cleo'nun Creole büyükannesi, kendini cadı ilan eden biriydi - iyi türden.

Köpekleri, onun Mookie'si ve onun Yoda'sı yanlarında, Trey onu ana kata indirdi.

Merdivenlerin dibinde durup Astrid Grandville Poole'un portresine baktı. İlk gelin, beyaz elbisesiyle çok güzel, çok trajik.

"Her şey onunla başladı. Şu anda olan her şey onunla başladı, 1806'daki düğün gününde. Hester Dobbs onu öldürüp parmağından yüzüğünü çıkardığında.

"Benimle bitmesi gerekiyor. Bitmesi gerekiyor." Ona baktı, güvenmeye başladığı o derin mavi gözlere.

"Geldin. Cleo aradı ve sen geldin. Sabah üçten sonra." "Tabii ki geldim."

"Ama... bir müşterinin yanındaydın. Hastanede." Her şey bir anda aklına geldi. "Ah, o zavallı kadın. Kocas... eski kocası... ona saldırdı. Çocukları..."

"Onlar iyi." Sesi yatıştırıcıydı. Hâlâ çok solgundu. "Hepsi iyi olacak. Merak etme."

"Sen endişeliydin. Ve çok kızgındın. Bana haber vermek için aradığında bunu duyabiliyordum."

"Annesi ve kız kardeşi şu anda onunla birlikte." Trey onu döndürdü ve mutfağa doğru yönlendirdi. "Polis onu yakaladı ve o da ailesinin yanında. Çocuklar da onlarla birlikte."

"Ve gerisini sen halledeceksin, çünkü senin işin bu. Sadece avukatlık değil. Sen halletmekten sorumlusun." Yürürken başını omzuna yasladı. "Biraz kendimi iyi hissetmiyorum."

"Gerçekten mi? Nedenini tahmin edemiyorum."

Mutfağın ışıklarını açtı, mutfak şöminesinde çıtırdayan ateşi, büyük yemek odasında da bir başka ateşin yandığını fark etti.

Işığı, sıcaklığı getiriyordu. Bakımla ilgilenen tek kişi o değildi.

Sonra Sonya'yı masaya götürdü. "Otur. Şarap ister misin? Çay? Su?"

"Viski." Derin bir nefes aldı.

Owen'ın birkaç saat önce, endişesini, öfkesini ve bununla birlikte gelen tüm hayal kırıklığını bir arkadaşına dökmek için bir şişe aldığı aklına geldi.

"Bu gece bunun için uygun bir gece gibi görünüyor."

Ateşin çıtırtısıyla soğuk en kötüsü geçip giderken, Trey'in etrafta dolaşan köpekler için bisküvi çıkardığını, Owen'ın köpeği Jones için bir tane ayırdığını izledi, sonra da kot pantolon ve flanel gömleğiyle rahat ve kendinden emin bir şekilde uşak odasına girdi.

Onu ilk kez, malikanede gezdirdiği zaman gördüğü gibi, başı hala dönüyordu. Üçüncü nesil, uzun bacaklı, sırık gibi avukat, siyah saçları ve derin mavi gözleri.

Sonsuz gibi görünen sabrı.

O da evi en az onun kadar iyi tanıyordu, hatta daha iyi, diye düzeltti. Çocukluğundan beri, hiç tanımadığı amcası tarafından karşılanan odaları ve koridorları dolaşmıştı. Babasının ikizi, doğumda ayrılmış klasik ikiz.

Ama aynı aynada karşılaşmışlardı, değil mi? O ikizler. Çocukken, yetişkinen. İkisi de sanatçı, ikisi de pek çok yönden birbirine benziyordu. İkiz

Cleo buna "hafıza" diyordu.

Biri, sevgi dolu ebeveynlerin oğlu, sevgi dolu bir eşin kocası, sevilen ve sevgi dolu bir kızın babası olan Bostonlu Andrew MacTavish olacaktı. Hepsi de onu yas tuttu ve hatırladı.

Diğeri ise Poole's Bay'de bir Poole olarak büyüdü, gelişen aile işini devraldı, malikaneyi miras aldı ve orada yaşadı, aslında teyzesi olan bir kadının oğlu olarak, ve tüm bunlar, ailenin reisi Patricia Poole'un soğukkanlı kaprisinin bir sonucu olarak.

Bütün bunları düşünmek bile zihnini, kalbini acıtıyordu. Yüzünü elleriyle kapattı, sakinleşmeye çalışırken yavaşça nefes aldı.

Trey bir şişe ve bardaklarla geri döndüğünde, cebindeki telefon Grand Funk Railroad'un "Please Don't Worry" şarkısını çalmaya başladı.

Sonya yarı gülerек ellerini indirdi. "Clover asla yanılmaz. On dokuz yaşındaki hayalet büyükannemden küçük bir moral şarkısı."

Trey şişeyi masaya koydu. "İşe yaradı mı?"

"Sanırım işe yaradı." Yoda pençelerini kucağına koyduğunda, kafasını okşadı. "Ve daha fazlası da var," dedi, göz bandı takan Jones, Cleo ve Owen'ın önünde sağlam bacaklarıyla odaya girerken.

"Hala üşüyorsan diye sana bir kazak almak için odana uğradık." "Şimdi daha iyiyim, ama teşekkürler." Kazak aldı, sonra Cleo'nun elini tuttu. "Beni koruduğun için çok beni düşündüğünüz için çok teşekkürler. Trey ve Owen'ı aradığınız için."

Cleo'nun telefonundan Dionne Warwick "That's What Friends Are For" şarkısını söyledi.

"Doğru." Cleo oturdu ve Owen'a baktı. "Bana bir içki ısmarla, denizci."

Her bardağa üç parmak kadar içki döktü. "Burada olmaya," dedi Owen. "Tam burada, tam şu anda. Şu anda bu çok iyi bir şey."

"Öyle." Sonya kadehini kaldırdı, bir yudum aldı. Titredi.

"Tamam. Pekala. Ne olduğunu bilmek istediğini biliyorum, ama baştan başlayabilir miyiz? Baloya nasıl geldiğimi bilmiyorum, ama sen de benimle birlikteydin, Cleo. Seni uyandırdım mı?"

"Hayır. Ama biri uyandırdı." Uzun, yavaş bir yudum aldı, yudumu boğazından geçirdi, sindirdi. "Saat üçte saati, piyanoyu, birinin ağladığını ve acı çekiyormuş gibi ses çıkaran birini duydum. Bilirsin."

Diğerlerine baktı, kıvrılan saçlarını düzeltti. "Her zamanki gece yarısı malikanesi eğlencesi. Dönüp uyumaya devam edecektim, ama... Biri bana dokundu. Omzuma," dedi,

kendi elini omzuna koydu. "Ve senin adını söylediler. 'Sonya,' sadece 'Sonya,' ama sesinde aciliyet vardı."

"Benim adım mı?"

"Evet. Işığ ı açtım ve muhtemelen rüya gördüğümü düşündüm, ama o aciliyet? Aklımdan çıkmadı ve kalktım. Seni kontrol etmeye gidiyordum, ama sen odandan çıkıyordun. Uyurgezerlik, trans yürüyüşü, ya da her ne haltsa. Telefonumu almaya koştum ve seni takip ederken Trey'i aradım."

Trey'e döndü. "Owen bana senin onun evinde olduğunu söyledi. Müşterin, sarhoş pislik eski sevgilisi tarafından incitilen arkadaşın hakkında bana bilgi verdi. Onun ve çocuklarının iyi olacağına sevindim."

"Sinirlenmişim. Bu konuda haklıydın," dedi Trey, Sonya'ya. "Owen'ın evinden Mookie'yi almaya gittim ve ona bağırdım. Onun yedek odasında kaldım."

"İyi yaptın," diye devam etti Cleo. "Üçüncü kata çıktın, Sonya, ve ağlayan kadını çok net duyabiliyordum. O odanın önünde durdun, eskiden çocuk odasıydı, değil mi? Kapıyı açtın ve yemin ederim, Son, ağlamayla birlikte sallanan sandalyeyi görebiliyor ve duyabiliyordum, ve sen dedin ki... Her gece, her yıl, Carlotta oğlunun yasını tutuyor gibi bir şey."

"Hugh Poole'un ikinci eşi, Marianne doğumda öldükten yaklaşık altı yıl sonra, ikizleri Owen ve Jane'i doğurdu. Üç çocukları daha oldu, Carlotta ve Hugh. Biri bebekken öldü." Sonya tekrar içti, tekrar titredi. "Kitapta yazıyor."

"Ben de hatırlıyorum. Trey'e mesaj attım, böylece bizim, senin nereye gittiğini bilsin diye, ve sana orada olduğumu söyleyip durdum. Utanmadan söylüyorum, Gold Room'a, o kaltağ ın odasına ineceğini korkuyordum. Etrafında kırmızı bir ışık parıldadığını ve dumanların yükseldiğini görebiliyordum. Sen kapıya baktın ve ben, "Tanrım, yapma" diye düşündüm. Onun korku ve kederle beslendiğini söyledin. Tam olarak kaydetmek için telefonumdaki kayıt cihazını açmalıydım, ama aklıma gelmedi."

"Neden acaba?"

Owen'ın yorumuna Cleo kıkırdadı. "Onun her gece, her yıl gözyaşlarını içtiğini söyledin. Sonra, tanrıçaya şükür, diğer yöne döndün."

Bardağ ını Owen'a uzattı. "Bir tane daha ver." Ve biraz daha içti.

“Hizmetçilerin odalarında biri acı içinde bağıırıyordu. Bir kapıya gittin ve yemin ederim ki hasta kokusu alıyordum ve yatak sanki içinde biri varmış gibi gıcırđıyordu, birisi dönüp duruyordu. Üzücü, çok üzücü, zavallı Molly O’Brian’a yardım edemedin dedin.”

"Molly," diye mırıldandı Sonya. Yatakları yapan, ateşı yakan, ortalığı toplayan ruh.

"Onun Cobh'dan geldiğini ve burada bir yuva bulduğunu, ahşabı parlatmayı ne kadar sevdiğini söyledin ve onun için ağladın. Sadece tanık olabileceğini söyledin.

"Sen döndüğünde, "Kahretsin, Altın Oda" diye düşündüm. Ama sen balo salonuna doğru yola çıktın, ben de Trey'e bunu söyledim. Çok karanlıktı, ben de ışıkları yaktım. Sonra balo salonunun kapılarını açtın, ben de oradaki ışıkları yaktım.

“Ve orada ayna vardı. Orada değildi. Hepimiz kısa bir süre önce oradaydık ve orada değildi. Ama oradaydı. Çok soğuktu ve Gold Room'dan gelen nabız sesini duyabiliyordum. Lanet olası 'Tell-Tale Heart' gibi.”

Cleo biraz titredi, sonra devam etti.

“Aynaya bakışından, oğlum, anladım, benim görmediğim bir şey gördüğünü anladım. Ben göremedim. Sonra, oh, ne büyük bir rahatlama, Yoda'nın havladığını duydum, sonra diğer köpeklerin. Koşuklarını duydum ve sana beklemeni söyledim. 'Lütfen, sadece bekle.' Trey ve Owen içeri koşular, köpekler de. Ve sen uyandın.”

"Hiçbirini hatırlamıyorum. Ya da... bazılarını, uyanınca bulanık ve soluk bir rüya gibi. Beklememi söylediğini duydum. Sanırım. Ve köpeklerin havlamasını. Yarı uyanık, yarı uykuluydum galiba. Sonra uyanmışım ve aynanın önünde duruyordum.”

Owen'a döndü. "Sen de benim gördüğümü gördün." "Işık, hareket, renk.”

"Trey ve ben görmedik. Biz Pooles değiliz. O bir geçit," dedi Cleo kesin bir şekilde. "Ama herkes için değil. Seni çektiğini söyledin.”

"Öyleydi. Müzik vardı. Müzik duydum.”

"Evet," diye onayladı Owen. "Ben o çekimi hissetmedim, ama bir şey gördüm, bir şey duydum.”

"Hissetmedin, ama benimle geldin.”

Bu sefer Owen'ın telefonu "We Are Family" şarkısıyla çaldı.

"Garip bir yolculuktu," dedi Owen ve kendine bir bardak daha viski doldurdu. "Beş dakika, en fazla on dakika, ama unutulmazdı.”

"Bir saate yakın," diye düzeltti Trey. "Elli altı dakika."

"Olamaz." Sonya başını sallayarak Owen'a onay için baktı. "Sadece birkaç dakika."

"Bu sadece burada zamanın senin bulunduğun yerden farklı olduğunu gösterir. Neredeydin sen?" diye sordu Cleo.

"Lisbeth Poole'un düğün resepsiyonunda. 1916 yılında balo salonunda," dedi Sonya ve onlara anlattı.

"Bizi beklemiyordu." Sonya bardağını iterek arkasına yaslandı. "Seslendiğimde şaşırdı. Sanırım bizi görmedi, ama sesimi duydu. Ve sanırım bir anlığına korktu. Yarım dakika kadar. Ama bu onu durdurmadı."

"Artık çok geçti." Owen kadehine bakarak kaşlarını çatı. "Bunu durdurmanın, onu durdurmanın bir yolu yoktu."

"Yüzüğe önce ben ulaşabilirim diye düşündüm. Lisbeth'in yüzüğünü alıp Dobbs'un alamamasını sağlayacaktım. Ama..."

"Uçtun," dedi Owen. "Beni hedef almadı, tam sana nişan aldı. Seni on, on iki fit geriye fırlattı, koşan insanların arasından geçerek."

Bardağını son kez kaldırdı ve viskiyi içti. "Bu her gün görülen bir şey değil. Örümcek farklıydı."

"Ayakkabına bağırsakları bulaşan mı?" diye sordu Trey.

"O. Kurt örümceğinden daha büyük, ama kara dul izleri var. İnsanlar onun içinden geçip Sonya'ya doğru gitti. Çok hızlıydı da. Onun çirkin kıcını tekmeledim ve oradan kaçtık.

"Lisbeth Poole öldü," dedi Sonya'ya, "1916'daki o gece olduğu gibi, her zaman ölü kalacak."

"O zaman tüm bunların anlamı ne?" diye sordu Sonya, sabırsızca uzun kahverengi saçlarını iterek. "Her zaman çok geç olacaksa, onları öldürmesini engelleyemeyeceksek, ne anlamı var?"

Cleo'nun telefonundan Ariana Grande'nin "7 Rings" şarkısı çalmaya başladı.

"Mesele hiçbir zaman o gelinleri, o kadınları kurtarmak olmadı, Son." Cleo nazikçe konuştu. "Mesele onların yüzüklerini, yedi yüzüğü bulmak ve laneti bozmak. Hester Dobbs'u bu evden kovmak ve onun lanetini bozmak."

"Yüzükler Dobbs'ta."

"Bir yolunu buluruz." Trey elini onun elinin üzerine koydu. "Bir yolunu buluruz," diye tekrarladı, "ama bu gece bulamayız."

"Bu sabah," diye düzeltti Owen. "İşe gitmem gerek..." Telefonuna dokunarak saati kontrol etti. "Kahretsin, yaklaşık bir buçuk saat sonra. Ve lanet olası ayakkabılara ihtiyacım var. Yumurta pişiriyorum." Kalkarak ayağa kalktı. "Pastırma var mı?"

"Yumurta mı pişiriyorsun?"

"Kuzen, güneşin doğuşunu görmek için uyanıksam, kahvaltı yapmak isterim. Pastırmayı ben hallederim."

Trey, Sonya'nın elini bir kez daha okşadı. "Köpekleri biraz dışarı çıkaracağım."

O kalktığında, Sonya dışarıya bakmak için yerinden kıpırdadı. Evet, sabah geliyordu ve gece sona eriyordu.

Kendi işi ve kendi hayatı vardı. Malikanenin ona bunun ötesinde bir amaç verdiği takdirde, bunu yerine getirmek için elinden geleni yapardı.

Ama sabah geliyordu ve gün de onu takip edecekti.

Masadan kalkıp işe koyulmak için kendini zorladı.

"Kahve yapacağım."

Gün doğarken, oturup viski içip hayalet hikayeleri paylaştıkları gibi oturup kahvaltı yaptılar.

Köpekler kendi kahvaltılarını yedikten sonra, Trey onları tekrar dışarı çıkardı.

"Beni bırakman lazım," dedi Owen. "Temizlenip işe gitmem lazım. O ayakkabıları koyabileceğim bir çanta veya kutu var mı?"

"Ben hallederim," dedi Cleo.

"Halletmekten kastın..." "Yakmak."

"Oh, dostum."

"Dışarıda," diye ekledi, "bolca tuzla birlikte."

"Tanrım."

"Öyle yapılır," diye karşılık verdi Cleo. "Yeni değillerdi. Bunu kendim de görebiliyordum."

"Gerçekten çok eskimişlerdi."

Döndü, yanağını okşadı, birkaç günlük sakalını ovuşturdu. "Eminim başka ayakkabıların da vardır. Senin gibi başarılı bir iş adamı ve zanaatkarın."

"Bu bir iğneleme mi?"

O sadece tatlı bir şekilde gülümsedi. "En yakın arkadaşım için çok iyi giyilmiş ayakkabılarını feda ettin. Bu sefer alınganlık yok. Aslında, pasta yapmayı bilseydim, sana bir tane yapardım."

"Öğrenebilirsin. Turta severim. Hadi, Jones. Gitmeliyiz, Trey."

"Ben seninleyim. Sen iyisin, tatlım." Trey, Sonya'yı omuzlarından tutup öperken bunu bir açıklama olarak yaptı.

Onun kesinliği, Sonya'nın da kendinden emin olmasını sağladı.

"Ben iyiyim. Orası benim evim. O ayna orada olduğu sürece, o da benim."

"Güzel. İkinize de akşam yemeği borçluyum. Saat yedide sizi alabilirim."

"Akşam yemeğine gel. Sen de Owen. Güveç yapacağım." Trey ona göz kırptı. "Gerçekten mi?"

"Bir kez yaptım, tekrar yapabilirim. Sanırım."

"Ben varım." Owen telefonunu cebine attı.

Sonya ona doğru adım attı, yükselip yanağına öpücük kondurdu.

"Kurtardığın için teşekkürler." "Her zaman diyebilirim, ama... Tabii ki, her zaman."

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi Trey. "Hadi, Mooks."

Onlar dışarı çıktıktan sonra Sonya Cleo'ya döndü. "Onunla flört ediyordun."

Cleo kahverengi gözlerini genişletti. "Trey ile mi?" "Owen ile. Flört ediyordun. Senin flörtünü tanırım."

"O seninle birlikte o aynaya girdi, aslında senden önce. Hiç düşünmeden yaptı. Ve seni tehlikeden kurtardı. Benim flörtümü hak etti."

"Onun ayakkabılarını gerçekten yakacaksın, değil mi?" "Çok haklısın."

Sonya başını sallayarak dolaba gidip bir çöp torbası aldı.

"O zaman gidip ayakkabıları alalım, bu işi halledelim. Sonra günün geri kalanına başlamadan önce uzun ve sıcak bir duş almak istiyorum."

"Bir plan var."

İkinci Bölüm

Cleo, pot roast akşam yemeği için uzun listeyi alıp alışverişi yapmayı gönüllü olarak üstlendiğinden, Sonya kütüphanedeki masasına oturdu. Su şişesini ve tabletini masanın üzerine koydu.

Son birkaç aydır, evinin DJ'i Clover'ın müzikleri seçmesine alışmıştı. Bu yüzden, çalma listesini açmadan, ruh hali panosuna baktı.

Kahvaltıyı erken saatte yediği için, sabahın bir kısmını Ryder Sports teklifini hazırlamak için ayırabilirdi.

Boston'a gidip sunum yapmadan önce henüz zamanı vardı ve bu işi alabileceğini düşünüyordu. Ancak By Design'daki eski patronları zorlu rakiplerdi.

Matt ve Laine onu iyi eğitmişlerdi ve o da yedi yıl boyunca onlar için çok çalışmıştı. Büyük bir kampanyayı nasıl hazırlayacağını biliyordu.

Ancak, bir yıldan az bir süre önce kendi grafik tasarım şirketi olan Visual Art by Sonya'yı kurmuş olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi. Serbest çalışan, tek kişilik bir işletme olarak, o zamandan beri işler almıştı ve çok iyi işler çıkarmıştı.

Ancak, çok kuşaklı, köklü bir spor ekipmanları şirketi, bugüne kadar en büyük müşterisi olacaktı.

Ve eski nişanlısıyla bu müşteri için rekabet edeceğini bildiği için gurur duyduğunu da inkar edemezdi.

Aldatan piç kurusu.

Önemli değildi, diye kendini ikna etti. Brandon Wise önemli değildi. Önemli olan tek şey işiydi.

Gerçekten iyi bir konsepti ve mükemmel bir başlangıcı vardı. "İlerleme zamanı," dedi ve dosyayı açtı.

Yoda masasının altında kıvrılmışken, Cleo'nun geri geldiğini duyana kadar iki saat boyunca yoğun bir şekilde çalıştı.

"Kısa bir mola." Çalışmasını kaydetti ve Yoda'nın peşinden aşağı indi.

"Arabada iki çanta daha var," diye seslendi Cleo.

"O kadar çok ihtiyacımız var mıydı?"

"Eh, ben oradaydım."

Sonya çantaları almak için dışarı koştı, sonra durdu ve baharın kokusunu içlerine çekti.

Malikaneye ve Maine sahiline ilk kez kışın ortasında gelmişti. Şimdi hava ısınmış, nergisler açmıştı. Evin yanındaki büyük, sırık gibi ağacın dallarında, henüz kapanmış ve gizli kalmış şişkin tomurcuklar vardı.

Kollarını açarak, bir daire çizdi. "Burası artık benim yerim."

Suya vuran güneşin manzarası, onun. Kayalara çarpan dalgaların sesi, onun. Çiçeklerin açması ya da tomurcuklanması, onun.

Peki ya buraya konulan lanet de artık ona aitse? Bir şekilde, bir yolunu bulup bununla başa çıkacaktı.

Çantaları aldı ve eve geri döndü.

Mutfakta Cleo, market alışverişlerini yerleştiriyordu. "Bu çok büyük bir et parçası, evlat." "Biliyorum. Korkutucu, ama yapabilirim. Çok fazla elma almışsın.

at mı alıyoruz?"

"Oh, bu ne güzel olurdu! Ama hayır. Elmalı turta yapacağım."

"Elmalı turta mı yapıyorsun? Gerçek elmalardan mı? Sen kimsin ve benim Cleo'ma ne yaptın?"

"Ben artık malikanenin baş aşçısı Cleo'yum. Owen yapabileceğimi düşünmüyor ve ben de denemeden bilemeyeceğimi düşündüm. Bu yüzden annemi aradım ve o da ben marketteyken bana tarifini mesajla gönderdi. Zaten elma hariç hemen hemen her şeyimiz vardı."

Cleo bir kase çıkardıktan sonra elmaları içine koymaya başladı. "Ve eğer batırırsam, bunu sadece sen ve ben biliriz. Ve evdeki hayaletler."

"Asla kimseye söylemem."

Sonya'nın telefonundan Maroon 5'in "Secret" şarkısı çalmaya başladı.

"Güzel, o zaman anlaştık." Cleo bez market poşetlerini kaldırdı. "O büyük et parçasını ne zaman pişirmeye başlaman gerekiyor?"

"Sanırım bir, bir buçuk gibi. Kesinlikle bir'e kadar çalışacağım, sonra başlayacağım."

"O zaman saat 1:30'da burada buluşuruz. Bir kola alıp stüdyoma çıkacağım. Kola ister misin?"

"Evet, enerjiye ihtiyacım var. Gold Room'a yaklaşma, Cleo."

"Oh, bunun için endişelenmene gerek yok. Bugün benim için deniz kızları var, cadılar değil. Ve illüstrasyonlar yeterince iyi giderse, resim üzerinde biraz çalışabilirim."

Birlikte üst kata çıktılar.

Kütüphanede Cleo, Sonya'nın kola bardağına kendi bardağını vurdu. "Hadi sanatımızı yapmaya gidelim."

Masasına geri dönen Sonya, Ryder'ın teklifini bir kenara koydu. Bu teklifi hayalperestlik olarak görmese de, geçimini sağlamak için işine odaklanması gerekiyordu.

En yeni işi olan Poole's Bay'deki mağaza üzerinde çalıştı.

Tutarlılık, yaratıcılık, kullanıcı dostu, diye düşündü Gigi'nin mevcut, hantal ve tamamen sıkıcı web sitesini göz ardı ederken.

Oranın teması eğlence olmalı, diye karar verdi. Eğlenceli, rahat giysiler, sabun ve losyonlarda, mumlarda ve banyo tuzlarında şaşırtıcı ve eğlenceli kokular. Yine eğlenceli aksesuarlar ekleyin.

Eğlenceyi ön planda tutarak yeni bir mood board oluşturmaya başladı.

Bu yerin gerçekten yeni bir logoya ihtiyacı vardı. Bu, paketin bir parçası olmasa da, ne olacak ki diye düşündü. Zaten kafasında canlandırmıştı.

Topuklu ayakkabılar giymiş, kısa etekli, el çantasını sallayan, arkasında bir fular sallanan uzun bacaklı bir kadının silueti. Çalışırken, Paris'i biraz andırıyor diye düşündü. Mağazanın ismine uyuyordu.

Gündelik sofistike, kadınsı enerjiyi yansıtıyordu. Ve tabii ki eğlenceyi. Saat bir olduğunda alarmı çaldığında, kendini dışarı çıkardı.

Çalışmasını kaydetmeye ve bilgisayarı kapatmaya başladığında, ilk kez aşağıdaki fuayede bir topun zıplamasını duydu.

Onuncu yaş gününü göremeden ölen küçük çocuk Jack, Yoda ile oynamayı çok severdi. Ve bu sevgi karşılıklıydı.

Bunu bu kadar kolay kabul etmesi tuhaf gelebilir, ama Lost Bride Manor'da yeterince uzun süre yaşamış ve sadece kabul etmekle kalmayıp, kucaklamayı da öğrenmişti.

Onu korkutmak istemediği için -hayaleti nasıl korkutacağını bilmiyordu ama- aşağı inmeden önce seslendi.

"Bugünkü işimi bitiriyorum. Şimdi mutfakta işim var."

Mutfağa varana kadar Jack'ten hiçbir iz görmedi ve tüm dolap kapaklarının açık olduğunu fark etti.

"Sanırım Yoda ile oynamayı bitirmemişsin." Konuşurken kapıları kapattı.

"Ama benim programım var."

O, kocaman ağır tencereyi ve Cleo'nun büyük et parçasını çıkardı.

"Bu sefer o kadar korkutucu değil," diye kendi kendine söyledi. Ama aslında buna inanmıyordu

Kızartmayı baharatladı ve yağda kızartmaya başladı. Kızartma kızarıırken havuçları soymaya başladı.

Kızarmış bir et parçası ve bir yığın havuç vardı ve patatesleri soymaya başlamıştı ki Cleo içeri daldı.

"Üzgünüm! İşlerim uzadı." Cleo bir önlük aldı. "Bir denizkızı ailesi yapmaya başladım. Sevimli küçük denizkızı bebekleri ve yürümeye başlayan çocuklar. Sonra düşündüm: Nana ve Paw nerede? Onların da büyükanne ve büyükbabaları olmalı. Ben sana patatesleri soymanda yardım ederim, sen de bana elmaları soymamda yardım edersin."

Başka bir soyucu almadan önce, Cleo yanık bal rengi saçlarını yukarıya topladı.

"Kordonumu unutmuşum. Onu bana ver." Sonya, Cleo'nun bileğinden kordonu çıkarıp saçlarını bağladı. "Üniversitedeyken, hiç birlikte patates soyduğumuzu gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Ama kendimi kimseyle patates soyarken görmedim." Cleo, Sonya'ya bakarken gözleri parladı. "Utanç verici gerçek mi? Aslında hoşuma gidiyor."

Sonya, kabuk yığınına inceledi. "Her şey bittiğinde ve berbat olmadığında hoşuma gidiyor."

"Ben bu süreci, sanatı seviyorum. Sonuç sana gurur verir, ama süreç olmadan gurur duyamazsın."

"Gigi'nin işini yapıyorum. Bu süreci seviyorum. Ve bu sürecin, ilk kez tek başıma yaptığım kadar zorlu olmadığını itiraf edebilirim."

"FaceTime'da seninle takıldım."

Sonya ona kalçasını çarptı. "Bu daha iyi. Pişmanlık yok, değil mi? Taşınmak konusunda?"

"Hiç pişman değilim. Burayı seviyorum. Tanrım, stüdyomu seviyorum. Çok geçmeden dışarıda resim yapmaya zaman ayırmayı ve Owen bana tatlı küçük Sunfish'imi yaptığında Pazar öğleden sonralarını Poole's Bay'de yelken yaparak geçirmeyi seveceğim."

"Sen olmasan da kalırdım, çünkü burayı gördüğüm anda buranın benim yerim, benim evim olduğunu anlamıştım. Ama yarısı kadar bile mutlu olamazdım."

Tüm sebzeleri hazırladıklarında Sonya derin bir nefes aldı. "Tamam, başlıyoruz. Onları yağ ve meyve suyuna, otlarla birlikte dökün, hepsini karıştırın, bir süre pişirin, belki biraz kızartın."

"Tamam, sen bunu yap. Ben pasta hamuruna başlayacağım."

"Gerçekten turta hamuru mu yapıyorsun? Un ve... turta hamurunda ne varsa onlarla."

"İşle, Son, işle. Sadece iç kısmını yaparsan, bu bir tür hile olur. Ben sadece... Bu ses de ne?"

Sonya kalbi hızla atmasına rağmen karıştırmaya devam etti. "Yemek asansörü."

"Şey... Tanrım." Ellerini önlüğüne sürterek, Cleo uşak odasına girdi ve kaşlarını çatarak baktı. "Bakacağım. Umarım korkunç bir şey değildir, yoksa çok sinirleneceğim."

Sonya nefesini tuttu ve Cleo'nun "Aww! Oh, ne tatlı. Bak, Son. Çok güzel bir pasta tabağı." dediğini duyana kadar nefesini vermedi.

Tabağı içeri taşıdı. "Parlak kırmızı, oluklu ve beyaz iç kısmında bir elma var. Mükemmel. Ben de burada bulduğum bu eski, sade cam tabağı kullanacaktım."

"Molly. Doyle'lar için yaptığım güveç için bana bir tabak gönderdi. Lissy'nin tabağı. Bir düğün hediyesi."

Cleo pasta tabağını yere koydu, Sonya'nın omuzlarına sarıldı. "Zor, biliyorum zor, ama Owen haklıydı. Ona olanları değiştiremeyiz. Lisbeth Poole'a ya da Molly O'Brian'a olanları. Hiçbirine."

"Onların ölümünü izlemek korkunç, Cleo. Bunun sadece bir rüya olmadığını, bir şekilde orada olduğumu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadığımı bilmek daha da kötü."

"Biliyorum. Ama Sonya, sen tanık oluyorsun. Molly'nin odasının dışında söylediğin gibi. Ve bence bu önemli. Molly'nin bize bu şekilde bakmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Bana bu yemeği göndererek, umarım güzel bir turta yapabilmem için. Bu onun için önemli. Sen önemlisin."

"Artık hepsi benim için önemli. Dobbs'u durdurmak istiyorum. Yaptığı tüm kötülüklerin bedelini ödemesini istiyorum. İstiyorum ki..."

Kapılar çarpılmaya başladı; pencereler açılıp kapandı.

"Oh, siktir git," diye bağırdı Cleo. "Seni kalpsiz yaşlı kaltak!" Sonya, istemese de kahkahalar attı.

iPad rock müziği çalmaya başladı ve onları iyi zamanları kutlamaya davet etti. "Doğru, doğru, Clover." Cleo yumruklarını havada salladı, kalçalarını salladı

kalçalarını salladı. "Bu gece iyi vakit geçireceğiz."

"Hadi!" diye şarkı söyledi Sonya ve kızartmayı sebzelerin üzerine bıraktı. Zaten açtığı şarabı aldı ve etin üzerine döktü. "Bütün bir şişe." Tencerenin kapağını kapattı, sonra fırına koydu ve Cleo'ya parmağını salladı. "Saatlerce. Bakmak yok."

"Kokusu şimdiden harika. Ben de turta yapacağım."

"Nasıl yapıldığını göster bize."

"Çocuk oynucağı" deyimi kadar kolay olmadı, ama ölçüp, açıp, yamayıp, soyup,

dilimleme ve karıştırma işlemlerinden sonra Cleo onu ikinci fırına koyduğunda, güzel görüldüğü konusunda hemfikir oldular.

"Lanet olsun! Her lokmayı iyi değerlendirseler iyi olur. Bu çok fazla iş."

"Yoda'yı dışarı çıkaralım, biraz hava alalım."

Sonya, mutfağın sıcağından sonra dışarıdaki serin havaya çıkana kadar bekledi.

"Onunla dalga geçtiğimizde bağırıp sızlanmayı kesti."

"Evet, fark ettim." Cleo malikaneye kendini beğenmiş bir bakış attı. "O korku ve kederden besleniyor. Dün gece sen öyle demiştin."

"Hepsini durduramayız, ama birkaç iyi yerleştirilmiş 'Kıcınıza sokun' ile biraz karşılık verebiliriz."

"Ben tamamen katılıyorum. Ve o partiyi vereceğiz, birkaç hafta sonra etkinliğimizi düzenleyeceğiz. Bunun ayrıntılarını planlamaya başlamalıyız."

"Öyle yapacağız. Yapacağız."

"Evi insanlarla doldurmak onu çok kızdıracak. Mutlu insanlarla."

"Gerçekten öyledir. Ailenin de gelmesi lazım. Umarım büyükannen ve annem buna hazırdır. Ve büyükbabam ve büyükannem de gelebilirse, hepsi gelmeli. Teyzem Summer ve amcam Martin."

"Onlar için yeterince yerimiz var." Cleo durakladı, malikaneye baktı. "Bu ev, içinde yaptığımız şey için yapılmış, oğlum."

"Peki o ne?"

"Yaşamak, çalışmak, plan yapmak. Ve senin durumunda," diye ekledi Cleo, "gerçekten iyi seks yapmak."

"Gerçekten iyi seks."

"Ve arkadaşın olarak seni tebrik ediyorum. Ama o bunların hiçbirini istemiyor. O sadece keder ve korku istiyor."

"Ona istemediği şeyleri bolca vereceğiz. Ve o yüzükleri bulacağım, Cleo. Henüz nasıl bulacağımı bilmiyorum, ama bulacağım. Ve bu arada, yaşayacak, çalışacak ve plan yapacağız."

Yoda'nın bir sincap kovalamasını izledi. "O

kıvrımlı kediye yakalayacaksın."

"Yakalayacağım," diye onayladı Cleo. "Çok yakında aramaya başlayacağım."

"Ve bu gece harika bir yemek servis edeceğiz, hem de o kocaman yemek odasında."

"Ben de bunu diyordum! Pasta çıktığında, kendimizi ve masayı ekstra güzel hale getireceğiz."

"Sen her zaman ekstra görünüyorsun. Bu özelliğini sevmemem gerekirdi." "Ama sen beni seviyorsun."

"Gerçekten seviyorum. Gidip turtanı kontrol edelim. Sonra da bira ekmeği yapacağım."

Cleo gülümsedi. "Sence Molly şimdiye kadar mutfağı temizlemiştir, değil mi?" Sonya utanmış gibi davranmadı. "O kadar belli mi?"

"Bana göre herkes istediğini alıyor."

Sonya, böyle bir günü hak ettiklerini düşündü. İyi iş çıkardıkları ve o işi erken bitirdikleri bir gün. Oynayıp, telaşlanıp, birlikte zaman geçirdikleri bir gün.

Fırın ve ocak kokuları mutfağı doldururken, artık tertemiz olan —tezgahın başına oturarak, bir süre tartıştıktan sonra Haziran ayının ikinci Cumartesi günü olarak belirledikleri ve "Etkinlik" adını verdikleri etkinliğin ayrıntılarını konuşmaya başladılar.

"Açık ev anlaşması dostane ve rahat bir ortam sağlar," diye karar verdi Sonya. "Ama ben resmi davetiyelerden yanayım."

"Oylama oybirliği ile kabul edildi. Zariflik katar. Malikanenin bir örneği." "Aklımı okudun. Bir eskiz defteri getireyim."

Pasta ve ekmek rafta soğurken, tencerenin içine hızlıca bir göz attıklarında, baharda malikanenin şablonunu hazırlamışlardı; ağlayan ağaç çiçek açmış, çiçekler yemyeşil yayılmıştı.

*Sonya MacTavish ve Cleopatra Fabares sizi
malikaneye yemek, içki ve dostluk dolu bir
akşam için davet ediyor.*

8 Haziran Cumartesi, saat 16:00.

"Beğendim," dedi Cleo. "Sade ve sıcak." "Çok sade değil mi?"

"Sanmıyorum."

"Güzel. RSVP'yi de eklemeliyiz." Sonya, metni düzeltmeye başladı. "Lütfen 20 Mayıs'a kadar cevap verin, böylece katılımcı sayısını tahmin edebiliriz. Trey'in annesi isimler ve adresler konusunda bize yardımcı olacak."

"Menü konusunda Bree'den yardım isteyebiliriz. Lobster Cage'in baş aşçısı, bu sağlam bir bağlantı."

"Ve o bizi seviyor, evet. Garsonları ve birkaç barmeni ayarlamak için ondan yardım isteriz. Köydeki restoranlardan yemek sipariş ederiz."

"Depodan masa ve sandalyeleri çıkarmamız gerekecek," diye işaret etti Cleo. "Ya da kiralamamız."

"Cam eşyalar, tabaklar, masa örtüleri de ekleyin. Biliyorsunuz, sayısız etkinlik için davetiye tasarladım, catering şirketleri, restoranlar ve barlar için web siteleri yaptım. Ama ikimiz de daha önce böyle bir şey planlayıp gerçekleştirmedik."

"Korkuyor musun?"

Sonya omuzlarını kaldırdı. "Birazcık." "Ben de. Bu eğlenceyi artırıyor."

"Bazen senin eğlence anlayışınla benimki hiç örtüşmüyor." Tablet Beastie Boys'u çaldığında Sonya gülmek zorunda kaldı.

"Tamam, tamam. Parti yapma hakkımız için mücadele edeceğiz."

"Bu da bizi müziğe getiriyor. Sence Trey ve Owen Rock Hard'ı çalması için ikna edebilir mi?"

"Sorana kadar bilemeyiz. Görev listesine ekleyelim." Sonya not aldı. "Benim görevim: Davetiyeleri hazırlayacağım."

"Sen hazırladığında ben postalarım. Trey'in annesinden listeyi al, ben Bree ile konuşurum."

"İyi bir iş bölümü." Sonya, su bardağını Cleo'nun bardağına çarptı. "Bodrumda birkaç katlanır masa olduğunu biliyorum. Bir daha asla ayak basmayacağım korkunç bodrum değil. Onları temizleyebilmemiz için Trey ve Owen'ı onları yukarı taşımakla görevlendirelim derim."

"Yine oybirliği ile kabul edildi. Çiçekler. Muhtemelen biraz dikmemiz gerekecek, Son, ve bu ikimiz için de bir öğrenme süreci olacak. Hem dışardaki masalara hem de içerdekilere biraz koymak isteyeceğiz."

"O zaman fidanlığa ve çiçekçiye gitmeliyiz. İkimiz de bu işi hallederiz. Güzel yapma konusunda endişelenmiyorum. Bu konuda iyiyiz. Zaten biraz çiçek dikmek istiyordum. Bahçe kulübesindeki saksılar gibi."

"Ben de biraz ot ekmek istiyorum." "Öyle mi?"

Cleo kararlı bir şekilde başını salladı. "Burada yemek pişireceksem, doğru düzgün yapacağım."

"Bunlar senin sorumluluğunda. Tamamen senin sorumluluğunda."

"Halledebilirim. Şimdi gidip kendimizi güzelleştirelim, sonra geri gelip masayı da aynı şekilde süsleyelim."

"Dün gece olanlar." Sonya eskiz defterini, notlarını ve tabletini topladı. "Yine olacak. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Ama biz buradayız, yemek yapıyoruz — lanet olası bir pasta — ve buradayız, bir parti planlıyoruz."

"Bir etkinlik," diye düzeltti Cleo ve mutfaktan çıkarken Sonya'yı gülümsetti.

"Bir etkinlik. Bazen kafam bunun delilik olduğunu söylüyor. Ama öyle olmadığını biliyorum. Tam olarak yapmamız gereken şeyi yaptığımızı biliyorum."

"Yaşamak, çalışmak, planlamak," diye tekrarladı Cleo.

"Hepsi. Tıpkı bu evde kötü olanlardan çok daha fazla iyi olanlar olduğunu bildiğim gibi. Kötü olanların bazıları, insanlar iki yüz yıldan fazla bir süredir bir evde yaşayıp çalışıp plan yaptıklarında ortaya çıkan şeylerdir. En kötüsü mü? O da bir kişiye dayanıyor... Onu insan olarak adlandırmayacağım."

"Varlık."

"O zaman varlık diyelim. Ve buna rağmen, başlarına gelenlere rağmen, Clover müzik çalıyor, Molly yatakları yapıyor, Jack Yoda ile oynuyor."

Kütüphaneye döndüler, Sonya notları ve eskiz defterini masasına koydu. "Ve dahası da var."

"Çok daha fazlası," diye onayladı Cleo. "Onları her zaman hissediyorum."

"Neden kalıyorlar? Gelinler ve onları yas tutanlar, belki lanet yüzünden kalıyorlar. Ama diğerleri neden?"

"Bilmiyorum."

Sonya kütüphaneye bakındı, yıllar önce Cleo'nun ona verdiği Afrika menekşesinin çiçek açtığı pencereye baktı.

"Bence bu burası onların evi olduğu için. Benim kaldığım ve senin de şimdi kaldığın için kalıyorlar. Burası evleri."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Cleo, koridordan dışarı çıkarken. "Ve bu doğru geliyor. Ona rağmen burası iyi bir ev, Sonya. Gerçekten iyi bir ev."

"Bu bizim evimiz ve onların evi. Bir yıl önce, senin böyle bir şey söylemeni bekleyebilirdim. Ama bunu söyleyebilmem ve içtenlikle söylemem büyük bir sürpriz."

"Ve bu yüzden senin yanındalar, evlat, çünkü sen öyle söylüyorsun ve içtenlikle söylüyorsun. Şimdi git ve kendini güzelleştir."

Bunu yapabiliirdi. Komik, diye düşündü odasına doğru ilerlerken, yaklaşık üç saat uyumuş olmasına rağmen, gerçekten yorgun değildi.

Bu akşam, yemek, içki ve dostluk dolu bir akşam geçirmek istiyordu.

Oturma odasından geçerek yatak odasına gitti. Orada, öğleden sonra güneşinin altında, deniz pencerelerinin ve teras kapılarının dışında uzanıyordu.

Ve orada, yatakta, iptal olan balayı için satın aldığı bir elbise yatıyordu. Denediğinden beri giymediği bir elbise.

Molly'nin seçimi, diye düşündü, neden olmasın?

Elbiseyi kaldırdı, aynaya döndü.

Pembeyi sık giymezdi, ama bu renk daha çok koyu gül rengiydi. Romantik bir akşam yemeğinde giymeyi hayal ettiği basit, kolsuz bir elbise. Bir gelin olarak.

"Bu bir hata olurdu. Ama elbise değil. Tamam, Molly, iyi seçim. Teşekkürler."

Zamanını aldı ve saçını düzeltirken içini çekti. Artık cesaretini toplayıp yerel kuaförden randevu almanın zamanı gelmişti. Çok uzun zamandır gitmemiştir.

Ve Ryder sunumu için Boston'a gitmesine hala birkaç hafta vardı.

Yeni stilistin yaptığı işi beğenmezse, düzeltmek için hala zamanı vardı.

"Biraz kibirli olmanın bir sakıncası yok," diye düşündü, elbisesinin fermuarını çekerken.

"Ve o sunum için görünüş önemli." Clover, "İyi Görünmek" ile aynı fikirdeydi.

Sonya eğlenerek aynaya döndü. "Evet, iyi görüldüğümü biliyorum. Cleo hazır mı bakalım."

Cleo, biraz daha kısa ve biraz daha seksi olan parlak mavi bir elbise seçmişti ve şu anda saçını karmaşık bir örgüye dönüştürmeye çalışıyordu.

Gözleri aynada Sonya'ninkilerle buluştu. "O elbiseyi aldığın günü hatırlıyorum. Seni ikna eden bendim."

"Hatırlıyorum. Molly onu ortaya koymuştu."

"Benimkini de. Mükemmel bir zevki var. Dün geceki garip küçük partimizde ikimiz de çift film izleyip yatmaya hazır kıyafetler giydiğimizi düşünürsek, elbise giymek güzel olacak."

"Yarın kuaförden randevu alacağım. Köyde." Cleo'nun elleri durdu. "Emin misin?"

"Karar vermem lazım. Ve eğer batırırlarsa, Boston'daki büyük sunumdan önce düzeltmek için vaktim olur."

"Anlıyorum, ama kuaför değiştirme büyük bir adım."

Sonya ciddiyle başını salladı. "Uzun mesafeli ilişki yürümeyecek."

"Kararını destekleyeceğim. Benim çok kültürlü saç stilimle o kadar cesur olabileceğimi sanmıyorum. Kreol, Asya, biraz Jamaika, biraz İngiliz? Senin saçın beyaz kız saçları gibi."

"Evet, öyle. Risk alacağım. Hazır mısınız?"

Yoda onlarla birlikte aşığı indi, sonra giriş kapısının önünde dans etti.

"Çıkma zamanı mı? İşin bittiğinde arkaya gel." Ona kapıyı açtı. "Senin de misafirlerin var."

"Sevimli Yoda'yı aldığın kişiyle iletişime geçeyim dedim. O kıvrak kedi için."

"Lucy Cabot. O harika biridir. Ayrıca kedi kurtarma çalışmaları da yapıyor. Sana onun bilgilerini gönderirim. O bilir."

Sonya, Collin Poole'un Quiet Place dediğı yerde durdu. Ay yüzlü eski büyükbaba saati sessizce duruyordu. Saat üçte.

İbreleri nereye koyarlarsa koysunlar, her zaman üçte duruyorlardı.

"Dün gece üçü çaldığını hatırlamıyorum. Ama duymuş olmalıyım. Her zaman değil, ama kalktım, balo salonuna gittim, yani duymuş olmalıyım. Duyduğumda, duyduğumu fark ettiğimde, o çekiciliğı hissetmiyorum."

"Eğer yaparsan, önce beni al."

"Buna güvenebilirsin. Ofis kurma konusunda başka bir şey düşündün mü? Stüdyondan ayrı bir ofis?"

"Belki. Stüdyo beni çok mutlu ediyor, ama iş için ayrı bir alan olması akıllıca olabilir."

"Evi daha fazla kullanma fikrini beğendim. Gerçekten kullanmak. Bu yüzden

Büyük mutfığa girdiklerinde sözünü kesti.

Pasta ve ekmek soğutma rafında duruyordu ve hava muhteşem kokuyordu.

Ve tepsi ada mutfakta duruyordu.

"Oh, ne kadar güzel. Ne kadar güzel bir tabak! Eski ve önemli görünüyor."

"Öyle," diye mırıldandı Sonya. "Lisbeth'in. Eskiden benim kullandığım tabak. Düşün hediyesiydi."

Sonya tabağı kaldırıp ters çevirdi, böylece Cleo arkasındaki yazıyı okuyabilirdi.

"O bunu hiç kullanamadı ve bu seni üzüyor. Ama Sonya, bence onu kullanmak, bir yerde saklamak yerine, onu hatırlamanın bir yolu."

"Onu balo salonunun karşısında gördüm. Sadece bir dakikalığına. Çok fazla insan vardı. Çok gençti Cleo ve çok mutlu görünüyordu. Açıkçası, adeta parlıyordu."

Tabağı masaya koydu.

"Haklısın. Sadece dolapta durmamalı."

Masayı kurdular, mumlar ve güzel şarap kadehleri eklediler. Nisan akşamı yeterince serin olduğu için mutfakta ve yemek odasında şömineyi yaktılar.

"Havayı ısıtmak için biraz müzik dinlesek mi?" diye sordu Cleo. Clover, "Tangled Up in You" şarkısıyla cevap verdi.

"Belki biraz direkt," diye karar verdi Cleo, "ama hoşuma gitti. Bir kadeh şarap ister misin, ortak?"

"Sen dök. Ben tencereden rosto çıkarmam ve sosu hazırlamam lazım." "Bunun için bir önlük al. Nasıl yaptığını izleyeceğim."

Sonya tencereyi fırından çıkarır çıkarmaz, kapağı kaldırır kaldırmaz, Yoda kısa arka ayakları üzerinde dikilip ön patilerini sallamaya başladı.

"Bu Jack'in numarası ve evet, tadına bakacaksın."

"Ben de bir tane istiyorum." Cleo şarabı döktü. "Bütün gün orada duruyor, sonra da öyle kokuyor. Bence pasta daha sertti."

"Kompost makinesine attığın kabuk yığını unutuyorsun."

"Bazıları elma kabuğuydu. Şuna bak," diye ekledi Sonya, rosto'yu tabağın ortasına koyup etrafını sebzelerle çevirmeye başladığında. "Sanırım sen bir rosto ustası oldun."

"Bunu bir kontrol edelim." Sonya bir parça kesti ve üç parçaya böldü. Birini Cleo'ya verdi, birini Yoda'ya attı, sonra kendisi de tattı. "Sanırım haklısın. Ben resmen tencere rosto ustasıyım."

"Bundan sonra benim pastama yer kalmayabilir."

"Onlar erkek." Sonya tabağı ısıtıcı fırına koydu. "Pasta için yerleri olacak."

Kalçasını yana kaydırıp şarap yudumlarırken, Cleo Sonya'nın sosu çırpmasını izledi.

"Gerçekten çok etkilendim. Al, ben biraz çırpayım. Sen şarap molası ver." Yerlerini değiştirdiler.

Yoda neşeyle havlayarak ayağa kalktı ve evin ön tarafına doğru koştu. Kapı zili çaldı ve Clover, bu gecenin ne kadar güzel olacağını anlatan Black Eyed Peas şarkısına geçti.

"Katılıyorum." Sonya uzanıp ocağın ateşini kısıdı. "Onları içeri alalım ve başlayalım."

Üçüncü Bölüm

Sonya kapıyı açtığında, Mookie içeriye koştu. Jones havalı bir şekilde içeri girdi.

Üçüncü katta, kapılar silah sesleri gibi gürültüyle kapandı.

"Biri bizi gördüğüne pek sevinmedi," dedi Owen ve bir şişe şarap uzattı. "O çiçekçi, ben şarapçıyım."

"Ve ikisi de takdir ediliyor." Sonya beyaz lale buketini aldı. Trey'i öptü, sonra Owen'ı.

"Dün gece bir öpücük aldım," dedi Owen, Cleo kapıyı kapatınca.

"Koşullar," dedi.

"Geri gel. Müşterinin nasıl olduğunu sorabilir miyim? Hastanede yatan."

"İyi. Daha iyi. Onu bir gün, belki iki gün daha hastanede tutacaklar. Owen bugün benim yapabildiğimden daha fazla zaman geçirdi onunla." "Onu görmeye gittin mi?" diye sordu Sonya.

"Eski kocası benim için çalışıyordu. Bizim için," diye düzeltti. "Durumu iyi. Çok dayak yemiş gibi görünüyor, ama durumu iyi. Çocukların tam velayetini almak ve onlarla eyalet dışına taşınmak için Trey'e güveniyor. Ailesinin yanına dönmek için."

"Buna güvenebilir. Bu kokuyu hatırlıyorum," diye ekledi Trey. "Ve ilk seferki kadar güzel."

"Özel eklemelerle. Bira ekmeği ve elmalı turta."

"Turta mı yaptın?"

Cleo Owen'a gülümsedi ve iki kadeh daha şarap doldurdu. "Öğrendim."

"Güzel görünüyor. Sen de güzel görünüyorsun," diye ekledi Trey. "İkiniz de."

"Güzel bir gün geçirdik."

"Gerçekten ayakkabılarımı yaktınız mı?"

"Evet," diye cevapladı Cleo. "Ormanın yakınındaki bir yerde, taş ve tuzdan yapılmış bir çemberin içinde. Çakmak gazı döktük, kibrit attık ve puf."

"Hoş bir manzara değildi," dedi Sonya, "ama etkili oldu." Üç tane ham deri kemik çıkardı. "Şimdi, siz köpekler bunları alın ve uslu durun. İnsanlar akşam yemeği yiyecekler."

"Kedilere karşı ne düşünüyorlar?" diye merak etti Cleo.

Trey, büyük Labrador/retriever melezi köpeğinin kemiğiyle koşarak uzaklaşmasını izledi. "Mookie kedileri sever."

"Kediye bağlı," dedi Owen.

"Doğru kediyi bulur bulmaz bir tane alacağım. Sosu ben hallederim Sonya. Bu iri, gl adamlardan birine tepsiyi masaya gtrmesini syle. Bu akşam şık bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Anladım. Ben hallederim," dedi Trey. "Geçen seferkini hatırlıyorum." Trey ısıtıcı fırından çıkardığında Owen gzlerini kırptı. "Vay canına. Bu ciddi bir tencere yemeği."

"Malikanenin gve ustası olarak, başka trlsn yapmam." Sonya ekmeği ve tahtayı aldı.

"Yardım ister misin?" diye sordu Owen, Cleo'ya.

"Ben hallederim. Sadece tekneye koyacağım. Sen şarabı getir."

Masada, Sonya oturmadan önce drd için yemeği tabaklara koydu.

"Aşılara tebrikler," dedi Trey.

"Henüz denemedim." Owen kızartmayı tattı. "Tamam, şimdi denedim. Tebrikler. Anneninkinden daha iyi, Trey."

"O da biliyor. Teşekkrler. Çok uğraştırıcı bir iş. Çok zahmetli."

"Rica ederim. İş ve zahmet demişken, Cleo ve ben etkinliğimizin tarihini belirledik. Haziranın ikinci Cumartesi gn açık ev partisi yapacağız."

"Burada bir parti yapacağız." Kapılar arptığında, Cleo tavana doğru glmsedi. "Bu fikri hiç sevmeydi. Bu da benim onu daha çok sevmeme neden oluyor."

"Onu byle mi alt edeceksin?" diye merak etti Owen. "Parti mi vereceksin?"

"Bu da hoş bir bonus." Cleo bir parça havuç sapladı. "Aslında biz evi açmak, insanlarla, yemekle, içkiyle, mzikle doldurmak istiyoruz."

"Bu ev tam da bunun için yapılmış," diye ekledi Sonya. "Bu evde en son ne zaman gerçek bir etkinlik dzenlendi?"

"Bunu hatırlayamayacak kadar kğm, ama Collin ve Johanna'nın dğn diyebilirim. O da iyi bitmedi," diye ekledi Trey.

"Dobbs'un ldreceği bir gelin olmayacak. Ve onun burada nasıl yaşayacağımızı dikte etmesine izin vermeyeceğiz."

İşıklar snd, yandı, snd, yandı. Sonya şarabını aldı. Sonra, ses seviyesi ykseltilmiş olarak mutfaktaki iPad'den CeeLo'nun "Fuck You" şarkısı çalmaya başlayınca gld.

"Buna karşı çıkamam," dedi ve içkisini içti.

"Onu kışkırtmak istiyorsun."

"Bazen." Trey'in gzlerine ve gzlerindeki endişeye baktı. "O, iki yz yılı aşkın sredir ailemdeki kadınların ölümlerinden sorumlu.

Yani evet, bazen ona iyi bir ders vermek istiyorum. Ama partinin sebebi bu değil. Burada, bu evde, bu toplulukta yaşıyacağız. Bunun bir parçası olacağız. Bu da bir yol."

"Seni vazgeçirmeye çalışmıyor." Owen konuşurken biraz daha sığır eti kesti. "Tüm gerçekleri, varsayımları ve motivasyonları sıralaması gerekiyor. Trey doğuştan avukat." Patatesleri çatalla kesti. "Eğer seni vazgeçirmeye çalışsaydı, sen farkına bile varmadan vazgeçirilirdin."

Sonya başını salladı. "Onun bu özelliğini fark ettim. Çoğu zaman, başka bir yol seçmenin başından beri senin fikrin olduğunu düşünürsün."

"Doğru anlamışsın."

"Anladım. Ve" Sonya Trey'e baktı, "Bu özelliğini seviyorum." "İyi ki. Peki, tüm bunları aynı anda nasıl yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sonya Owen'a. "Ama bu bizi tekrar yemek konusuna getiriyor. Cleo ve ben, etkinliğimiz için kasabadaki restoranlardan yemek sipariş etmeyi ve Bree'nin garson, barmen ve diğer personel kiralama konusunda bize fikir verebileceğini düşündük."

"İyi fikir." Trey bir dilim ekmek aldı. "İnsanlar gelecek." "Tabii ki gelecekler," diye onayladı Owen.

"Pooles ailesi de gelecek mi?" diye merak etti Sonya.

"Buralarda olanlar mı? Muhtemelen, evet. Herkes istediğini aldı, Sonya. Seninle bir sorunları yok."

"Collin'i tanıyanlar onu severdi," diye ekledi Trey. "Onu tanımayanlar ise meraktan geleceklerdir. Ve ikiniz de köyde bağlantılar kurduğunuz için."

"Köyü seviyorum," dedi Cleo. "Sen bana o tekneyi yaptığında, onu körfezden izlemek hoşuma gidecek."

"Tasarımı hazır."

"Öyle mi?" Cleo, bardağının kenarından gülümsedi. "Görmek isterim."

"Resim konusunda seni rahatsız mı ediyorum?"

"Ama," dedi Cleo, "sen yapım aşamasını gördün." "Ben tesadüfen gördüm. Sergi açmıyorum."

"Yoda'nın köpek kulübesi ne olacak?" Owen Sonya'ya sinirli bir bakış attığında, o eliyle onu uzaklaştırdı. "Hayır, ona sonra döneceğim. Konudan sapıyoruz. Etkinlik. Manny'nin grubunu çalmaya ikna edebilir miyiz sence?"

"Grubu mu istiyorsun?"

Trey düşünürken, Owen ekmeği aldı. "Şimdi konuşabiliriz. Herkesin harp ya da başka bir şey çalarken sert bir şekilde ayakta durduğu, süslü resmi bir anlaşma yapacağını düşünmüştüm."

"Ön salonda bir arpçı çaldırabiliriz."

Owen Cleo'yu işaret etti. "Bunu mahvetme. Rock Hard mı? Hemen atlarlar." "Hemen atlarlar," diye Trey de aynı fikirdeydi. "Sadece şunu anla, malikanenin her yerinde dolaşan insanlar olacağını anlamalısın."

"Bu yüzden buna açık ev deniyor. Ama hava güzel olursa," diye ekledi Sonya, "dışarıya masalar kuracağız. Depoda birkaç katlanır masa var."

"Duydun mu, Trey?" Owen dinliyormuş gibi başını eğdi. "Bu, sen ve benim masaları taşımak için görevlendirildiğimizin sesi."

"Ve sandalyeleri," diye ekledi Cleo. "Ve Son, bence parti ışıkları da asmalıyız."

"Parti ışıklarını kim sevmez ki?"

"Onları asmak zorunda olan kişi," dedi Owen. "Sonra da indirmek zorunda olan kişi." "Belki de asılı bırakırız. Cleo?"

"Bu fikri çok sevdim. Onları o harika cadı ağacına, dairenin üzerindeki terasa asalım."

"Bandyu kurmak istediğimiz yer orası. Bu iyi bir şey, Trey." Sonya elini uzattı. "İyi, olumlu bir şey."

"Bu iyi ve olumlu bir şey. Ve iyi, olumlu bir topluluk ilişkisi." "Bu da başka bir sağlam bonus. Bir kadın geçimini sağlamak zorunda."

"Ryder'ın teklifi nasıl gidiyor?"

"Bugün Gigi'nin web sitesini yenilemeye geçmeden önce biraz zaman ayırdım."

"High Street'in Bay'deki kızlar mekanı mı?" Owen ikinci porsiyonunu aldı. Her şeyden.

"Orayı kızlar yeri olarak adlandırır mısın?"

Omuz silkti. "Kız kıyafetleri, kokulu kız eşyaları. Bu tanıma uyuyor. Clarice, kuzenim, kokulu eşyaları sever."

"Not al," dedi Sonya Cleo'ya. "Etkinlik için tuvaletlere Gigi'nin kokulu kız eşyalarını koy."

"Hemen yaparım."

"Şimdi" — Trey şarabını doldururken Sonya gülümsedi. Sonra kadehini kaldırıp Owen'a döndü — "o köpek kulübesi hakkında."

Yemeği bitirdiklerinde, Sonya ikinci şarap şişesinin sonunu da doldurmuştu. "Bence bunu alıp, pasta için geri dönmeden önce köpeklerle yürüyüşe çıkalım. Ve ikinizin de eve götürmesi için bunlardan ve şunlardan biraz alalım."

"Özellikle bu kısmı sevdim. Çok iyi bir yemektir," diye ekledi Owen. "Teşekkürler."

"Ceket giyseniz iyi olur. İkiniz de." Trey, ayağa kalkarken Sonya'nın çıplak koluna hafifçe dokundu. "Nisan geceleri serindir."

iPad'deki müzik Sonya'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bunu bilmiyorum." "Pieces of April," dedi Owen. "Three Dog Night."

"Owen müzikten anlar," dedi Trey.

"Görüyorum. Köpeklerden bahsetmişken, onları ön kapıdan çıkaralım, ceketlerimizi alalım."

Üç köpek de kalktı, gerindi ve ön kapıya koştu.

"Döndüğümüzde KP'yi biz alacağız. Bu adil olur."

"Sana izin veririm." Sonya yürürken Trey'e baktı. "Molly'nin izin vereceğinden emin değilim."

"Görünmez hizmetçi. Kullanışlı," diye karar verdi Owen. "Bana da bir tane lazım."

"O da artık aileden biri."

Müzik odasının önünde durdu ve stüdyoda bulduğu iki portreye baktı. Clover ve Johanna'nın portreleri... Altıncı ve yedinci gelinler.

"Tıpkı oldukları gibi."

Küçük salonda ceketlerini almak için durdular, sonra serin ve soğuk arasında bir geceye çıktılar.

"Bu gece donacak," diye tahmin etti Owen. "İkiniz yeterince sıcak mısınız?"

Trey, Sonya'nın elini tuttu. "Biz Maine'li erkekleriz, tatlım. Burası çok ılık."

"Hava çok açık." Cleo saçlarını geriye atarak yukarı baktı. "Boston'da böyle yıldızlar göremezsin."

"Lafayette'de nasıl?" diye sordu Owen.

"Hayır, bataklığa gitmediğın sürece olmaz." "Geri dönmeyi hiç düşündün mü?"

"Ziyaret için, tabii. Yaşamak için mi?" Cleo başını salladı. "Ben yerimi buldum. Bu evi seviyorum." Dönüp eve baktı. "Dobbs bunu mahvetmek istiyor. Bizi kovmak istiyor. Kiminle uğraştığını anlamıyor."

O konuşurken, Altın Oda'nın penceresi açıldı. Yıldız ışığının parıltısında, bir şey dışarı uçtu. Büyük, hızlı ve insanlık dışı bir çığlık atan bir şey.

Owen Cleo'yu arkasına ittiği sırada, Trey de Sonya'nın önüne geçti.

Üç köpek de şiddetli uyarılar için havlayarak, bir saniye, en fazla iki saniye sürdü. Jones ise onlara doğru uçan şeyi saldırmak istercesine zıpladı.

Sonra, kükürt kokusu ile birlikte ortadan kayboldu.

"Bunu daha önce de yapmıştı." Sakinleşmeye çalışan Sonya, Yoda'yı sakinleştirmek için eğildi. "O zaman da işe yaramamıştı."

"Yine de müthiş bir gösteriydi." Owen cebine uzanıp üç küçük köpek maması çıkardı ve onları attı. "Jones pes etmiyor."

"Onları her zaman yanında mı taşırsın?"

diye sordu Cleo. "Sen taşımıyor musun?"

Gülerek, "Sanırım ben de taşımaya başlayacağım. Peki. Bu, akşamki gösterimizi sonlandırabilir ya da sonlandırmayabilir."

Sonya, Yoda'nın burnuna bir öpücük kondurdu, sonra onu yere indirdi.

"Hadi pasta yemeye gidelim."

Trey elini tutup öptü. "Hayır, kiminle uğraştığını anlamıyor. Kamyonette bir çanta var. Bu gece burada kalacağım."

"Öyle olmasını umuyordum."

"Benim arabamda da bazı eşyalar var," diye ekledi Owen. "Sorun olmazsa burada kalacağım."

"Bizi mi kolluyorsun kuzen?"

"Belki de çok fazla şarap içtiğimi ve araba kullanmamam gerektiğini düşünüyorum." "Sanırım Jones'un ehliyeti yok."

"Ehliyeti askıya alınmış. O, direksiyon başında bir manyak."

Cleo, göz bandıyla dağınık ve sert görünümlü Jones'a baktı. "Aslında buna inanıyorum."

İçeri girdiklerinde sadece tertemiz bir mutfak ve yemek odası değil, üç kaba bölünmüş yemek artıkları da buldular.

"Teşekkürler, Molly. Pekala, ilk turtamı servis etmek üzereyim. Herkes kahve ister mi?"

"Kahveyi ben hallederim." Trey makinenin yanına giderken iPad yeni bir melodi çalmaya başladı.

"Johnny Cash," dedi Owen. "'Cup of Coffee.'"

"Bence sen ve Clover çok iyi anlaşırsınız," dedi Sonya.

"Trey bana çoktan söyledi zaten, o zamanlar, ve ben de onun resmini gördüm. Seksi bir kız. Seksi kızlarla iyi geçinmeye çalışırım."

Müzik Avril Lavigne'in "Hot" şarkısına geçti ve Owen sırtıttı. "Sana da aynısı, güzelim."

"Biliyorsun, o benim büyükannem, bu da onu senin... ne, büyük teyzen mi yapar?"

"Yine de seksi bir kadın ve müzik zevki de mükemmel."

"Pasta." Cleo, dört kişilik porsiyonu rahat masaya koydu.

"Kahve." Trey geri kalanını getirdi.

"Unutma, bu benim ilk kahvem."

Owen büyük bir lokma aldı. "Harika bir başlangıç."

Öyleydi ve Sonya, günün - daha doğrusu önceki gecenin - etkisini hissetmeye başladığında, bunun aynı zamanda mükemmel bir son olduğunu da düşündü.

"Bu kadar erken ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama hızla yoruluyorum." "Ben de hemen arkandan geliyorum," dedi Cleo. "Owen, hangi odayı istediğini biliyor musun?"

"Geçen sefer kaldığım odada kalacağım. Erken çıkmam gerek, bu yüzden görüşemezsek tekrar teşekkürler."

Sonya, iki adamın birbirlerine attığı bakışları yakaladı ve iç geçirdi.

"Bu gece ayna umurumda değil. Uyuyacağım."

"Hepimizin ihtiyacı var." Cleo pastanın geri kalanını kapattı. "Sabah ondan sonra kim varsa onu göreceğim."

Köpekler peşlerinden giderken yukarı çıktılar ve sonra ayrıldılar.

Sonya yatak odasında bir kez daha iç geçirdi. "Dün geceyi geçirdiğimizden sonra bu akşam tam da böyle geçirmemiz gerekiyordu."

"Ve yorgunsun." Trey elini kaldırıp Sonya'nın yanağına koydu.

"Etkisi başlıyor. Beni durdurabilirsen, bu gece kalkıp yürümeme izin verme."

"Merak etme. Bu gece yürüyüş yok."

Ona güvenerek, yatmaya hazırlandı ve sonra onun yanına kıvrıldı.

"Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Birkaç dakika içinde onun uykuya daldığını hissetti, sonra malikanenin seslerini dinlemeye başladı. Yerleşen sesler, kayaya çarpan suyun ritmik vuruşları.

Rüzgarda kaybolan sesler gibi gelen mırıldanma ve fısıltı sesleri.

Onun köpeği ve kadının köpeği sessizce uyuyordu ve bir süre sonra o da uykuya daldı.

Ama saat üçü vurduğunda uyandı. Kız ona doğru kıpırdadı, uykusunda mırıldandı, sonra tekrar sessizce uzandı.

O uyurken, piyano müziğinin akışını, ağlamanın yürek burkan sesini, bir kapının gıcırdamasını, bir pencerenin tıkırdamalarını dinledi.

Denizin sesinin üstünde, dışarıdan bir çağrı ya da çığlık gibi bir şey duydu. Sessizce yataktan kalktı, teras kapısına yürüdü ve dışarı çıktı.

Ve deniz duvarında duran siyah giysili bir figür gördü. Onun koyu saçlarının, kendisinin hissedemediği rüzgarda dalgalandığını gördü.

Kız, köpekleri gezdirdiklerinde dolunay olmayan aya doğru ellerini uzattı.

Kadın atladığında, siyah elbisesi dalgalandı ve adamın kalbi sarsıldı. Rüzgâr kesildi ve ay hilal şeklinde parladı.

İçeri girip kapıları kapattı. Yatağa geri döndüğünde, ev yine sessizdi.

Sonya tek başına uyandı. Trey yoktu, köpekler yoktu. Bunun çok kötü olduğunu düşünerek oturdu. Derin bir uykudan sonra yorgun olmamakla kalmamış, uyanır uyanmaz biraz seks yapmaktan da keyif alacaktı.

Henüz yedi yaşında olduğunu fark etti. Oysa kendini erken kalkan biri olarak görürdü. Bir an pencerenin yanında durup güneşi, denizi, altın ve mavi renkleri seyretti. Beyaz ve kırmızı renkli bir balıkçı teknesi sabah işine doğru süzülürken, martılar da kendi işlerine doğru uçuyorlardı. sabah işine doğru süzülüyordu ve birkaç martı da kendi işlerine doğru uçuyordu.

"Dün sabahtan çok daha iyi hissediyorum, ben de öyle."

Telefonunu aldı ve pijama pantolonunun cebine koydu.

Aşağı indi, Cleo'nun odasını geçti, Owen'ın kullandığı odayı geçti — onun kapısı kapalı, Owen'ınki açık, yatak yapılmıştı.

Bu odaları, güzelliği ve tarihi, artık kendisine ait olan bu evin hissini bir gün doğal kabul etmeye başlayacak mıydı acaba?

Ve büyük merdivenlerden aşağı inerken, kesinlikle hayır diye karar verdi.

Mutfağa girdi, Trey ve Owen pasta ve kahve eşliğinde sessizce konuşuyorlardı.

O içeri girdiğinde konuşma kesildi.

"Günaydın" dedi ve kahveye yöneldi.

"Günaydın," diye karşılık verdi Trey. "Köpekler arka bahçede kahvaltılarını yapıyorlar."

Şimdi, "Mmm. Demek ikiniz kahvaltıda turta yiyorsunuz" dedi.

"Orada duruyordu," dedi Owen. "Bana sorarsan, Danimarka çöreği veya turta ile hiçbir farkı yok."

Kahvesini alıp döndü, tezgaha yaslanarak onları inceledi. İki yakışıklı erkek, diye düşündü. Arkadaşlar, uzun zamandır arkadaşlar. O ve Cleo'dan daha uzun süredir. Kelimeler olmadan birbirleriyle iletişim kurabilen arkadaşlar.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Telefonundan Lady Gaga'nın "Poker Face" şarkısı çalmaya başladı.

"Tamam. Ben de poker oynadığım bilinir, o yüzden... Beni doğrudan ya da dolaylı olarak ilgilendirdiği için neler olduğunu bana da anlatabilirsin."

"Sıra sende dostum." Owen kalktı, buzdolabından bir kutu yemek artığı çıkardı. "Gitmem gerek." Ayaklarının yanındaki çantayı aldı ve arka kapıya doğru yöneldi.

"Owen?"

Sonya adını söylediğinde durdu, ona doğru yürürken döndü. Sonra Sonya kollarıyla ona sarıldığında, sırtına garip bir şekilde vurdu.

Owen'ın başının üzerinden Trey'e baktığını hissedebiliyordu.

"Burada olduğun için teşekkürler." Onu bıraktı.

"Önemli değil. Görüşürüz."

O arka kapıdan çıkıp Jones'a ıslık çaldığında, Trey'e döndü.

"Benden bir şeyler saklamandan hoşlanmıyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Yapmayacağım da. Uyandığında sana söylemeyi planlıyordum. Ya da daha önce çıkmak zorunda kalsaydım, seni arayıp söyledim."

Gerçeği duyduğunda anladı ve başını salladı. "Tamam. Şimdi söyle. Dün gece yürümeye çalıştım mı?"

"Hayır. Sabah üçte olay başladığında, uykunda bir şeyler mırıldandın. Ama ne dediğini anlayamadım. Ama her zamanki gibi, dışarıdan bir ses duydum."

"Evin dışında mı?"

"Evet. Kalktım, bakmaya gittim." Bir an durdu, kahvesini içti. "Ve onu gördüm. Dobbs'u. Onu deniz duvarında dururken gördüm, ama dolunay vardı ve rüzgâr çok şiddetli esiyordu."

"Dün gece dolunay yoktu."

"Doğru. Dobbs o duvardan atladığında ay dolunaydı. Dün gece onu izlediğim gibi."

"Sen... onun atlayışını mı izledin?" Sonya içgüdüsel olarak elini kalbine koydu. "Onun intiharını gördün."

"Evet. O duvara çıktı, kollarını kaldırdı ve sadece..." Elini ters çevirdi. "Sabah üçü geçmişti. Atladıktan hemen sonra her şey sessizleşti. Rüzgâr kesildi ve ay eski haline döndü."

Gözleri, irislerinin etrafındaki siyah halkalarla derin ve ürkütücü bir mavilikteydi, doğrudan Sonya'nın gözlerine baktı. "Sihirli bir aynadan başka bir zamana geçmek değildi, ama lanet olası bir andı."

"Beni uyandırabilirdin."

"Neden? Her şey bitmişti ve hepimizin uykuya ihtiyacı vardı."

Buna karşı çıkamadı. Bunun yerine, ona doğru yürüdü, kahvesini masaya koydu ve Owen'a yaptığı gibi kollarıyla onu sardı.

"O tereddüt etmedi, Sonya. Buraya, malikanede hayatına son vermek için gelmişti ve tam da bunu yaptı."

"Ve o hala burada, bir parçası burada." Geri çekilerek, yüzünü elleriyle kavradı ve onu öptü. "Bu çok garip ve şahit olmak çok zor olmalı."

"İçgüdü'nü bunu durdurmak. Ne yaparsa yapsın, ne olursa olsun, ne olursa olsun, durdurmak. Ama bunu durdurmak mümkün değildi."

"Collin Poole'a olan aşkımdan değildi. Bu aşk değil, buna inanmıyorum. Bir erkeğe duyulan kıskançlık da değil."

"Onu asarlardı. Astrid Poole'u öldürdüğü için. Onu köyde, malikaneden uzakta asarlardı. Burada, kendi zamanında, onun evinde, kendi yöntemleriyle ölmesi gerekiyordu. Büyücülük veya lanetler hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama buna bahse girerim."

"Oh." Bu düşünce aklına gelince geri adım attı. "Tabii ki. Bu tamamen çılgın bir durum ama mantıklı. Eğer kilometrelerce uzakta asılmış olsaydı, her nesilde bir Poole gelinini nasıl lanetleyebilirdi? Nasıl onların alyanslarını alabilirdi? Çünkü alyanslar, Trey, lanetin bir parçası."

"Duyduğun büyü... Agatha Poole'u öldürdüğünde."

Sonya gözlerini kapatarak o anı hatırladı.

"Kılıcımınla ilkini aldım, sonra kanımla bu ev lanetlendi. Tek tek evlenip ölüyorlar, çünkü benim olanı almaya çalışıyorlar."

Gözlerini açtı. "Ve altın yüzükleriyle, büyüm devam edecek ve devam edecek."

Ve titredi.

"Astrid'i bıçağıyla bıçakladı," diye başladı Sonya. "Burada kendini öldürdü, kanıyla. Evet, yüzükler büyüü, laneti sürdürmenin anahtarı."

"Bir de diğer kısmı var. Onlar... o değil, Astrid değil... benim olanı almaya çalışıyorlar. Collin Poole değil, Sonya, ya da sadece Collin Poole değil."

"Malikane." Uzun bir nefes aldı ve bir tabureye oturdu. "Collin Poole'a olan aşk değil, ne kadar çılgın olursa olsun. Malikane. Malikaneyi, babası Arthur Poole'dan, babası bir binicilik kazası geçirdikten sonra miras almıştı."

"Kaza mıydı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, elini kalbine bastırdı. "Sen, kazayı onun yaptığını düşünüyorsun, ve Tanrım, nedenini anlıyorum."

"En büyük oğluyla, malikaneyi ve onunla birlikte gelen tüm prestiji miras alacak olan oğluyla bir ilişkisi var. Bunun yanı sıra büyük bir servet de. Babasını ortadan kaldırıp mirası kendisine geçirmek mi? Düşündüğünde o kadar da zor bir şey değil."

"Sanırım değil."

"Ama o Dobbs'u istemiyor. Dobbs ile evlenmeyecek."

"Astrid Grandville ile evleniyor. Onu seviyordu, Trey. Birbirlerini seviyorlardı. Ben gördüm. Onları gördüm."

"Buna itiraz etmiyorum. Aslında, bu da bir parçası."

Ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu. Köpekleri kontrol etmek için pencereye doğru yürüdü.

"Başka birini sevdi, başka biriyle evlendi. Burada yaşayacak, burada bir aile kuracak birini. O da Astrid'i, ilk gelini öldürdü. Düğün gününde."

"Ama Collin yine de onu istemedi."

"Hayır, yas tuttu, o portrenin yapılmasını emretti. Ve Dobbs cinayetten asılacak - ve bence büyük ölçüde büyücülükten de. Buraya gelip, kendi kanı ve ölümüyle laneti pekiştirmek için yeterince uzun süre kaçıyor."

"Böylece kalabilir." Sonya, kafasında canlanan senaryoyu düşünerek başını salladı. "Biraz çarpık bir şekilde malikaneyi elinde tutabilir. Her nesilde bir Poole gelininin ölümüne neden olarak malikaneyi elinde tutabilir."

"Yüzüklerini alarak onu bağladı. Bu iyi. Mantıklı bir açıklama gibi hissettiren bir şeyin olması iyi sanırım."

"Collin, kederinden kendini astı. Kardeşi malikaneyi miras aldı, karısı ve çocuklarıyla burada yaşadı."

"Ta ki kızı Catherine, düğün gecesinde, kar fırtınasında dışarıya çekilene kadar. Dobbs onu orada bekliyordu. Ve donarak öldü. Dobbs"

yüzüğünü aldı. Ben de bunu gördüm."

"Ve sonra," diye bitirdi Trey.

"Patricia Poole hariç. Büyük büyükannem. Burada yaşamayı reddetti, malikaneyi kapattı. Oğlu Charles, onun isteğine karşı malikaneyi yeniden açtı, Lilian Crest'le, Clover'la, şüphesiz onun isteğine karşı evlendi. Clover, babamı ve ikizini doğururken öldü ve Charles, Collin gibi kendini astı."

"İkizleri ayırır, babanı evlatlık verir ve amcan Collin'i kızının oğlu olarak gösterir."

Sonya düşündü.

"Patricia Poole hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Kızı Gretta hakkında da. Ogunquit'te yaşadığını ve demans hastası olduğunu biliyorum. Daha fazlasını bilmem gerek."

"Elimden geldiğince yardımcı olacağım."

Onun kupasını kahve makinesine götürdü ve ikinci bir fincan hazırladı.

"Gretta Poole'un burada hiç yaşamadığını biliyorum," diye devam etti. "Onun buraya geldiğini hiç hatırlamıyorum. Patricia Poole'u da."

"Babanla konuşmalıyım. Deuce ile konuşmalıyım. O ve Collin yakın arkadaşlıklar. Eğer biri bu boşlukları doldurabilirse, o da odur."

Trey telefonunu çıkardı. "Ona mesaj atayım. Ayarlayayım da buraya gelsin. Böyle bir şey için buraya gelmek isteyecektir."

"Eğer emin isen."

"Eminim. Ve gitmem gerek." Omuzlarını tuttu. "Sen iyisin." "Bunu bir soru değil, bir gerçek olarak ifade etmeni seviyorum."

"Çünkü bu bir gerçek. Marlo ile, yani müvekkilimle, halletmem gereken bazı şeyler var. Bugün veya yarın hastaneden taburcu olacak. Ve eğer durumu uygunsa, dosyalayabilmem için imzalaması gereken bazı evraklar var. Geri dönebilecek miyim bilmiyorum. Ve..."

"Ben iyiyim," diye hatırlattı ona. "Artıkları unutma."

"Unutmam. Bak, eğer bir sorun varsa..."

"Seni ararım."

"Deuce saat ikide gelir." Onu öptü, uzun uzun öptü.

Küveti aldı, onu tekrar öptü. "Bunları bir süreliğine kaldırman mümkün mü?"

"Çok büyük bir şans. Yapacak işlerim var."

"İyi. Sonra konuşuruz."

O arka tarafa çıktığında, Yoda'yı içeri almak için kapıyı açık tuttu.

"Biliyorum, arkadaşlarını özleyeceksin." Onun sızlanmasına karşılık, eğilip onu iyice okşadı. "Ama ben buradayım. Tam burada. Ve burada kalacağım."

Kahvaltıda elmalı turta yemenin harika bir fikir olduğuna karar verdi. Elmalı turta ve ikinci fincan kahvesiyle oturup e-postalarını kontrol etti ve günün işlerini planladı.

Dördüncü Bölüm

Sonya, Cleo'nun sabah rutinini kendi rutini kadar iyi biliyordu, bu yüzden Cleo saat ondan biraz sonra kütüphanenin önünden geçtiğinde, Sonya homurtuya el sallayarak cevap verdi.

Ev arkadaşına, zihnini boşaltacak ilk kahvesini içmesi için on dakika süre verdi, sonra Yoda ile birlikte mutfağa indi.

Cleo, kahvesi, kızarmış simidi ve telefonuyla mutfak adasında oturuyordu. Sonya bir kola aldıktan sonra Yoda'ya dışarı çıkma seçeneği sundu ve Yoda da bunu kabul etti. Sonra arkadaşının yanına oturdu.

"Gece misafirlerimiz gitti mi?"

"Evet. Owen şafak vakti, Trey de kısa bir süre sonra."

"Şafak vakti kalkmamı gerektiren bir işim olmadığı için çok mutluyum." Bageli kaldırdı, Sonya'nın yüzüne iyice baktı. Ve tekrar yerine koydu.

"Kahretsin. Kahretsin! Ne oldu? Bir şeyleri kaçırdım mı?" "Görünüşe göre Trey hariç herkes kaçırılmış."

Sonya'nın anlattıklarını dinlerken Cleo bageli ısırdı.

"Sabahın üçünde, kendi kanıyla laneti bağladı. Ve senin sonuçlarına yüzde yüz katılıyorum. 1800'lü yılların Collin Poole'una olan aşkıdan değil, saf kıskançlık ve açgözlülükten. Malikanenin hanımı olmak istiyordu. Ve hala istiyor."

"Patricia Youngsboro, Michael Poole Jr. ile evlendiğinde, düğününü veya resepsiyonunu burada yapmadı ve burada yaşamayı reddetti," dedi Sonya. "Oğlu Charles miras kalana kadar malikaneyi kapattı ve o da malikaneyi açıp Lilian Crest ile birlikte taşındı. Ama o yirmi yıl boyunca malikane kapalı kaldı, bakımı yapıldı ama kimse yaşamadı. Neden böyle bir şey yapsın ki? Laneti bilmiyor veya inanmıyorsa?"

"İkisi de diyebilirim."

"İkisi de," diye onayladı Sonya. "Okuduğum her şeyde onun sert, statü sembolü bir kişi olduğu yazıyor. Kontrolcü, işini ve ailesini yöneten biri."

"Evet, ölen oğlunun ikizlerini ayırmak kontrolcü davranış olarak nitelendirilebilir. Ve düpedüz acımasızca."

"Poole ailesinin her şeyini benimsemişti." Sonya parmağını kaldırdı. "Malikane hariç. Tarihi aile evi, önemli bir statü sembolü. Diğer oğlu Lawrence burada hiç yaşamadı. Kızı Gretta da burada hiç yaşamadı. Neden?"

"Çünkü istemedi." Cleo parmağı yerine yumruğunu kaldırdı. "Demir yumruk. Senin düşündüğün bu ve yine yüzde yüz haklısın. Ama kocası malikaneyi Charles'a, Charlie'ye bıraktığında ve o buraya taşındığında, bu konuda hiçbir şey yapamadı."

"Aynen öyle," diye onayladı Sonya. "Charlie kontrolü ve kurallarını reddetti. Böylece Dobbs, malikaneyi birkaç on yıl elinde tuttukten sonra altıncı karısını aldı."

Sonya ayağa kalktı. "Anladığım kadarıyla, Clover taşındıklarında zaten hamileydi. Ama Dobbs, ikizler doğana kadar ne ona ne de alyansına dokunmadı."

"Sence, yirmi yıllık aradan sonra Dobbs daha fazlasını mı istedi? Daha fazla kan, daha fazla yüzük, daha fazla güç?"

"Bence bu mümkün."

"Ben de sana katılıyorum."

"Patricia Poole hakkında daha fazla bilgi edinmem lazım. Evlenmeden önce bu evde bulunmuş olmalı. Partilerde, akşam yemeklerinde. Bir şekilde. Sonra Poole ailesinin en büyük statü sembolünü, iş dışında, kapattı ve şehrin diğer tarafına bir ev yaptırdı. Bildiğim kadarıyla malikaneden hiçbir şey almadı. Ne mobilya, ne aile yadigarı.

"Deuce, Trey'in babası, bu öğleden sonra benimle bu konuyu konuşmaya gelecek. Ve Gretta Poole hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Bir yalanı yaşadı, Collin'in öz annesi gibi davrandı. Hiç evlenmedi, Collin'i annesinin evinde büyüttü. Hiç kendi başına yaşamadı."

"Annesinin kontrolü altında. Ya da Gilead'a gidebiliriz, çünkü Patricia'nın Lydia Teyze'ye rakip olabileceğine eminim. Onun gözetiminde."

"Evet, malikâne tekrar kapandı, Collin miras kaldı ve oraya taşındı."

Clover, "Sweet Child o' Mine" şarkısını söylemeye başladı.

"İlginç," dedi Cleo, "onun müzik seçimleri aracılığıyla bir hayaletle üçlü bir sohbet yapmak."

"Ama bence bize ancak bu kadarını anlatabilir, hepsi bize ancak bu kadarını anlatabilir. Bu yüzden yaşayanlara ihtiyacımız var. Ben işe geri döneceğim."

Yoda'yı içeri almak için kapıya doğru yürüdü. "Eğer kendi işinle meşgul değilsen ve ara verebiliyorsan, Deuce geldiğinde bize katılabilirsin."

"Sanırım gideceğim. Onunla tanışmakla kalmayıp, söylediklerini ilk elden dinlemek istiyorum."

"Onu seveceksin. Hadi, Yoda. Mola bitti."

Gigi's'e geri döndü ve Owen'ın "kız gibi" yorumunu düşünerek, hayatınızdaki kadınlar için hediyelerle ilgili bazı potansiyel reklamlar ve sloganlar üzerinde çalıştı.

Anneler Günü.

Kızları kucaklayalım, diye karar verdi.

Saat ikiyi gösterirken, taslakları ekleyerek bir e-posta gönderdi. Çok fazla zaman ve çaba harcamadan önce, müşterinin yönü anlamasını sağlayalım, diye düşündü.

Aşağıda kahve servisini hazırladı, bir tabak kurabiye ekledi.

Kahve servisini ön salona taşıdı, durdu ve etrafına baktı.

Piyano, beyaz lale vazosunun altında parıldıyordu. Tüm yastıklar kabartılmıştı ve havada çok hafif, çok hafif bir portakal yağı kokusu vardı.

"Teşekkürler, Molly," dedi tam da kapı zili çalarken. "Tam zamanında."

Boston'da soğuk bir kış gününde Oliver Doyle II'ye ilk kez kapıyı açtığı günü düşündü ve o ziyaretin hayatını nasıl değiştireceğini hiç bilmiyordu.

Deuce olmasaydı bu evi alamazdı, diye düşündü onu içeri almak için giderken. Ve Yoda'ya baktı. "Ayrıca, seni de alamazdım."

Kapıyı açarak serin nisan havasını ve hayatını değiştirmesine yardım eden adamı içeri aldı.

Gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardındaki o muhteşem mavi gözlerde Trey'i görmek kolaydı. Saçları gümüş grisi olmuştu, ama o belirgin kaşları hala çarpıcı bir şekilde siyahtı.

Sonya iki elini ona uzattı. "Geldiğin için çok teşekkür ederim." "Sonya.

Seni görmek ve malikaneyi ziyaret etmek her zaman bir zevktir."

Altın Oda'nın kapısının top ateşi gibi çarptığını duydu.

"Gerçekten mi?"

"Evet." İçeri girdi, sonra eğilip Yoda'yı okşadı. "Trey bana olanları anlattı ve seninle arkadaşın Cleo'nun her şeyi çok iyi idare ettiğinizi söyledi."

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Cleo'nun da benim kadar malikaneyi sevmesi yardımcı oluyor. İçeri gel ve otur. Kahve yaptım."

"Çok teşekkür ederim." Sonra Cleo merdivenlerden inmeye başlayınca ona baktı. "Bu da Cleo olmalı. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Ben de aynı şeyi söyleyeceğim." Elini uzattı. "Eşinizi gerçekten çok sevdim."

"Ben de."

Cleo ona gülümsedi. "Sonya, sizin için sakıncası yoksa konuşmanıza katılabileceğimi söyledi."

"Tabii ki. Umarım bazı boşlukları doldurabilirim, ancak bunların bir kısmı spekülasyon, dedikodu ve görüş olacaktır."

"Üçünü de kabul ederiz." Cleo koluna girerek salona doğru yürüdü. "Ama dedikodular genellikle doğru olmakla kalmaz, eğlence de katar."

"Buna katılmaktan utanmıyorum." Sonya kahveyi doldurdu. "Ve bence üçünü bir araya getirmek, babamın biyolojik ailesini daha net bir şekilde anlamamıza yardımcı olur. Ayrıca malikaneden belirli bir unsuru kovmamıza da yardımcı olabilir."

Kütüphaneden iPad, Allman Brothers Band'in "Black Hearted Woman" şarkısını yüksek sesle çalıyordu.

"Clover da aynı fikirde."

Buna gülümsedi, gözlerinin derinliklerine kadar.

"Onunla bir ilişki kurmuşsun gibi görünüyor. Ve birkaç ay içinde malikanenin, diyelim ki, tuhaflıklarına uyum sağlamışsın."

"Komik. Taşındığım andan itibaren ayrılmayı düşünmeyi bıraktım. Burası büyüleyici. Olumlu bir büyü," diye ekledi Sonya.

"Son hep böyle bir ev istemişti," dedi Cleo. "Tarihi, karakteri, tuhaflıkları. Belki de, derinlerde, hayaletleri bile."

"Bu gerçekten derinlerde olurdu," dedi Sonya. "Ve uykumda evin içinde dolaşmaktan ya da gelinlerin ölümünü izlemekten pek hoşlanmıyorum. Ama bu tahliyeye yol açarsa, kabul ederim."

"Sen tam da Collin'in isteyeceği gibisin," diye mırıldandı Deuce.

"Bana büyükannesinden bahset. Bize Patricia Poole'dan bahset."

"O çok güçlü bir kadındı," diye başladı Deuce. "İradeli bir kadındı. Sevilen olmasa da saygı duyulan biriydi. Ailem, kocası Michael Poole Jr.'ın çok çekici bir adam olduğunu, ancak işine pek ilgi duymadığını söylemişti. İşin yönetimini ona devretmekte hiçbir sakınca görmüyordu, böylece seyahat edebiliyordu ve... o döneme uygun bir kelime kullanalım. *Eğlenebiliyordu*."

"Güzel kelime," diye karar verdi Cleo.

"Evlilikleri - ve burada dedikodulara geçiyoruz - genel olarak çıkar evliliği idi. Her ikisi de kendi istediklerini yapıyordu. Onu, hem işi hem de ailesini demir yumrukla yöneten sert bir kadın olarak hatırlıyorum."

Cleo bir kez daha elini kaldırdı. "Aynen benim de söylediğim gibi."

"O zaman onu zaten biraz anlıyorsun. Collin'in o kurallar altında geçen çocukluğu çok kısıtlıydı. Fırsat buldukça kaçardı ve bu konuda çok başarılıydı," diye ekledi Deuce gülümseyerek. "Beni kabul edilebilir bir arkadaş olarak görüyordu ve ben de onun yanında kibar, iyi konuşan ve iyi davranan biri olmaya çok dikkat ediyordum. Poole Shipbuilders, çeşitli kulüpleri ve sosyal etkinlikleriyle meşgul olması ve genç erkeklere pek ilgi duymaması da işime yaradı."

Kahvesinden bir yudum aldı ve gülümsedi. "İki büyükannem olduğu için şanslıyım. İkisi de Patricia Poole'dan hoşlanmazdı ve gerektiğinde hoş bir yüz takınmakta çok iyiydi. Ama çocuklar yetişkinlerin düşündüğünden daha fazlasını duyar ve onun adı geçtiğinde bazı sözler duyardım. Nazik bir ortamda kullanacağım terim, *zorba*."

"Kızını Collin'in annesi gibi davranması için zorladı."

Deuce, Sonya'ya başını salladı. "Bu tahmine katılıyorum. Gretta Poole'u Patricia'dan daha iyi tanıyordum ve onu her zaman kolayca sindirilebilen biri olarak görmüştüm. Sinirli bir kadındı. Onu görevine sadık bir anne olarak tanımlayabilirim, ama özellikle sevecen biri değildi. Collin için Poole ailesinin soy ağacını araştırıncaya kadar bunun nedenini bilmiyordum."

"Babamın bu anlaşmadan daha iyi çıktığı açık. Ama geriye dönersek, senin doğmadan önce olduğunu biliyorum, malikane Patricia Poole için bir gösteri yeri olmalıydı. Bunun yerine, burada yaşamayı reddetti ve malikaneyi kapattı."

"Katılıyorum. Yaptığım tüm araştırmalardan ve kulak misafiri olduğum ve hatırladığım parçalardan anladığım kadarıyla, Patricia Poole ailesiyle ilgili her şeyi benimsemişti. Malikanesi hariç. Aklıma bir yorum geldi: Collin ve Johanna'nın düğününde büyükannem Doyle'un söylediği bir şey. Collin'in büyükannesinin, Patricia ve Michael'ın nişan partisinden beri malikaneye adım atmadığını söylemişti."

"Yani nişan partisini burada yaptı. Michael Poole ile evlenmeden önce malikaneyi sık sık ziyaret ediyor muydu?"

"Youngsborolar ve Poole'lar sosyal merdivenin aynı basamaklarında oldukları ve araştırmalarım göre Michael ve Patricia'nın nişanlanması beklendiği için, evet diyebilirim. Ve."

Düzgün çantasını açtı. "Collin'in kitabını hazırlarken, bazı kupürlerin ve fotoğrafların kopyalarını çıkardım. Sosyete sayfalarından, bilirsiniz. Patricia ve Michael'ın dışarı çıktıkları, onun onu partilere, galalara eşlik ettiği hakkında dedikodular."

O klasörü uzattığında, Sonya içindekileri incelemeye başladı.

"Yakışıklı çift, derlerdi," diye mırıldandı. "Ve bu da tatil etkinliğinde çekilmiş bir fotoğrafları. 'Noel çanları düğün çanlarına yol açacak mı?'"

"Gördüğün gibi, nişanlanmaları beklenen bir şeydi."

Cleo fotoğrafı inceledi. "Birlikte çok etkileyiciler. Çok resmi, ama etkileyici. O, bu yaşında bile... müthiş görünüyor."

"Bak, bu arka tarafta çekilmiş." Sonya kopyayı çıkardı. "'Yaz Partisi: Poole Malikanesi'nde Bahçe Partisi.' Burada, elini Michael'ın koluna koymuş halini görebilirsin. Ve tarih, evlenmeden önceki yaz. Noel makalesinden önce. Yani kesinlikle daha önce malikaneye gelmiş."

"İşte bir tane daha, nişanlarını duyuran. Merdivenlerin dibinde çekilmiş bir fotoğrafları, Son. 'Sevgililer Günü'nde Nişan Duyurusu.' Giydirme konusunda bilgili olduğu için ona hakkını vermeliyim. Bütün bu fotoğraflarda."

"Bu onun bilinen bir özelliği," diye ekledi Deuce. "Her zaman mükemmel görünüyordu."

"Bir şey onu malikaneden uzaklaştırdı," dedi Cleo. "Kim ya da ne olduğunu tahmin edebileceğimize eminim."

Clover "Black Magic Woman"ı çaldı.

"Ben de aynı fikirdeyim." Deuce bir kurabiye uzandı. "Patricia Poole'un kolayca korkar veya gözü korkar bir kadın olduğunu söyleyemezdim, ama aynı fikirdeyim. Ben onun sadece daha modern, biraz daha yönetilebilir, köye ve işine daha yakın bir ev istediğini düşünmüştüm. Ama şimdi bildiklerimizi bilseydik?"

Başını salladı.

"O evi hiç kullanmadı, ne partiler için ne de bağış toplama etkinlikleri için. Satamadı da. Ev Pooles ailesine ait ve Michael Poole ona ne kadar uyum sağlasa da, bu konuda bir sınır çizdiğini tahmin edebiliyorum."

"Yani iş Charles'a kaldı."

"Kontrol edemediği oğlu. Mümkün olan en kısa sürede onun etki alanından çıkan oğlu. On sekiz yaşında paraya kavuştu, onu aldı ve istediği gibi yaşadı. Anladığım kadarıyla, üniversiteyi bıraktı ve bir süre seyahat etti."

"Annesinden çok babasına mı benziyordu?" diye sordu Cleo.

"Onu tanıyanların söylediklerine göre, evet. Babam onu tanırdı, severdi. Onu çekici, cömert ve kesinlikle özgür ruhlu olarak tanımlar."

McCartney'nin "My Love" şarkısı merdivenlerden aşağıya doğru yayıldı.

Deuce hafifçe gülümsedi. "Birbirlerini sevdiklerine şüphem yok. Ve Patricia'nın, genç bir eşini, hamile eşini ve yol boyunca tanıştıkları arkadaşlarını eve getirip malikaneyi açmakla kalmayıp taşınmalarına da hiç memnun olmadığına şüphem yok."

"Anlamıyorum." Gerçekten şaşkın olan Sonya ellerini kaldırdı. "Hamile karısı Lilian Crest ile birlikte geri taşındı. Ama kimse Collin'in Gretta Poole'un oğlu olduğunu sorgulamadı mı?"

Annemin dediğine göre, Charles'ın yanında getirdiği grup çoğunlukla kendi aralarında kalıyordu. Ben evlilik cüzdanını ve diğer belgeleri bulana kadar ne annem ne de babam Charlie'nin evlendiğini bilmiyordu. Lilian, pardon, Clover doğum sırasında öldüğünde, onlar buraya geleli sadece birkaç ay olmuştu. Charlie kendini astı. Patricia işleri devraldı. Kuşkusuz, bunu örtbas etmek ve karanlık aile sırrının temellerini atmak için yetkilileri rüşvetle ya da zorbalıkla susturdu."

"Ve kızı da bu şekilde kullanılmaya razı oldu. Her gün bununla yaşadı."

"Annesi karşısında asla başkaldırmazdı," dedi Deuce, Sonya'ya. "Charlie gibi değildi."

"Spekülasyon, dedikodu ve görüş mü? Neden?" diye merak etti Sonya. "Neden bir bebeği tuttu? Neden ikisini de tutmadı ya da ikisini de evlatlık vermedi?"

"Lawrence Poole'un çocuğu yoktu, varisi yoktu ve babası gibi işine de pek ilgisi yoktu. Fiziksel olarak da sağlığı pek iyi değildi. Gretta ise utangaç, gergin ve beceriksizdi, muhtemelen hiç evlenip çocuk sahibi olmayacaktı. Charlie ise ölmüştü."

"Kan bağı."

"Evet, Cleo, ben de aynen öyle düşünüyorum. Collin, onun doğrudan soyunu devam ettirmek için tek şanslıydı. İkiye ihtiyacı yoktu, sadece birine ihtiyacı vardı."

"Collin'in malikaneyi açmasını engellemeye çalıştı mı?" diye sordu Sonya.

"Çocukken, içeri girmenin bir yolunu bulurduk." Deuce şimdi etrafına bakındı. "Onun bu eve olan gururunu ve hayranlığını hiç bilmediğini veya anlamadığını düşünüyorum. Bu evin tarihini, onun tarihini de. Ama o, onu yeterince iyi anlıyordu ki, bunu bir fait accompli haline getirdi. Reşit olduğu ve malikane onun olduğu için, onun yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"Sakıncası var mı?" diye sordu kahve fincanına uzanırken.

"Kendine bir servis yap."

"Bana bir keresinde, taşındıktan kısa bir süre sonra söylemişti. Yukarıda satranç oynuyorduk, sadece ikimiz, ve o malikane, işleri, hayatı için planlarla doluydu. Tanrım, ne gençtik!"

Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle kahvesini hazırladı.

"Büyükannesi, pes etmezse onu mirastan mahrum bırakmakla tehdit ettiğini söyledi. Tabii ki onu işten, Poole mirasından mahrum bırakamazdı, ama kendi servetinden mahrum bırakabilirdi. O reddettiğinde, ona zamanını ve kaynaklarını boşa harcadığını söyledi. Onun da babası kadar aptal, annesi kadar işe yaramaz olduğunu söyledi."

"Zavallı Collin," diye mırıldandı Sonya.

"Bu onu derinden etkilemedi, sana söz veriyorum. O zamanlar, onun gerçek ebeveynlerini bilmiyorduk, sadece Patricia'nın aile ağacına yazdığı yalanı biliyorduk. Collin doğmadan önce ölen babasının aptal olduğunu nereden bildiğini sordum. Collin omuz silkti. Onun tarzı böyleydi ve bana Collin'in o günü pişman olacağını söylediğini anlattı. O günü pişman olacağını," diye tekrarlardı Deuce ve gülümsedi. Ben de gülümsedim.

"Bu eve hiç adımını atmadı. Düğününe katılmadı, Johanna'nın cenazesine gelmedi. Ölene kadar birlikte çalıştılar ama kişisel olarak uzak kaldılar."

"Evet, babam bu anlaşmadan daha iyi çıktı."

Bunu bilmesine rağmen, Sonya iki yön arasında kalmıştı. Bir yanda soğuk acımasızlık, diğer yanda babasının mutlu hayatı.

"Collin'e malikaneyi neden kapattığını söyleyebilirdi," diye devam etti Sonya. "Onun için gerçekten endişeleniyor olsaydı, söylerdi. Collin ona inanmayabilir, önemsemeyebilirdi, ama o ona söylemeye bile çalışmadı."

"Eğer annem ona söylemiş olsaydı, Collin bana anlatırdı. Ve," Deuce hafifçe omuz silkiyordu, "muhtemelen yine gülerdik. Malikanenin hayaletli olduğuna inanıyor muyduk? Elbette, çocukluğumuzdan beri inanıyorduk. Ama bu heyecan vericiydi. İnsanlar oraya Kayıp Gelin Malikanesi diyordu, ama bizim için bu yerel bir batıl inançtı ve ilgi çekiciydi."

Geriye dönüp düşünürken, Deuce kahvesinden bir yudum aldı.

"Poole ailesinin soy ağacını araştırmaya, tarihlerini yazmaya başladığımda bile, bu ölümleri o dönemin trajedilerinden başka bir şey olarak görmedim - ilki bir cinayetti, evet, ama diğerleri kazalar ya da tıbbi sorunlardı."

"Gretta biliyor muydu?" diye ısrar etti Sonya. "Hiç evlenmedi, bu onun tercihi olabilir. Ama annesinin onu bu konuda *caydırmış* olabileceğini düşünüyorum,

özellikle Collin ve babam doğduktan sonra."

Deuce arkalarına yaslandı. "Bu çok iyi bir nokta, Sonya. Ve Patricia'ya çok yakışır."

"Kızı aşık olursa," diye devam etti Cleo, "birine yakınlaşırsa, o kişiye neredeyse kesin olarak tüm hikayeyi anlatırdı. Yalanı orada ortaya çıkarırdı. Buna izin veremezdi."

"Onunla konuşmak istiyorum, Gretta Poole ile. Bunu yapabilir miyim?"

"Collin'in ölümünden beri, onun vasisi ve ona bakmak için bıraktığı mirasın mütevellisiyim. Şimdiye kadar onu iki kez ziyaret ettim, ama beni tanımıyor. Sen kan bağı olan birisin ve kesinlikle ziyaretine izin verilir. Ama durumu ilerlemiş. Nadiren biriyle konuşur ve konuştuğunda da genellikle saçma sapan şeyler söyler. Genellikle pasif olsa da, rahatsız edici olabilir. Yine endişeli, korkmuş. Hatta öfkeli."

"Denemek istiyorum. Denemeden bir faydası olup olmayacağını bilemem." Gözlüklerini yukarı iterek, ona uzun uzun baktı.

"Collin'in gözlerine sahipsin, yani babanın gözlerine. Bu bir şeyleri tetikleyebilir. Seni ziyaretçi listesine ekleyeceğim. Böylece sana uygun bir zaman seçebilirsin."

"Çok teşekkür ederim. Her şey için. Aynayı biliyor muydunuz?"

"Hiç görmedim. Collin, çocukluğumuzdan beri bana, onu rüyasında gördüğünü söylerdi. Yırtıcı kuşlar ve hayvanlarla çerçevelenmiş bir ayna. Ve aynada, kendisine tıpatıp benzeyen bir çocuk. Bunların rüya olduğunu düşünürdüm, sonra babanı öğrendiğimde, bir tür ikiz hafızası ya da bağlantısı olduğunu varsaydım."

Elini uzattı ve Sonya'nın elini tuttu. "Artık öyle olmadığını bildiğim için, bu konuda ve senin için endişeleniyorum. Ve geçen kış kapını çaldığımda, bu evde neler olduğunu, neler olabileceğini ve neler olduğunu yeterince bilmediğim için endişeleniyorum."

Elini uzatarak parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. "Hayatımı değiştirdin ve sana minnettarım. Burada olmak istiyorum ve Hester Dobbs'un bu evde sahip olduğu gücü sona erdirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Sonya bu ismi söylediğinde, kapılar çarptı, bir şey duvarlara vurdu ve tavan lambası ani ve şiddetli bir rüzgâr varmış gibi sallandı.

"O yine öfke nöbeti geçirecek," dedi Cleo ve bir kurabiye aldı. "Sonya, onun korku ve kederle beslendiğini söyledi. Ona yiyecek hiçbir şey vermeyeceğiz."

"Sonya'nın sana sahip olmasına sevindim, Cleo. Birbirinize sahip olduğunuza sevindim."

"Ve burada yalnız değiliz." Sonya da Deuce'un elini sıktı. "Hepsi burada, yedi gelin de. Diğerleri de, malikanede olan diğerleri. Bundan eminim. Ve hepsi onun gitmesini istiyor. Neden bunu benim yapmam gerektiğini bilmiyorum... bizim," diye düzeltti. "Ama öyle."

Gürültü kesilince gülümsedi. "O yüzden bir ara Gretta Poole'u görmeye gideceğim. Belki bir şeyler ekleyebilir, belki de ekleyemez. Ve birkaç hafta sonra Cleo ve ben büyük bir etkinlik düzenleyeceğiz."

"Bunu duydum. Oldukça büyük bir girişim."

"Malikane büyük, mutlu partiler için yapılmış."

"Bence bunun tersi olur," diye araya girdi Cleo. "İnsanlar, eğlence, ışık ve müzik."

"Eskiden öyleydi. Johanna'dan sonra... Collin kalbini kaybetti. Ama ondan önce? Sık sık yaz partileri verirdi, tatillerde de her zaman bir tane. Arada daha küçük toplantılar da olurdu. Belki de etkisini ortadan kaldırır. Emin olduğum bir şey var, o da insanların geleceği. O yüzden hazırlıklı ol."

Ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Patricia hakkında biraz daha araştırma yapacağım. Bu kupürlerin ve fotoğrafların orijinaleri burada bir yerde saklı olmalı."

"Bunu düşünmemiştim. Bakabiliriz."

"Her halükarda, bunları sana bırakacağım. Annem veya Ace de bazılarını saklamış olabilir. Bakalım. Burada güvenli ve mutlu bir şekilde yaşamak için elimizden geleni yapacağız. Burada biraz zaman geçirdiğim ve seninle tanıştığım için mutluyum, Cleo. Senin ve Sonya'nın gibi bir dostluğum vardı ve bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Corrine'e selamlarımı ilet," dedi Cleo. "Onunla geçirdiğim gün çok keyifliydi. Beni çok iyi gösterdi."

"Bence bu, onun şimdiye kadar yaptığı en kolay işti."

"Ve şimdi Trey'in cazibesini nereden aldığını anlıyorum."

"O benim işim için gerçek bir değer," diye ekledi Sonya, onu kapıya kadar geçirirken.

"Bunu duyduğuna sevinecektir. Doyle Law'daki herkes yeni web sitesi ve diğer çalışmalarınızdan çok memnun. Ogunquit'teki bir meslektaşına da bahsettim. Peter Stevenson sizi arayacaktır."

"Teşekkürler! Yeni müşterileri seviyorum. Geldiğiniz için teşekkürler." "Ne zaman isterseniz, gerçekten. Birbirinize iyi bakın."

"Biz de öyle yapıyoruz." Cleo, kolunu Sonya'nın omuzlarına doladı.

"Görüyorum."

Onun arabasına doğru yürüdüğünü izlediler ve el salladılar.

"Kendimi daha iyi hissediyorum." Sonya kapıyı kapattı. "Patricia Youngsboro Poole hakkında daha net bir fikir edindiğimi hissediyorum."

"Ve bu pek de gurur verici değil. Onun ve Dobbs'un anlaşılamamasına şaşırdım, ama anlaşılamadıklarını düşünmek zorundayım. Bana sorarsan, ikisi de aynı kalıptan çıkmışlar. Oliver Doyle II mi? Ona tam not veririm. Trey'in anne babasını ve kız kardeşini tanıdıktan sonra mı? Sıkı dur, evlat. Annemin dediği gibi, o çocuk iyi bir aileden geliyor."

"Oldukça iyi tutundum ama..."

Yoda kuyruğunu sallayarak, ağzında topu tutarak koridorda koşarken, o sözünü kesti.

"Artık nereye gittiğini biliyorum." Ayaklarının dibine düşen topu almak için eğildi. "Jack'le top oynuyordun."

"Senin yerleşik bir köpek bakıcın var."

"Görünüşe göre." Yoda topu sevinçle izleyip kuyruğunu sallamaya devam edince Sonya pes etti. "Tamam, henüz bitmedi mi? Dışarıda on dakika top oynayalım."

"Ben de katılmak isterdim ama şimdi işim var. İyi eğlenceler."

Cleo yukarı çıkarken, Sonya bir ceket aldı. "Gerçekten on dakika olmalı dostum. Ryder'ın teklifini bir saat inceleyip, önce halletmem gereken başka işler var."

Ama dışarı çıktı ve baharın her geçen gün biraz daha yaklaştığını fark ederek keyiflendi. Gece don olsun ya da olmasın, nergisler tereyağı rengi başlarını sallıyordu. Yoda topu kovalarken çimlerin daha yeşil görüldüğüne yemin edebilirdi.

Yorulmak bilmeyen köpeğe topu atarken, balina sesi duymayı umarak denizi taradı. Yatak odasının balkonuna baktı ve Trey'in gece boyunca ne gördüğünü hayal etti.

Bu onu ürpertti.

Öyle bir şekilde ölmek, bunu seçmek, diye düşündü, ve kendini on yıllarca sürecek öfkeye ve evet, kötülüğe mahkum etmek. Hepsi de hayatta istediğini elde edemediğin için.

"Bu mantıklı değil, değil mi Yoda? Ama özünde o deli. Deli bir cadı. Ama bizi yenemez." Topu tekrar attı. "Yenemez. Bu sonuncusu Yoda. Senin insanın geçimini sağlamak zorunda."

Eve doğru geri dönmeye başladığında, Cleo'nun stüdyosunun pencerelerinden biri açıldı. Sonya hazırlandı, ama Cleo seslendi.

"O değil, ama Son, bunu görmem gerekecek." "Geliyorum."

Kapıya koştu, sonra Yoda'yı içeri soktu ve merdivenlere koşarak yukarı çıktı. Sanki yeni bir oyunmuş gibi, köpek de onunla birlikte yukarı koştu.

Biraz nefes nefese, Cleo'nun stüdyosuna vardı.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Bir şeye ihtiyacım vardı ve dolaba girdim." Cleo açık kapıyı işaret etti.

İçeride güzelce boyanmış bir portre duruyordu. Koyu renkli saçları, beyaz ipek gelinliğinin kolları ve korsajındaki dantel süslemelere doğru sağ tarafında güzel bukleler halinde dökülüyordu.

Parmağında parıldayan yüzüğü, dolabın loş ışığında bile parıldayan elmaslarla süslenmiş ince bir altın yüzük. Elinde soluk pembe şakayık ve yeşil yapraklarla süslenmiş bir buket tutuyordu.

Poole yeşili gözleri neşeye parlıyordu.

"Bu Lissy. Lisbeth Poole Whitmore. Babamın eseri değil. Collin'in. Köşede Collin'in imzası var."

Cleo'ya baktı. "Önce Johanna'nın portresini buldum, sonra Clover'inkini, şimdi de sen Lisbeth'inkini buldun."

"Ve baban Clover'ı çizdi, hiç tanımadığı annesini, gelinlik içinde, yani o doğmadan önce. Collin bunu çizdi, tüm bu detayları, onun doğmadan yıllar önce ölen bir kadını."

"Aynadan geçtiler." Cleo'nun koluna elini koyarak kendini sakinleştirdi. "Sadece Collin değil, bir şekilde babam da aynadan geçti. Benim gibi."

"Ve bir kereden fazla, diyebilirim."

"Onu aşağıya götüreceğiz, Johanna ve Clover'ın yanına asacağız."

"Bir şey daha var, evlat. Portreler, üçü de aynı boyutta ve aynı tür çerçeve kullanılmış. Sanki birlikte asılmak için yapılmışlar gibi."

"Ve biz de öyle yapacağız."

Sonya tabloyu aşağı taşıdı ve şimdilik kütüphanedeki duvara dayadı. O ve Cleo, o akşam tabloyu müzik odasına asacaklardı.

Ama şimdi işi vardı ve buna minnettardı. Geçen sonbaharda işinden ayrılıp serbest çalışmaya başlaması heyecan verici ve korkutucuydu.

Malikaneye taşınmasını da aynı ölçekte değerlendirebileceğini düşündü.

Artık malikane onun eviydi ve bir işi vardı. Şu anda çok başarılı olmasa da, istikrarlıydı. Ve inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

Brandon Wise'a, şu anda bulunduğu konum için teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu.

O, düğünlerinden sadece birkaç hafta önce, kendi kuzeniyle, kendi evinde, kendi yatağında onu aldatacak kadar alçalmıştı. kendi evinde, kendi yatağında, kendi kuzeniyle. Şimdi, ikisini yatakta çıplak yakalamak için eve erken gelmesinin şans mı kader mi olduğunu merak edebilirdi.

Her halükarda, bu onun için şanslı bir kaçış olmuştu.

Ve nişanı bozup, onun saçma bahanelerini dinlemeyi reddettiğinde, adam iş yerinde onu baltalamak için harekete geçti.

"Müşteri dosyalarımı bozmak, lastiklerimin havasını indirmek," diye mırıldandı. "Bu yüzden, her türlü çarpık teşekkürleri siktir et. Buradayım çünkü adımları attım, işi yaptım ve riskleri aldım."

Lisbeth'in portresine baktı ve orada, malikanede yaşamak, çalışmak ve kendinden önce gelen yedi kadını savunmak için bulunduğunu düşündü.

İşe koyuldu.

Müşteriye onay, red veya değişiklik için gönderecek kadar düzenlemeyi tamamladığında, kitap kapağı üzerinde çalışmaya başladı.

Adirondack Dağları ve kışın ortası bu gerilim romanının sahnesini oluşturduğu için, soğuk ay ışığı altında kahramanın izole kulübesiyle başladı. Mavi gölgeler, o izolasyon, karla kaplı ağaçların arasında hissedilen korku ve tehlike duygusu.

Belki kar üzerinde ayak izleri. Pencerede tek bir ışık ve arkasında bir siluet.

Sonya konsept üzerinde çalıştı, karşılaştırma için iki tane daha denedi.

İlk tasarımı, soğukluğu ve gizlenen tehlike hissini beğenmesine rağmen, hepsini bir kenara bırakıp sabah yeni bir bakış açısıyla değerlendirmek istedi.

Ellerini yüzüne sürdü, sonra Beatles'ın "I'm So Tired" şarkısını duyunca ellerini indirdi.

"Evet, belki. Ama henüz bitmedi."

Beşinci Bölüm

Ryder'ın teklifi. Mood board'una baktı, sonra dosyasını açtı.

Beyninin yorgun olduğunu kabul etmek zorunda olduğu için, şimdilik sadece gözden geçireceğini söyledi kendine.

Bu, işini istikrarlı bir durumdan başarılı bir duruma getirmek için bir fırsattı. Gerçekten başarılı olmak istiyordu.

Ve kişisel olarak, Brandon'ı yenmek istiyordu. Hiç şüphesiz, onun ana rakibinin teklifinde ekibin başına geçeceğini düşünüyordu.

Tüm o berbat kusurlarına rağmen, iş söz konusu olduğunda, o mükemmeldir. Bu yüzden, o daha iyi olmak zorundaydı.

İncelemeye başladı, düzeltmeler yapmaya başladı. Ve...

Cleo kapı pervazına yumruğunu vurduğunda, gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı.

"Üzgünüm. Biraz hava alman gerektiğini düşündüm. Ama tekrar çalışmak istersen, Yoda'yı besledim."

"Besledin..." Saati kontrol etti. "Nasıl oldu da saat yedi oldu?"

"Altıdan sonra geliyor, ben daha önce oradan geçerken Yoda da peşimden geldi." Cleo başını eğerek Sonya'yı inceledi. "İşler yolunda gidiyorsa durmanı söylemeyeceğim, ama biraz ara vermen iyi olur gibi görünüyor."

"O noktayı geçtim ve durmazsam bir şeyleri mahvedeceğim. Kapanacağım."

"Açık yüzlü rosto sandviçleri ve kalan yemekleri yiyeceğiz. Sana bir kadeh şarap ikram edeyim mi?"

"Sen yap, ben de hemen arkandan geliyorum."

Sonya, tekrar açtığında berbat bir hal almamış olmasını umduğu çalışmasını kaydedip kapattı. Bir süreliğine işine kendini kaptırmıştı, doğru, ama sonra otomatik pilota geçmişti.

Şimdi onu geride bıraktı, Cleo'nun tencereleri gibi kaynamaya bıraktı ve portreyi alıp aşağı indi.

Resmi müzik odasında, stüdyo dolabında buldukları diğer portrelerin altına koydu.

Görünmez bir şekilde birbirine bağlı bir tür üçlü tablo, diye düşündü. "Yemekten sonra seni yerine koyacağız."

Bir an için geri adım attığında, sadece bir anlığına, bir koku aldığını sandı. Babasının tıraş losyonu kokusu. Sanki

dudaklarının yanağına dokunması, elinin saçlarını okşaması gibi geldi.

"Ama sen burada değilsin." İcini çekerek, "Keşke burada olabilseydin" dedi.

Mutfağa indi, Cleo şarabı hazırlamıştı ve Yoda masanın altında heyecanla uzanmıştı.

"Sen benim kraliçemsin," dedi Sonya, şarap kadehini alırken.

"Ben de biraz geç saatlere kadar çalıştım, çünkü tek yapmam gereken yemekleri ısıtmaktı." "Nasıl gidiyor?"

"Sözleşmeli iş mi? Sanırım hiç bu kadar keyif aldığım bir işim olmamıştı. Peki ya tekne karşılığında takas ettiğim tablo? Onu verdiğim için pişman olmamaya çalışıyorum."

Cleo kendi şarabını alırken kaşlarını çatı.

"Owen bana muhteşem bir tekne yapsa iyi olur, ona da onurlu bir yer verse iyi olur."

"Yemeye hazır mısın?" "Tabii ki."

Masaya oturduklarında Sonya, Cleo'ya gülümsedi. "Owen, senin denizkızı resmini görür görmez, daha sen bitirmeden onu istedi, değil mi? Onu onurlu bir yere koyacak."

"Eğer yapmazsa ona nutuk atarım." Cleo eti, ekmeği ve sosu kesti. "Bana sorarsan, insanlar nasıl düzgün nutuk atılacağını bilmiyorlar. Ama ben biliyorum."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Sonya ve Cleo'yu güldürdü.

"O stüdyo, Son? İhtiyacım olan ve istediğim bir şeydi, ama ihtiyacım olduğunu ve istediğimi bilmiyordum. Dürüstçe söylemek gerekirse, işlerim onun sayesinde daha iyi oldu."

"Kütüphane için de aynı şeyi hissediyorum. Peki ya Xena?" diye ekledi, Afrika menekşesini düşünerek. "O sadece çiçek açıp duruyor."

"Bence hepimiz bu zamanda, bu yerde, buraya dikilmek için yaratılmışız. Seni dışarı çıkardığımda ne üzerinde çalışıyordun?"

"Ryder. Gigi teklifini gönderdim - ve gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum - ve Baby Mine için bazı reklamların başka bir taslak düzenini. Başka bir kitap kapağı üzerinde de biraz çalıştım."

"Meşgul, meşgul."

"Tam da sevdiğim gibi. Belki kitap kapağı tasarımlarına bir göz atabilirsin. Sonra Ryder işinde yaptıklarımı gözden geçirmek istedim. Ve bir şey diğerine yol açtı."

Sonya şarabını aldı. "İtiraf."

"Ben her zaman senin rahibin olacağım."

"Ryder işini istiyorum çünkü bu harika bir fırsat, özellikle de sadece birkaç aylık serbest çalışma tecrübesi olan biri için."

"Senin alanında çalıştığın yılları unutma."

"Unutmadım. Ama By Design'a kıyasla, ben inanılmaz derecede küçük biriyim." "Ve inanılmaz derecede yetenekli."

"Teşekkürler, Peder Fabares. Ryder'ı müşteri olarak kazanmak işimi başka bir seviyeye taşıyacak, bunu neden istemeyeyim ki? Ama içimde Brandon'ı yenmek için bu işi isteyen küçük bir parça var."

"Tabii ki." Cleo kadehini salladı. "Bu önemsiz bir şey değil." "Öyle hissediyorum."

"O zaman yanlış bakıyorsun. Bu işi istiyorsun çünkü önemli bir müşteri ve onlara akıllı, yaratıcı bir kampanya sunuyorsun. Bunu istiyorsun çünkü şirketine büyük bir ivme kazandıracak. Pislik Brandon Wise'ı yenmek mi? O sadece atasözündeki kiraz gibi üstüne konan bir şey."

Sonya düşündü. "Üstüne konulan kirazı saygı duymalısın."

"Elbette. Şimdi, seni çok iyi tanıyan biri olarak şunu söyleyeyim, bu işi almamış olsaydın – ki alacağına eminim – şu anda o aldatan piçi aklının ucundan bile geçirmezdin. Sen her yönden hayatına devam ettin. Sırasız olarak, kendi kurduğun bir işin, benim görüşüme göre aldatma eğilimi olmayan, çekici ve ilginç bir erkeğin var. Muhteşem bir evin ve bununla birlikte gelen her şeyin var. Ve bunun bir parçası da, özünde yanlışları düzeltme misyonu.

"Ve" — gülümsedi ve patatesi çatalla deldi — "ben de varım."

"Haklısın. Eğer işi alamazsam..." Cleo itiraz etmeden önce parmağını kaldırdı. "Hala sen ve diğer her şeyim var. İşimi kurmaya devam edeceğim. Ama işi aldığımda..."

"İşte böyle."

"Üstündeki kirazın tadını çıkaracağım. Zengin, yapışkan bir dondurma kadar değil, ama tadını çıkaracağım."

Akşam yemeğinden sonra müzik odasına gittiler. Bir deniz manzarasını indirdikten sonra, üçüncü portreyi dikkatlice onun yerine astılar.

"Sanırım bu, o yanlışları düzeltmenin bir parçası." Sonya geri adım atarak üç gelini inceledi. "Onları bu şekilde kabul etmek. Onları bu şekilde birlikte sergilemek."

"Öyle olması gerekiyor. Aynı boyutta tuval, aynı çerçeve. Peki ya stiller, Sonya? Çok benzerler. Farklılıkları görebiliyoruz ve annen

annen de görebilir ve görecek. Ama eğitimsiz bir göze ne ifade ediyor?"

"Biliyorum. Yine ikiz olmaları, sanırım. Diğer şey? Her birini mutlu bir anda resmetmişler, belki de hayatlarının en mutlu anında. Gölge yok, trajedi hissi yok. Bunu seviyorum."

Yukarıdan bir şeyin kırıldığı sesi geldi. Duvardaki portreler sallandı.

"O sevmiyor," diye mırıldandı Cleo. "Ama ne kadar gücü olursa olsun, ona karşı bir güç var. Biz de bunun bir parçasıyız. Yani..." Cleo, telefon Queen'in "We Will Rock You" şarkısını çalarken orta parmağını tavana doğrulttu.

Sonya gülererek saçlarını geri attı. "Ve ben de şunu ekleyeyim: *Siktir git!* bunu tamamlamak için."

Bir şey tavana çarptı ve ışığı salladı. Portreler sallandı ama düşmedi.

Saat üçte çan çaldı. Piyano müziği gözyaşları gibi havada süzüldü. Sonya uyanarak kıpırdadı ve çocuk odasından gelen ağlama sesini duyunca kalbi sızlasa da, hiçbir şey hissetmedi.

Tekrar uykuya dalmadan önce, balkon kapıları açıldı ve buz gibi bir rüzgar içeriye girdi.

Yoda çılgınca havlayarak uyandı ve yataktan atladı.

Soğuk, onu ikinci bir deri gibi kaplarken, o şiddetli rüzgara karşı mücadele etti. Bir şey, aşağıdaki giriş kapılarına koçbaşı gibi vuruyordu ve şöminesi öfkeyle gürledi.

Çılgılık atan rüzgâr, kükreyen ateş ve vurma seslerinin altında, yatağının yanındaki telefonun "Bad Moon Rising" şarkısını çaldığını duydu.

Onun için endişelenen Sonya, titreyen köpeği kolunun altına aldı ve balkon kapılarına doğru ilerledi.

Arkasında Cleo bağırıyordu, ama Sonya tüm enerjisini kapıya ulaşmaya odakladı.

Kapı kolunu parmaklarıyla kavradığında, bir çılgılık attı. Sanki bir buzdağına tutunuyormuş gibiydi.

Ama tutundu, omzunu kapıya dayadı. Kapıyı kapatmak için uğraşırken, deniz duvarındaki silueti gördü.

Denize değil, eve bakıyordu. Beyaz ay ışığı onu aydınlatırken, rüzgâr saçlarını ve elbisesini savuruyordu.

Sonya dişlerini sıkarak tüm gücünü kapıya verdi.

"Devam et, kaltak!" diye bağırdı. "Cehenneme giden ilk adımı at. Yemin ederim, işim bitmeden seni cehennemin dibine kadar tekmeleyeceğim."

"Ve ben de ona yardım edeceğim." Saçları uçuşan Cleo, ikinci kapıya omzunu dayadı. Kapıları kapatmak için mücadele ettiler ve onlara yaslanarak Dobbs'un denize doğru dönmesini izlediler. Ve atlamasını.

Ay hilal şeklinde azaldı; rüzgar kesildi. Aşağıda, şöminedeki alevler söndüğünde öfkeli vurma sesleri durdu.

Sonya ve Cleo yere kayarak, titreyerek köpek aralarına girerken birbirlerine sarıldılar.

"Biz iyiyiz." Sonya, kalbi göğsünden boğazına kadar çıkıp tekrar geri dönerken bu sözleri söyledi. "Sen iyi misin?"

Cleo başını salladı, bir nefes aldı, sonra bir nefes daha.

Sonya Yoda'nın burnunu öptü. "Hepimiz iyiyiz."

"Üçüncü portreyi asmak onu ciddi şekilde kızdırmış olmalı."

"Öyle görünüyor. Onu gördün mü? Dobbs? Deniz duvarının üzerinde duruyordu."

"Evet. Evi izliyordu. Bize baktı mı, yoksa birkaç yüz yıl önce olanların tekrarını mı izledi, bilmiyorum."

Yorgun düşen Sonya, sırtını kapıya yasladı.

"Catherine Poole'u dışarıya çekip, onun alyansını aldı. Bence yeterince güç topladığında, onu dışarıda da kullanabilir. Ama evde daha güçlü. Evde daha güçlü."

"Ve bu gece bu gösteriyi yapmak için gücünün bir kısmını kullandığını düşünüyorsun. Anlıyorum," dedi Cleo. "Seni görmek, korkmanı istedi."

"Yine de atladı. Sonunda yine de atladı."

"Zorunda değil miydi? Ölümü geri alamazsın, Son. Ve laneti mühürleyen onun intiharı, onun ölümü, onun kanıydı."

"Ölümü geri alamazsın," diye tekrarladı Sonya ve bu gerçeğin ağırlığı kalbini bir mengene gibi sıktı. "Gelinlere asla yardım edemeyeceğim."

"Bu doğru değil. Onların hayatlarını kurtaramazsın çünkü hayatları çoktan sona erdi. Ama sadece burada olarak onlara yardım ediyorsun. Ve üç portre astık, bu da bir yardım. Sonya, sen, ikimiz de büyükannenle çok tatlı bir ilişkiniz var."

Clover, "We Are Family" şarkısıyla cevap verdi.

"O buradaydı. John Fogerty'yi kullanarak bir uyarıda bulundu. Ve sen koşarak geldin."

"Yoda'nın havladığını duydum, sonra alt kattan patlama sesleri ve diğer her şey. Şimdi geri çekildi, bunu hissedebiliyorsun. Malikanede gece için her şey yoluna girdi. Seninle kalabilirim"

seninle kalabilirim."

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten. Korkmadığımı söyleyemem, ama biliyor musun Cleo? Çok daha kızgındım."

"O yüzünü tanımadığımı mı sanıyorsun?" Cleo parmağıyla Sonya'nın yanağına dokundu. "Sen çok daha kızgındın. Bence o bu gece kendini çok yordu, o yüzden biraz uyuyalım." Cleo sanki esniyormuş gibi yaptı ve sırtıttı. "Bu çok güzel bir hakaret."

Sonya da tamamen aynı fikirdeydi ve kalkmadan önce Cleo'ya bir kez daha sarıldı. "Yardımanın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Sabah görüşürüz."

Yoda yatağında kıvrıldı, Sonya da kendi yatağında aynı şeyi yaptı.

Telefonu düşük sesle James Taylor'ın sakin baladı "You've Got a Friend"i çaldı.

"Biliyorum, var."

Sonya, şarkı bitmeden uykuya daldı.

Erken ve zinde uyandı ve rutinine sadık kalmaya karar verdi. Birkaç gündür egzersiz yapmadığı için, egzersizle başlamaya karar verdi.

Yoda'yı dışarı çıkarıp güne başlamasını sağlarken önce hızlıca bir kahve içti. Onunla birlikte dışarı çıktı, ormana bakarken derin bir nefes aldı.

Belki daha sonra, iş molasında ormana girerim diye düşündü.

Yoda'ya kahvaltısını verdi, hızlıca okşadı.

"Egzersiz yapacağım."

Ve Collin'in eski hizmetçi odalarının bir kısmında kurduğu spor salonuna tek başına inmek için gizli kapıyı açmayı bir başka hakaret olarak gördü.

Bir kardiyo seansı izledi, sonra önceki geceyi düşünerek ağırlıklarla başka bir seans seçti.

Daha güçlü olmak daha iyidir, diye düşündü.

İki kez hizmetçi zili çaldı, ama onu görmezden geldi. Hiç şüphesiz Altın Oda'ydı.

Dobbs'un bunu bir başka hakaret olarak algılamasını umuyordu.

Yukarı çıktığında, ana katta topun zıplamasını duydu ve yerleşik köpek bakıcısının olduğu düşüncesine gülümsedi.

Bir çocukla oynayan bir köpek... Bir başka hakaret.

Duş aldı, üstünü değiştirdi, sonra merdivenlerin üstünden aşağıya seslendi.

"Kahve ve simit için aşığı iniyorum."

Aşığı indiğinde, Yoda mutfakta oturmuş bekliyordu. Dolap kapakları da düzgünce kapatılmıştı.

"Teşekkürler, Jack."

Yemek yerken annesinden gelen mesajlara, Trey'den gelen başka bir mesaja cevap verdi, sonra e-postalarını kontrol etti.

Gigi'den henüz bir şey gelmemişti, ama saat henüz erkendi, bu yüzden endişelenmedi. "Hadi işe gidelim, Yoda."

Elinde su şişesi ve köpeğı peşinde, kütüphaneye doğru yola çıktı. Saat sekiz kırk beşte masasına oturdu.

"Ryder'da kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sadece bir saat." Emin olmak için, bilgisayarını açmadan önce tabletine alarm kurdu.

Dosyayı açtı, omuzlarını çevirdi. İlerlemekten memnun olan Sonya hemen işe koyuldu.

Gözünde canlandırabiliyordu, tasarladığı görüntülerle tüm kampanyayı ve sıradan insanlara hitap eden yönünü hayal edebiliyordu.

Aktörler ya da profesyonel sporcular değil, sıradan insanlar Ryder ekipmanlarını ve malzemelerini kullanarak top oynuyor, bisiklete biniyor, yoga yapıyor, basketbol oynuyor ve daha pek çok şey yapıyordu.

Renk ve hareket, çocuklar, gençler, yaşlılar. Corrine'in fotoğrafları tam da istediğı şeyi yansıtıyordu. Layout'u da metni de işe yarıyordu. Biraz daha cilalamak gerek, diye düşündü, ama çok iyi bir teklifti.

Alarmı çaldığında, yüzünü buruşturdu. Ama planına sadık kaldı. Bir saat daha burada, bir saat daha orada çalıştıktan sonra, onu alıp üst kattaki büyük ekrana yansıtacaktı.

Gerekli ayarlamaları ve iyileştirmeleri yapacaktı.

Ama şimdilik Ryder dosyalarını kapattı.

Deuce'un bahsettiğı hukuk firmasından bir e-posta sorgusu buldu ve çok sevindi. Cevap vermeden önce, firmanın web sitesini kontrol etti.

"Evet, daha iyisini yapabilirim."

Cleo'nun koridordan geldiğini duyunca başını kaldırdı.

"Günaydın. Gösteriden sonra iyi uyudun mu?"

"Taş gibi uyudum. Şimdi kahve içmem lazım." Merdivenlere doğru döndü, sonra tekrar geri döndü. "Unuttum. Birazdan Poole's Bay'e gideceğim. Market alışverişi ve başka işlerim var. İstedığın bir şey var mı?"

"Tereyağı ve kola azaldı. Bira da var, eğer bira içen misafirlerimiz olursa. Ama bu akşam Trey ikimizi yemeğe çıkarıyor."

"Beni zorla götürmesi gerekmediğini biliyorsun."

"O istiyor. Mümkünse Owen'ı da sürükleyecektir herhalde. Lobster Cage. Saat altı buçuk civarında bizi alacak."

"Tamam, ben varım. Yarına yetecek kadar malzeme varsa, bugün işleri erteleyeceğim. Şimdi kahve."

Rutin, diye düşündü Sonya yine. Hoşuna gitmişti.

Soruya bir cevap hazırladı, potansiyel müşterinin uygun olduğu bir zamanda telefon veya video görüşmesi önerdi. Deuce vermemiş olabilir diye, kendi web sitesinin bağlantısını da ekledi.

Kendi de söylediği gibi, bu çok etkileyiciydi.

İlk e-postayı gönderirken, Gigi'nin sahibi de bir e-posta gönderdi.

Müşterinin yeni logoyu çok beğendiğini okuduğunda, Sonya havaya yumruğunu kaldırdı.

E-postayı okurken başını salladı. Bazı sorular, bazı endişeler, bazı şüpheler. Hepsi geçerliydi.

Hepsini yanıtladı, merak edilenlere bazı önerilerde bulundu, endişeleri gidermeye çalıştı, ancak endişeler devam ederse seçenekler sundu.

Merak edilenlerden biri yeni logolu yeni bir tabela olasılığıyla ilgili olduğu için, Sonya bu konu üzerinde çalışmaya başladı.

O kadar yoğun bir şekilde çalışıyordu ki, Yoda masasının altından çıkıp gittiğini neredeyse fark etmedi. Sonra Yoda, kuyruğunu sallayarak bacağına yaslandı.

"Ne? Oh, dışarı çıkma zamanı mı? Bir dakika daha. Nasıl öğleni geçti?"

Rutin olduğu için, diye karar verdi. İyi, sağlam bir rutin.

Aşağıda, köpeği dışarı çıkardı, yarım fıstık ezmeli ve reçelli sandviç hazırladı, biraz cips ekledi, bir kola aldı.

Yoda'ya öğle atıştırmalığını verdi, ama köpek onu yukarıya kadar takip etmediğinde, arkadaşı Jack'in yakınlarda olduğunu düşündü.

Masasına dönmeden önce topun sesini duydu. Ve bu sefer, onu çok mutlu eden, küçük bir çocuğun kahkahası duyuldu.

Neredeyse dört saate kadar çalıştı, sonra kendini o gün için kapatmaya zorladı.

Artık topun sesini duymuyordu ve Yoda masasının altında ya da kütüphanenin başka bir yerinde kıvrılmamıştı. Onu mutfakta uyurken buldu. Yoda bir gözünü açtı, kuyruğunu yere vurdu.

"Jack seni yordu mu? Biraz hava almak istiyorum, eminim sen de istersin."

Orman onu çağırıyordu. Karla kaplı ormanı incelemiş, bir geyiğin ormanın kenarına gelmesini izlemiş, o kenarın ötesinde ne hissedildiğini, neye benzediğini merak etmişti.

Şimdi bahar neredeyse gelmek üzereydi, öğrenecekti.

Çamur odasında sakladığı eski ceketini alıp Yoda'yı dışarı çıkardı. Yoda, bahçede sık sık yaptığı dairesel hareketlerle koşmaya başladı, sonra çimlerin eğimini geçip ağaçların gölgesine doğru yürüdüğünde durdu ve başını eğdi.

"Şehirli kız biraz keşfetmek istiyor," dedi ona. "Güven bana, uzağa gitmeyeceğiz."

Yürürken, kayaların üzerinde suyun düzenli vuruşunu hala duyabiliyor ve ağaçlarda, çalılarda tomurcukların oluştuğunu görebiliyordu. Yeşil bir şey saplarını yerden yukarı doğru itiyordu.

Sadece hava ısınmakla kalmamış, ışık da ısınmıştı. Boston'da da aynı şekilde bu değişikliği fark eder miydi acaba?

Muhtemelen hayır, bu şekilde değil.

Ormanın kenarında, eve doğru geriye baktı, sonra telefonunu koyduğu cebine dokundu.

Ne olur ne olmaz diye.

"Bu yol, Yoda. Ve biz bu yoldan ayrılmayacağız."

Ağaçların altında hava serinledi ve ışık yumuşadı. Çam ve toprak kokusu aldı burnuna, deniz kokusundan çok farklı bir koku. Yoda, dar patikada ilerlerken yanından ayrılmadı.

Kaç kişinin buradan geçtiğini ve kimsenin bu gölgeli güneş ışığında dolaşmayalı ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Ara sıra kuşlar ötüyordu ve okşayan bir el gibi hafif bir esinti ağaçları sallıyordu.

Onun dışında, denizin kayalara vuran acımasız dalgalarının sesi bile boğuk ve uzak geliyordu.

Düşmüş dalları fark etti ve bunların kış fırtınasında mı düştüğünü, yol ve garajı temizleyen, kulübeye odun yığan John Dee'nin bu odunları bu ormandan mı topladığını merak etti.

Ona sorması gerekecekti.

Başka izler, onun ve Yoda'nın yürüdüğü izlerden sapıyordu. Onları düşünerek başını salladı.

"Bugün değil, ama belki daha sonra. Belki."

Bir tür köpürme sesi duydu ve şaşkınlığı ve büyük sevinciyle, kayaların üzerinden yavaşça akan dar bir dere gördü.

"Şuna bak! Bir dere var. Bir akarsu mu? Her neyse, bir tane var."

Kalın ve sağlam bir dal, dere üzerine düşerek bir tür köprü oluşturmuştu. Sanki işlevini kanıtlamak istercesine, şişman bir sincap üzerinden hızla geçti. Yoda anında peşine düştüğünde, hızlı kahkahası bir çığlığa dönüştü.

"Hayır! Yoda! Dur!"

Ama kısa bacakları onu çoktan karşıya taşımıştı ve neşeli havlamaları ona yankılanarak geri geliyordu.

Panik içinde, patikadan ayrılıp dere kıyısına doğru koştu. Dal, bir sincap ve küçük köpeğini taşıyabilirdi, ama onun ağırlığını taşıyamazdı. Bu yüzden ayakta durup Yoda'yı çağırdı ve ne kadar uzağa geldiklerini fark etti.

Ormanda yürüdüğü kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdi ve hiçbiri böyle değildi.

Derin ormanlar, diye düşündü, zevk yerini endişeye bırakmıştı. Derin, derinlerde yaşayan tüm vahşi hayvanlarla birlikte.

Şimdi uğultulu sessizlik uğursuz geliyordu ve yumuşak, benekli ışık karanlığa doğru bir tehdit gibi görünüyordu.

Başka seçeneği olmadığı için, gürül gürül akan suya doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Yoda zıplayarak geri geldi, dalın üzerinden atladı ve gözlerinde memnuniyetle ona doğru kuyruğunu sallayarak geldi.

"Sen!" Onu kucakladı ve en sert bakışını takındı. "Bir daha bunu yapma. Ormanda kaçma."

Yoda vücudunu salladı, kızın yanağını yaladı ve hiç de pişman görünmüyordu.

Geri dönerken, onu tekrar yere indirebilecek kadar ormanın kenarına yaklaştıklarından emin olana kadar onu taşıdı.

"Bunu bir daha yaparsan, tasma takarım sana, köpekçik."

Belki bir pusula almalıydı, diye düşündü, sonra muhtemelen evde bir yerde bulabileceğini fark etti.

Tabii ki pusulayı nasıl kullanacağını bilmiyordu, ama öğrenebilirdi.

Belki de malikaneyi gördüğünde, denizin sesini duyduğunda, daha güçlü ışığa çıktığında bir rahatlama dalgası hissetti. Ama bu, onu ormanda yürümekten alıkoymayacaktı — bir gün.

"Onlar bizim, değil mi Yoda? Pusula kullanmayı öğrenebilirim. Yürüyüş botları alabilirim. Çünkü onlar bizim."

Telefonunu çıkardı, saati kontrol etti. "Hadi Cleo'yu bulalım."

Altıncı Bölüm

İçeride, Sonya Yoda'yı su kabını yalarken bırakıp Cleo'nun stüdyosuna çıktı.

İçeri girmeden önce kapı pervazına hafifçe vurdu. "Kendimi hazırlamak için gidiyorum... Oh, Cleo!"

Sonya şövale üzerindeki resme yaklaştı. "O muhteşem. O harika. O inanılmaz."

"Sanırım bitirdim." Cleo çalışma masasının başında durmuş fırçalarını temizliyordu. "Onu orada bırakacağım, yarın bir kez daha iyice bakacağım. Hala bitmiş olduğunu düşünürsem, kurutma rafına koyacağım."

"O sihirli," diye mırıldandı Sonya.

Denizkızı kayaların üzerine oturdu, kuyruğu suda parıldayan mücevher renkleriyle ihtişamlıydı. Gün altın, pembe ve mavi renklerin senfonisiyle doğarken, bir balina denizde sesini duyururken, o bir cam küre tutarak oturuyordu.

Elindeki küre içinde bir başkası vardı, o küre içinde de bir başkası.

"Kürelerin içindeki detaylar, Cleo." Sonya elini kalbine bastırdı. "Hayran kaldım. Gerçekten."

"Depoda bulduğumuz denizkızı lambası, denizkızları hakkında bir kitap resimleme işinin tesadüfî olması ve bu manzara bana ilham verdi."

O, kendi çalışmasını incelerken yanına gitti ve elini Sonya'nın omzuna koydu.

"Saçma sapan alçakgönüllülüğü boş ver." Cleo saçlarını geri attı, kalçalarını salladı. "O özel biri."

"Owen sana onun için lanet olası bir yat yapmalı."

"Benim istediğim güzel bir iki kişilik Sunfish. Ama onu takdir etse iyi olur."

"Onu imzalamadın."

"Yarın, yüzde yüz emin olduktan sonra. Sanırım bugünlük işin bitti. Benim de öyle. Hadi gidip güzelleşelim."

"Sadece işim bitmedi," dedi Sonya, aşağı inerken. "İşimi bitirdim, sonra ormanda yürüyüşe çıktım."

"Tek başına mı?"

"Yoda da benimle birlikteydi. Çok uzağa gitmedim, ama planladığımdan biraz daha fazla yürüdüm. Hoşuma gitti
—ama bu küçük dereyi ya da akarsuyu bulduktan sonra bir an vardı.

Aradaki fark nedir?"

"Dere küçük bir akarsudur."

Sonya, ikinci katta durduklarında kaşlarını çatarak baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Louisiana'da bunlardan çok var, evlat."

"Doğru. Sanırım bir dere."

"Ya da dere."

"*Dereyi* seviyorum. Dere diyorum. Yoda, dere üzerindeki bu dalın üzerinden bir sincap kovaladı. Ama geri geldi. Muhtemelen yarım dakika sürmüştü, ama daha uzun gibi geldi. Pusulaya ihtiyacım var."

"En azından. Bir dahaki sefere ormanda yürüyüşe çıkacağını bana söyle. Seninle gelemesem, nerede olduğunu bilirim."

"Anlaştık. Akşam yemeğinde ne giyeceksin?" "Henüz karar vermedim."

"Eminim Molly karar vermiştir."

Birlikte Cleo'nun odasına girdiler. Yatakta, belinden kemerli, bakır rengi bir elbise duruyordu. Yanında dantelli siyah bir kazak vardı.

"Güzel seçim," dedi Sonya.

"Katılıyorum. Teşekkürler, Molly."

Sonya kendi odasına gitti ve lacivert, kare yakalı elbisesini krem rengi, bel uzunluğunda süet ceketıyla eşleştirdi.

"Bu iki parçayı hiç bir araya getirmediyimi sanıyorum. Beğendim. Teşekkürler, Molly."

Sonya, moda danışmanına alıştığına karar vererek, acele etmedi.

Trey ile akşam yemeği için giyindiğinden beri olan biten her şeyi düşündü; Trey yemeği iptal etmek zorunda kalmıştı.

Owen'ın yanında aynadan geçmişti. Lisbeth Poole'un kendi düğün resepsiyonunda öldüğünü görmüştü. Hester Dobbs'un hayaletler arasında bir hayalet gibi süzülerek Lisbeth'in yüzüğünü aldığını izlemişti.

Ve Cleo ile birlikte, onlara destek olan ve yanlarında duran erkekler için akşam yemeği hazırlayabilmek için kendini normale döndürmüştü. Trey, Dobbs'un deniz duvarından atlayarak intihar etmesini izlemişti.

Cleo, Lisbeth'in portresini bulmuştu; bu, serinin üçüncü portresiydi. Şimdi müzik odasında asılıydı.

Dobbs'un sabahın üçünde yaptığı öfke krizine dayanmışlardı - bunları öfke krizi olarak düşünmek iyi geliyordu - sonra Trey gibi, onun deniz duvarından atlamasını izlediler.

Tüm bunlar olurken, küpeleri takarken düşündü, çalışmışlar, gülmüşler ve yaşamışlardı.

Ve köpeğiyle ormanda yürüyüşe çıkmıştı.

Sonya, Maine'e ve malikaneye taşındığından beri hayatının çok daha zengin ve çok daha dolu olduğunu düşündü.

Son birkaç ay hariç, tüm hayatını Boston'da geçirmiş olmasına rağmen, köklerinin Maine'in kayalık sahillerine derinlemesine uzandığını hissediyordu.

Annesi ile kolayca görüşmemesini özliyordu ve her zaman özleyeceğini düşünüyordu. Ama geri kalanı? Hayır, hayatının o kısmını geride bırakmıştı.

Geri adım atarak aynada yarım dönüş yaptı. Sonra ayakkabılarını giydi ve Yoda'nın peşinden koridorda yürüdü. Cleo'nun odasına göz attı.

"Neredeyse hazırım!" diye seslendi Cleo. "Dikkatim dağıldı. Lucy Cabot'tan bir kedi hakkında mesaj geldi. Yarın şehre malzeme almaya gittiğimde onu görmeye gideceğim, kız kedi."

Rujunu mükemmelleştirdikten sonra Cleo banyodan çıktı ve Yoda'ya baktı.

"Eğer o benim kedimse ve onu eve getirirsem, ona iyi davranmalısın."

"Lucy, kedi köpeklerle geçinemeseydi seni aramazdı.

Yoda da kedilerle uyum içinde olduğunu kanıtladı. Bu eğlenceli olabilir." "Bu sadece bir deneme."

"Evet, Yoda için de öyle demiştim." Sonya ona doğru elini salladığında kuyruğunu salladı. "Bak ve gör."

Kapı zili çaldığında aşağı inmeye başladılar. "Ne zamanlama ama."

"O adamın anahtarı yok mu?" diye sordu Cleo.

"Var, ama o Trey. Sadece acil durumlarda kullanır."

Yoda kapıda dans ediyordu ve Sonya kapıyı açtığında Mookie'yi karşılamak için dışarı fırladı.

"Kendini şanslı sanıyor," dedi Trey. "Ama iki güzel kadını yemeğe götüren benim."

"Mook yemeğini yedi mi?" diye sordu

Cleo. "Yedi."

"O zaman hazırız demektir." Çekme halatını aldı ve uzattı. Ve oyunlar başladı.

"Siz çocuklar uslu durun." Dışarı çıktı, Trey'i öpmek için ayağa kalktı.

"Daha fazla şans, yakışıklı bir erkekle akşam yemeğine çıkmak. Yoksa iki yakışıklı erkek mi olacak?

olacak?"

"Owen bizimle buluşacak. Anlaşılan Jones evde kalıp en sevdiği filmi izleyecek."

"Peki o ne olabilir?" Cleo, Trey'in arabasına doğru yürürken merakla sordu. "*Scooby-Doo? 101 Dalmaçyalı?*"

"*King Kong*, orijinal olan."

"Dalga geçiyorsun."

Trey arabanın kapısını açarken başını salladı. "Nedenini sorma, ama Jones onu seviyor. Ve açıkça Kong'u destekliyor."

"İkinci kısmı anlıyorum." Sonya Cleo'ya baktı ve onaylayan bir baş sallama aldı. "Dev bir maymunu krallığından çıkarıp onu pazarlama yapmaya çalışırsan, ne bekleyebilirsin ki?"

Sonra elini onun koluna koydu. "Arkadaşın ve çocuklarıyla nasıl gittiğini anlatabilir misin?"

"Hoş bir durum değildi, ama sonunda, velayet ya da taşınma konusunda onunla kavga etmeyecek. Suçlamalar konusunda bir anlaşma yapmaya çalışıyor."

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı Cleo arka koltuktan ve Trey dikiz aynasından ona baktı.

"Anlıyorum. Anlaşma, eğer gerçekleşirse, müvekkilimin kendisini ve çocuklarını eyalet dışındaki ailesinin yanına götürmesinin önünü açacak. Dahası, bu sayede duruşma için buraya dönmesi gerekmeyecek. Savcının bu suç itirafı için on beş yıldan az bir ceza talep edeceğini sanmıyorum."

"Müvekkilin bu durumu kabul ediyor mu?" diye sordu Sonya.

"O sadece kendini güvende hissetmek, çocuklarının güvende hissetmesini istiyor. Bu da annesi ve kız kardeşinin yanına dönmesi anlamına geliyor. Benim önceliğim de bu."

Cleo öne eğildi ve Trey'in omzuna elini koydu. "Elbette öyle, öyle de olmalı. Ben avukat olamazdım çünkü onun hayalarını çakmakla yakmak isterdim. Bunu başarmak çok uzun zaman alırdı."

Trey ona bir kez daha baktı. "Bana seninle iyi geçinmemi hatırlat." "Bence sen güvendesin. Dün babanla tanıştım ve onu sevdim. oğlunun hayalarını yakmak için çok fazla.

"Teşekkürler baba. Nasıl gitti? Bugün onunla konuşma fırsatım olmadı."

"Artık Patricia Poole'u çok daha iyi anlıyoruz ve bir ara Gretta Poole ile de konuşmaya çalışacağım. Ayrıca sana henüz anlatmadığım bazı şeyler oldu. Bekleyip hem sana hem de Owen'a anlatmayı düşündük. Biz iyiyiz," diye ekledi Sonya. "Biz iyiyiz."

"Aynayla ilgili olaydan sonra," diye araya girdi Cleo, "dördümüzün bu işte birlikte olduğu açık. Yani."

"Haklısın."

Ama şehre girerken, Sonya'ya tek bir gerçeği doğrulamak istercesine bir bakış attı. O iyiydi.

"Bir haber daha var," diye başladı Sonya. "Cleo, Owen'a vereceği tabloyu bitirdi. Ve nefes kesici bir tablo."

"Muhtemelen bitirmiştir," düzeltildi. düzeltme yaptı. "Ama ben mutlu bunu karar nefes

"Bu gece kalabilirsen, yukarı çıkıp görebilirsin."

"Bu gece kalabilirsen, yukarı çıkıp görebilirsin."

"Bana göre her açıdan kazançlı bir durum." Arabayı park etti ve ona gülümsedi. "Bagajda bir çanta var."

Aynı genç hostes Lobster Cage'de onları karşıladı ve Trey'e özlem dolu bakışlar attı.

"Ona aşık olmuş," dedi Cleo, hostes menüleri dağıtıp yerine döndüğünde.

"Kız yirmi yaşında," diye mırıldandı Trey.

"Sanat tarihi profesörüne ciddi bir şekilde aşık olmuştum. On dokuz yaşındaydım," diye hatırladı Cleo. "Ve onun yaşının benimkinin iki katından fazla olduğunu tahmin ediyordum. Eğer o bunu suistimal etseydi, başım ciddi belaya girerdi."

"Onu unuttun, değil mi?" diye sordu

Trey. "Evet, ama anılarım çok tatlı."

Sonya, turuncu çizgili koyu saçlarını topuz yapmış garsonu hatırladı. Babası hastalandığında yüz yüze eğitimden uzaktan eğitime geçen bir çevre mühendisliği öğrencisiydi.

"İyi akşamlar bayanlar, Trey. Diğer arkadaşlarınızı beklerken size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Birazdan gelir. Bir şişe sauvignon blanc nasıl olur?" Bu cevap kabul edildi.

"Dört bardak getir, Ian. Owen başka bir şey isterse, geldiğinde sana söyler. Ki şu anda geliyor," diye ekledi Owen içeri girerken.

Saçları rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu ve istediği yere düşüyordu, ama belli ki yeni bir gömlek ve yeni bir kot pantolon giymişti.

Cleo'nun yanındaki masaya oturdu. "Üzgünüm," dedi. "İşlerim vardı." "Biz yeni geldik. Bir şişe sauvignon blanc sipariş ettim."

"Harika. Diğerleri ne içiyor?" "O kadar mı meşgul?" diye yorumladı Trey.

"Hem de nasıl. Hey, Ian."

"Selam Owen. Şarabınızı hemen getireceğim."

"İyi bir meşguliyet mi?" Cleo, garson masadan ayrılırken merakla sordu. "İş hayatında meşgul olmak genellikle iyidir."

"Görünüşe göre malikanede de işler yoğunmuş. Owen'ın bize söylemesini beklemek istemiştin. İşte Owen geldi."

"Bize neyi söyleyecekti?"

"Cleo, stüdyonun dolabında Lisbeth'in bir portresini buldu." "Hadi canım. Huh." Owen arkalarına yaslandı.

"Kim çizdi?"

"Collin. Amcan," diye açıkladı Cleo. "Gerçekten çok güzel."

"Yine bir düğün portresi. Düğün elbisesi olmadığı açık olsa bile, onu tanırdım. Çünkü sen ve ben, Owen, onu giydiğini gördük."

"Diğerleriyle birlikte müzik odasına astık."

Owen hafifçe Cleo'ya doğru döndü. "Güzel. Orası tam da ait olduğu yer." Trey'e bir bakış attı. "Üç tane daha olacak. Girişteki Astrid'in resmini saymazlarsa belki dört tane."

"Diğer ikisi gibi mi?" diye sordu Trey. "Boyut, çerçeve?" "Aynen öyle," dedi Sonya.

"O zaman bence dört tane daha olacak. Astrid'in resmini ne Collin ne de babanız çizdi ve çok daha büyük, farklı bir çerçeveye sahip. Bu bir set olacak."

"Ya da bir seri," diye onayladı Sonya. "Son gelinden ilk geline kadar."

Ian şarapla geri döndü. Trey şarabı tattı ve onayladıktan sonra, dört kadehi doldururken gecenin spesiyallerini anlattı.

Onlara zaman tanımak için uzaklaşmadan önce, hem Sonya hem de Cleo özel yemekleri tercih etti. Trey ve Owen ise eski favorilerini seçti.

"Ben bunu seviyorum," diye karar verdi Owen. "Dört farklı yemek. O kadar Kanton usulü ıstakozu asla yiyemezsin," dedi Cleo'ya.

"Ben ciddi ciddi deneyeceğim."

"Ona ıstakozlu potpie'sinden bir parça ver," diye tavsiye etti Trey. "Pişman olmayacaksın. Portreden sonra daha fazlası var. Dobbs nasıl karşıladı?"

"İyi değil." Sonya omuz silkti ve şarabını kaldırdı. "Çok gürültü, çarpma, rüzgar, ışıkların titremesi. Ama sonunda gücü tükendi."

"Çoğunlukla," diye ekledi

Cleo. "Çoğunlukla."

Sonya onlara sabah üçte olan olayları anlattı.

Trey'in gözleri kısıldı. "Eve mi bakıyordu?"

"Evet, ilk başta. Sen onu gördüğünde öyle değildi."

Sonya'ya başını salladı. "Hayır, sırtı eve dönüktü, sonra atladı.

Ve kapıları yumruklamak ya da patlatmak yok." "Clover'dan CCR uyarısı gelmedi mi?"

Trey, Owen'a başını salladı. "Saat, piyano müziği ve beni pencereye çekip onun atlayışını izlememi sağlayan bir şey. Başka bir şey yok."

"Bana seni aramam ya da mesaj atmam gerektiğini söyleyeceksin, ama buna gerek yoktu." Sonya, Trey'in kolunu sıktı. "Kapıları kapattık ve o atladı. Ve o gece bitti. Bu sabah spor salonunda egzersiz yaptım."

"Yüzüne vurmuşsun," dedi Owen ve Sonya gülümsedi.

"Belki. Gold Room'un zilini çok çaldı, ama hepsi o kadar. Cleo, o geceden sonra enerjisinin tükendiğini düşünüyor. O konuda ona katılıyorum. Dobbs günün geri kalanında sessiz kaldı. O da sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki Cleo denizkızı resmini bitirdi."

"Bir dakika. Bitti mi? Ne zaman alabilirim?"

"Bitip bitmediğinden emin değilim. Yarın kesin olarak öğrenirim. Sonra kuruması ve çerçevelenmesi gerekiyor."

"Çerçeveyi ben yapabilirim. Çerçeveyi ben yapacağım."

"Süslü olmasın ve parlak ve yeni görünmesin. Ben yapabilirim..."

"Çerçeveyi ben yaparım," diye tekrarladı Owen. "Sadece önce bir kez daha bakmak istiyorum. Ne kadar süre sonra alabilirim?"

Cleo şarabını aldı ve tatlı bir gülümsemeyle, "Teknem nerede?"

diye sordu. "Onu görmeye geldiğimde tasarımını getireceğim."

"O zaman konuşuruz. Şimdi bana köpeğinin nasıl *King Kong* hayranı olduğunu anlat —eski olanı."

"Oriijinal," diye karşılık verdi. "Kim hayran değil ki? Yarın iş çıkışı uğrayabilirim. Beş civarı olabilir."

"Tamam, ama anladığın sürece, onu birkaç hafta boyunca alamazsın ya da çerçeveleyemezsin."

"Aylar mı? Onu boyaman için harcadığın zamandan daha uzun."

"Evet. Benim dünyama hoş geldin. Yağlı boya kullanmak istedim," diye açıkladı Cleo. "Kuruma süresini kısaltan bir malzeme kullandım. Aksi takdirde, iki ay değil, altı ay beklemen gerekirdi."

"Bu şekilde mi oluyor?"

"Evet."

"O zaman öyle olsun."

Yemekler geldiğinde, sohbet genel konulara kayd, rahat bir sohbet oldu.

Yarısında, Bree Marshall mutfaktan fırladı, kısa kıvıl saçlarının üzerinde şef şapkası vardı. Owen'ı kenara iterek, kabinin kenarına oturdu.

"Beş dakikam var. Bana bu etkinlikten bahset. Kaç kişı olacak?" "Şey, henüz bilmiyoruz," diye başladı Sonya. "Ama..."

"Yakında bir tahminde bulunmalısın. Köydeki tüm restoranlardan yemek sipariş mi edeceksin?"

"Planımız öyle, yani..."

"Her birinden ne istediğini kesin olarak belirlemelisin. Seçmelerine izin verme, yoksa ortalık karışır. Garsonlar, barmenler, mutfak ekibi lazım. Tuvaletleri kontrol edecek biri de lazım. İnsanlar tuvalete gitmek isteyecek."

Cleo, Owen'ın önünden bakmak için öne eğildi. "Bütün bunları koordine etmeye yardım etmeye ne dersin?"

"Sen akıllısın," dedi Bree ve gülümsedi. "Mekanı görmem lazım. Pazartesi günü saat 11 civarında gelebilirim."

"Harika," dedi Sonya. "Yardımın için teşekkür ederiz."

"Yardıma ihtiyacınız olacak. Açık evler kaotiktir ve ben kaosun içinde yaşıyorum." Trey'e gülümsedi. "Bu yüzden biz asla başaramazdık." Sonra Owen'a dirsek attı. "Biz daha iyi bir çift olurduk."

"Sana söylemeye çalıştım." "Hayır, söylemedin."

"Bilinçaltında."

"Oh. Bunu kaçırmışım." Onu güldüren bir öpücükle yanağına bir şaplak attı. "Artık çok geç. Manny kalbimi ve hormonlarımı ele geçirdi. Geri dönmeliyim. Size paylaşmanız için iki çikolatalı lav kek ve iki çilekli kek sipariş ediyorum. Bana teşekkür edeceksiniz."

Ve bir anda, ortadan kayboldu.

"Neden krem şanti selinin altında kaldığımızı hissediyorum?" diye merak etti Sonya.

"O böyle yapar." Sonra Trey başını eğdi ve Owen'a baktı. "Bilinçaltında mı?"

"O çok seksi." Owen omuz silkti. "O her zaman seksi olmuştur. Ama ben kurallara sadık kaldım. Her neyse, o haklı. Yaptığın bu anlaşma için onu işe almakla akıllılık ettin."

"Kaosun içinde yaşıyor çünkü kaosu yönetmeyi biliyor," dedi Trey.

"Ve insanları," diye ekledi Sonya. "Bu yüzden tatlı olarak çikolatalı lava ve çilekli kek paylaşıyoruz. Buna hiçbir itirazım yok."

"Bu da," dedi Trey, "seni akıllı yapıyor."

Tatlılar geldiğinde, Sonya akıllı olduğu konusunda tartışmadı.

Trey hesap istediğinde Owen, "Ben öderim," dedi. "Geçen seferki yemeği sen ödemiştin, ve ben malikanede birkaç kez daha yemek yedim."

"Hepsi senin."

"Teşekkürler." Sonya Cleo'ya bir bakış attı ve onun başını salladığını gördü. "Yarın saat beşe doğru geleceksin, neden akşam yemeğine kalmıyorsun? Ve sen de Trey, eğer gelebilirsen."

"Sanırım jambalaya yapmayı deneyeceğim. Büyükannem bana tarifini gönderdi. Biraz acı bir tadı var."

"O zaman ben de gelirim." Owen hesabı ödedi, Trey'e gülümsedi. "Acıyı severim. Gitmem gerek. Yarın erken kalkmam lazım."

"O zaman saat beşe doğru görüşürüz. Akşam yemeği için teşekkürler," diye ekledi Cleo.

"Rica ederim." Dışarı çıktı, Sonya'ya döndü. "Yarın gece senin evinde kalabilirim. Dobbs tekrar sahneye çıkarsa, uçurumdan atlamasını izlemek isterim."

"İlkini planla, ikincisini kim bilir. Ve ikiniz de Lisbeth'in portresini görmelisiniz."

"Yarın," dedi ve ayrıldı.

Diğerleri fazla oyalanmadılar ve yumuşak, sessiz bir bahar yağmurunda eve döndüler. Köpekler onları savaş kahramanları gibi karşıladıktan sonra dışarı koştular.

"Eve ıslak izler bırakmasınlar diye onları çamur odasından içeri alacağız. Cleo ve ben size portreyi göstereceğiz."

"Dolapta mı bekliyor?"

"Öyle olsun," diye karar verdi Cleo. "Bekliyor. Birkaç gün önce sipariş ettiğim bazı malzemeleri oraya koydum. O zaman hiçbir şey yoktu. Bugün bir şey almak için içeri girdiğimde, o oradaydı."

Müzik odasına döndüler.

Trey, "Vay canına," dedi ve yaklaştı. "Hem konu hem de eser çok güzel. O, buradaki ilk biyolojik Poole ve bu çok belli. Benzerlik çok açık." Sonya'ya döndü. "Eski fotoğraflarda bu kadar net görünmüyor. Aynı gözlere, aynı yüz şekline sahipsiniz."

"Sanırım bu doğru. Birisi, belki de birkaç kişi, bizim bunları almamızı istiyor. Ve bunları buraya asmak, ilkinden beri doğru geldi."

"Ve ikiniz de set konusunda haklısınız. Bunlar birbirine uyacak şekilde boyanmış." "Bence, tamamlanmadan önce yedi tanesinin hepsine sahip olacağız. Bir nesil eksik," diye ekledi Cleo.

"Patricia Poole. Sanırım Dobbs ile bir tartışma, bir olay yaşamış olmalı. Deuce'un eski gazete kupürleri vardı. Sosyete haberleri falan. Poole ile evlenmeden önce malikaneye birçok kez gitmiş."

"Michael Poole Jr. ile burada tanıştı," diye ekledi Cleo. "Bununla ilgili dedikodulu bir makale bulduk—akşam yemeği partisiyle ilgili. Nişan partisini burada vermişti. Onların fotoğrafının olduğu başka bir sosyete makalesi."

"Ama düğün yoktu, ondan sonrası da yoktu." Trey geri adım atarak üç portreyi bir arada inceledi. "O tartışmanın nişan partisinde yaşandığını iddia ediyorum. Kanıt olarak tüm gerçekler ortada değil, ama..."

"İşte bu!" Sonya heyecanla ellerini birleştirdi. "Akıllı olmaktan bahset, tüm gerçekleri boş ver. Bu çok mantıklı."

"Sonya'ya katılıyorum. Eğer onu yeterince korkutacak bir şey olduysa, neden burada nişan partisi yapmayı kabul etti? Düğün ne zaman oldu, Sonya, dokuz ay sonra mı?"

"On ay sonraydı ve çok önemli bir düğündü, bu yüzden hemen planlamaya başladılar. Nişan için ortalıkta dolaşmaktan, Poole geleneğini bozup düğününü burada yapmayı reddetmeye geçti. Bölgedeki en önemli eve taşınmayı reddetti."

"Kanıtlanmamış gerçekler," diye tekrarladı Trey ve üç portreyi incelerken ellerini ceplerine soktu. "Ve ben buna bahse girerim. Bunun sana ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama ben bu bahsi yapardım."

"Dobbs'un onu korkuttuğu, nerede ve ne zaman olduğunu söylüyor. Düğünlerinden önce diğerlerine de kendini göstermiş mi acaba?"

"Bilmiyorum, ama Patricia'yı korkutmak istediğini sanmıyorum." Cleo ellerini açtı. "Bunu yaparsa bir sonraki kurbanını bulmak için yirmi küsur yıl daha beklemesi gerekecek, bunu neden yapsın ki?"

Clover, Sonya'nın telefonunu kullanarak Beatles'ın "I Me Mine" şarkısını dinledi.

"Evet, sendin." Sonya, Clover'ın portresinin çerçevesine nazikçe dokundu. "Belki... belki Patricia'yı bir şekilde alay etti, çok ileri gitti ve bu geri tepti. En mantıklı olan bu."

"Ve şimdi en mantıklı olan şey, yukarı çıkıp uykuya dalana kadar kitap okumak. Sabah görüşürüz, Sonya. Muhtemelen seninle görüşmeyeceğim, Trey, ama

yarın gece?"

"Burada
olacağım."

"İyi geceler, Cleo, köpekleri içeri almalıyız."

Kapının önünde, müzik odasındaki ışığı kapatmadan önce, Sonya portrelere son bir kez baktı — geçmişi düşündü, geleceği düşündü.

Sonra ışıkları kapattı ve şimdiki ana odaklandı.

Köpekler dışarı çıktıkları kadar mutlu bir şekilde içeri koştular — ve çok daha dağınık bir şekilde.

Onlar ıslak patilerini kuruturken, Sonya Trey ile bir sonraki kapıyı açtı.

"Sana birkaç şey söylemek istiyorum."

Ona bakarken kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"İlk olarak, malikanenin anahtarı sende. Zili çalmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Anahtarını kullanabilirsin. Ve sonra..."

Ayağa kalktı ve onunla köpeklerle birlikte evin içinden yürümeye başladı.

"İstersen, burada kalacağın zaman çanta hazırlamak zorunda kalmamak için birkaç eşyayı burada bırakabilirsin. Seni kısıtlamak için bunları söylemiyorum. Sadece..."

"Ben kendim için bir kutu yaptım bile," diye sözünü kesti ve elini tuttu. "Güzel bir kutu. Oldukça geniş."

Kafasını onun omzuna yasladı. "Ben de oraya sığabilir miyim?"

Merdivenlere çıkmaya başladıklarında, "Güzel bir kutu," diye tekrarladı. "İçinde sıkışırsanız, kapağı da var."

"Geniş olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Ve gerçekten çok uygun gibi görünüyor."

Oturma odasına girdiler, yatak odasına geçtiler. Köpekler ziyaretlerinde paylaştıkları yatağa doğru yönelirken, Sonya yatak odasının kapısını kapattı ve kapıya yaslandı.

"Birkaç şey bırak, Trey. Burada ve hayatımda bolca yerim var."

"Birkaç şey bırakacağım." Çantayı yere koydu ve ona doğru adım attı. "Çünkü buradaki ve hayatındaki o boşluğu istiyorum."

"Burada olduğun için mutluyum." Kollarını kaldırdı ve boynuna doladı.

"Sen burada olduğunda her zaman mutlu olurum."

Ağızları buluştuğunda, içindeki açlık o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde ortaya çıktı ki, onu şaşkına çevirdi.

Bunu istiyordu, fiziksel olarak, onun tüm bu ihtiyaçları uyandırmasını, ta ki ikisini de kaynatıp yakana kadar.

Sanki bunu hissetmiş gibi, vücudunu ona bastırdı, onu kapıya sıkıştırdı ve öpücük açlıktan çaresizliğe dönüştü.

Ham bir ihtiyaç, fark etti. Sebebi ne olursa olsun, bu gece ikisinde de ihtiyaç ham bir şekilde ortaya çıkmıştı. Buna teslim olarak, ceketinden kurtulmak için kollarını ondan ayırdı. Ağızları birbirini emip dururken, aceleyle gömleğinin düğmelerini açtı.

Ve gömleği çıkarıp sıcak tenini, sert vücudunu bulduğunda zevkle inledi.

Adam, elbisesinin arkasındaki fermuarı aşağı çekti.

Elbise düştü ve o elbiseden çıkamadan, adamın elleri her yere dokundu. Her zamanki sabrından eser yoktu, o eller talep etti, ele geçirdi, tahrik etti, ta ki o saf ihtiyaçlar kaynayana kadar.

Ta ki o, arzuladığı yanmayı hissedene kadar. Bir inilti çıkardı.

"Durma." "Duramam."

Kemerini çekerken parmakları titremeye başladı. Şimdi olmalıydı, yoksa bu ihtiyaç onu parçalara ayırır, açgözlü bir vahşi hayvan haline getirirdi.

Onu serbest bıraktığında, sert ve hazır olan onu eline aldığı anda, onun külotunu çektiğini hissetti.

"Yırt onları. Tanrım! Yırt gitsin. Daha fazlası var."

İnce kumaşın yırtıldığını duyduğunda, kahkaha atarak nefesini tuttu. "Şimdi! Hemen şimdi!"

Onu kaldırdı, sırtı kapıya yaslandı. Parmakları omuzlarına kazındı.

Sonra gözleri buluştu ve birbirlerine baktılar. Ve o ham ihtiyaç etrafında yeni bir şey belirdi. Aynı derecede güçlü, aynı derecede acil.

Gözlerine bakarak, ellerinin gücünü, vücudunun sıcaklığını hissederek, "Evet" dedi. Sonra tekrar, "Evet."

Adam yavaşça, ikisi için de kasıtlı bir işkence olarak kadının içine girdi. Her santimetrede kadının vücudu titredi ve sevindi.

Adam derinlemesine girdiğinde, gözleri birbirine kilitli kaldı.

Onu izledi, zevkin o yeşil gözleri kapladığını, birbirlerine verdikleri sıcaklığın cildini kızartıp parlatmasını izledi.

Vücutları birbirine kaydı ve birbirine çarptı, ta ki o her vuruşta nefes nefese kalana kadar.

O, onun uğmasını izledi. Bacakları onu sardığında, onun ağırlığını taşıdığında bile, o uçtu. O gevşediğinde, o da peşinden uçtu.

Yedinci Bölüm

Kendini çok bitkin, çok gevşek ve çok doymuş hissetmesine rağmen, uzaylıların istilasısı sırasında bile uyuyabileceğini düşünerek, Sonya bir tişört ve uyku şortu giydi.

"Yürürsem," dedi Trey'e, "çıplak yürümek istemiyorum. Bu, tuhaflığın da ötesinde tuhaf olur."

"Çıplakken güzel görünüyorsun."

"Bu iltifatı kabul ediyorum, ama yine de." Yatakta, ona sokuldu. "Sen de çıplakken güzel görünüyorsun."

"Yine de, sen yürürsen pantolon giyeceğim. Seninle birlikte olacağım." "Biliyorum."

Elini kalbinin üzerine koyarak, hemen uykuya daldı.

Saat üçte, saatin çan sesiyle, piyano müziğinin akıntısıyla, kıpırdadı.

Ve iç geçirdi.

Ondan dönmeden önce bile, Trey onun gideceğini biliyordu. Yatağın ayak ucundan pantolonunu aldı, o yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken pantolonunu giydi.

"Geliyorum," diye mırıldandı.

Onu takip ederken köpekler uyandı.

"Sessiz olun," dedi ikisine de. "Sessiz kalın."

Onun arkasında kapıdan dışarı çıktılar ve aşağı inerken Cleo'nun kapısından çıktığını gördü.

"Kalkmam gerektiğini hissettim," diye fısıldadı. "Keşke Owen da bizimle birlikte gelseydi."

Sonya yanından geçtiğinde, Cleo Trey'in yanına geldi.

"Orada mı? Dobbs? Bakacak vaktim olmadı." "Benim de olmadı."

Koridorun sonunda Sonya, ağlayan bebek odasına doğru baktı. "Çok üzücü," dedi. "Çok üzgünüm."

Ama Sonya o tarafa doğru yürümek yerine merdivenlere doğru döndü.

Cleo, güven vermek için Trey'in elini tuttu. "Belki de... ayna bu gece başka bir odada."

Trey başını salladı. "Belki. Ama nereye gitmesi gerektiğini biliyor. Acele etmiyor, ama tereddüt de etmiyor."

Merdivenlerin yarısına geldiğinde, müzik "Barbara Allen" in ağıtından canlı bir parçaya dönüştü ve Trey bunu tanıyamadı.

"Bu yeni, müzik değişmiş."

"Daha neşeli," diye karar verdi Cleo. "Sesler duyuyor musun? Ben duyuyorum sanki." "Yankı gibi. Uzaklardan. şarkı mı söylüyorlar?"

"Sanırım yle."

Merdivenlerin dibinde Sonya dönüp koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. Müzik odasının kapısında durdu, sonra içeri adım attı.

"Müzik, sesler... hepsi hala uzakta. Ama o bir şey duyuyor."

"Bir şey de mi görüyor?" diye merak etti Cleo. "Sen bir şey görüyor musun? Işık pek yok, sadece taktığımız gece lambalarının yansıması var, ama onları amamalıyız bence."

"Hayır. Onları açmayacağız. Ve hayır, müzik odasından başka bir şey görmüyorum."

Sonya müzik odasını gördü ve ona göre oda parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Soluk mavi kürelerin üzerine boyanmış çiçekler, yan masaları süsleyen lambalardan parıldıyordu ve piyanonun üzerindeki gümüş şamdanlardaki mumlar titriyordu.

Pencerelere karanlık ktğ halde, onların parıltısı odayı aydınlatıyordu.

 takım elbiseli erkek ve iki tanesi geç olan, ayak bileklerine kadar uzanan güzel elbiseler giymiş kadınlar gördü.

Owen Poole'u tanıdı, kadın - karısı, ikinci karısı ve çocuklarının annesi - piyano çalarken o hoşgrl bir şekilde izliyordu. Arkasında, koyu saçları tepesinde bir örgü şeklinde toplanmış olan Lisbeth, deniz kenarı hakkında bir şarkı söylüyordu.

Daha önce olduğu gibi, farklı bir tablo, her şey durdu. Lisbeth'in nişanlısı geç adam Edward, bardağı dudaklarına götürürken durdu ve yüzünde geçiş bir gülümseme belirdi.

Lisbeth'in annesi, elleri hala piyano tuşlarının üzerinde, başını geriye atmış gülüyordu.

Mavi elbisenin eteği, onu giyen geç kadın dönüşün ortasında durduğunda bir döngüde hareketsiz kaldı.

Küçük şöminenin ateşi ıttırdamayı bıraktı ve duvardaki resimlerden biri gibi dondu.

Fırfırlı etekli pembe elbisesiyle Lisbeth, Sonya'ya döndü.

"O gece çok eğlendik! Annem durmadan çaldı. Edward'ımı çok seviyordum. Çok yakışıklı, değil mi?"

"ok yakışıklı."

"Birkaç hafta sonra evleneceğiz. Gelinliğim de çok güzel. Babam fiyatını hiç umursamadı. Küçük kızı için. Herkes geliyor.

Tam bir kalabalık olacak."

"Biliyorum."

"Biliyorsun," diye onayladı Lisbeth. "Öldüğümde canım yandı ve çok korktum. Üzüldüm de. Bir süre Edward'ın hayatına devam etmesi beni daha da üzdü. Sevmek için başka birini buldu, evlendi, bir aile kurdu. Bu beni çok üzdü. Ama onu çok seviyordum. Benim gibi onun da yaşamayı bırakmasını istemezdim."

Gülümsedi, adeta ışık saçıyordu. "Ama bu romantik olmaz mıydı? Trajik ve romantik, tıpkı bir roman gibi! Ama onu bunun için çok fazla seviyordum. Lanetlere hiç inanmadım. Saçmalık, diye düşündüm. Şimdi onu durdurmalısın. Laneti bozmalısın. Yüzükleri bul, Sonya."

"Nasıl? Nerede?"

"Şey, aptal, bilmiyorum." Edward'a tekrar baktı, bardağı dudaklarına götürürken gülümsedi. "Keşke bir gece birlikte olabilseydik. Sadece bir gece bile olsa."

Tablo bozuldu. Şöminede ateş çıtırdadı. Edward bardağından bir yudum aldı ve mavi elbiseli kız döndü.

Annesinin arkasında Lisbeth şarkı söylüyordu.

"Sen ve ben, sen ve ben, oh, ne kadar mutlu olacağız!" Sonra her şey karanlıkta kayboldu.

Sonya titreyerek arkasında ışık düğmesini aradı, sonra Yoda bacağına dokunduğunda irkildi. Yarım dönüş yaparak Trey ve Cleo'yu gördü.

"Onu gördün mü, onları gördün mü? Gördün mü?"

"Hayır. Buraya gel." Trey onu kendine doğru çekti. "Üşümüştün."

"Hayır, hayır, sadece... çok etkilendim. Sanırım bir dakika oturacağım." Tekrar döndü, sendeleyerek bir sandalyeye doğru yürüdü. "Onları görmedin mi? Uyuyordum, sonra uyanmıştım, buradaydım ve insanlar, müzik ve Lisbeth vardı."

"Müzik ve şarkı sesleri duyduk, ama sanki çok uzaktaymış gibi." Cleo elini sıktı. "Sana su getireceğim."

"Hayır, iyiyim. Yani, iyi değilim, ama fena da değilim. Hiçbir şey görmedin mi?" "Ne gördün?" diye sordu Trey.

"Küçük bir partiydi. Owen'ı tanıdım, bizim Owen'ı değil, Lisbeth'in babasını, ve annesi piyano çalıyordu. Lisbeth şarkı söylüyordu. Pembe bir elbise giymişti ve şarkı söylüyordu, ah... Deniz kenarında," Sonya şarkı söyledi, "deniz kenarında, güzel deniz kenarında. Ve Edward, nişanlısı, onu izliyor ve

gölümsüyordu. Bir çift daha vardı, onlar gibi genç, mavi elbise giymiş bir kız ve takım elbise giymiş bir adam."

Piyanoya bakarken, Mookie'nin kucağına koyduğu kafasını okşadı. Sıcak, gerçek, diye düşündü.

"Sonra her şey durdu, dondu. Astrid'i ve salondaki partiyi gördüğümde olduğu gibi. Lisbeth hariç. Bana baktı. Beni gördü. Benimle konuştu."

"Sen onunla konuştun."

Trey'e baktı. "Bu sadece benim kafamda olan bir şey değildi? Beni duydun mu?"

"Senin tarafını." Cleo koltuğun koluna oturdu, Sonya'nın kolunu okşadı.

"O gece hepimizin ne kadar mutlu olduğunu anlattı, ama ben bunu kendim de görebiliyordum."

Sonya geri kalanını anlattı.

"Oda farklıydı, ama çok da değil. Duvarda farklı tablolar vardı ve tabii ki portreler yoktu. Ama getirdiğimiz Victrola? Tam da koyduğumuz yerde duruyordu. Sanırım yeniydi."

"Dobbs değildi," dedi Cleo. "Bu sefer değil."

"Hayır. Bu sefer değil. Çok mutluydular. Astrid'i salonda gördüğüm zamanki gibiydi. Sadece arkadaşlar ve aile eğleniyordu, müzik eşliğinde bir akşam geçiriyorlardı. O benim bunu görmemi istedi."

"Ve bunu hissetmemi," diye

ekledi Cleo. "Hissettim.

Gerçekten hissettim."

"Bu evde, Dobbs'un getirdiklerinden daha fazlası var," dedi Trey, "o tarih, o duygu. Ve sen de onu geri getiriyorsun."

"Biliyorum. Ve her ne kadar çok garip olsa da, onu görme, onunla konuşma fırsatı bulduğum için mutluyum. Lisbeth ve Edward birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Genç ve tatlı bir aşktı, ama aşktı.

Bu evde de çok var. Birbirini seven insanlar. Sabahın üçünde hepinizi uyandırdığım için özür dilerim, ama bu ilk kez olmuyor ve son kez de olmayacak."

Sonya nefes aldı ve ayağa kalktı. "Hepimiz yatmaya ne dersiniz?" "Ben varım. İkiniz de yolunuzun üzerinde beni odama kadar geçirebilirsiniz.

Yani,

dördünüz, köpek refakatçimiz de var."

Kapıda, Trey ışıkları kapatmadan önce son bir kez etrafı kontrol etti. Her şey sessizdi, karar verdi. Her şey yolundaydı. Şimdilik.

Sabah, onu duş'a girmeye ikna etti, böylece günü en iyi şekilde başladı.

Aşağıda, köpekler — sabah ritüelleri biraz gecikmiş olsa da — dışarıya koştular. Kahvaltı için geri döndüklerinde, Sonya, son derece mutlu bir şekilde, kahvesi ve mısır gevreği kasesi ile Trey'in yanına oturdu.

"Gece yarısı ölen akrabalarla yaptığın konuşmaları saymazsak, bu çok normal geliyor."

Trey, kupasını onun kupasına vurdu. "Bu bizim normalimiz." "Sen her şeyi çok... şey, sakinlikle karşılıyorsun."

"Ben malikanede ve çevresinde, efsanelerle, söylentilerle ve kendi deneyimlerimle büyüdüm. Senin uyum sağlaman gereken çok daha fazla şey vardı. Ve senin adımlarında bir aksaklık görmüyorum, tatlım."

Oh, birkaç aksilikten fazlasını yaşamıştı, diye düşündü.

"İlk taşındığımda, çoğunlukla küçük şeyleri, eski ev, hayal gücü, tesadüf gibi şeylerle kolayca geçiştirmek kolaydı."

O ilk gün nasıl görüldüğünü hatırladı, orada durmuş, yer karla kaplı, saçları örgü şapkasının altında soğuk rüzgarda dans ediyordu. Yüzündeki şaşkınlık ve heyecan ifadesini hatırladı.

"Kabul etmek ve baş'a çıkmak senin için uzun sürmedi."

"Eve aşık oldum ve itiraf etmeliyim ki, ilk görüşte aşık oldum, bu da buna etki etti. Ama... Ve şimdi söyleyeceğim şeye hiç inanmadım. Sence bunun bir kısmı kanla mı geliyor? Poole kanıyla. Kendimi gerçekten bir Poole olarak göreceğim miyim, bilmiyorum. MacTavish olarak doğdum, büyüdüm ve mutluyum, ama."

"Ama," diye onayladı. "Ve bence ataların da bunda rol oynayabilir. Açıkçası, sen ve Owen, ikiniz de Poole'lar, aynada Cleo ve benim göremediğimiz bir şey görebildiniz. Ve içine girebildiniz, Tanrım, ne anlardı ama. Dün gece yaptıklarını gördün ve duydun. Cleo ve ben ise sadece bir ipucu yakalayabildik."

"Ama ikiniz de Dobbs'un kriz geçirdiğinde ne dediğini duyuyorsunuz ve onu şimdiye kadar iki kez gördünüz. Birincisi Altın Oda'da, o da başka bir andı

diğer an. Cleo da onu orada gördü." "Dobbs bir Poole değildi."

Bir kaşık mısır gevreği yutan Sonya, arkasına yaslandı. "O bir Poole değildi. Bu o kadar basit ve mantıklı ki, benim aklımdan hiç geçmedi. Avukat."

"Basit, mantıklı. Bu, benim Clover'ı iki kez görmüş olmamı, senin ise görmemiş olmanı açıklamıyor."

"Oh, bu sadece senin bir kız olmadığını gösteriyor." "Suçluyum. Ama bunun ne alakası var?" "Belli ki sana karşı yumuşak davranıyor ve hep öyle olmuştur."

Aniden, Trey'in telefonu klasik "Holding Out for a Hero" melodisiyle çaldı. Sonya kaşlarını bilerek kaldırarak onu işaret etti. "Söyleyeceklerim bu kadar." "Seksi bir hatunla tartışacak neyim var ki? Hatta iki seksi hatun. Mookie

ve ben ofise gitmeliyiz. Bana ihtiyacın olursa mesaj atar mısın?"

"Evet. Çok iyi ve verimli bir gün geçirmeyi planlıyorum. Sen de öyle geçir."

Ayağa kalktı. "Duşta seksle başlayan her gün zaten iyi ve verimlidir."

"Buna karşı çıkamam," dedi ve onu öptü. "Hoşça kal, Mookie. Uslu bir çocuk ve akıllı bir hukuk danışmanı ol."

Sonya, tek başına kahvaltı bulaşıklarını yıkarken, her zaman uyanık olan Molly'nin çoktan yatağı yaptığını hayal etti.

"Hadi Yoda, işe gidelim."

Yukarıda, mesajlarını ve e-postalarını kontrol etmeye başladı. Ryder'ın teklifine hemen dalmak onu cezbetse de, mevcut müşterileriyle çalışmaya karar verdi. Günü büyük bir potansiyelle bitirebilirdi.

Cleo'yu gördüğünde daha yeni başlamıştı. "Senin için biraz erken."

"Uyandığında uyanmışsındır. Kendimi toparlayıp pazara gideceğim. Grand-Mère, andouille sosisi her şeyi değiştirir diyor, ben de biraz almayı umuyorum."

"Seni dinle de." Sonya biraz şaşkın bir şekilde arkasına yaslandı. "Sosislerin farklı türleri olduğunu bilmiyordum. Andouille nedir?"

"Baharatlı," dedi Cleo, zevkle. Sonra kaşlarını çattı, başını eğdi. "Sabah seks yapmışsın."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Şaşkınlıkla Sonya ellerini havaya kaldırdı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü kıskançlık duyacak kadar rahat olduğunu görebiliyorum. Sabah seksini gerçekten özlüyorum. Öğleden sonra seksini ve yatmadan önce seksini de. Ve şimdi, lanet olsun, yapmadığım seks hakkında düşünüyorum. Kahve içmeye gidiyorum."

"Sabah duşta seks yaptık!" diye bağırdı Sonya.

"Lanet olsun, Sonya!"

Sonya gülerek işine geri döndü.

Bir saatten az bir süre sonra, baharlık haki pantolon ve lavanta rengi kaşmir kazak giymiş Cleo kapıda durdu.

"Ben çıkıyorum. Almamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Ama arkadaşının saçlarının güzelliği, ilk molasında kuaförü aramaya yemin etmesine neden oldu. "Otuz dakika sonra bir danışmanla görüşmem var, geri döndüğünde cevap vermezsem, hâlâ görüşmede olduğum anlamına gelir. Ve eminim bir kedi ile döneceksin, o yüzden molamı o zamana ayarlayacağım ki onu kucaklayabileyim."

"Sadece bakacağım."

"Tabii. Sonra görüşürüz, Bayan Kitty Cat."

Daha önce olduğu gibi, Cleo Manor Road'a dönmeden önce bombardıman başladı.

iPad, Springsteen'in "No Surrender" şarkısını yüksek sesle çalmaya başladı. "Merak etme. Yapmayacağım."

Yoda kucağına tırmanmaya çalıştığında, Sonya onu kucağına aldı, cep kapıları çarpıp kapanırken, açılıp tekrar kapanırken onu okşadı. Sert ve soğuk rüzgar odayı doldurdu ve raflardan birkaç kitap düşürdü. Ayaklarının altında zemin kalkıp iniyor gibiydi.

Kütüphanenin ikinci katında, duvar ekranı mermi sesleriyle çığlık atıyordu.

Sonya'nın kalbi boğazında atıyordu; Yoda kollarında titriyordu. Ama olduğu yerde kaldı.

"Devam et, kaltak. Beni etkilemiyorsun."

Sis odaya süzüldü. Sisden gelen buzun akışını hisseden Sonya, ayaklarını kaldırdı ve masasının altına kaymadan önce bacaklarını çaprazladı.

Soğuk kemiklerine işlerken, kendi nefesinin bulutlar halinde dışarı çıktığını izledi.

"Burada kalıyoruz." Bağırды, ama ana kapının çarpıp açıldığını duyduğunda Trey'i aramak için telefona uzanmak üzereydi.

Sonra her şey durdu, her şey durdu.

Sessizlik çöktüğünde kendi nefes nefese kalışını duydu ve hava tekrar ısındı.

"Biz iyiyiz." Yoda titrerken, onu kendine doğru çekip yumuşak, benekli kürkünü okşadı. "Biz iyiyiz."

Christina Aguilera'nın "Fighter" şarkısı odayı doldurduğunda, Sonya uzun bir nefes verdi. "Evet, ben de olmayı öğreniyorum."

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve kitapları yerine koydu. Dışarı çıktığında aşağıya baktı ve ana kapının kapalı olduğunu gördü.

Ama üçüncü kattan hala soğğun kalıntılarının sızdığını hissedebiliyordu.
"İyi denemeydi. Enerjini boşa harcayıp dur, kaltak."

Saati kontrol etti ve yeterince zamanı olduğunu düşündü. Titremesi durmuş olsa da, Yoda'yı aşağı kata taşıdı.

Onu dışarıda, güneşin altında koşmasına izin verdi ve bu sırada kendini hazırladı ve kuaförden randevu aldı.

"Daha fazla cesaret," diye kendini tebrik etti.

Kendini bir kola ile ödüllendirdi ve Yoda'yı içeri çağırmadan önce ona bir ham deri kemik aldı.

Sonra yukarı çıktı, onu yatırdı, kendisi de yattı. Ve danışma saatinin başlamasını bekledi.

Cleo market alışverişiyle geri döndü. Ve bir kedi.

Yoda kapının sesini duyunca hemen aşağı koşmuştu, Sonya da onu takip etti. Yarı yolda, bir elinde market poşeti, diğer elinde genç, parlak siyah bir kedi olan Cleo'yu gördü.

"Biliyordum!" Sonya kalan yolu koşarak indi. "Oh, Yoda, beni hayal kırıklığına uğratma," dedi Yoda ön patilerini Cleo'nun bacaklarına koyup yeni gelen kediye kokladığında.

Sonya, Cleo'nun üstün boyuyla ona asil bir şekilde baktığını fark etti. "Daha altı aylık. Kısırlaştırıldı bile, yani bunu yaşamak zorunda değilim . Lucy, diğer hayvanlar ve çocuklarla iyi anlaştığını söyledi. Ve lanet olsun, Son, gözleri beni etkiledi. Şunlara bak! Poole yeşili olduklarını söylemeliyim. Kaderimizde vardı."

"Evet, çok güzel." Sonya, yumuşak, saf siyah tüylerini nazıkçe okşadı. "Siyah bir kedin olmasına neden şaşırmadım acaba? Adı ne?"

"Adı Pyewacket. Pye."

"Matematiksel olan gibi mi?"

"Pi değil, P-y-e. Pyewacket. Eski bir filmde, annemin en sevdiği filmlerden biri. *Bell, Book and Candle*, cadılarla ilgili. Bir ara izleriz."

"Bu evde cadılarla ilgili bir film mi izleyeceğiz?"

"Eğlenceli, ilginç cadılar ve bir aşk hikayesi. Neyse, Kim Novak'ın kedisinin adı Pyewacket. Onun familiar'ı."

"Tamam o zaman, Lost Bride Manor'a hoş geldin, Pye."

"Lucy harika bir kedi," dedi Cleo, kediye kucaklayarak. "Pye'nin ihtiyacı olan her şeyi bana verdi ve ben de mağazaya geri dönüp birkaç şey daha aldım."

daha fazla şey almak için dükkana geri döndüm."

"Ben gidip alayım."

"Daha fazla market alışverişi de var, ama onu şimdilik evde yalnız bırakmak istemiyorum."

"Her şeyi ben alırım. Zaten mola zamanı. İşi aldım." "Diğer hukuk firmasındaki işi mi? Vay canına, evlat!"

"Ve Dobbs çok sinirlendi. Market alışverişini yerleştirdikten sonra sana anlatırım." Dışarı koştu.

"Sonya'nın peşine düştüğünde ve ben burada olmadıgımda hoşuma gitmiyor. Bir cadı var, Pye, çok kötü bir hayalet. Ve daha fazlası. Alışsın."

Cleo, yerinde dans eden ve kuyruğunu sallayan köpeğe baktı.

"Seni Yoda ile tanıştırmak için yere indireceğim. İkiniz de arkadaş olsanız iyi olur."

Pye'yi yere indirdi, sonra parmaklarını çaprazladı. Yoda kuyruğunu salladı, sızlandı, kokladı. Kedi, köpeğin kaşıntısını gidermesini beklermiş gibi o yana bir bu yana döndü.

Sonra, sanki kendisi halledecekmiş gibi köpeğin çenesinin altına uzandı ve Cleo'nun tahminine göre, kendi bölgesini keşfetmeye başlamak için salona doğru sürünerek uzaklaştı.

"Mükemmel değil mi?" dedi Cleo. Sonya kollarını dolu dolu içeri girerken döndü. "Ve iyi anlaşıyorlar. Dur, birazını ben alayım. Karşılama sepetini ve diğerlerini buraya bırak. Ben market alışverişine başlayayım. Sorun olmazsa, kum kutusunu çamur odasına koyacağım."

"Orası en uygun yer."

"Ama ona Yoda ile dışarı çıkmayı öğreteceğim."

Kapıda, geri kalanını almak için dışarı çıkmaya hazır olan Sonya durakladı. "Bir kediyi evcilleştirecek misin?"

"Bu kediyi evcilleştireceğim. Kedi kum kabı, işim bittiğinde sadece acil durumlar için olacak. Hadi Yoda, bakalım o da takip edecek mi?"

Pye, kendi hızında ve mükemmel kıvrımlı yürüyüşüyle onu takip etti.

Sonya içeri girdiğinde Cleo sırtıttı. "Yoda'nın mama ve su kaplarının yanına onun kaplarını da koyacağım, böylece birlikte yemek yemeyi öğrenirler. Bu, birlikte kaka yapmayı öğrenmenin ilk aşamasıdır."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum. Bir kedi ağacı sipariş ettim. İnternette araştırdım ve Lucy'nin seçtiği, gerçekten ağaç gibi görünen modeli aldım. Stüdyoya koyabiliriz. Ayrıca çok şirin bir yatak sipariş ettim. Küçük pembe bir mağara gibi."

"Pembe mi?"

"O bir kız. Şimdi, bana her şeyi anlat."

"İyi haberlerle başlayayım. Hukuk firması, Doyle'lar için yaptığım gibi bir şey istiyor. Güncellenmiş, fotoğraflar, özgeçmişler. Aile şirketi değil, ama aynı tarzda çalışabilirim, sadece biraz daha resmi olacak. Sözleşmeyi çoktan geri gönderdiler. Bu hız için Deuce'a borçluyum. Zaten satılmışlardı."

"Onları ikna eden iş senin yaptığın işti," diye hatırlattı Cleo, "ama Deuce'a kocaman sarılalım."

"Corrine'i tanıyorlar ve fotoğraflarındaki çalışmasını çok beğendiler, onunla iletişime geçecekler, eğer müsaitse onu işe alacaklar. Yani çalışmak için mükemmel fotoğraflarım olacağını biliyorum."

"Bu istediğin sosis mi?"

"Evet. Harika! Şimdi, büyükanneminki kadar iyi yapabilirsem. Bana Dobbs'tan bahset."

"Diğer seferki gibi, sen yola çıkmıştın ki o başladı."

"Böl ve yönet stratejisi uyguluyor, ama bu saçmalık." Cleo'nun kaplan gözleri yukarı doğru kaydı. "Burada bölünme yok. Ne yaptı?"

Sonya, market alışverişini bitirip Pyewacket'in yemeğini ve suyunu hazırlarken baştan anlatmaya başladı. Cleo ise kedi kumunu, Sonya'nın evin vazgeçilmezi olacağına inandığı çamur odasına koydu.

"Bütün bunları tek başına yaşadığın için sana kızgıyım."

"Aslında bence bu iyi bir şey. Bu, hem ona hem de kendime, onun attığı her şeyi kaldırabileceğimi kanıtladı."

"Trey'i aramak üzereydim, ama kendi başıma üstesinden geldiğim için inanılmaz derecede memnunum."

"Onu ya da beni aramaktan utanma. Bunu unutma."

"Unutmayacağım," diye söz verdi Sonya. "İhtiyacım olduğunda arayacağım. Ama şimdi işim var, özellikle de Ryder sunumu için biraz zaman ayırmak istiyorsam. Yemek pişirmek için ne zaman vaktin var? Sana yardım etmek istiyorum."

"Owen resmi kontrol ettikten ve benim tekne için yaptığı tasarımı gördükten sonra." "Kulağa hoş geliyor."

"Sen git. Ben Yoda ve Pye ile yürüyüşe çıkacağım, eğitimlerinin o kısmına başlamalarını sağlayacağım."

Sonya şaşkınlıkla şık küçük kediyi aşağıya baktı. "Onu dışarı mı çıkaracaksın?"

Cleo kuru bir şekilde cevap verdi, "Dışarı çıkmak, evcilleştirmenin önemli bir parçasıdır, Son."

"Kaçacağından endişelenmiyor musun?"

"Lucy, onların bahçesinde olduğunu söyledi. Bahçe çitle çevrili ama o çiti tırmanabilir. Ne zaman iyi bir şey yakaladığını bilir. Ve bu civarda, iyi bir şeyden daha fazlasını yakalayacaktır."

"Tamam o zaman." Sonya kediye bir kez daha şüpheyile süzdü, ama işine geri döndü.

Cleo'nun merdivenlerden yukarı çıkarken kediye şefkatle seslendiğini duyunca rahatladı. "Çişini yaptı!"

Sonya eğlenerek arkadaşına başparmağını kaldırdı.

Yoda merdivenleri zıplayarak çıkmadı, ama birkaç dakika sonra Sonya topun zıplamasını ve onun koşan ayak seslerini duydu.

Sonya, "Her şey yolunda" diye düşündü.

Sekizinci Bölüm

Öğleden sonra geç saatlerde, Sonya işine o kadar dalmıştı ki Cleo'nun aşağı indiğini fark etmedi. Saat beşi biraz geçe, kapı zilinin sesiyle birdenbire kendine geldi.

"Ben açarım!" diye bağırdı Cleo.

Kısa bir süre sonra, Cleo ve Owen kütüphane kapısında durdular. Yoda, Jones'u karşılamak için koşarak dışarı çıktı. Jones, ağırbaşlı bir kuyruk sallama ile karşılık verdi ve arkalarında gizlenen kediye kasıtlı olarak görmezden geldi.

"Stüdyoya çıkıyoruz. Biz yukarıda işimizi bitirdiğimizde sen henüz bitirmemiş olsan da endişelenme. Owen'ı yardımcı şef olarak görevlendirebilirim."

"Ben bitirmek üzereyim. Beynim yavaş yavaş durmaya başladı." "Önce eşyalarımı odaya bırakayım," dedi Owen.

O koridordan geçerken Cleo eliyle işaret etti. "Şuna bak. Tıpkı köpekler gibi onu takip ediyor. O eve girdiğinde, hemen yanına gitti ve bacaklarının etrafında dolanmaya başladı."

"Sürtük."

"Değil mi? O ve onun köpeği birbirlerini fark etmediler bile. Ama Owen eğilip Pye'yi okşamak istediğinde, Jones başka yere baktı. İğrençlikti, evlat, yemin ederim. Pye mi? O ise mırıldandı. Orgazm gibi."

"Bence kıskanıyorsun."

"Belki. Birazcık." Omuz silkti ve Owen, kedinin ve iki köpeğin peşinden geri geldiğinde Sonya'ya, "Uzun sürmez," dedi.

"Acele etmeyin. Hazır olduğunuzda ben de hazır olacağım."

Cleo merdivenlere çıktı. "Seni kedi seven biri olarak tanımamıştım." Owen ona baktı. "Neden?"

"Göz bandı takan köpek."

"Köpekler, kediler. Ne olursa olsun. Hayvanlarla uğraşmak çoğu insanla uğraşmaktan daha kolaydır. Ölü ya da diri. Dün gece dalışını yapmak için geldi mi?"

"Söyleyemem, ama anlatacak hikayelerimiz var. Önce bunu yapalım." Üçüncü katta, Altın Oda'ya doğru baktı. "Şimdi sessiz olun."

"Öğleden sonra biraz gürültü yaptı." "Yine de burada çok zaman geçiriyorsun."

"Hayatta stüdyomu benden alamaz."

İçeri girdiklerinde, nedenini anladı. Çünkü tek gördüğü şey tablo idi.

Kayalıklardaki güzellik, renkler, ses çıkaran balinadan akan suya kadar tüm detaylar.

Ve küredeki sihir.

Taşıdığı tüpü çalışma masasına koydu.

"Beklemeye değecek. Tanrım, o... Onu tarif edecek kelime bulamıyorum, oysa ihtiyacım olduğunda bolca kelime bulurum."

Gözlerini eserden ayırıp sanatçıya baktı. "İyi olduğunu biliyordum. Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

"O benim hayatımda yaptığım en iyi şey, ona iyi bakmalısın."

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Yaklaştı. "Dokunma!"

"Tamam." Ellerini ceplerine soktu. " er eve konusunda haklısın, ona uygun bir tane yapabilirim.  l  lere ihtiyacım var."

"Yirmi dört in ye otuz in , bir buçuk in  derinliğinde." "Kesin  l   bu mu?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Anladım. Tasarımı görsen iyi olur, çünkü bir başladım mı, durmam. Fikrini değiştiremezsin."

"Karar verdiğimde, kararımda ısrar ederim." Cleo elini beline koydu. "Bir anlaşma yaptığım da, ona sadık kalırım."

"O zaman bir bak ve kararını ver."

Kedi, kraliçenin tebaasını izlediği gibi köpekleri izlediği aşk koltuğunun arkasına atladı.

Çalışma masasında Owen kayarak çıktı ve çizim kağıtlarını düzenledi.

Cleo, iskele, sancak, baş ve kı  tarafındaki çizimlere bakarken hiçbir şey söylemedi.

Oyulmuş deniz kızları yanlarda yüzüyordu. Bir diğeri, saçları arkaya doğru dalgalanan, pruvayı süslüyordu.

Onun denizkızı olduğunu fark etti. Onunla takas ettiği teknede yüzünü, saçlarını kopyalamıştı.

Ona söylemişti ve şimdi o da onun hakkında böyle düşünüyordu. Onun bu kadar iyi olduğunu bilmiyordu.

"Beklenmedik," dedi. Parmaklarını dudaklarına bastırarak, arkasını döndü.

"Dinle, başka bir şey istiyorsan..."

Sadece elini salladı, nefes verdi ve ona döndü. Akşam güneşi arkasındaki pencerelerden içeri süzülüyor, saçlarının etrafında bir hale oluşturunuyordu.

"Boston'a taşındığımdan beri kendi evcil hayvanım ya da kendi teknem olmadı. Başka şeyler öncelikliydi. Okul gibi, sonra kariyerime adım atmak gibi. Buraya taşındım ve Yoda vardı, o yüzden o benim oldu, Sonya'nın olmasına rağmen. Ve bugün Pye'yi aldım. Ona ne isim verdiğimi söylediğimde isminin nereden geldiğini biliyordun."

"Tabii. Harika bir film. Eski filmleri severim."

"Evet, ben de. Bana sağlam, iyi yol alan bir tekne yapacağını biliyordum. Güzel koyda keyifle yelken açabileceğim bir tekne. Ama bana öyle hitap eden bir tekne yapacağını beklemiyordum. Bunu gerçekten yapabilir misin? O oyulmuş deniz kızları?"

"Tabii ki. Yapamayacağım bir şeyi neden tasarlayayım ki?"

"Mükemmel. Mükemmelden de öte. Ve sen söylemeden önce, ona iyi bakacağıma söz veriyorum. Onu denize çıkarmak için ne kadar beklemem gerekiyor?"

Resme bir göz attı. "Birkaç ay." Kız güldü, başını salladı. "Gerçekten mi?"

"Çünkü ona çoktan başladım. Sen istemeseydin, başkası isterdi."

"Onu yapmaya başladın bile," diye mırıldandı Cleo. "Onu istiyorum. *Siren'in* kaptanı başka kimse olamaz."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Ona bir isim mi verdin?" "Başka bir isim yakışmazdı."

"Güzel isim." Ona doğru yürüdü, elini uzattı. "Anlaştık."

"Anlaştık," diye kabul etti. "Ama gerçekçi olalım. Bu anlaşma samimi bir el sıkışmadan daha fazlasını hak ediyor."

Ona doğru yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu. Gözlerindeki bakış, öpücüğün hafif ve şakacı olmasını istediğini gösteriyordu.

Onun başka fikirleri vardı.

Bu yüzden, dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde, onu biraz öne doğru çekti ve işleri kızıştırdı.

Bu his bir süredir içlerinde kaynıyordu ve eğer kızın içinde de kaynamamış olsaydı, bunu ona hemen belli edeceğini düşündü.

Kadının şaşırdığını hissetti, ama direnmedi. Sonra omzundaki eli yukarı kaydı ve parmakları saçlarının arasına girdi.

O da ateşi birkaç derece daha yükseltti.

Ona göre bir yöntemi vardı ve bu onun için sürpriz değildi. Güçlü eller kalçalarını kavradı ve ağzı kendinden emin ve tecrübeli bir şekilde onun ağzına dokundu.

Kendini o ana bıraktı, testleri ve alayları bir kenara atan fırtınayı sürdürdü ve pişmanlık duymadan şehveti kucakladı.

Ve o anda vücudunda olan şey bir heyecan değil, bir patlamaydı. Bunu sadece kabul etmekle kalmadı, minnetle ona sarıldı.

Cebinden Marvin Gaye'nin "Let's Get It On" şarkısı çılmaya başladı. Henüz değil, henüz değil, dedi Cleo kendine.

Ve bir sonraki anda, vücutları hala birbirine yapışık, yüzleri yakın, gözleri açık ve dikkatli bir şekilde ayakta durdular.

"Geri çekilme zamanı," diye karar verdi.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ve ne yazık ki. Biz sadece..." Elini onun yanağına koydu, sonra geri çekildi. "Bunu bir süreliğine bir kenara bırakalım."

"Bir süreliğine."

"Biz yetişkin insanlarız, bu yüzden ikimiz de bir sonraki adımın seks olduğunu biliyoruz. Bu konuda kurallarım var."

"Hey, benim de var. Seninkiler neler?"

"İlk olarak, evli erkeklerle veya ciddi bir ilişkisi olan erkeklerle seks yapmayacağım. Geçici ilişkisi olanlar bile hariç tutulacak. İlk tur tek seferlik olabilir, zararı yok, suçu yok. Ancak her iki taraf da birbirine sadık olmadığı sürece ikinci tur veya daha fazlası olmayacak. Başka kadınlarla yatmak isteyenler, buyursunlar, ama ben onlardan biri olmayacağım."

"Hepsi bu mu?"

"Oh, liste devam ediyor ve saygı, dürüstlük gibi şeyleri de kapsıyor, ama bunlar genel, temel şartlar. Seninki ne?"

"Evli kadınlar yok, başka bir erkekle ilişkisi olan kadınlar yok - bu aptalca. İşler öyle gelişirse tek gecelik ilişki sorun değil. O hayır derse - ve hayır demek için iki harfli kelimedenden başka yollar da var - kabullenip hayır kabul edersin. Ve benden başka birine geçecek bir kadınla seks yapmayacağım. Ben de ondan ayrılıp başka birine yönelmeyeceğim. Her iki durumda da bu sadece aşağılayıcı olur."

Jones, kanat adamı gibi yanına oturmak için yanına geldi.

"Eğer doğru anlıyorsam," diye devam etti Owen, "bu gece yatağına girmeme hayır diyorsun."

"Evet." Amber rengi gözleriyle ona uzun uzun baktı. "Maalesef."

"Ama tamamen hayır değil."

"Senden hoşlanıyorum. Seni ilk gördüğüm anda hoşlandım. Sonya'ya hiç baskı yapmadın, bu evi ve diğer her şeyi miras almak için birdenbire ortaya çıkması konusunda ona hiç suçluluk hissettirmedin."

O konuşmaya başladığında elini kaldırdı.

"Başka biri olsaydın, bunu yapabilirdin. Ama sen öyle biri değilsin, bu yüzden seni sevdim. Ve gerçek bir dostu gördüğümde anlarım, çünkü ben de öyleyim. Sen Trey'in gerçek dostusun ve sadakat benim için çok önemlidir. Saçmalamayan tiplere çok saygı duyarım, sen de öyle görünüyorsun.

"Ama benim için bunun ötesinde olan şey, Sonya ile birlikte, tereddüt etmeden o lanet aynadan geçmen oldu."

"Bak, bu *biraz zaman* kazanırsa, bunun övgüsünü alırım, ama başka ne yapabilirdim ki?"

Buna gülümsedi. "Ve bunu sorman, bunu yaparken hafifçe sinirli tavrın, tam da seni sevmemin ve çekici bulmamın nedeni."

"O zaman neden bu gece senin yatağına girmiyorum?"

"Çünkü bir kez başladığımızda, ikimizden biri karar verirse durdurmak zor olacak." Ellerini açtı. "Arkadaşlıklar. Senin Trey ile, benim Sonya ile, benim Trey ile, senin Sonya ile. Seni bilmem ama ben hiç eski sevgilimle arkadaş kalamadım. Görünüşte belki, ama içten içe değil. Çünkü, şey, onlar bir nedenden dolayı eski sevgililer."

"Beni yakaladın. Trey ve Bree bunu başarabiliyorlar, ama bence bu bir istisna."

"Bir süreliğine."

"Anlaştık," dedi ve ellerini tekrar ona koydu. O güldü. "Sinsi. Sinsi olmayı severim."

Kaynama konusunda yanılmamıştı ve eğer tahmininde haklıysa, patlama noktasına gelmesi uzun sürmezdi.

Yani bekleyebilirdi. Bir süre.

Sonya adım attı içeri kapı kapı daha aynı onlar ayrıldıkları ayrıldıkları Ve hemen geri adım attı. "Oh, peki. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Cleo, gözleri hala Owen'da. "Sadece bir anlaşma yapıyordum."

"Burada benden daha uzun süre kaldınız... Kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Üzgünüm." "Sorun değil," diye tekrarladı Cleo. "Gel, tekнемize bir bak."

Cleo çalışma masasına doğru yürüdüğünde, açıkça telaşlı olan Sonya onu takip etti. "Belki de ben sadece... Aman Tanrım! Bu tekne mi? Deniz kızları! Oh, bu

tam sana göre, Cleo. Owen, bu kesinlikle Cleo'ya göre. Mükemmel."

"İnşa etmeyi bitirdiğimde tekrar söyle. Bira var mı?"

"Evet. Oh, bunu çok sevdim. Neredeyse kendime de bir tane istiyorum."

"Bir köpek kulübesi alacaksın."

Sonya gülümseyerek ona baktı. "Öyle mi?"

"Anlaştık."

"Herkes anlaşma yaptı," dedi Cleo. "Ve ben akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım." "Yardım etmeye hazırım."

"Planları saracağım, odama koyacağım. Bira için hemen aşağı iniyorum."

Dışarı çıkarken Sonya Cleo'ya baktı ve yüzünün önünde elini sallayarak sıcaktan kurtulmaya çalışır gibi yaptı. Cleo sadece gözlerini devirdi ve Sonya'ya dirseğiyle hafifçe vurdu.

"Her şeyi duymak istiyorum," diye mırıldandı Sonya.

"Sonra. Akşam yemeği hazırlamam lazım, işim var."

"Çünkü Owen'ı öpmekle meşguldün."

"Diğer şeylerin yanı sıra. O şeyler değil." Yine gözlerini devirdi. "Tekne tasarımına bakıp tartışıyorduk."

"Çok güzel olacak ve tamamen sana özel olacak. Söylemeliyim ki, o seni gerçekten anlıyor."

Ana merdivenlerden aşağı inerken kapı açıldı. Mookie içeri daldı, ardından Trey geldi.

Anahtarını kullandığı için memnun olan Sonya, doğruca ona gitti, ona sarıldı ve öpücük için ağzını kaldırdı.

"Cleo'nun teknesinin tasarımına bakıyorduk. Harika." "Gördüm ve katılıyorum."

"Akşam yemeği biraz geç olacak," dedi Cleo. "Sonya ve ben işe başlamalıyız."

"Eşyalarımı yerleştirip elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Hey," dedi Owen, Jones ve kedi ile birlikte aşağı inerken.

"Bu kim?"

"Kedim. Pyewacket. Görünüşe göre Owen'a bağlanmış."

Trey eğildi ve kediyi uzun uzun okşadı. Kedi, elinin altında kıvrıldı ve iyi ayarlanmış bir motor gibi mırıldandı.

"Ve değişken bir karaktere sahip gibi görünüyor," diye ekledi Cleo.

"Köpekleri ve Pye'yi dışarı çıkaralım ve başlayalım."

"Kediyi köpeklerle birlikte dışarı mı çıkarıyorsun?" "Onu evcilleştiriyorum," dedi Cleo Trey'e.

"Tamam, bu ilginç olacak." "Bira alacağım," dedi Owen. "İster misin?"

"İsterim. İki dakika."

"Çabuk gel. Sana anlatacak çok şeyimiz var. Cleo ve ben Owen'a dün gece olanları anlatacağız."

"Görünüşe göre o biraya ihtiyacım olacak." Owen doğruca mutfağa yöneldi. Müzik odasında durdu.

"Bu en yenisi."

"Lisbeth. Onu stüdyodaki dolapta buldum. O sadece başlangıç."

"Ben başlarım." Sonya hayvanlar için mutfak kapısını açtı ve önceki gecenin hikâyesini anlatmaya başladı.

O birkaç ayrıntıyı eklerken, Cleo istediği tencereyi çıkardı ve ocağı açtı.

Owen, Trey geldiğinde ona bir bira hazırlamıştı.

"Yoğun bir geceydi," dedi Owen.

"Bir süreliğine. Portreyi gördün mü?"

"Evet, sonra onu gördün." Sonya'ya döndü. "Tam olarak gerçek olduğunu söyleyemem."

"Öyle görünüyordu. Çok canlı, çok net görünüyordu. Benim gördüğüm gibi, partinin geri kalanı da onu görmüş müydü acaba diye merak ettim."

"Bence olabilir. Sonya, tavuğu ısırik büyüklüğünde parçalara ayırmaya başla." Cleo, kırmızı biber, soğan ve doğradığı kerevizi, tencerede kızarttığı sosisin üzerine ekledi. "Trey ve ben bir şey duyduğumuza göre, bu aynadan farklı bir şey olmalı. Ama Owen bir Poole, o yüzden bence öyle."

"Belki Collin de bir şey görmüştür." Sonya, Cleo'nun sosisleri keserken gösterdiği hızdan daha az, ama daha fazla hassasiyetle tavuğu kesmeye başladı.

"Belki." Owen tenceredeki sebzeleri karıştırdı. "Oradaki resimler de etkili olmuştur herhalde."

"Katılıyorum." Trey şarabı çıkardı ve iki kadeh doldurdu.

"Eh, bizim onları asmamızı istemediği kesin. Teşekkürler." Sonya tavukla uğraşmayı bırakıp şarabı aldı. "Peki bugün?"

Bir yudum şarap içti, sonra çalışmaya devam etmek için bardağı masaya koydu. "Biraz abarttım." Owen, Cleo'nun sebzelere sarımsak ve otlar ekleyip

ve karıştırmasını izledi.

"Sis sana dokunmadı mı?" diye sordu Trey.

"Hayır. Bacaklarımı yukarı çektim. Öyle yapmasaydım, gerçekten buz yanıkları olacağını düşünüyorum. Neredeyse seni arayacaktım. Paniklemenin eşiğine geldiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Ama durdu. Her şey durdu.

"Clover oradaydı," diye mırıldandı. "Şimdi geriye dönüp baktığımda, sanırım tüm bu süre boyunca oradaydı. Sanırım... Sanırım onu hissettim."

Telefonundan Tom Petty'nin "I Won't Back Down" şarkısı çalmaya başladı.

"Doğru, biz de öyle yapmayacağız. Bu tavuğu doğru pişirdim mi, Cleo?"

"Cetvel kullanmış olsan daha doğru olamazdı. Onu sote etmem lazım.

Çocukları içeri almaya ne dersin?"

çocukları içeri alsak?"

"Ben hallederim." Owen kapıya gitti ve güldü. "Kedi köpekleri kovalıyor. Bunu görmelisin. Jones'u bile kovalıyor."

"Kovalamaca oyunu gibi," dedi Sonya dışarı baktıklarında. "Birini kovalıyor, sonra bir sonrakine dönüyor. Sanırım sürekli o."

"Akıllı kızlar kontrolü ele alır." Memnun olan Cleo, tavuğu sotelemeye geri döndü. "Eğleniyorlarsa bir süre dışarıda kalabilirler."

Cleo karıştırırken, et cızırdadı ve kokusu yükseldi.

"Bu ne kadar sürer?" Owen, kızarmış tavuğu diğerlerinin yanına koyduğunda bilmek istedi.

"Bu kısım mı? Büyükanne göre, yaklaşık on dakika, sonra baharatları ve geri kalanını ekleyip hepsini kaynatıyorum. Ateşi kısıp kapağını kapatıyorum. Kırk beş dakika, birkaç kez karıştırıyorum."

"Yani yaklaşık bir saat. Sanırım biraz etrafta dolaşacağım." Trey'e baktı. "Sen de geliyor musun?"

Cevap olarak Trey birasını masaya

koydu. "Gold Room olmaz."

Trey, Sonya'ya dönerek hayal kırıklığıyla gözlerini kararttı. "Sonunda, tatlım, o kapıyı tekrar açmak zorunda kalacağız."

"Bu gece olmaz. Dün gece ve bu sabah arasında... Bu gece olmaz. Sonunda... Haklısın, haklı olduğunu biliyorum."

"Bekleyebilir."

"Ben bu tencerenin içindekileri karıştırdığım gibi onu da karıştırmak istiyorsun." Cleo omzunun üzerinden geriye baktı. "İyi. Bizimle gelmen için bunu kısık ateşe alana kadar beklemek zorundasın."

Sonya şarabından uzun ve derin bir yudum aldı. "Ve bunun için evcil hayvanları içeri almamız gerekiyor. Onların peşine bir şey gönderebilir. Birlikte kalmalıyız."

Telefon Bon Jovi'nin "Livin' on a Prayer" şarkısını çaldığında, Sonya ona şüpheli bir bakış attı.

"Birlikte kalmakla ilgili," diye işaret etti Owen. "Ve sanırım üç portremiz var, sen ve ben? Aynadan geçtik, iki yönlü olarak. Yarı yola gelmediyse de, çok yaklaştık."

"Sabahtan beri sessiz. Kötü güçlerini yeniden dolduruyor." "Cleo, öğleden sonra biraz gürültü yaptığını söyledi."

Owen'ın yorumuna Sonya arkasını döndü. "Bana söylemedin."

"Oh, çoğu gün ses çıkarır. Ve bu seferki normalden bile azdı. Sadece orada olduğunu bilmemi istiyor."

Zamanın geldiğine karar veren Cleo, karışıma acı biber ve kırmızı biber ekledi, karıştırdı. Ezilmiş domatesleri, tavuk suyunu ekledi, sonra ona göre zararı olmayacağı için pirinci ölçmeden önce biraz şarap ekledi.

"Kaynaması lazım, sonra zamanlayıcıyı otuz beşe ayarlayacağım." "Kırk beş demiştin."

"Son on dakika karidesler için," dedi Owen'a. "Ve hiçbir şeyi mahvetmemem için dua etmek için."

"Kokusu harika." Trey, Sonya'nın omzuna elini koydu. "Dört arkadaşımızı içeri alayım. Üçüncü kat. Cleo'nun... Owen'ın resmini görmek istiyorum. Ve oradaki dolabı da kontrol edeceğiz. Ne olur ne olmaz. Kapısına dokunmayacağız."

Sonya başını salladı. "Ama hepimizin oraya çıkması onu kızdıracak. Evet, bu sabah olanlardan sonra bir tokat hak ediyor. Haklısın. Haklısın."

Evcil hayvanları içeri aldığında, Pye havalı bir şekilde yürüyerek yemek masasındaki sandalyeye atladı ve yıkanmaya başladı.

Üç köpek de yorgun düşmüş gibi yere yığıldı. "Onları çok yordu," dedi Trey.

"O zaten evinde gibi." Sonya başını salladı. "Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Burası onun evi. O kapıya gidip 'evimden defol' diyebilmeliyim."

"Bu sabah yalnızdın," diye işaret etti Owen. "Bu seni sarsmış olabilir, ama herkesi sarsardı."

"Öyle, ve belki de bu yüzden o kapıyı açma diyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla bu şekilde yüzleşmenin zamanı değil bence. Önce daha fazlasına ihtiyacımız var. Ama neye ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Gretta Poole'u görmeye gitmem gerekiyor. Bu konuda da ayak sürüyorum. Kızgınım, babama, Collin'e ve Clover'ın bebeklerine yapılanlara kızgınım. Ve Gretta Poole da bunun bir parçasıydı."

"Onu çok iyi tanıımıyordum," diye başladı Trey. "Bana hep yaşlı gelirdi. Yaşlı ve..." Omuz silkti.

"Onun durumundaki bir kadını aşağılamak istemiyor." Owen tencereyi kokladı. "Bununla bir sorunum yok. O neyse odur, neyse oydu. Zayıf. Büyükanmem, denizanalarının Gretta Poole'dan daha fazla omurgası olduğunu söylerdi. Bunun aksini gösteren hiçbir şey görmedim.

"Kaynıyor."

"Bir dakika bekleyelim." Ve bir kez daha karıştırdı. "Seninle geleceğim, Sonya." "Teşekkürler, ama iki yabancıнын olması fazla olabilir."

"Tatlım." Trey, Sonya'nın saçını okşadı. "Bu noktada herkes ona yabancı."

"Sanırım bu doğru. Yine de, belki de teke tek olmalı. Özellikle de hiçbir şey çıkmayabileceğine göre."

"Fikrini değiştirirsen, giderim. Aksi takdirde? Malikanede tek başına vakit geçirmek ilginç olabilir. Buraya ilk geldiğimde sen dışarıdaydın, o zaman hariç, henüz hiç vakit geçirmedi."

"Ve hizmetçilerin odalarına indin. Yalnız başına, hayaletli olduğunu bildiğin boş bir evde."

"Gördün mü?" Memnun olan Cleo, ocağın ateşini kısarak son bir kez karıştırdı ve tencereyi kapattı. "İlginç. Ben işlerimi hallederken her seferinde burada yalnız kalıyorsun, yalnız-yalnız olmasan bile."

"Peki bugün ne oldu?" diye sordu Sonya.

"Senin hallettiğin bir şey," dedi Cleo, telefonundaki zamanlayıcıyı ayarlarken. "Benim de aynısını yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil. Ben sadece..."

"Bana buranın benim evim olmadığını düşündüreceksin." "Oh, bu çok alçakça!"

"Neden yüksek hedefler koyalım ki?" Cleo telefonu cebine koydu. "Neden biz..."

Trey, iki seksi kadının bakışları karşısında sözünü kesti. İki elini kaldırdı ve geri adım attı.

"Senin işin bitene kadar ben çoktan gitmiş olacağım. En azından Ogunquit ziyaretini, bir dahaki sefere köye gitmeyi planladığın zamana ayarlayabilirim. Böylece orada daha uzun süre kalabilirsin. Anna ile öğle yemeği yiyebilir ya da resim yapabileceğin yerler arayabilirsin."

Cleo bir kez daha elini beline koydu, bu da kararlı olduğunu açık bir işaretiydi.

"Sen, ayarlayabildiğin zaman gezini ayarla, ben de ya seninle gelirim ya da burada kalıp kendime bakarım. Ben yokken senin yaptığın gibi. Birbirimize bakıyoruz, oğlum. Ama ikimiz de kendimizi savunmalıyız."

"Bir şey olursa Trey'i mi yoksa Owen'ı mı arayacaksın?"

"Bugün yaptığın gibi mi?" Cleo elini sallayarak barış işaretini yaptı. "Neredeyse yaptın, ben de aynısını yapacağım. Bir şey olursa ve gerçekten korkarsam, SOS sinyali vereceğim. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Güzel. Hadi şimdi o kaltağın kafesini sallayalım." Dört telefon birden "Times Like These" şarkısını çalmaya başladı.

"Foo Fighters." Owen başını salladı ve sırtıttı. "Eğer evli olmasaydı, benim için ya çok genç ya da çok yaşlı olsaydı, Clover hayallerimin kızı olurdu."

Dokuzuncu Bölüm

Sonya Altın Oda'yı düşündüğünde, beyaz gelinlikteki kan, kar fırtınasında donarak ölen bir kadının çığlıkları ya da vücudu pes etmeden önce ikizlerini doğurmaya çalışan bir kadının çığlıkları aklına geliyordu.

Cinayet ve delilik geldi aklına.

Sanki bu düşünceleri okumuş gibi, Trey elini tuttu. "Her şey yoluna girecek."

Merdivenleri çıkarken o kadar doğal bir şekilde konuştu ki, Sonya neredeyse ona inanacaktı.

Ama.

"Han Solo ve diğerlerinin dediği gibi, bu konuda içimde kötü bir his var."

"Gücün bizimle olduğuna inanmalısın," diye karşılık verdi. "Güç her zaman iyi adamların yanındadır."

Arkasında Owen, Darth Vader'ın nefesini taklit etti ve Cleo'dan koluna bir yumruk yedi.

"Hey, ben Dobbs yerine her zaman Vader'ı tercih ederim." Owen kütüphanenin önünden geçerken arkasına baktı. "Bir dakika bekle." Ve Sonya'nın mood board'unu incelemek için içeri girdi.

"Bu Ryder'ın işi mi? Çok kuşaklı temsilin var," dedi. "Pürüzsüz. Akıllı. Ne yaptığını biliyorsun."

"Çoğu zaman."

"Ne yaptığını biliyorsun," diye tekrarladı ve bu sefer Cleo'nun gülümsemesini kazandı.

İki erkek, iki kadın, üç köpek ve bir kedi üçüncü kata çıktılar.

Gold Room'dan yavaş, düzenli bir gümbürtü, kalp atışı gibi, sönük ve kalın bir ses geldi.

Merdiven sahanlığına vardıklarında, kırmızı bir ışık kapıyı çevreliyordu.

"Sanırım herkesin aynı anda yukarı çıkmasından hoşlanmıyor. Peki." Sonya, Trey'in elini sıkıca tuttu. "Bu kadar yol geldik."

Cleo'nun stüdyosunun pencerelerinden giren güneş ışığı gölgeleri delip geçerken, uzun koridorda yürüdükçe sesin hızı ve sesi arttı.

Hayvanlar tepki gösterdi, Mookie düşük bir hırıltıyla, Yoda bir hırlamayla, Jones ise üç kez boğazından gelen havlamalarla.

Kedi tısladığında Cleo onu kucağına aldı.

"Hava soğuyor." Trey, Cleo'ya baktı. "Sen işe geldiğinde de böyle oluyor mu?"

"Şimdiye kadar olmadı. Eğer denerse, neyse, benim bolca kazağım var."

Cleo'nun stüdyosunda Trey durdu ve Sonya'nın elini hala tutarken içeri girip tabloyu incelemeye başladı.

"Bu gerçekten harika. Büyülü bir harika. Owen, daha iyi bir tekneye ihtiyacın olacak derdim, ama tasarımını gördüm. Adil bir takas.

"Dolabı kontrol edelim mi?"

Sonya dolaba doğru yürüdü ve kapısını açtı. İçinde sadece Cleo'nun düzenli bir şekilde yerleştirilmiş malzemeleri vardı.

"Sırada Agatha olmalı. Ama bu gece değil." Sonya kapıyı tekrar kapattı.

"Burası koridordan daha sıcak," dedi Trey. "Ve sadece güneş ışığı giriyor diye değil."

"Onu engellemek ya da en azından sesini kısmak için burada birkaç küçük şey var." "Ne, kristaller ve tütsü gibi mi?"

Cleo, Owen'a soğuk bir bakış attı. "Eğer tüm bu gürültüyü yapan hayaletlere inanıyorsan, neden diğerlerine inanmıyorsun?"

"Tamam, haklısın."

Altın Oda'dan gelen gürültü, pencerelerin açılıp kapanma sesleriyle daha da arttı.

"Onun kafesi sallanıyor galiba," dedi Trey ve koridora geri adım attı.

Kapının etrafındaki parıltı şimdi ateş kırmızısı renkte yanıyordu ve kapı sanki nefes alıyormuş gibi dışarıya doğru eğildi, sonra içeriye doğru eğildi.

Yanında Owen, başparmaklarını ceplerine soktu. "Ona hak vermek istemem ama bu oldukça havalı."

Açıkça aynı fikirde olmayan Jones, koridordan koşarak kapıya doğru gitti ve kapıya havlayarak bağırdı.

"Hadi ama dostum."

Owen köpeğine doğru ilerlemeye başladığında, Sonya, "Kapıya dokunma. O zirvede." diye bağırdı.

"Dokunmayacağız. Kal burada." Trey, Owen'ın peşinden koşmaya başlamadan önce Mookie'yi işaret etti.

"Tamam, sen büyük köpeksin. Hadi..." Ama Owen Jones'u kaldırmak için eğildiğinde, kapı birden açıldı.

Ve köpek içeri koştu.

"Oh, hayır." Owen tereddüt etmeden içeri girdi.

Trey, Sonya'ya baktı. "Yapmam gerek," dedi ve içeri atladı. Ve kapı çarparak kapandı.

"Kahretsin! Kahretsin. Onu tut." Cleo, tıslayan kediye Sonya'ya itti. "Yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Cleo stüdyoya geri koştuğunda, Sonya iki havlayan köpek ve kızgın bir kedi ile baş başa kaldı.

"Siktir et. Siktir et gitsin." Sonya, korku ve sefaletten beslendiğini hatırladı. O yüzden Dobbs'a da vermeyecekti. İleri doğru yürüdü ve telefonundan Santana'nın "Evil Ways" şarkısı çalmaya başladı.

"Evet, onları aldı. Ayrıca lanet olası erkek arkadaşımı, kuzenimi ve bir köpeği de aldı."

"Bekle!" Cleo, dumanı tüten beyaz adaçayı çubuğuyla koridorda koştu.

"Gerçekten mi, Cleo? Buna karşı mı?"

"Büyükanнем kendi elleriyle yaptı. Onu küçümseme. İnanmak işin yarısıdır. Tanrım, Sonya!"

Kapı vuruldu ve soğuk bir rüzgar kenarlarından sızarak koridoru doldurdu. Arkasında duyulan sesler sanki bir savaş gibiydi.

"Orada ne oluyor?"

"Sakin olmalıyız." Saçları rüzgarda savrulurken, Sonya kediye yere bıraktı ve Cleo'nun boş elini tuttu. "Bu, onun bizden istediğinin tam tersi. Sakin olmak."

"Çalışıyorum." Kapıda tüten adaçayıyla daireler çizmeye başladı. "Ah, işte karanlığa karşı ışık. Şiddete karşı barış. Nefrete karşı sevgi."

Odanın içinde rüzgâr fırtınaya dönüştü. Duman, kuşlar gibi pencerelerden dışarı uçmak için yükseldi.

Yatak yerden iki metre yükseldi, sonra bir taş gibi düştü. Altında, zemin pürüzlü siyah çizgilerle çatladı.

Ve duvarlar kanadı.

"Onu görüyor musun?" Owen, nefesi beyaz buhar halinde dışarı çıkarken sertçe sordu.

"Bir saniye. Şimdi olmaz."

"Onu görüyorum."

Ayakları yerden bir adım uzakta, kolları açık bir şekilde duruyordu. Uzun siyah elbisesi etrafında dönüyordu ve saçları siyah duman gibi dalgalanıyordu.

Karanlık gözleri Owen'a sabitlenmiş, neşe ve delilikle parıltıyordu, Jones ise dişlerini göstererek onun altında havlıyordu.

"A Poole." Sesi rüzgârın içinde ipeksi bir şekilde duyuldu. "Ona benziyorsun, daha kaba, ama bir gece bana şehvetini pompalayan, sonra da beni uysal bir fahişe için bir kenara atan adama benziyorsun. Ona, sana, tüm Pooles'lara lanet olsun. Burada ben hüküm sürüyorum."

"Bütün bunlar tek gecelik bir ilişki için mi? Saçmalık, acınası bir saçmalık. Cehenneme git."

Trey, Dobbs'u görmemiş olsa da, Owen ileri atıldığında onunla birlikte hareket etti. Sonra Owen'ın başı geriye doğru savruldu ve Trey onu ayakta tutmak için kolunu tuttu.

Owen burnundan akan kanı silerken, köpek havlayarak atladı ve Trey, kadının ellerinin pençe gibi kıvrıldığını gördü ve bir darbeye daha hazırlandı.

Bir damla kanı yere düştü. Beyaz duman kapının altından sızdı.

Dobbs saldırmak yerine çığlık attı. Saldırmak yerine, saçları ve elbisesi gibi dönerek kayboldu.

Oda sadece bir odaydı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Trey.

"Bana vurdu ve sana söylüyorum, tekrar vuracaktı. Sonra puf. Lanet olsun. Jones, seni pislik." Ama Jones ona doğru yürüyerek gelirken bunu gururla söyledi.

"Onda bir şey var." Trey çömeldi ve kısa bir çekişmeden sonra Jones'tan siyah kumaş parçasını aldı. "Orospu çocuğu." Owen'a baktı. "Bu onun elbisesinden olmalı. Elbisesinin bir parçasını koparmış."

"Aferin Jones. Seni lanet olası manyak."

"Hadi buradan gidelim. Kadınlar ya kızacak ya da çılgına dönecek. Muhtemelen ikisi de."

"Evet, peki, ne yapmam gerekiyordu? Kimse Jones'la uğraşmaz." Trey kapıyı açtı.

Sonya ve Cleo, ellerini birbirine kenetlemiş, Cleo'nun diğer elinde duman çıkan bir koni ile ayakta duruyorlardı. İki köpek ve kedi oldukça sakin bir şekilde oturuyorlardı. Sonra Mookie ona koşarak geldi, kuyruğunu sallayıp sızlanıyordu.

"İyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Üzgünüm, ama..."

"Başka seçeneğin yoktu," diye tamamladı Sonya ve Owen'a baktı. "İkinizin de yoktu. Yoda olsaydı ben de aynısını yapardım, Cleo."

Umutsuz bir rahatlama içinde Trey'e sarılmaktan kendini alıkoydu. "Owen kanıyor."

"Aniden yumruk attı." Omuz silkti. "Bu ilk ya da son kanayan burnum değil." "Tuvalet şurada. Git temizle," dedi Cleo. "Yardım ister misin"

"

"Hayır, ben hallederim."

"Akşam yemeğini kontrol etmem lazım."

"Orada ne kadar kaldık?"

"Sonsuza kadar." Sonya şimdi Trey'e sarıldı. "Ama muhtemelen beş dakika bile olmamıştır. Hadi hepimiz aşağı inip konuşalım."

Ama önce banyo kapısına doğru yürüdü. "Eğer oraya tekrar girersen, seni kendim yumruklayacağım."

"Bu çok korkutucu." Lavaboya eğilen Owen burnunu tuttu. "O şimdilik bitti. Ben de. Bir bira daha istiyorum."

Sonya memnun bir şekilde diğerlerine katıldı. Owen'ın ayaklarının dibinde lavabonun önünde oturan Jones hariç, herkes aşağı indi.

"Onun konuşmasını bekleyeceğiz. Onu orada bir an gördüm, ama Owen daha fazlasını gördü. Ve sanırım bir tür konuşma yaptılar."

Cleo stüdyosunda durup tütsü çubuğunu söndürdü. "O nedir?"

"Beyaz adaçayı," dedi ona. "Büyükanнемden."

"Negatifliğe karşı işe yarar," diye ekledi Sonya.

"Tamam. Orada kesinlikle negatif bir enerji vardı. Sana verdiğim sözünü tutmadım."

"Aynı şeyi yapardım dediğimde ciddiydim. Yapman gerektiğini söyledin ve yaptın. Ayrıca, sözünü gerçekten tutmadın. Kapıyı açmadın. İçeriden çıkmak için açtın, o da farklı bir şey."

Sonya ekledi, "Gerçekten büyük bir kadeh şarap istiyorum."

Hemen mutfağa geçtiler, Cleo kapağı kaldırıp karıştırdı. "Köpekleri ve kediye besleyeceğim. Kedi maması var mı?" diye sordu Trey Cleo'ya. "Tabii ki var. Pye için sadece en iyisi."

O, kapağı yerine koydu, Trey köpek kaselerini doldururken bir kutu çıkardı ve Sonya şarabı doldurmadan önce iki bira çıkardı.

Owen, Jones'la birlikte içeri girdiğinde, Jones doğrudan yemeğe, Owen ise biraya yöneldi.

Trey onu inceledi. "Yarın gözü morarabilir."

"Sanmıyorum. Buradaki arkadaşlar varken ona kız gibi vurduğunu söylemeyeceğim, ama sana o zaman attığı yumruk kadar sert değildi."

"Oturup dinleyeceğiz. Cleo, sen oturmak için yaptığın şeyi yapmaya devam edebilir misin?" Sonya şarabını masaya götürdü. "Her şeyi duymamız gerekiyor."

"İlk kez oraya gittiğim zamanki gibi olduğunu söyleyerek başlayabilirim. Soğuk, rüzgâr, yatak havada süzülüp çarpıyor, duvarlar kanıyor. Bu sefer duman da vardı ve pencerelerden dışarı çıkıyordu. Onu önceki gibi bir an gördüm. Owen ise bir an daha fazlasını gördü."

"Jones da gördü. Onu gördü. Eğer o tipten hoşlanıyorsan, çok güzel bir kadın. Seksi diyebilirim, ama daha çok keskin bir güzelliği var. Ayrıca, deli gibi ve bu belli oluyor. Yerden yaklaşık 30 santim yukarıda duruyordu."

Geri kalanını özetlemeye başladı.

"Bir gece mi?" Sonya tekrarladı. "Gerçek bir ilişki değil, bir gece mi?" "O öyle söyledi ve bu evi nasıl yönettiğini anlatmaya devam etti." "Senin 'saçmalık' yorumun buradan geliyor," diye tahmin etti Trey.

"Saçmalık ve beni sinirlendirdi. Benim ailem, bizim ailemiz," diye düzeltti, "bu evi inşa etti. Bu ev onun değil ve asla onun olmayacak."

"Sen ona saldırdın."

Owen omuz silkti ve Trey'e bira bardağını kaldırdı. "Sinirlenmişim. Ayrıca sen de benimle birlikte ona saldırdın. Sonra birdenbire o da saldırdı. Bir kez daha saldırmaya hazırlanıyordu ama... Bir şey değişti. Birdenbire."

Parmaklarını şıklattı.

"O, bir top gibi döndü, çılgılık attı ve sonra gitti." "Her şey durdu," diye ekledi Trey. "Belki de gücü tükendi."

"Belki de lekelenme yardımcı olmuştur." Cleo, telefonunun alarmı çaldığında tekrar kalktı ve bu sefer buzdolabından karidesleri çıkardı. "Kapının altından sızdığını görebiliyordum. Sinirlenmek - ve seni suçlamıyorum - ona besin oluyor galiba. Korku, acı, keder gibi."

"Öyle. Cleo ve ben sakın kaldık. O bundan nefret eder."

"Sen bana sakın olmamı söyledikten sonra sakın kaldım." Karidesleri ekledikten sonra döndü. "Kan."

"Yine mi?" Owen burnuna dokundu.

"Hayır, şimdi değil. Eminim bir kısmı yere düşmüştür. Yani teori." Geri geldi, oturdu, şarabını aldı. "İyi bir cadı tarafından yapılan tütsü çubuğu, sakinlik ve kan. Kan hayat demektir, güç demektir."

"Ve o Poole'un kanıydı," diye ekledi Sonya.

"Sence bu kombinasyon onu durdurdu mu?" Trey, birasını yudumlarken düşündü. "Belki. İlginç, ve diğer her şey kadar mantıklı."

"Bir şey daha ekle. Jones ondan bir parça aldı." Sonya gözlerini genişletti. "Onu ısırdı mı?"

"Bunu başardığını sanmıyorum. Ama denedi."

"Bunu aldı." Trey cebinden siyah kumaş parçasını çıkardı.

"Bu... onun elbisesinden mi?" Trey onu masanın üzerine koyduğunda Sonya tereddüt etti, sonra parmaklarıyla dokundu. "Bu nasıl gerçek olabilir, nasıl sağlam olabilir?"

Ne diyorum ben? Molly yatakları nasıl yapabilir, evi nasıl temizleyebilir? Jack, Yoda ve diğerleriyle nasıl top oynayabilir?"

"Elbisesi yırtılmış." Cleo tereddüt etmeden kumaşı aldı. "Aferin Jones."

"O *erkekleri* tercih ediyor."

"Doğal olarak. Belki bunu kullanabiliriz. Büyükanne soracağım."

"Onu güvenli bir yerde saklamalısın. En azından şimdilik evde tutmamalıyız."

"Ben alırım." Owen elini uzattı. "Zaten Jones'un ganimeti."

Kullanabileceğini anlarsan geri getiririm, ama bu şekilde benim evimde olur."

Ocak tarafına baktı. "Henüz hazır değil mi?" Cleo beş parmağını kaldırdı ve karıştırmaya devam etti.

"Masayı hazırlayalım." Sonya ayağa kalktı.

"Köpekleri... pardon, köpekleri ve kediyi dışarı çıkarayım. Onları nasıl sakinleştirdin?" diye merak etti Trey.

"Açıktır bilmiyorum." Sonya tabakları çıkardı ve Owen'a uzattı. "Biz sakinleşince onlar da sakinleşti ve Cleo tütsü yakmaya başladı. Bu ne?"

Sonya tezgâhın üzerindeki tabağı fark etti ve üzerini örten bulaşık bezini kaldırdı. "Kek mi?"

"Mısır ekmeği. Yine büyükanne yaptı. Jambalaya yapıyorsam, mısır ekmeğini de yapmam gerektiğini söyledi. Biraz tattım ve sanırım başardım."

"Hepimiz tadına bakabilirdik."

"Bir dakika içinde tadmaktan daha fazlasını yapabilirsin Owen, çünkü bana hazır gibi görünüyor."

Yemeği servis ettiklerinde Owen hemen daldı. "Gerçekten çok lezzetli."

"Şef öpücüğü," diye onayladı Trey.

"Harika, Cleo. Bu yeteneğini nasıl gömdüğünü düşündüğümde..."

"Gömmedim ki evlat, gömecek bir yeteneğim olduğunu bilmiyordum. Artık eğlenceli bir hobi gibi. Hiç hobim olmamıştı."

"Alışveriş."

Cleo başını salladı. "Alışveriş bir çağrı, hatta bir görev."

Clover, honky-tonk tarzı bir piyano melodisiyle ortaya çıktı, ardından sert, hazır bir ses duyuldu.

"Dr. John mu?" Owen biraz mısır ekmeği aldı. "'Mama Roux.' Evet, Clover benim hayallerimin kızı."

"Dr. John'u tanıyor musun? O Creole müziği. Büyükannem onun büyük hayranıdır." "O zaman çok iyi bir zevki var," dedi Owen.

"Ürkütücü." "Öyle olması gerekiyor, evlat."

"Peki, şef ve büyükannesine içelim." Diğerleri Trey ile birlikte kadehlerini kaldırdılar.

Cleo yemek pişirdiği için Sonya artıkları üç kaba böldü. "Film izlemek isteyen var mı? Aşağıdaki film odasında."

"Ne tür bir film?"

Owen'ın ihtiyatlılığını fark eden Sonya gülümsedi. "Merak etme, Cleo ve ben romantik komedileri ve ağlatıcı filmleri kızlar gecesi için saklıyoruz. Tek yasak olan şey korku filmleri, ki bu beni çok üzüyor çünkü onları çok seviyorum. Ama son birkaç günden sonra, kırmızı bayrak sallamıyorum."

"Son *Indiana Jones* filmi çok iyi."

"Zaten izledin mi?" diye sordu Sonya.

"Evet, ama bir film sadece bir kez izlemeye değerse, muhtemelen ilk seferinde de pek değmez."

"Tatlı olarak patlamış mısır gibi. Kahve, bira, kola?" diye sordu Cleo. "Kola, teşekkürler."

"Ben de Trey ile aynı fikirdeyim," dedi Owen.

"Patlamış mısır, kola ve Indy." Sonya başını salladı. "Kulağa çok iyi geliyor, sanki hak eden birine karşılık olarak yumruk atmak gibi."

Köpekler uykuya dalmak için yere yığıldı, onlar da rahat koltuklara yerleştiler. Pye, uyumak için koltuğun arkasına uzandı.

Film bittiğinde Sonya alkışladı. "Bir dönemin sonu gerçekten çok iyi işlenmiş. Ve bu garip ama sonuçta mükemmel günü kapatmak için çok iyi bir yol."

"Daha da iyi bir yol var," diye fısıldadı Trey kulağına.

"Umarım öyledir. Ve o tek kelime bile etmedi."

Hayvanları son bir tur için dışarı çıkarmak ve filmde kalan bulaşıkları yıkamak için hep birlikte yukarı çıktılar.

Bir kez daha, hep birlikte yukarı çıktılar. Bu sefer ikinci katta durdular.

"Sabah görüşürüz. Ya saat üçte ya da," diye ekledi Sonya, "umarım daha geç saatte."

Trey ile yatak odasına ulaşana kadar bekledi, sonra ona döndü. "Peki, bu daha iyi yol neymiş?" Sonra Trey onu kucaklayınca güldü.

Sonya saat üçü ve onun getirdiklerini uyuyarak geçirdi. Trey, beklediği gibi onu, Dobbs'u gördü.

Owen'ı, yanında Jones'u, çimlerin üzerinde dururken görmeyi beklemiyordu. Kapıları yavaşça açan Trey, balkona çıktı. "Lanet olsun, Owen."

"Daha yakından bakmak istedim," diye bağırdı Owen ve Dobbs'un duvardan atlamasını izledi. "Ve bir teoriyi test etmek için."

"Aşağı iniyorum."

"Evet, içeride görüşürüz."

Sonya uyurken, Trey pantolonunu giydi. Sessizce dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Owen ön salondaki pencerenin önünde duruyordu.

"Yine kanlı bir burun mu arıyorsun, yoksa daha kötüsünü mü?"

"Beni görmedi. Bunu merak ettim, bu yüzden telefonumu üç çeyreğe kurdum."

Başını sallayarak gülümsedi. "Ve Clover, Sinatra'nın o eski şarkının versiyonunu çalmaya başladı. Neyse. Dışarı çıktım."

Trey'e döndü. "Yarım aya doğru gidiyoruz ve baharın kokusunu alabiliyorsun. Bu saatte hava hala soğuk ama kokusunu alabiliyorsun."

Ön kapıyı açık bıraktım, bu yüzden saati duydum, piyanonun çalmaya başladığını duydum.

Bu gece doğrudan 'Barbara Allen'. Sonra dışarıda bir değişiklik oldu." Pencereye doğru yürüdü, deniz duvarına baktı.

"Dolunay vardı ve hissettiğim kadarıyla yaz sonu gibiydi. Oradaydı, Trey. Birdenbire, oradaydı. Sonya ve Cleo'nun onu gördüklerini söyledikleri gibi."

"Eve dönük."

"Öyle. Ama o beni görmedi. Ben tam orada duruyordum ve Jones hırıliyordu. Biz onu gördük, ama o bizi görmedi. Arkasını döndü ve kanının büyüğü mühürlediğini söylediğini duydum. Sen çağırdın."

"Beni duymadı," diye fark etti Trey. "Seni görmedi, beni görmedi. Evinin dışında o kadar güçlü değil ve bu bir döngü gibi."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sanırım kapıları patlattığı gece hazırlık yaptı, ama bu gece denemedi. Sadece atladı. Sonra her şey eski haline döndü."

Adımları, bilinenleri hizalayan Trey, bilmediklerini de hesaba katarak adımlarını attı.

"Ve biz, 1806'dan beri her gece saat üçte bu atlayışı yaptığını düşünüyoruz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Umarım her seferinde acı verir. Bunu tekrar yapmaya karar verirsen, önce beni çağır."

"O benim orada olduğumu bile bilmiyordu. Merak ettim, çünkü Poole."

"Orada olduğunu bilmiyordu çünkü orada değildin. Atladığında değildin ve bu bir döngü. Aynı saat, aynı gece, aynı ay."

"Huh. Bunu düşünmemiştim. Doğru gibi görünüyor."

"Ev buradaydı, tam olarak şu anki haliyle değil, ama buradaydı. Ve atladığında bile, o evin içinde."

Denizde, Owen elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi beni kaybediyorsun." "Bu bir döngü, Owen, tekrar gibi. Ama o, evde. Yani dışarıda olanlar batarken bile, hala vurup, dövüp, patlatabilir."

"Bu delilik." Owen bir an düşündü. "Ama yine de bir şekilde doğru geliyor."

"Bu gece bitti. Bence bu gece her şey bitti. Hadi biraz uyuyalım."

"Ben varım."

Sabah, Sonya Trey'den önce aşağı indi ve Owen'ı bir bardak kahve doldururken buldu.

"Hey, dinle," diye başladı. "Köpekleri dışarı çıkardım ve kedi de hemen arkalarından aşağı indi, kapıya gitti, yani o da dışarıda. Toaster Strudels'tan bir tane aldım, kutusu doluydu. Ve bu kahve bardağını da alıyorum. Geri getireceğim."

"Tamam. İstersen yumurta pişirecektim." "Şimdi mi söylüyorsun? Gitmem lazım."

"Jambalaya'yı unutma. Ve Owen" —kendi kahvesi için bir kupa çıkardı— "eşyalarının bir kısmını odanda ya da istediğin odada bırakabilirsin. Ne zaman kalmak istersen kal."

"Teşekkürler." Trey içeri girerken ona bir göz attı. "Ben çıkıyorum, sana omlet yapacağım. Dün gece olanları ona anlatabilirsin."

Kalan yemeklerden payını aldıktan sonra, Jones'a gitmek için arka kapıdan çıktı. "Görüşürüz."

"Dün gece mi?"

"Omlet mi?"

"Trey."

Elini kaldırdı. "Kahve alayım, tamam mı? Sen uyuyordun, muhtemelen önemli bir şey olmadığı için. Sabah üç, her zamanki gibi. Dobbs dalışını yapıp yapmadığını görmek için kalktım. Daha önce olduğu gibi duvarda duruyordu."

İlk yudum kahvesini içti. "Ve?"

"Ve Owen dışarıdaydı."

"O... dışarı mı çıktı?"

"Alarımını üçten önce kurdu, kalktı ve dışarı çıktı. Hayır, bunu planladığını bilmiyordum, ama bence bu iyi bir fikirdi."

"Tabii ki öyle dersin. Sen..." Sözüünü kesip, gözlerini kısarak ona baktı.

"Sakın sen de dışarı çıktın deme."

"Ona seslenmek için balkona çıktım. Gerçekten yumurta mı yapıyorsun, çünkü şimdi canım çekti. Sen çok sinirliysen ben yapabilirim."

"Sinirli." Bir tava çıkardı. "Owen kanlar içinde kaldıktan sonra ikinizin bunu yapması neden beni sinirlendirsin ki?"

"Öncelikle, ben hiçbir şey yapmadım." "Ama onun yaptığına aldırış etmiyorsun?"

"Evet. Gerisini dinlerseniz o kadar sinirlenmezsiniz. Dinlemek ister misiniz?"

Mantıklı, her zaman mantıklı olan Oliver Doyle III onu çıldırtabilirdi.

Isınan tavaya bir parça tereyağı attı, sonra bir kaseye yumurtaları kırdı.

"Sessizliğini onay olarak kabul ediyorum," diye karar verdi ve geri kalanını anlattı.

"Beni uyandırmalıydın."

"Neden? Ben Owen'la konuşmaya gitmeden önce atlamıştı. Ve sen sinirinin asıl meseleyi görmeni engelliyor."

"Ne gerçeği?" Yumurtaları tavaya döktü.

"Bizi görmedi." Trey, iki dilim ekmeği tost makinesine attı. "Bizi görmedi, duymadı."

"Tekrar edeyim. Ve?"

"Bence daha fazla kahveye ihtiyacın var." Yardımsever bir şekilde, fincanını doldurdu. "Köpekleri besleyeceğim, ve evet, kediyi de. O bizim orada olduğumuzu bilmiyordu, Sonya. Çünkü biz orada değildik."

"Anlamadım?"

"O atladığında biz orada değildik çünkü o birkaç yüz yıl önce atladı."

Bilinenler ve bilinmeyenler, mantık, onun zihninde sağlamdı.

"Bence bu bir tür döngü. Bir zaman bükülmesi ya da kayması. Onu eve dönük gördün, Owen da öyle. Ama ben baktığımda, her iki seferde de, o arkası dönük duruyordu."

"Ve kapıları patlatarak açtı," diye hatırlattı Sonya.

"Çünkü o evde."

Sonya, sinirli bir nefes alarak spatula ile yumurtaları karıştırdı. "O deniz duvarındaydı. Az önce öyle dedin."

"1806'da o duvarda duruyordu. Owen'ın cebinde onun elbisesinden bir parça var," diye ekledi kapıyı açarken.

İki köpek ve bir kedi içeri koştu ve hemen mama kaplarına atladı.

"Bu sabah aklıma geldi, elbisesinde yırtık olduğunu sanmıyorum. Ve olamaz da, çünkü dün Altın Oda'da olanlar 1806'da olmamıştı."

Tabakları çekip çıkardı. "Nedenini anlamıyorum..." Sonra yavaşça masaya koydu. "Kahve etkisini gösteriyor." Ondan spatulayı alarak yumurtaları bölüştürdü.

"Dobbs'un duvardan atlamasının, saat üçte tekrar eden bir kaset gibi olduğunu söylüyorsun. Bu o kadar da değil, daha çok onun bir tür kaydı gibi."

"Yaklaşık öyle." Kızın öfkesi yatışmış gibi görüldüğü için eğilip onu öptü. "Oturup yemek yiyelim."

"Cleo ve ben onu gördüğümüzde yaptığı şey, ya da o gece birinin kapıyı çaldığını ve bağırdığını duyduğumda, saat üçte orada olmayan kar fırtınasını gördüğümde, o kadındı. Evde."

"Düşündüğünde, o saati pek kullanmıyor. Muhtemelen ona daha pahalıya mal oluyor."

"Sen öyle deyince fark ettim, kullanmıyor. Yürürken beni çeken Dobbs değil, bunu kesin olarak biliyorum. Kendini izliyor mu acaba? Merak ediyorum. Pencerenin önünde durup her gece kendi ölümünü izliyor mu?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyorum. Rochester'ın ilk karısı kadar deli olduğuna göre, bunu en güzel anlarından biri olarak görmez mi?"

"Evet. Ve kahvaltıda *Jane Eyre*'ye puan ver." Ona baktı, muhteşem derin mavi gözleri, avukatlık mesleğine yakışan biraz uzun siyah saçları ve kot pantolonunu giydiği kadar rahat giydiği sakın ve kendinden emin tavırları.

"Uyarı. Sinirli bir kadına sinirli olduğunu söylemek akıllıca değildir." Bu onu hiç etkilemedi.

"Gerçekler gerçektir, tatlım. Daha sonra bir aile meselem var, sonra da bu gece bir iş görüşmem. Ama istersen sonra uğrayabilirim."

"Sana resmi olarak bu gece izin veriyorum. Ryder'ın teklifine fazladan zaman ayırmam gerekiyor. Sunum yaklaşıyor ve mükemmel olmalı."

"Gördüğüm kadarıyla, zaten muhteşem." Boş tabakları lavaboya götürdü. "Başın çok dolu. Bu büyük partiyi yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Bu tam da benim, Cleo'nun ve benim ihtiyacımız olan şey. Ve dürüst olmak gerekirse, malikanenin de ihtiyacı olan şey bu."

"O zaman hafta sonu burada plan yapacağım, masa ve sandalyeleri çıkaracağım. Owen'ı da bu işe dahil edeceğim. Şimdi Mookie ve ben gitmeliyiz."

Buzdolabına gidip bir kutu jambalaya çıkardı. "Veda hediyen." "Öğle yemeği halloldu." Kollarını beline doladığında, eliyle çenesini kavradı, başını eğip onu öptü. "Çok çalışma demeyi düşünmüyorum, çünkü neden söyleyeyim ki, sen de neden dinleyesin ki? Öyleyse ofisine çık ve işini yap."

"Tam da doğru olan şey. Sen de aynısını yap, çünkü evet, yaptığımız işi seviyoruz."

Trey, Mookie ile birlikte ayrıldıktan sonra Sonya tabaklara baktı. "Molly de işini seviyor, o yüzden onları ona bırakacağım. Hadi işe gidelim Yoda. Sen de gelebilirsin Pye."

Ama ikinci kata vardıklarında, kedi yön değiştirdi. Sonya, onun koridordan süzülerek Cleo'nun odasına girmesini izledi.

Sonya, Cleo ve kedinin dışarı çıktığını görmeden önce, iki saat boyunca hiç rahatsız edilmeden çalıştı.

Sonya çalışmasını kaydetti ve ayağa kalktı. "Ben de seninle aşağı iniyorum. Bilgin olsun, Pye bu sabah dışarı çıktı ve kahvaltısını yaptı."

"Teşekkürler. Daha erken kalkıp kendim yapmalıydım."

"Owen onu dışarı çıkardı, Trey yemeğini koydu. Ama ben zaten kalkmış ve Yoda için bunu yapıyordum, ikisini de yapmam sorun değil. Owen de senin Toaster Strudels'ını açtı."

Cleo bir an kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Sanırım hakkı var. Benimle yatakta kıvrılıp yatacağını sanmıştım, ama o gece vakti sarılmayı seven bir kedi değil. Pencere kenarındaki koltukta uyudu."

"Acaba programı izlemiş midir?"

"Hangi programı?" Cleo esneyerek çamur odasına girdi. "Bak! Kedi kumunu bir kez bile kullanmamış! Onu tekrar dışarı çıkaracağım. Yoda,

tatlı ol ve onunla git. Ne programı?" Cleo tekrarladı.

"Kahveni al." Sonya, açıklarken kendine bir kola aldı.

Cleo hemen ima edilen şeyi anladığında, Sonya'da hafif ama belirgin bir rahatsızlık ortaya çıktı.

"Bu bir yankı, bir tekrar gibi. Onları görmedi ya da duymadı çünkü şu anda gerçekte olmuyor."

"Evet, öyle. Ben de oraya geliyordum."

"Bu çok ilginç. Ve şimdi bunu daha önce düşünmediğim için sinirliyim. Alarmı kurup oraya gitmek." Yarım dakika boyunca somurtarak oturdu. "Keşke Owen bana bunu yapacağını söyleseydi."

"Onunla birlikte oraya gider miydin?"

"Kesinlikle." Kendine bir Toaster Strudel yaptı. "Bence yapmalıyız, ama o zaman dilimi senin için başka şeyler için ayrılmış. Ve hayır, yapmayacağım, çünkü o zaman diliminde seni yalnız bırakmayacağım."

Pastayı ısırdıktan sonra Sonya'yı işaret etti. "Eminim, deli olduğu için buna bayılıyordur. Bu onun için büyük bir an ve her gece yeniden yaşayabiliyor."

Cleo'nun telefonundan Green Day'in "Basket Case" şarkısı çalmaya başladı. "O tam da öyle," diye onayladı Cleo.

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, üst katta kapılar çarptı.

"Bu şarkı eskidi," diye bağırdı Sonya ve Cleo'yu güldürdü. Yine de Sonya kapıya gitti ve Yoda'yı çağırdı. Kedi içeri girerken öncülük etti.

"O yaramazlık yaparken onların dışarıda olmasını istemiyorum. Zaten işe dönmem gerekiyor. Bu akşam biraz çalışmayı planlıyorum. Ryder'ın teklifini büyük ekrana yansıtacağım."

"Hazır olduğunda bana haber ver. Görmek istiyorum."

"Sana soracaktım. Fikrine ihtiyacım var. Bu gece sadece sen ve ben varız. Yani, sen, ben, kedi, köpek ve ruhlar topluluğumuz."

Onuncu Bölüm

O öğleden sonra geç saatlerde, Trey, Doyle Hukuk Bürosu'nun bulunduğu eski Viktorya döneminden kalma binanın ikinci katındaki konferans odasında oturuyordu. Dairesi ise üçüncü katta bulunuyordu.

Aile, bu altı ayda bir yapılan toplantıyı, eskiden aile evi olan ofiste, herkesin katıldığı bir aile yemeği yerine iş ortamı gibi göstermek için düzenliyordu.

Üç parçalı takım elbisesiyle, beyaz saçlarıyla Ace masanın başına oturdu. Sessiz ve zarif eşi Paula, masanın diğer ucunda ona karşı oturdu. Deuce sağında, Corrine onun yanında, Trey Ace'in solunda, Trey'in kız kardeşi Anna onun yanında ve kocası Seth karşısında oturdu.

Deuce'un asistanı Sadie, onlarca yıldır olduğu gibi her şeyi yöneten kişi, peynir, kraker ve meyve dolu bir tepsiyle içeri girdi.

"Biraz ye." Anna'yı işaret etti. "Bir insan yetiştirmek enerji gerektirir. Enerji için yakıt gerekir."

"Evet, efendim." Anna karnını okşadı. "Bu günlerde hep açım."

"Sen de." Deuce'a sert bir bakış attı. "Bir saat sonra bir müşterin var ve..." Bileğindeki saati kontrol etti. "On dakika. Oyalanma."

"Orada olacağım."

"Eğer lolipoplarını kusarsa, Sadie," Ace onu temin etti, "onu kovarız."

"Öyle yapın."

Sadie kapıyı kapattığında, Ace tepsiyi işaret etti. "Alacaksan al, hadi işimize bakalım."

Şirketin kurucusu ve ailenin reisi bu toplantıyı yönetiyordu. Siyah çerçeveli bifokal gözlüklerini düzeltti ve başladı.

"Yeni web sitemizi yayınlayarak başlayacağım. Hepimizin gördüğü ve büyük bir gelişme olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum. Sonya MacTavish'i ekibe kattığı için Trey'e teşekkürler. Ve mükemmel fotoğrafları için sevgili gelinime de teşekkürler."

"İyi modellerim vardı," dedi Corrine, "özellikle Mookie."

Masanın altında, köpek adının söylenmesiyle kuyruğunu salladı.

"Ace," diye uyardı Paula, köpeğe gizlice peynir verirken onu yakaladı.

“O buna hak kazanmış. Web sitesinde onun bizim hukuk danışmanımız olduğu yazıyor. Bu da beni yeni ve iyileştirilmiş web sitemizin başka bir bölümüne götürüyor. Stajyerler. Eddie baro sınavını geçtiğinde ona ortaklık pozisyonu teklif etmeyi önereceğim.”

Ayrıntıları tartıştılar, güncellenmesi gereken belgeler ve imzalar gerektiren diğer işlere geçtiler.

"Sonya'nın, Stevenson, Kubrick ve Wayne'in web sitesinin güncellemesinde fotoğraflar için beni önerdiğini söylemeliyim. Hepiniz Pete Stevenson'ı tanıyorsunuz ve avukatım bana çıkar çatışması olmadığını garanti etti."

"Pete'i benden daha iyi göstermediği sürece."

"Sanki yapabilirmişim gibi." Corrine, Deuce'un eline hızlıca bir şaplak attı.

"Kız durmak bilmiyor, değil mi?" Ace onaylayarak başını salladı. "Burada mirasının hukuki yönlerini tartışamayız, ama iş dışında nasıl olduğunu bilmek isterim. Trey?"

"O sadece yoluna devam ediyor. İtiraf etmeliyim ki, onunla tanışmadan önce, Collin'in ona malikaneyi ve ona ait olan her şeyi bırakma kararından şüphe duyuyordum. Mirasın şartlarını yerine getireceğini, hatta yıl sonuna kadar kalacağını düşünmüyordum. Ama o, kim ya da ne olursa olsun, kolay lokma değil."

"Avukat-müvekkil ilişkisi içinde konuşmadığımız için," diye başladı Deuce, "Ogunquit'e gidip Gretta Poole ile konuşmayı planladığını söyleyeyim. Ya da denemeyi."

"Ah canım." Paula'nın gözleri endişeyle bulutlandı. "Neden bunu yapması gerektiğini veya yapması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyorum, ama korkarım hayal kırıklığına uğrayacak."

"Büyük olasılıkla," diye onayladı Ace. "Gretta'nın ona aile tarihine bir şey ekleyebileceğini sanmıyorum. Ya da başka bir şey, bu konuda."

"O her zaman iradesizdi," diye mırıldandı Paula. "Geriye dönüp baktığımda, onun biriyle tanıştığına ve hamile kaldığına inandığımı merak ediyorum. Hatırladığım kadarıyla, o hiçbir zaman sınırların dışına çıkmadı ve kesinlikle annesine karşı gelmedi. O zamanlar bunu yapan çok az kişi vardı."

"Sen karşı çıktın." Ace, bariz bir gururla ona gülümsedi.

"O eski bir olay." Paula, sanki sinir bozucu bir sinek gibi eliyle onu uzaklaştırdı. "Çok eski bir olay."

"Ve her zamanki gibi taze." Gülümsayarak ona bir öpücük gönderdi. "Collin mirasını yeni almıştı - malikane ve geri kalan her şeyi - ve orayı tekrar açıp orada yaşamaya karar verdi."

"Hatırlıyorum." Deuce su bardağını aldı ve içine gülümsedi. "Neredeyse onun kadar heyecanlıydım. Çocukken oraya gizlice girmeyi başarmıştık."

"Gizlice girmek doğru bir ifade değil," dedi annesi kuru bir şekilde. "İkinizin ne yaptığını biliyordum."

"Öyle mi?" Eğlenerek, etkilenerik başını eğdi. "Bizi hiç durdurmaya çalışmadın."

"İki genç çocuğun perili bir evi keşfetmesini engellemeye çalışmak mı?" Bu düşünceye hafifçe güldü. "Başaramazdım, o yüzden neden bir şeyden kurtulduğunuzu düşünmenize izin vermeyeyim ki? Collin oraya taşınmaya karar verdiğinde hiç şaşırmadım. Ama görünüşe göre Patricia şaşırmış."

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Seth, "ama hikâyelerini duydum, ailemden birkaç tane. Bence bu da güzel bir hikâyeye olacak."

"Kapımızı çaldı..." "Şimdi, Ace."

"Şimdi, benim sevgilim. Bu ev," diye devam etti. "Hâlâ burada yaşıyorduk. Ben evde değildim, bu çok yazık. Ama benim sevgilim yaşlı... Başka *bir B* harfli kelime kullanacağım. Zorba ile ilgilendi."

Deuce sandalyesinde kıpırdanarak annesine döndü. "Collin'in malikanede yaşaması konusunda sana mı geldi?"

"Tamam o zaman." Paula ellerini havaya kaldırdı. "Daha çok seninle ilgili, Deuce. İlk başta çok kibardı, o soğuk, keskin tavrıyla. Collin'in bu kararı almasında senin etkilerin olduğunu düşünüyordu ve benim seninle konuşmamı, o etkilerini ortadan kaldırmanı talep etmemi bekliyordu. Benim cevabım onu tatmin etmedi."

"Ne miydi?" diye merak etti Trey.

"Temelde, hem torunu hem de oğlumun reşit olduğunu ve Collin'i tanıdığım kadarıyla kendi kararlarını verdiğine inandığımı söyledim. Onun sürekli yumuşak tavırları -ki eminim o da öyle gördü- beni etkilemediğinde, ailemi tehdit etti."

"Uh-oh," diye mırıldandı Anna.

"Bizi Poole's Bay'de mahvedecekti, dışlanmamızı sağlayacaktı, Ace'in avukatlık ruhsatının iptal edilmesini ve oğlumun itibarını kaybetmesini sağlayacaktı, böylece hukuk diplomasını asla alamayacaktı."

"İlk *B* kelimesine geri dönelim," dedi Trey ve büyükbabasının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O asla böyle bir şey yapamazdı."

Paula su bardağından nazikçe bir yudum aldı. "Yapabileceğine ya da benim bu tür tehditler karşısında pes edeceğime inanmış olabilir. Tamamen öfkeye kapılmıştı."

"Sevgilim ona evimizden defolup gitmesini, bir daha asla hoş karşılanmayacağını söyledi. Ve - en sevdiğim kısım - tehditlerini

kaltak kışına sokmasını söyledi. Eğer ailemize zarar vermeye kalkışırsa, Doyle'ların neler yapabileceğini anlardı."

"Aferin, büyükanne!" Anna alkışladı.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Deuce yumuşak bir sesle. "Bunlarla ilgili tek kelime bile etmedin."

"Kendi dilim ve öfkemi baban kadar beğenmiyordum. En azından sakinleştikten sonra. Baban ve ben, seni veya Collin'i endişelendirecek hiçbir şey söylememeye karar verdik."

"O bir şey denedi mi?" diye sordu Trey.

"Hayır, en azından benim bildiğim kadarıyla. Zorbalar karşılaştıklarında genellikle geri çekilirler, değil mi? Bence o sadece Collin'i ailemize kattı. Onu reddetti," diye ekledi Paula ve eski öfkesi yeniden ortaya çıktı. "Sadece onu reddetti. Mirası, malikanesi, işi, parası konusunda hiçbir şey yapamıyordu. Bu yüzden onunla çalıştı, ama kişisel olarak artık önemli değildi."

"Senin onu sevdiğini biliyordu." Deuce masanın diğer ucundaki annesine baktı. "Bizim onun ailesi olduğumuzu biliyordu."

"Evet. O zamanlar onun doğumuyla ilgili gerçekleri, kardeşini ve Patricia'nın yıllar önce aldığı acımasız kararı bilmiyorduk. Ama o bizim ailemizdi. O senin kardeşindi, Deuce, ve babanla benim oğlumdu."

"Artık bu aile Sonya'yı da kapsıyor."

"Öyle olurdu," diye onayladı Anna, "onu bu kadar sevmesem bile. Malikanede neler oluyor, Trey?"

"Bu hikayeyi, Collin'in stüdyosunda başka bir portre bulduklarını söyleyerek başlayacağım. Şey, artık Cleo'nun stüdyosu. Lisbeth Poole'un düğün günü."

"Lisbeth," diye mırıldandı Deuce. "Önce Johanna, sonra Lilian, şimdi de Lisbeth. Ters kronolojik sırayla."

"Üzerinde Collin'in imzası var. Diğerleri gibi, envanterde yoktu. Diğer ikisiyle birlikte müzik odasına asmışlar."

"Bunun ürkütücü olduğunu biliyorsun." Masadaki herkese bakarak Seth ellerini kaldırdı. "Burada bunu ürkütücü bulan tek kişi ben miyim?"

"Hayır," diye onu teselli etti Anna. "O zaman kendini hazırla."

Trey, ailesi birbirinin sözünü keserken, araya girerek geri kalanını anlattı.

"Belki de *ürkütücü* yerine *korkunç* demeliyim."

"Aslında öyle değil," dedi Trey Seth'e. "En azından çoğu zaman malikane, Collin'i ziyaret ettiğimde hatırladığım gibidir. Bu büyük, büyüleyici ev, sadece biraz ekstra bir şey var. Ve bu ekstra şey, onu daha da büyüleyici hale getiriyor.

"Ama," diye ekledi Trey, "Dobbs sinirlenirse, çok sert çıkar. Ve bu kelimenin tam anlamıyla olabilir."

"Orada güvende mi, Trey?"

Annesine baktı. "Güvende olduğuna inanmak zorundayım. O benim için önemli, bu yüzden buna inanmak zorundayım. Bildiğim tek şey, Dobbs'un sayıca az olduğu ve bunu sadece birkaç çelik gibi sert kadının yapmadığı."

"Bu Cleo'yu tanımak istiyorum." Ace karısına göz kırptı. "Çelik gibi kadınlara karşı zaafım var."

"Pazar günü akşam yemeği için masayı temizleyebilir miyiz?" Corrine masanın etrafına baktı. "Onları davet edeceğim. Owen da ailenin bir parçası ve bu işin bir parçası olduğu için davet edeceğim. Tamam mı, Deuce?"

"Daha da iyisi."

"Bana uyar. Benim yukarı çıkmam lazım," diye ekledi Trey, "akşam yemeği toplantısı için üstümü değiştirmem lazım."

"Sonya ile mi?" diye sordu

Anna. "Bir müşteri meselesi."

"O zaman, başka bir iş yoksa..." Ace masanın etrafına baktı. "Toplantı sona ermiştir."

Malikanede, Sonya dizüstü bilgisayarını kütüphanenin ikinci katında kurdu. Saat altıya kadar aralıksız çalışmıştı ve Ryder projesi için mümkün olan en iyi teklifi hazırladığını biliyordu.

Ama Cleo'nun gözü, nerede ve nasıl hata yaptığını ona gösterecekti.

Bilgisayarı ekrana senkronize ederken, Cleo iki kadeh şarapla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Senin endişen ve benim keyfim için."

Sanki bir gösteri bekliyormuş gibi, Yoda çoktan kanepenin yanına yerleşmişti. Kedi Cleo'yu takip etti ve pencere kenarındaki koltuğu seçmeden önce yeni mekanı dolaştı.

"Çok endişeli değilim, ama bu gerçek olduğunda endişeleneceğim. Orada şarap içemeyeceğim, o yüzden şimdi içeceğim. Tamamen dürüst ol, Cleo."

"Sana asla daha azını vermeyeceğim." Cleo kanepeye oturdu, bardağını kaldırdı. "Hazır olduğunda."

"Seslendirmeyi kendim yaptım. Zamanlamasını ayarlamam, koordine etmem gerekiyordu. Ryder kabul ederse, kendi seslendirme sanatçısını işe alabilirler. Ama bu kısım başarısız olursa bana söyle, ben de bir profesyonel ile anlaşıyorum."

Oturmak için fazla heyecanlı olan Sonya, bir elinde şarap, diğer elinde uzaktan kumanda ile ayakta durdu.

"Yaptığım değişikliklerle logonun görselinden başlayacağım. Ve web sitelerindeki açılır menüden 'Tarihçe' sekmesine eklemek istediğim bir kolajla."

Logo ekranda parladı ve evet, hareketin ipucunu beğendiğini düşündü.

"Üç nesildir Ryder Sports, mükemmellik ve yenilikçiliğin simgesi olmuştur." Sesi logonun üzerinde akarken, görüntüler Boston'daki amiral mağazasının ve Ryder ailesinin kamu malı fotoğraflarına dönüştü.

Ryder ailesi ve sporcuların görüntülerini, hayırseverlik çalışmalarını, dezavantajlı ve engelli çocuklar için spor kamplarını, bursları ve sponsorlukları harmanlamıştı.

"Ryder mükemmeldir," diye bitirdi, *"böylece siz de olabilirsiniz."*

Ekranı duraklattı. "Çok mu, az mı?"

"Bence tam isabet, evlat. Kim onların iyi işlerini, uzun ömürlülüğünü, başarılarını duymak istemez ki? Ve o sekmeye tıklayan herkes tarihini öğrenmek ister."

"Oradan mı başlamalıyım, yoksa web sitesinden mi? Ya da reklamlardan birinden mi?"

"Tarih büyük bir patlama değil, ama ona doğru ilerliyor. Devam et."

"Tamam." Web sitesini açtı. "Burada seslendirme yok. Ben sunumumu yapacağım." "Dinleyelim."

Sonya başını sallayarak şarabından bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha.

"Ryder'ın web sitesini tasarlayan ekibin başındayken, sitenin bazı güncellemeler ve yeniliklere ihtiyacı olduğunu hissettim."

Tabletini kullanarak açılır menüleri, bağlantıları ve sadeleştirilmiş inceleme bölümünü gösterdi. Ardından Portland'daki yeni mağazaya geçiş yaptı.

"Yeni mağazadaki çalışmalar ilerledikçe, bu bölüm güncellenecek ve açılış için geri sayım da eklenecek."

O alanın tüm nasıl ve nedenlerini anlattıktan sonra tekrar durakladı.

"Çok teknik mi?"

"Biraz." Cleo bacak bacak üstüne atarak, düşünürken parmağıyla uyluğuna hafifçe vurdu. "Sitenin kullanıcı dostu olduğunu görebiliyorum. Ben kullandığımdan beri hep öyleydi, bu da yine senin sayende. Teknik konuları bir kenara bıraktım, çünkü teknolojiyle ilgilenmeyen insanlar dikkatlerini kaybederler. Bunu istemediğine göre, biri teknik bir soru sorarsa o zaman bu konuya girersin."

"Haklısın. Teknolojiye takıldım," diye fark etti Sonya. "Onu kısaltacağım ve umarım bu, tüm metni kısaltır, böylece asıl meseleye gelebilirim."

Sonya bir sonraki konuyu gündeme getirdi. "Dijital reklamlar."

"Evet! Seksi bir adam ağırlık kaldırıyor," dedi Cleo, Owen'ın resmi ekrana geldiğinde.

Fotoğraflar kayarken seslendirme şöyle devam etti: *"Ağırlık kaldırıyor ya da basketbol oynuyor olsanız da, Ryder sizi korur. Top oynuyor ya da işe bisikletle gidiyor olsanız da, Ryder sizi korur. Yoga, tai chi, ilk kez bisiklete biniyor ya da spiral atış yapıyorsanız da, Ryder sizi korur. Çünkü..."*

Görüntü, Ryder ekipmanlarının yayıldığı sahada sona erdi ve altında şu etiket vardı.

Oyun başlasın!

"İş hayatında, özel hayatında, Ryder senin yanında."

"Tamam, bebeğim, bu harika! Ciddiyim, Sonya. Yeni bir yoga kıyafeti ve yeni bir mat sipariş etmek istiyorum ve aniden ağırlık kaldırmaya başlamak istedim."

Sonya güldüğünde, Cleo onu işaret etti. "Gerçekten ciddiylim. Yani, elbette kıyafet konusunda, çünkü yeni bir tane almam gerekiyor. Ama kolların çok güzel görünüyor ve ben de benimkilerin öyle olmasını istiyorum."

"Öyle mi?" Sonya kaşlarını çatarak aşağı baktı ve kaslarını gerdi. "Öyle sayılır."

"Neyse, geri kalanını göster bana."

Mağaza içi reklamları, reklam panolarını, tabelaları gözden geçirdi.

Sonunda, üç tekerlekli bisiklet süren küçük bir kızdan parkta tai chi yapan bir grup yaşlıya kadar, farklı yaş ve ilgi alanlarını kapsayan bir görüntüyle bitirdi.

Ryder Sports

Her Yaşa, Her İlgi Alanına,

Herkese

"Beni kesinlikle ikna ettin. Ve muhteşem bir sonla bitirdin. Birkaç muhteşem sonla. Teknolojiyle ilgili kısımları biraz hafiflet."

"Anladım."

"Ryder ailesinden kimler orada olacak biliyor musun?"

"Hayır. Burt'ün geleceğini biliyorum — Burt Springer, bu fırsatı bana verdiği için ona minnettarım."

"Göz teması kurun. Sunumunuz sırasında, özellikle ailenin herhangi bir üyesi varsa, göz teması kurun. Sunum yapmayı biliyorsunuz —çok sayıda sunum yaptın. Her zamanki gibi yap. Bu iş altın değerinde, Sonya, tamamen dürüst ol."

"Teşekkürler, biraz daha cilalayabilirim." Yürürken başını salladı. "Evet, sadece burada ve orada biraz parlat, teknik konulara sorulmadıkça girme. Ve ne zaman biteceğini bilirim, elimden gelenin en iyisi bu. By Design kadar şık olmayacak, ama..."

"Belki de olmaz. Sen kalbe oynadın." Cleo elini kendi elinin üzerine koydu. "Benim kitabımda kalp kazanır. Daha şık olanı mı tercih ederlerse? Onların kaybı. Şimdi, tüm bunları bir geceliğine bir kenara bırakmaya ne dersin? Artan yemeklerimizi yiyip güzel, hafif bir film izleyelim."

Clover, Ariana Grande ve Victoria Monét'in "Monopoly"de en iyi arkadaşlar hakkında şarkı söylediklerini hatırladı.

"Sen Sonya'nın büyükannesi olabilirsin, ama aynı zamanda bizim de en iyi arkadaşımızsın."

Hava aniden çayırdaki kır çiçeklerinin kokusunu taşıdı. Tatlı ve baharatlı bir karışım, sadece sürükleniyordu.

"Sen..."

"Evet." Sonya dizüstü bilgisayarını ve tabletini topladı. "Öyle. Bu gece adını vermeyeceğim bir varlık hakkında çok endişelendiğimde, Clover, Molly, Jack, diğer altı gelin ve burada olan diğerlerini düşünüyorum. Collin'i, babamı ve bu evi düşünüyorum. Sen ve benim en iyi işimizi yapıp akşam yemeğinde artıkları yediğimizi düşünüyorum."

"Ben de. Aşağı inelim. Yukarı çıkmadan önce Pye ve Yoda'yı beslediğim için, artıkları hazırlarken onları dışarı çıkaralım." Cleo, merdivenlerden aşağı inerken omzunun üzerinden baktı. "Kedi kumunu kullanmadı."

"Bu konuda sürekli başarılı olmanın sebebi sen mi, kedi mi, yoksa malikâne mi, bilmiyorum."

"Neden üçü de olmasın?"

Yarı yolda, ikisinin de telefonuna bir mesaj geldi.

"Corrine Doyle'dan. Pazar günü akşam yemeğine davet."

"Ben de öyle," dedi Cleo. "Kulağa eğlenceli geliyor. Kabul ediyoruz, değil mi?" "Kabul ediyoruz. Biraz büyü yap da cuma günkü kuaför randevum beni ucube gibi göstermez."

"Anna böyle bir şey yapan bir kuaför kullanır mıydı?"

"Hayır, ama işler ters gidebilir," dedi Sonya karamsar bir şekilde. "Belki de ben... Ne yapıyorsun?"

Mutfağa girerken Cleo, sağ elini avuçlayarak sol elini sallamaya devam etti. "Sihirli 8 Topuma danışıyorum. Sonuç iyi. Gördün mü, endişelenmene gerek yok."

Özellikle de artan yemekler ve hafif bir film tam da istediği gibi olduğu için endişelenmemeye karar verdi.

Yatağa uzanıp uykuya dalmak için kitap okumaya başladığında, başka bir mesaj aldı.

Sadece kontrol ediyorum. Akşam yemeği toplantısı uzadı. Buna şaşırmadım. Her şey yolunda mı?

Değilse, gelebilirim.

Her şey yolunda, ama teşekkürler. Zaten geç saatlere kadar çalıştım, sonra Cleo için sunumun provasını yaptım. Burada her şey yolunda.

O zaman yarın görüşürüz. Belki benim üzerimde prova yapabilirsin. Sunumu görmek isterim.

Sessizlik devam etmezse bana mesaj at.

Tamam. Yarın görüşürüz.

Ve ne olacak ki, bir kalp emojisi ekledi. O da bir tane gönderince gülümsedi.

Saat üçte uyanmadı, ama rüya gördü.

Önce müzik geldi. Mick Jagger tatmin olamıyordu. Sonra sesler, bir erkeğin titrek, gergin sesi. Bir kadın acı içinde bağıırıyordu.

Rüya netleştikçe, önce ateşi gördü, şöminede yanan ateşi. Sonra odayı. Kendi odası olduğunu fark etti. Bu oda, duvarları kağıt kaplıydı, kağıtlar yamalı ve solmuştu.

Ama yatağı ve yatağında, uzun sarı saçları karışık, terli, güzel yüzü solgun, mavi gözleri donuk bir kadın vardı, kızıdan biraz daha büyük.

Lilian Crest Poole. Clover, oğullarını doğurmak için çabalıyordu.

Babam, diye düşündü Sonya, olduğu yerde donakaldı. Babam ve Collin.

Bir adam, daha çok bir çocuk gibi, yanına diz çökmüş, ellerini tutuyordu. Koyu renk saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve Poole yeşili gözleri yaşlarla doluydu.

"Sorun yok." Clover başını ona doğru çevirdi. "O bitti. Bu kadar acıtacağını bilmiyordum! Çok acıyor, Charlie."

"Daha fazla pratik yapmak için zamanımız olmalıydı. Birkaç hafta daha. Lanet olası fırtına." Kalın karın döne döne düştüğü cam kapılara baktı.

"Sıkışıp kaldık, bebeğim. Ve herkes bunun geleceğini duyunca kaçtı."

"Sadece sen ve ben varız." O, yüzünü bir bezle silerken ona gülümsedi. "Sen, ben ve bebeklerimiz. Çünkü sana söylediğim gibi, ikisi var. İkisini de hissettim. Bu yüzden erken oldu. Evde doğumla ilgili tüm kitapları okuduk. Ve müziğimiz var."

"Pillerimiz olduğu sürece müzik dinleyebileceksin. Senin için kaydettiğim tüm şarkılar. Hey, 'I Only Want to Be with You'."

"Çılgınca ama gerçek," diye şarkı söyledi Clover, sonra inleyerek, hıçkırarak sustu. "Bir tane daha geliyor. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Charlie!"

"Bir nefes al, Clove, sadece bir nefes. Burada bir esrar var. Yardımı olur."

Ama o, kasılma sırasında nefes almaya çalışırken başını salladı. "Bebekler için iyi değil. Charlie!"

"Buradayım, tam buradayım. Bana bak, bebeğim. Sadece seninle olmak istiyorum," diye şarkı söyledi, o ise bir çığlık daha attı, başını yastıkta sanki biraz rahatlamak istercesine çevirdi.

Ancak kasılmalar artarken, rahatlama gelmedi.

"İtmeliyim!"

"Kafasını görüyorum! Aman Tanrım, Clove! Oluyor. Gerçekten oluyor."

İttikçe ağladı, mücadele ettikçe güldü.

Kan, acı ve ter içinde bir oğul doğurdu.

"Onu aldım!" Charlie'nin yanaklarından gözyaşları süzülürken, Poole yeşili gözleri hayretle parladı. "Vay canına, bağırışını dinle! Rock yıldızı gibi. Çok küçük ama mükemmel. Bak, bir oğlumuz oldu. Okuduğumuz gibi kordonu bağlayıp keseceğim."

Kız, ağlayan bebeği kucağına almak için kollarını uzattı. "O çok güzel. Değil mi?"

"Sen güzelsin. Sen dünyadaki en güzel şeysin. Sen benim hayatımsın, Clove."

"O artık bizim hayatımız. Şu mükemmel parmaklarına bak! Oh, oh, henüz bitmedi!" Vücudu acıdan kıvrıldı. "Onu al! Bebeğimizi al, onu sıcak tut, Charlie. Henüz bitmedi."

Bir sonraki kasılma ile titredi, vücudu dayanamadı.

Charlie bebeği sardı, battaniyelerle kaplı, çiçekler ve barış sembolleriyle süslenmiş bir kutuya koydu.

Charlie ona geri döndüğünde, ter yüzünden silebileceğinden daha hızlı akıyordu. Ve hala titriyordu, sanki üşümüş gibi titriyordu.

"Onları emzireceğim, ikisini birden emzireceğim." Nefessiz kalmış bir halde Charlie'nin elini tuttu. "O zaman ağlamazlar."

"Plasentayı bir ağacın dibine gömeceğiz. Aile ağacımızın dibine."

Bebeğin ağlaması ve kayıt cihazından Dylan'ın "The Times They Are a-Changin'" şarkısının çalması sırasında, Charlie kadının yüzünü sildi ve elini tuttu.

"Her şey değişiyor, bebeğim, bizim için. Özgür olacağız, sen, ben, çocuklarımız." Her iki elini de dudaklarına götürdü ve o acı içinde inlerken ellerini öptü. "Kendi yiyeceğimizi yetiştireceğiz ve bu evi sanata, müziğe ve sevgiye gerçekten açacağız."

"İtmeliyim. Tekrar itmeliyim. Oh lanet olsun, oh lanet olsun!

Acıyor!" "Biliyorum, Clove. Biliyorum."

"Bebeği ne zaman itmen gerektiğini bildiğini söyle bana!"

"Tamam, tamam. Kafasını görüyorum, geliyor. Bu seferki daha hızlı geliyor. Neredeyse geldi!"

Sonya babasının doğumunu izledi. Küçük ikizin Boston'da Andrew MacTavish olarak büyüyeceğini nasıl bildiğini söyleyemezdi, ama biliyordu.

Ölmek üzere olan kız onu kollarının arasına aldı.

"Bana biraz daha oturmam için yardım et, Charlie. Daha fazla yastık. Daha fazla oturamazsam ikisini de emziremem. Açlar ve ilk sütte ihtiyaçları olan tüm besinler var. Bana yardım et, Charlie."

Onu yastıklarla destekledi, yüzünü kuruladı, onu öptü, kollarındaki bebeği öptü. "İlk bebeğimizi alacağım. İki oğlumuz var, Clover. İki erkek bebeğimiz var."

"Çok güzel, çok tatlı. Zaten emmeye başladı. Ona meme ucumu bulmasında yardım etmelisin, Charlie. Evet! Aynen öyle. Aman Tanrım, bu his inanılmaz. Bebeklerimizi emziriyorum, Charlie. Biz bir aileyiz."

Gülümsedi. Sonya odadaki gölgeleri görebilmesine rağmen gülümsedi. Çarşaflarda, havlularda çok fazla kan olduğunu görebiliyordu.

"Üşüyorum. İnanamıyorum. Çok sıcaktım ama şimdi üşüyorum." Ateşi büyüttü, üzerine bir battaniye örttü.

"Çarşafları değiştirebilirim, ya da en azından seni diğer tarafa kaldırabilirsem çıkarabilirim."

"Sorun değil. Bak, oğullarımız uyuyor. Bezlerini değiştirebilir misin? Henüz kalkabileceğimi sanmıyorum. Çok yorgunum. Çok yorgunum."

"Ben hallederim. Sen dinlen. Lanet olsun Clover, sen bir tanrıçasın. Sabah tavandan sallanan sandalyeyi getireceğim."

Oğullarımızı temizleyeceğim, sonra aşağı inip yaptığın çorbadan biraz alacağım. Ateşte ısıtabilirim. Yemek yemelisin. Sana bakacağım, Clover. Sana ve ailemize bakacağım."

"Tamam, Charlie. Seni seviyorum."

"Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Asla da sevmeyeceğim."

Beyaz bez parçaları ve bebek bezi iğneleri kullanarak her bir bebeği sardı ve onları çiçekler ve barış işaretleriyle kaplı kutuya birlikte yatırdı.

Müziğin sesini kısıdı, sonra bir mum aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Çorba, geçen gün yaptığımız ekmeklerden biraz. Ve biraz da lanet olası şarap. Keşke sana çiçeklerim olsaydı, Clover."

"İhtiyacım olan her şeye sahibim."

O odadan çıkıp odadaki gölgeler derinleştğinde, yataktaki kız başını Sonya'ya çevirdi.

"Ölüyorum, o kaltak geliyor. Yüzüğümü alacak. Charlie'nin bana verdiği yüzüğü. Onu geri al, tamam mı? Hepsini geri al."

Çarşaplarda kan birikmeye devam ederken, Sonya öne atılmaya çalıştı, ama geriye düştü.

Dobbs odaya girerken sadece izleyebildi.

"Bu saatte ölümünle, kanın benim gücümü besliyor. Gücümün yükseldiğini, dalgalandığını hissediyorum. Ve tek şarkın bir ağıt haline geliyor. Bu Poole gelininin yüzüğü elime kayıyor. Gelen diğerlerini bir kenara atacağım.

"Bu malikane sonsuza kadar benim olacak."

Dobbs ortadan kaybolurken, Clover'ın neredeyse cansız gözleri açıldı. "Zavallı Charlie'm, zavallı bebeklerim. Onu durduramadım. Sen durdurabilirsin. Sen yapabilirsin."

Sonya yatağın yanındaki yerde uyandı. Yoda, o ağlarken ona sokuldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Bilgi

Bilgi güçtür.

—Sir Francis Bacon

On Birinci Bölüm

Köpeği kendine doğru çekip yüzünü boynuna dayadığında, yatağının yanındaki telefonda INXS'in "Baby Don't Cry" şarkısı çalmaya başladı.

Sonya sadece başını salladı ve Yoda'yı daha sıkı sarıldı.

Ağlarken, kalbi acıdan titriyordu, hava soğudu; cam kapılar tıkırdadı.

Keder onu besliyordu.

Hıçkırıklarını bastırarak, Sonya bununla başa çıkmak için mücadele etti. Bu berbat saatte Trey'i aramalı mıydı? Teselli için Cleo'ya koşabilirdi.

Peki neden? Neden gece yarısı, olanlar için onlara yük olsun ki? Gördükleri için.

"Hayır, hayır, bunu yapmayacağım."

Bunun yerine, ayağa kalktı ve köpeği peşinden giderken, yüzüne soğuk su serpmek için banyoya gitti.

"Oradaydım." Dikleşerek aynada kendi yüzüne baktı, gözlerini gölgeleyen kederi gördü. "Bana ihtiyacın vardı."

Clover, Marvin Gaye'nin "Can I Get a Witness" şarkısıyla onayladı.

"Olabilirsin. Oldun da. Ve ben unutmayacağım. Sorun yok, Yoda. Artık hepimiz iyiyiz."

O yatağına uzandığında, o da kendi yatağına uzandı. Ve sessizce yattı.

Babasının doğumunun her ayrıntısını, her ayrıntısını hatırlayacaktı. Onların annesi olmak için sadece birkaç dakikası olan kadının gücünü ve tatlılığını hatırlayacaktı. Ve o birkaç dakika içinde onlara büyük bir sevgi göstermişti.

O hayatları yaratan iki insan arasında gördüğü, hatta hissettiği sevgiyi hatırlayacaktı. Bir kadının emirleri yüzünden kardeş olma şansı hiç olmayan kardeşler.

O minik, ağlayan hayatın iyi bir adam, ona hayat veren sevgi dolu bir adam haline geldiğini hatırlayacaktı.

"Teşekkür ederim, Clover," diye mırıldandı gözlerini kapatırken. "Sen olmasaydın ben de olmazdım. Burada olmazdım. Söz veriyorum, unutmayacağım."

Sonunda uyku onu ele geçirdiğinde, onu izleyen varlığı ya da yanağına nazikçe konan, yüzüksüz, ince eli hissetmedi.

Ama yine rüya gördü, yine o kız ve o çocuğu gördü.

Şimdi güneş ışığında duruyorlardı, yüzleri canlı, sevgi ve kahkahalarla dolu. O, çiçekli bir gömlek giymişti, boynunda boncuk kolyeler vardı.

Uzun sarı saçlarında çiçekler, elinde çiçekler ve sol elinin üçüncü parmağında iki kalbin birbirine dolandığı altın bir yüzük vardı.

Yavaşça, tatlı bir şekilde, mavi gökyüzünün altında, yabancı çiçeklerle dolu bir tarlada öpüştiler.

Sırrı olan iki çocuk gibi birbirlerinin gözlerine bakarak güldüler. "Seni sonsuza kadar seveceğim, Clover."

"Seni sonsuza kadar seveceğim, Charlie, ve bir gün daha."

Müzik çalıyordu. Dusty Springfield "I Only Want to Be with You" şarkısını söylüyordu. Kız, çayırdaki çıplak ayakla dans ederken beyaz elbisesi dalgalanıyordu.

Sonya uykusunda gülümsedi.

Sabah, Sonya Yoda ve Pye'yi dışarı çıkardı, kahvaltılarını verdi ve su kaplarını yeniledi. Ormana bakarak ilk kahvesini içti. Ve bir geyik görerek ödüllendirildi.

Aşağı kata egzersiz yapmaya indiğinde, kedinin onu takip etmesi onu şaşırttı. Cleo'nun kolları hakkındaki yorumunu düşünerek, Sonya serbest ağırlıkları seçti.

O curl, lift ve press hareketlerini yaparken, hizmetçilerin zili çaldı. Kedi sesin geldiği yöne doğru yürüdü, sonra sırtını kavisledi ve tısladı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Göğüs presleri için matın üzerine uzanan Sonya da tısladı. "Ve bizden aldığı tek şey bu. Tıslamalar."

Egzersizini bitirip duş aldıktan ve giyindikten sonra, hala ıslak olan saçlarını arkaya bağladı. Aşağıda bir fincan kahve daha yaptı ve onu Cleo'ya yukarıya götürdü.

Arkadaşı, yastık yığınlarıyla yatakta uzanmıştı.

Yatağın kenarına oturan Sonya, Cleo'nun Cleo için erken bir dersi olduğu üniversite günlerini düşündü. Ve o zaman sık sık yaptığı şeyi yaptı.

Kahvenin üzerinde elini sallayarak kokuyu yaklaştırdı ve "Cleo" dedi.

Cleo'nun kahverengi gözleri

açıldı. "Sabah mı oldu? O kahve mi?"

"Her zamankinden erken, ama sabah oldu. Ve acıyı hafifletmek için kahve."

Cleo kendini oturtmaya çalıştı ve kedi yatağa atladığında kahveyi iki eliyle aldı. "Neden bana her zamankinden daha erken kahve getiriyorsun?"

"Dün gece saati duydun mu?"

"Hmm." Cleo kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini kapattı. "Hayır, en azından öyle sanmıyorum. Ben sadece..." Gözleri birden açıldı ve elini uzatarak Sonya'nın elini tuttu. "Aman Tanrım, Sonya, yürüdün mü? Ve ben seninle birlikte değildim. Uyuyakalmışım. Ben..."

..."

"Öyle değil. Ya da ben öyle düşünmüyorum. Saati ya da piyanoyu duyduğumu da hatırlamıyorum ve odamdan çıktığımı da sanmıyorum, sadece sanmıyorum. Sanırım ayna bana geldi ve ben onun içinden geçtim. Onun içinden geçtim Cleo ve Clover'ın babamı ve Collin'i doğurduğu zamana geri döndüm. Önce Collin... Neden bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum."

Kafasını boşaltmak için Cleo kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Babanın doğumunu mu gördün?"

"Her şeyi gördüm. Sana baştan anlatayım."

Rüya olmayan rüyayı, her ayrıntıyı dikkatlice ekleyerek anlattı. "Oh, Sonya." Kahveyi bir kenara koyan Cleo, ona sarıldı. "Çok çok üzgünüm, çok üzgünüm."

"Uyandığımda yatağımın yanında yerde oturuyordum. Cleo, odadan çıkmadığımı sanıyorum. Yatak odamdan ve her şeyin olduğu odadan."

"Belki de bu yüzden. Lisbeth için balo salonu, sen de oraya gittin. Diğerlerini gördün."

"Nereye gittiğimi bilmiyorum. İlk birkaç seferinde rüya gördüğümü sandım. Sadece rüya. Sanırım, üçüncü gelin Marianne Poole'dan sonra, bunun daha fazlası olduğunu kabul etmeye başladım."

"Kabul etmek, daha farkında olmanın nedeni olabilir."

"Hâlâ hiçbir şey yapamıyordum. Hâlâ yardım edemiyordum, durduramıyordum. Denedim... Sanırım o zaman yere düştüm."

"Ölümü değiştiremeyeceğimi anlamak bir şey, çaresizce durup bunun gerçekleşmesini izlemek başka bir şey. Ve Clover'a."

"Ne kadar zor ve acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Sonya, Clover seni gördü, seninle konuştu. Orada olduğunu biliyordu. Tanık oldu."

"Bunu 'Can I Get a Witness' ile doğruladı." Sonya şimdi kaşlarını çatı. "Ama bu Stones değildi."

"Bebeğim, bunu ilk yapan rahmetli, büyük Marvin Gaye'di. Ve bu tam da ona göre bir şey değil mi? Sonya, bunun çok acı verici olduğunu biliyorum, ama şunu bir düşün. Babanın doğumunu gördün. Annenle birlikte seni dünyaya getiren kişinin dünyaya gelişine tanık oldun. Bu bir tür mucize ve çok güçlü bir şey."

"Onları emzirdi. Ölmek üzereydi. Belki bunu tam olarak anlamamıştı, ama yorgundu ve ölmek üzereydi, ama onları emzirmek, kucağına almak istiyordu. Ve Charlie, onlara küçük bez bebek bezleri taktı, uykuya daldıklarında onları sıcak tutacak şekilde sardı, ona çorba getirmek için aşağı inmeden önce onları bir araya topladı.

"O yokken öldü, bunu görebiliyordum. Dobbs o yokken geldi."

"Dobbs'un söylediklerini yazdın mı?"

"Hayır. Her kelimesini hatırlıyorum."

"Yazacağım."

POUR YOUR ART OUT uyku gömleği içindeki Cleo, bir bloknot ve kalem almak için yatağında döndü.

"Tekrar söyle." Cleo bunları yazdı. "Her şeyi belgeliyoruz."

"Evet, listemdeki bir sonraki madde bu."

"Bana gelebilirdin, evlat."

"Neredeyse geldim. Trey'e mesaj atacaktım. Sonra bunun bir anlamı olmadığını düşündüm. Daha fazlası mı? Ona keder ve korkularımı bir gram daha yüklemek istemedim. Sadece tıslamalar, değil mi, Pye?"

"Tıslamalar mı?"

"Pyewacket bu sabah ben spor salonuna gittiğinde onunla birlikte gitti. Ve Gold Room'un ziline tısladık. Dün gece oradan çıktığımda Yoda beni teselli etmek için oradaydı ve bu sabah da Dobbs'a tıslayarak oradaydı."

"Burada birkaç tane çok iyi tüylü dostumuz var."

"Evet, öyle. Sabahın ilk saatlerinde dışarıda vakit geçirdiler ve kahvaltılarını yaptılar. Kahvaltıdan sonra onları dışarı çıkaracağım ve işe gitmek için su şişemi dolduracağım."

"Ben hazırlayıp onları içeri alacağım. Keşke seninle birlikte olsaydım." "Burada olduğunu biliyordum ve bu önemli."

Yataktan kalktı ve evcil hayvanları çağırmaya başladı. Ve birden aklına geldi. "Yine bir rüya gördüm."

"Aman Tanrım."

"Hayır, hayır, korkunç olanın tam tersi. Neredeyse unutuyordum. Onları gördüm, Clover ve Charlie'yi. Düğün günlerini. Burada değil, malikanede değil. Buraya ne zaman taşındıklarını bilen var mı acaba? Neyse, çok tatlıydı Cleo. Bir yerde çimlerin üzerinde dans ediyorlardı ve güneş parlıyordu. Çok

genç, çok mutlu, çok aşık görünüyorlardı. Doğum sırasında ona çaldığı şarkı... "Sadece Seninle Olmak İstiyorum." Duyduğum müzik buydu."

Sonya'nın cebindeki telefonda tekrar çaldı.

"Seni oraya götürdü." Cleo'nun gözleri yaşlarla doldu. "Senin bunu yaşamayı, görmeni ve hissetmeni istedi. Aydınlık, karanlığı uzaklaştırır."

Buna inanan Sonya, kediye ve köpeği aşağı kata indirdi, ikisi de Nisan güneşinin tadını çıkarmaktan mutlu görünüyordu. Su şişesini doldurdu. Merdivenlerde Cleo ile karşılaştı.

"Kutuda sadece çöp var."

"O çok akıllı bir kız. Sen de çok akıllı bir kızsın, bu yüzden Trey'e dün gece olanları anlatacaksın."

"Şimdi ona mesaj atacağım, temel bilgileri vereceğim ve ayrıntıları onu gördüğümde anlatacağım."

Cleo gülümsedi. "Hayatında seni anlayan ve senin de anladığın biri olması güzel, değil mi?"

"Evet. Ama zaten ben her zaman sana sahiptim. Spor şortu giydiğine göre, egzersiz yapma fikrini hayata geçiriyorsun herhalde." "Kendi su şişemi alacağım, sonra yarım saat vereceğim. Yirmi dakika lanet olası ağırlıklarla çalışacağım, sonra on dakika yoga yapacağım. Günüm biraz erken başladı, neden olmasın?"

"Biliyorsun, kolların zaten şekillenmeye başladı." "Bu yoga sayesinde, ama şimdi daha fazlasını istiyorum."

Cleo daha fazlasını isterse, onu alacağını bilen Sonya kütüphaneye doğru yürüdü.

Taylor Swift'in "Shake It Off" şarkısı onu karşıladı. "Üzerinde çalışıyorum ve başarmak üzereyim."

Trey'e kısa bir mesaj attı ve bilgisayarını açıp belgeleme olarak düşündüğü şeyi yazmaya başladığında, Trey de cevap mesajı attı.

Neden bana haber vermediğini anlıyorum, ama o sırada yalnız olduğun için üzgünüm.

Akşam yemeğini ben alayım, sen de bana daha ayrıntılı anlatırsın. Pizza ister misin?

Evet, diye düşündü. Onu anlamıştı.

Arkadaşının hizmetçi koridoruna doğru gittiğini duyduğu için, "Cleo, Trey bu akşam pizza getirecek" diye seslendi.

"Anladım."

Pizza harika, sana her şeyi anlatacağım. Ama yalnız değilim. Clover da oradaydı. Geldiğinde görüşürüz.

Hepsini yazdı ve daha önce başladığı dosyaya ekledi.

Hala tam olarak atlatamadığı için, annesine hızlıca "seni düşünüyorum" mesajı gönderdi ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

Hemen gelen bir cevapla sevildiğini ve özlendiğini öğrendi.

İlk e-postasını açtığında, Baby Mine müşterilerinin dijital reklam ve üç katlı broşür istediğini fark etti. Tesadüfen, ona göre bu ikizleri hedefliyordu.

Zihninde fikirler dolaşmaya başlamışken, cevap verdi ve önümüzdeki haftanın ilk yarısına kadar bazı konseptler hazırlayacağına söz verdi.

Anna Doyle, bir ek ile birlikte sıradaki e-postaydı. Web sayfası için yeni ürünler.

Enerji seviyem yükseldi!

Anna e-postanın gövdesinde böyle yazmıştı.

Bu yüzden stüdyomda çok zaman geçiriyorum. Yeni parçalar, açıklamalar ve fiyatlar ekte. Mayıs ayındaki etkinlik için özel olarak hazırladıklarım hariç, hepsini göndermiyorum.

Ayrıca, Cleo ile pazar günü akşam yemeğine gelebileceğinize çok sevindim. Umarım ikiniz de zaman bulup köyde öğle yemeğinde buluşabiliriz. Artık sadece çalışıp hiç eğlenemediğim bir noktaya geldim.

Cevap vermeden önce ekleri indirdi.

"Belki de tamamen iş olabilir," diye mırıldandı Sonya, "ama gerçekten mükemmel işler."

Güzel parçalar, mükemmel fotoğraflar. Bu öğleden sonra yayınlayacağım. Yarın köydeyim, saçımı yaptırmaya gideceğim. Kötü olursa şapka getiririm, öğle yemeğinde buluşmak isterim. Cleo'ya gelip gelemeyeceğini sorarım. İkimizin de biraz molaya ihtiyacı var.

Saat bir nasıl?

O gönderdi, bir sonraki e-postaya geçti, sonra bir sonrakine. Ve Anna'nın cevabı geldi.

Harika. Bana nerede olduğunu söyle! Kadınlara ihtiyacım var.

Sonya gülümseyerek, Cleo kapısında durup kaslarını gerdiğinde başını kaldırdı. "Görünüyor mu?"

"Vay canına, kasların çok belirgin!" "Yalancı, ama kabul ediyorum."

"Yarın Anna ile köyde öğle yemeğine ne dersin? Saç denememden sonra. Bir mi?"

"Ben varım. Nerede?"

"Hamile kadının karar vermesine izin vereceğim."

"Ben varım, nerede olursa olsun. İş moduna geçeceğim."

Cleo da var. Mekanı sen seç.

Waterside. Otelin rahat restoranı. Ve iyi bir masa ayırtacak bir tanıdığım var. Kızlar öğle yemeği! Yippee.

Sonya bir *Yippee* geri gönderdi.

Sonra, Cleo gibi, çalışma moduna geçti.

Clover, Yoda sızlanıp kıpırdanana kadar yüksek sesle "A Hard Day's Night"ı çalsa da, o hiç durmadı.

"Tamam, özür dilerim. Dışarı çıkmak istiyorsun. Ve ben de anladım, Clover, ama bir kez başladın mı, durmak bilmiyorsun."

O ayağa kalktığında, Yoda merdivenlerin tepesine koştu, sızlandı, kıpırdadı ve aslında yerinde dans etti.

"Geliyorum."

Çalışmasını kaydetti, Pye'nin yanından geçip Yoda'nın peşinden merdivenlerden aşağı koşarken onu görmek için zamanında çıktı. Cleo'nun üçüncü kattan aşağı indiğini görünce durdu.

"Onları ben çıkarırım," dedi Sonya. "Yoda biraz çaresiz ve benim bir kola içmem lazım."

"Ben de istiyorum. Onu dışarı çıkaracağını biliyor olmalı. Bir dakika önce pencere pervazında dışarı bakıyordu, bir dakika sonra stüdyodan dışarı uçuyordu."

"Kedi gibi kulakları var. Benim için işler yolunda gidiyordu, o yüzden olması gerekenden daha uzun süre bekledi. Sen nasılsın?"

"Ben çoktan işedim, teşekkürler." Cleo evcil hayvanlar için kapıyı açtı. "Ah, işi kastetmiştin. Çok iyi gidiyor, gelecek ay seninle Boston'a geleceğim. İşimi bitireceğim ve sunumda asistanın olarak çalışacağım, ayrıca Winter'la takılabileceğim. Editörüm benimle görüşmek isterse, bunu da yapabilirim."

"Cleo!" Sonya arkadaşına sarıldı ve zıpladı. "Bu her şey demek. Sunumla ilgili gerginliğim yarı yarıya azaldı."

"Son, bana sorabilirdin."

"Boston'a gelip bana duygusal destek olmanı isteyecektim. Özellikle de büyük bir proje üzerinde çalışırken."

“Ki o da bitecek.” Cleo kollarını kaldırarak kendini tebrik eden bir daire çizdi. “Sonra bir ara vereceğim — ki bunu sana teşekkürlerim sayesinde yapabilirim — ve o zamanı kendi istek ve ihtiyaçlarım için resim yapmaya ayıracam.”

"Bugün gerçekten çok güzel bir gün oluyor. Annem çok sevinecek."

"Pye kaçmadan hemen önce ona mesaj attım, çok sevindi."

Cleo, kola yerine yoğurt yemek istediğine karar verdi. "Sen de ister misin?"

"Hayır. Ben cips alacağım. Ve biraz üzüm ekleyerek bunun sağlıklı olduğunu varsayacağım."

"Benim yemek istediğim şeyi al. Sen masanda yiyebilirsin, ben bu aşamada yiyemem. Pye ve Yoda'yı içeri alacağım."

Yukarıda, sözleşme imzalanıp mühürlendikten sonra, yeni hukuk firması müşterisiyle çalışmaya başladı.

Biraz daha resmi, Doyles'tan daha şehirli, diye düşündü. Onların renklerini veya görünümünü taklit etmek istemezdi.

Renk çarkıyla denemeler yapmaya başladı. Şablon için üç adet iki kombinasyonlu seçenek seçti.

Çalışırken, aşağıda topun zıpladığını duydu ve Yoda onu terk ettiğinde gülümsedi.

Böylece o çalışırken eğlenebilirdi. Sonunda Clover,

"Five O'Clock World" şarkısını çaldı.

"Tamam, tamam, zaten bitirmek üzereydim. Sabah bir daha bak. Bir erkek sana pizza getiriyorsa, biraz süslenmelisin."

Bunu yapmak için yatak odasına gitti. İş kıyafetlerini değiştirmeyi düşünmemişti, ama Molly mavi bir kazak ve gri pantolon hazırlamıştı.

"Sadece biraz makyaj yapacaktım, ama tamam. Bu daha güzel." O odadan çıktığında, Cleo kendi odasından çıktı.

"Değişmişsin." Cleo onu işaret etti.

"Sen de."

"Zaten değiştirecektim, ama Molly bu çok güzel gömleği ve bu yakışan pantolonu hazırlayarak zamanımı yarı yarıya azalttı. İyi bir gün müydü?"

"Evet. Seninki?"

"Aynı. Bence bir kadeh şarap içme zamanı, dışarı çıkıp deniz sesleri eşliğinde içelim."

"Öyle yapalım."

Dışarıda hava serin ve hafif esiyordu, gökyüzü soluk, yumuşak bir mavi renkteydi. Nergisler, sümbül kokusuyla cevap veren, dalgalanan trompetlerini çaldılar.

Bahar her şeyin etrafında flört ediyordu.

Deniz duvarına doğru yürürken, Yoda yeşeren çimleri koklayarak etrafta dolaştı, bacağına kaldırıp izini bırakacağı yerleri keşfetti.

"Çok berrak." Cleo, gökyüzü gibi maviye bürünen körfezi işaret etti. "Sanki köy, deniz feneri ve kayalıklar cama kazanmış gibi. Bir ara şövaleyi buraya kurup bu açıdan resim yapabilirim."

"Ve yazın bir pazar günü denizkızı teknelerle körfezde yelken açarsın."

"Kesinlikle." Kedi duvara atlayıp, sanki imparatorluğunu gözden geçirir gibi oturduğunda

, Cleo gülümsedi ve bir yudum aldı. "Belki Pye'yi yelken açmaya götürürüm. Eminim kediler için can yelekleri yapıyordur."

Sonya, Pye'nin yanına duvara oturdu, sonra eve doğru baktı. "O ağacın çiçek açmasını görmek istiyorum. Bu benim bahar için en büyük hedefim."

"Dört mevsimlik bir proje düşünüyorum, her mevsimde onu resmetmek. Sen de benimle resim yapmalısın. Uzun zamandır bunu yapmadık."

"Çünkü benim tuval çalışmalarım seninkilerin yanında orta derecede yetenekli bir lise öğrencisinin çalışmaları gibi görünüyor."

"Bu doğru değil." Cleo, Sonya'nın bacağına hafifçe vurdu. "Ve çok eğleniriz. Kısa bir tatil yapıp istediğim zaman, istediğim şeyi resmederek çok eğleneceğim."

"İllüstrasyon yapmayı bırakmayı mı düşünüyorsun?"

Cleo başını sallayarak Sonya'nın yanındaki duvara tırmandı. "Hayır. Bu iş sadece ayakkabı koleksiyonumu finanse etmekle kalmıyor, aynı zamanda çok da seviyorum. Artık aldığım işleri daha seçici bir şekilde seçebilecek ve aralıklarını ayarlayarak daha fazla güzel sanatlarla uğraşabilecek bir konumdayım.

"Yatak odanın penceresinde bir gölge var," diye mırıldandı.

"Görüyorum. Sanırım Molly." Sonya deneme amaçlı elini kaldırıp el salladı. Gölge de ona el salladı.

"Molly değilse bile, en azından dost canlısı biri."

Yoda havladı ve çimlerin kenarına koştu. Birkaç saniye sonra Sonya, birinin yoldan arabayla geldiğini duydu.

Duvarı kaydı. "Bahse girerim pizza zamanıdır."

"Bunun için hazır olabilirim."

Sonya, sadece Trey'in kamyonetinin değil, hemen arkasında Owen'ın kamyonetinin de olduğunu fark etti. "Görünüşe göre dört kişilik pizza var."

Mookie ilk olarak dışarı atladı, kulakları havada uçarken Yoda ile çılgınca mutlu bir kavuşma yaşadı. Göz bandı takan Jones havalı havalı yürüdü.

"Owen'a rastladım, fazladan bir pizza aldım." Trey, Owen kamyonetinden altı paket bira ile inerken eliyle işaret etti. "Bira da onda."

"Sen olmadan başladık." Sonya da mutlu bir buluşma için ayağa kalktı. "Hava çok güzeldi, şaraplarımızı deniz duvarında içtik."

"Bu gece kar yağacak."

Sonya, gerçekten şaşkın bir şekilde Owen'a baktı. "Hayır! Artık kar yok. Bak, hava daha açık olamazdı."

"Güneş battığında sıcaklık düşer," dedi Trey. "Sonra bulutlar gelir."

"En fazla birkaç santim." Owen, kedi bacaklarının etrafında dolanmaya başlayınca omuz silktili. "Yarın hava 10 dereceye çıkacak, yani uzun sürmez."

"Ama neredeyse Mayıs oldu."

"Maine'de," diye işaret etti Trey.

O konuşurken, Altın Oda'nın penceresi birden açıldı. Dışarıya çıkan şey, gece yarısı kadar siyah, devasa bir şeydi. Kanatları açıldığında, bir insanın boyundan daha uzundu ve gökyüzünü kesiyor gibiydi.

Güneş, çimlerin üzerinde süzülürken pençelerin, gaganın, jilet kadar keskin olan parıltısını yakaladı.

"Eve. Hemen." Trey, Sonya'yı evin önüne itti ve onun önüne geçti.

O hareket ederken, uçan şey duman oldu.

"Kükürt," diye mırıldandı Cleo, köpeklerin çılgın havlamaları arasında. "Buradan kokusunu alabiliyorum."

"Bir akbaba ile gitti. Gördüğüm en büyük piç kurusu," diye ekledi Owen.

"Akbaba." Kadeh elinde kaldığı için Cleo şarabının son yudumunu içti. "Onlar, sen ölene kadar etrafında dolaşan kuşlar değil mi?"

"Onlar yine de yırtıcı kuşlar."

"Kanat açıklığı üç metre mi?" diye sordu Trey.

"Evet, öyle. Ama çok uzağa gidemedi."

"Yeterince uzağa." Sonya ciğerlerinde biriken nefesi dışarı verdi. "Bütün gün çoğunlukla sessizdi, sanırım böyle bir şey için kendini saklıyordu. Dördümüzün pizza yemesi onu çok kızdırıyordur eminim."

"Hadi gidelim o zaman." Cleo kediye kucağına aldı ve eve doğru yola çıktı. "Evet, gidelim," diye onayladı Sonya. "Malikanede sıradan bir akşam daha."

İçeri girdiklerinde, Clover onları "Peaceful Easy Feeling" ile karşıladı.

"Ne kadar iyimser." Trey pizza kutularını mutfığa taşıdı, Cleo ise hayvanları beslemeye başlamıştı bile.

Sonya, tabaklara uzanmadan önce kendi ve Cleo'nun kadehlerine biraz daha şarap döktü.

"Owen'a senin bana verdiğin özeti anlattım. Şimdi detayları anlat."

"Anlatacağım. Pizza soğumadan önce yemeye başlayalım, sonra anlatırım. Her şeyi yazdım, böylece hafızamdan silinirse -ki bu mümkün değil- hatırlayabilirim."

"Hiçbir şey duymadım," dedi Cleo, masanın etrafında toplanırken. "Hepsi uyurken geçti."

"Senin duyacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum, çünkü her şey benim odamda oldu. O zaman da, şimdi de." Tabağına bir dilim pizza koydu, sonra öylece bıraktı.

"Yine aynadan geçmek zorundaydım. Ama ben ona gitmedim. O bana geldi."

Anlatırken gözyaşları dolduğunda, Clover "Tragedy + Time" şarkısını çaldı. "Tekrar gülmeyi öğrendi," dedi Owen.

"Bence o harika bir kadın." Sonya gözyaşını sildi. "Ve Collin'e ve babama, sahip olduğu kısa sürede ne kadar çok sevgi verdiğini görmek, bu benimle sonsuza kadar kalacak."

"Bence meselenin bir kısmı da bu." Trey elini onun elinin üzerine koydu. "Şimdi biraz ye."

O da başını salladı ve dilimi aldı. "Ve tanık olmak. Bence asıl önemli olan bu. Dobbs onun yüzüğünü aldı; ince, altın, birbirine kenetlenmiş kalpler, tıpkı tablodaki gibi."

"Ve dedi ki..." Cleo cebinden kağıdı çıkardı ve yazılanları okudu.

O bunu yaparken, pencereler sallandı.

"Oh, ısır beni, seni iğrenç, kalpsiz cadaloz."

Owen şişesini Cleo'nun bardağına vurdu. "Alliterasyon için puan." Sonra Sonya'ya döndü. "Seninle benim aramdaki gibi değildi, değil mi? Uyanık ve bilinçli bir şekilde yaşadığın bir şey?"

"Hayır, rüya gibi, sonra değil. Ama önceki gibi, mum mumunun kokusunu alabiliyordum, ateşin ısınısını hissedebiliyordum, seslerini duyabiliyordum. Orada olmak gibi, ama değil."

"Ama sonunda tekrar uykuya daldığımda, rüya gördüm. Orada değildim, sanki aynanın arkasından bakıyormuşum gibi, ama her şey çok netti. Clover ve Charlie'nin düğünüydü"

Charlie'nin düğünüydü, o gelinlik giyyordu. Her yer ışıık ve mutlulukla doluydu. O da benim bunu yaşamamı istiyordu. Artık yaşıyorum."

"Ve bugün, sessiz, dedin."

Trey'e başını salladı. "Evet, duman akbabası gelene kadar."

"Ben aşağıda egzersiz yaparken hizmetçilerin zilini çaldı. Pye ona tısladı."

"Spor mu yapıyorsun?"

Cleo, Owen'a kaşlarını kaldırdı. "Çoğunlukla yoga, ama yeni bir rutin deniyorum."

"Cumartesi günü daha fazla eşya taşıyacağımız için, cuma ve cumartesi geceleri kalmayı düşünüyorum. Aşağıda arkadaş istemezsen, spor salonuna ne zaman gitmeyi planladığını bana söyle."

"Cumartesi ve Pazar günleri saat 10'dan önce olmaz." Gözlerini kırptı. "O gün dinlenme günü."

"Ve akşam yemeği de ailenle birlikte. Cleo ve ben sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Umarım jambon olur. Kimse Corrine gibi jambon yapamaz." Owen, Cleo'ya bir bakış attı. "Cuma günü akşam yemeğini sen halledersen, cumartesi günü ben pişiririm. Adil olur."

"Sen mi pişireceksin?"

"Masaları ve sandalyeleri çıkardıktan sonra basit bir şey yap. Makarna ve peynir yapabilirim."

"Kutuyu açmak yemek pişirmek sayılmaz, bu konudaki fikrimi değiştirdim," diye ekledi Cleo.

"O sıfırdan yapıyor," dedi Trey. "Ve harika oluyor."

"Gerçekten mi? Öyleyse, cumartesi günü mutfak senin olsun." "Anlaştık. Sonya, bazı eşyaları yukarıda bırakma teklifini kabul ediyorum.

Yarın oraya bir şeyler bırakacağım."

"İyi." Dördü de kapının önüne oturduğunda, kapıyı açmak için ayağa kalktı. "Arkada kalın. Arkada hiçbir şey yapmaz. En azından şimdiye kadar. Biraz daha şarap ister misin, Cleo?"

"Hayır, teşekkürler. Birazdan yukarı çıkıp biraz çizim yapacağım." "Bira?"

"İyiyim," dedi Trey.

"Bir tane bana yeter. Bu dilimden sonra gitmem lazım."

"Sen kalabilirsin, Owen."

"Olmaz. İşlerim var. Sadece pizza için geldim. Yola çıkmadan önce bir kola içmek isterim."

"İş benim tekneyle ilgili mi?"

"Olabilir, sonra. Duruma bağlı. Bir köpek kulübesi yapıyorum."

"Yoda'nın köpek kulübesi!" Sonya masaya geri koştu ve arkadan boynuna sarıldı. "Harika mı?"

"Henüz değil."

"Fotoğraf çekebilir misin? Fotoğrafi görebilir miyim?" "Hayır."

"Bu konuda kararlı olacak," diye uyardı Trey.

"Birkaç hafta sonra göreceksin. Beğenmezsen, senin tasarımın olduğunu unutma."

"Ben bayılacağım, Yoda da öyle."

"Tanık oldum." Trey'i ve Cleo'yu işaret etti. "Ben gidiyorum."

Sonya ona kola getirdi ve tekrar sarıldı.

"Seninle birlikte çıkacağım. Kamyonette bırakmam gereken bazı şeyler var. Yukarıda bırakacağım."

Kulaklarının duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde Owen ona baktı. "Bak dostum, endişeleniyorsan, eşyaları toplayıp bu gece kalabilirim."

"Hayır, hallederim. Ve lanet olsun Owen, çoğu zaman onlar hallediyor."

Dışarı çıktıklarında, Owen Gold Room'a bakacak kadar uzağa yürüdü. "Kuş meselesi."

"Kuş meselesi. Sonya daha önce de başına gelmişti, ama o kadar büyük olsaydı söylerdi. Peki ya o pençeler? Gerçek gibi görünüyorlardı. Uzun sürmedi, ama sürdüğü sürece..."

"*Kalıcı olmaması* önemli. Daha uzun sürmesi konusunda endişelenebiliriz." Kamyonetine doğru yürümeye başladı. "Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kapıyı açtı ve Jones içeri atladı.

Henüz değil, diye düşündü Trey, arkadaşı uzaklaşırken. Ama bir zaman gelecekti, gelmek zorundaydı, tepki vermekten, savunma oynamaktan daha fazlasını yapacakları bir zaman.

Yukarıdaki kuledeki pencerenin, kütüphane penceresinin açıldığını duydu ve yukarı baktı.

Clover, alacakaranlıkta parıldayan sarı saçlarıyla dışarı eğildi. Durdu, konuşmaya başladı.

Ama kız ona sadece bir öpücük gönderdi ve kayboldu.

On İkinci Bölüm

Kar yağdı.

Sonya, eskiden geniş bir yeşil alan olan yere yayılmış kabarık beyaz tabakaya baktı. Ve küfretti.

Nergislerin ince kar tabakasının üzerinde sallanıyor olması, bir sonraki küfürünü engellemedi.

Elbette, Nisan sonlarında Boston'da hafif bir kar yağışı ya da ara sıra bahar yağmurları olabilir, ama o tamamen bahar fikrine kapılmıştı.

Bu yüzden Maine'i suçladı.

Trey sadece omuz silkti, ona veda öpücüğü verdi ve flanel gömleğinin üzerine sadece kapüşonlu bir yelek giyerek çıktı.

Kendini, önceki hayatında normal olan bir gece geçirdiğiyle teselli etti. Neredeyse sekiz saat boyunca kesintisiz uyudu.

Ve kar yağarken, yatak odasındaki şöminede hayalet ellerin yaktığı ateşin yanında uyandı. Sıcaklığın düşeceği konusunda da yanılmamışlardı.

Cleo saat ondan biraz önce ortaya çıktığında, Sonya giyinmiş ve makyajını yapmış olarak masasında oturuyordu.

"Kuaför randevusunu iptal edip, Anna ile öğle yemeğine çıkıncaya kadar çalışmayı düşünüyorum."

"Kes şunu. Gideceksin."

"Senin saçın değil ki!"

"Seninkinin şekillendirilmesi gerekiyor ve güzel, ince vurgularının yenilenmesini istiyorsun. Onlar gerçekten akçaağaç şurubu rengini ortaya çıkarıyor. Ve kahveye ihtiyacım var!" Sonya aceleyle kalkıp onu takip etti. "Belki de saçımla ilgili utanç verici kibirime kapılırken seni malikanede yalnız bırakmak istemiyordumdur." "Onu da kes. Dün gece ben yukarı çıkmadan önce "O düdü. Oh, ve kar yağdı."

"Öyle mi?" Cleo mutfaktaki pencereye gitti. "Tabii ki öyle. Ama şimdiden erimeye başladı. Dışarısı güneşli. Kahve. Ama bu, uyandığımda şöminenin yanıyor olmasını açıklıyor."

"Kütüphanedeki ateşi de o yakmış. Bunu fark etmemişim." "Bu akşam domuz pırzolası yiyeceğiz."

"Tamam, ama..."

"Ve sen de gitmeye hazırlanmalısın. Kitapçılarda gezinmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun, Gigi'nin oraya da uğramalısın. Ben çıkmadan önce Yoda ve Pye'yi dışarı çıkaracağım ve geri getireceğim." Tezgaha yaslanarak Cleo kahvesini içti. "Oğlum, saçına bakım yaptırman lazım. Gidip saçını yaptır."

"Tamam. Tamam. Ve öğle yemeğine turuncu saçlar ve sanki biri bahçe makasıyla kesmiş gibi görünen saçlarla gelirim, bunun sorumlusu sensin."

"Bu sorumluluğu kabul ediyorum."

"Senin sorumluluğunda," diye tekrarladı Sonya somurtkan bir şekilde, sonra ceketini ve çantasını almak için uzaklaştı.

Ve şapka.

Kitapçılarda vakit geçirmeyi çok seviyordu ve A Bookstore en sevdiği durak haline gelmişti. Burası onu sakinleştiriyordu. En azından, seçtiği iki kitabı kasaya götürene kadar. O zaman sinirleri yeniden kabarıyordu.

"Bunun ön kopyasını okudum." Diana üstteki kitabı işaret etti. "Bayıldım. Dolambaçlı bir gizem ve bayılmaya değer bir romantizm. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Satışı kaydetmeye başlarken Diana arkasına baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, sadece biraz gerginim. Kuaför randevum var. Buraya taşındığımdan beri ilk kez."

"Jodi'nin salonunda mı?"

"Evet."

"Oh, merak etme. Jodi benim saçımı yapıyor. Anita'nınkini de."

"Adımı mı duydum?" Anita arkadan daha fazla malzemeye geldi. "Sonya Jodi'ye gidiyor."

"Oh, saçını kim yapıyor?"

"Emin değilim." Sinirleri, daha fazla sinirleri, midesinde topaklanmıştı.

"Önemli mi?"

"Diana ve ben Jodi'ye gidiyoruz. Jeannie Carly'ye gidiyor, değil mi?"

"Jeannie mi?"

"Hafta sonu müdürümüz. Eminim Carly'ye gidiyordur. Ve Aileen, kardeşim, burada part-time çalışıyor, Micah'a gidiyor."

"Çok sevimli biri." Diana kitapları poşete koydu. "Yeni bir kuaför korkutucu olabilir, ama emin ellerdesin."

Bunun doğru olmasını ummaktan başka seçeneği olmayan ve başka bir yere uğrayıp oylanmak için çok fazla vakit kaybeden Sonya, dar kaldırımda yürümeye başladı.

Sabah onu karşılayan kar yağmamış olabilirdi. Salona doğru yürürken karın izi kalmamıştı.

Ve kapıda, yeni bir kuaförden Gold Room'daki varlıktan daha fazla korkmanın mantıklı olmadığını kendine hatırlattı.

İçeri girdi.

İki saatten az bir süre sonra, çok mutlu bir kadın olarak dışarı çıktı. Şapkasız olarak park ettiği yere geri dönerken, yeni şekillendirilmiş, röfle yapılmış ve şekillendirilmiş saçlarını salladı.

Utanmadan, makyaj aynasını indirdi, başını sağa, sola çevirdi.

"Geri döndüm!"

Köyün içinden geçerken, dükkanlara, restoranlara, evlere ve apartmanlara sevgi dolu titreşimler gönderdi. Ve özellikle Doyle Hukuk Bürosu'nun bulunduğu eski Viktorya döneminden kalma binaya.

Bir kadın, kuaförünü bulana kadar gerçek anlamda eve dönmüş sayılmazdı, diye düşündü.

Sadece bir göz atmak için otelin önünden geçmişti, ama henüz içeri girmemişti.

Anna'nın kocası Seth'in ailesinin otelin sahibi ve işletmecisi olduğunu biliyordu ve dışarıdan bakıldığında, ne yaptıklarını çok iyi bildikleri anlaşılıyordu.

Koyun ve denizin üzerinde yükselen kar beyazı tuğlalar, muhteşem hizmet ve sessiz konforun bir karışımını yansıtıyordu.

Suya bakan küçük teraslı odalar gördü, şu anda nergisler, sümbül ve lalelerle dolu, baharı geri getiren bir daire şeklinde düzenlenmiş bir yol vardı.

Uzak tarafta, çok yakında çiçek açacağını tahmin ettiği bahçelerden geçen döşeli yollar gördü.

Bu, iptal olan düğünü için oteller aradığı zaman, tam da böyle bir yer istediğini hatırlattı. Brandon'ın ısrar ettiği şık ve görkemli otellerden ziyade, tarihi ve sıcak bir atmosfere sahip bir yer.

Sonra bu anıyı bir kenara bıraktı.

Bahçelerin yanındaki otoparka park etti ve ısınan havada ön girişe ve kapıcıya doğru yürüdü.

"İyi günler. Otele mi giriş yapacaksınız?"

"Hayır, Waterside'da öğle yemeği için geldim."

"Lobiden geçip sağ tarafta. Afiyet olsun."

İçeri girdi ve bu mekanın rahatlığı ile ihtişamlı ve rustik tarzının birleşimine hayran kaldı. Demir avizelerdeki şamdan ampullerinden ışıklar yağmur gibi yağıyordu. Büyük taş şömine ve şömine rafının altında çıtırdayan odunlar, ortama sıcaklık ve daha fazla hoş geldiniz hissi katıyordu.

İnsanlar sandalyelerde veya kanepelerde oturmuş kahve veya içki içiyorlardı ve bazılarının yanında köyden aldıkları alışveriş poşetleri olduğunu fark etti.

Duvarlardaki resimler köyün, körfezin ve marinanın farklı manzaralarını tasvir ediyordu. Ve bir tanesi, malikanenin yüksek, engebeli bir kayalığın üzerinde durduğunu gösteriyordu.

Tarzı tanıyan kadın, yakına gidip köşede Collin Poole'un imzasını okudu.

Yani, kendi tarzında, o da buradaydı, diye düşündü. Malikanede de öyle. Bu yüzden, kendini daha da hoş karşılanmış hissetti.

Koyun üzerinde uçan bir martı mozaikinin bulunduğu karo zemini geçip restorana girdi.

Burada daha küçük bir ateş yanıyordu ve geniş pencereler körfezi içeri alıyordu. Anna, yanındaki muhteşem manzaraya sahip masada oturuyordu.

Diz boyu kırmızı elbisesiyle gururla hamile karnını sergiliyordu. Kısa siyah saçları, Sonya'yı görünce gülümsemesiyle aydınlanan yüzünü çerçeveliyordu.

"Daha yeni geldim. Tam da... Oh! Saçın harika olmuş."

"Hepsini Jodi's'ten Jodi'ye borçluyum."

"O işini iyi biliyor. Gerçekten, harika görünüyor." "Sen de öyle. Ve bu oteli çok seviyorum! Tanrım, ne manzara ama." "En sevdiklerimden biri."

Garson masaya yaklaşp içecekleri sunduğunda, Sonya gazsız su sipariş etti.

Garson uzaklaştığında Anna, "Seni uyarıyorum," dedi, "Haftada bir kadeh şarap içmeme izin var. Bugün o gün olacak ve yalnız içmeyeceğim."

"Cleo ve ben buna izin vermeyeceğiz. Böyle harika bir yerde bir kadeh şarap olmadan kızlar öğle yemeği neye benzer ki? Ve işte Cleo geliyor."

"Tanrım, her zaman muhteşem görünüyor."

"Biliyorum. Onu sevmeseydim, ondan nefret ederdim." "Geç kaldım mı?"

"İkimiz de yeni geldik," dedi Sonya.

"İyi. Eğlenceye geç kalmayı sevmem. Saçına bak!"

"Artık endişemden dolayı yeterince azarlandım ve Jodi's Salon'un sadık bir hayranı oldum. Salonları ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmuştum. Ortam, dedikodular, bir iki saatliğine kendine odaklanma fırsatı.

"Ve" — Cleo'ya bir dürtük attı — "Micah tam sana göre. Oradaki herkesin görüşü bu."

"Doğru," diye onayladı Anna. "O kıvrırcık saçlı bir dahi." "Ayrıca, bana söylendiği gibi, kendim de gördüm ki, o çok sevimli."

"Sevimli bir dahi mi? Bunu kontrol edeceğim. Bebek kız nasıl?"

Anna gülümseyerek karnına nazıkçe vurdu. "Enerjik. Ve şu ana kadar her dakikasından keyif alıyorum. İkinizin de bugün gelebilmesine çok sevindim. Meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Direksiyonda uyumuyorsun. Anladın mı? Cleo, Anna'nın yeni parçalarını sana gösterene kadar bekle."

Tek kadeh şarap, salata ve Anna'nın önerisiyle paylaşmak için mini kiş aperatifleri sipariş ettiler.

"Bunlar hakkında yanılmamışsın," dedi Cleo bir tane tattıktan sonra. "Hiç kiş yapmadım. Denemeliyim. Sevimli minik kişiler yapmayı denemeliyim."

"Cleo yemek yapmayı sevdi."

"Gördün mü, meşgul. Trey, aileye malikanede neler olup bittiğini anlattı. Çok şey var. Collin'i ziyaret ettiğimde yaşadıklarımın çok daha fazlası olduğunu söylemek istiyorum. Bana her zaman eğlenceli ve ilginç gelmişti, ama senin yaşadıkların öyle değil."

"Çoğu zaman öyledir," dedi Sonya. "Diğer zamanlar mı? Diğer zamanlar, olanlara inanmak bile zor."

"Hester Dobbs bizi buradan kovacağını düşünüyor. Ama kovamayacak. Burası bizim yerimiz ve biz burayı seviyoruz, içindeki her şeyi seviyoruz. Sonya, üniversitedeyken bile tarihi ve karakteri olan bir ev sahibi olmaktan bahsederdi."

"Öyle. Sadece *karakterleri* tahmin etmemiştim." Çoğul halini vurguladı. "Ama bir kötü istisna dışında, bu karakterlerden keyif alıyoruz. Biyolojik büyükannemi tanımaya başladım ve o harika birisi. Oh, Trey dün gece onu tekrar gördü."

"Ne!" Cleo salata çatalını düşürdü. "Ve bana söylemedin mi?"

"O geri geldiğinde sen çoktan yukarı çıkmıştın ve ben de bu sabah saçlarımla uğraşıyordum."

"Üzgünüm." Anna elini kaldırdı. "Tekrar edeyim: Ne? Trey büyükannenin hayaleti mi gördü? Ve bu 'tekrar' mı?"

"Bu üçüncü kez."

"Tamam, geri sar." Anna parmağını havada daireler çizdi. "Geri sar."

"İlk seferinde o daha çocuktuk. Bana gitar çalmayı öğrenmeye çalıştığını ve malikanenin müzik odasında olduğunu söyledi. Sanırım baban ve Collin satranç oynuyorlardı. Ve o da oradaydı. Seksi bir kızdı, bana öyle söyledi. Bir dakika kadar onunla müzik hakkında konuştuk, sonra gitti."

"Hiçbir şey söylemedi," diye mırıldandı Anna.

"Sonra, birkaç hafta önce, Quiet Place'de saati kontrol ederken, o... şey... ortaya çıktı. Dün gece, Owen'ı dışarıya kadar geçirdi. Owen gittikten sonra, kütüphanedeki pencerenin açıldığını duydu, yukarı baktı ve o pencereden dışarı eğildi. Ona bir öpücük mi gönderdi?" Sonya bileğini salladı. "Yine gitti."

"Bence büyükannen erkek arkadaşına karşı yumuşak davranıyor, Son." "Bu ne kadar tuhaf?"

"Bunların hangisi tuhaf ki?" Yemek boyunca haftada bir kez içtiği şarabını yudumlayan Anna, şimdi son yudumunu aldı. "Bana bir keresinde dul kadının yürüyüşünde beyaz giysili bir kadın gördüğünü söylemişti, ama bununla ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Bir keresinde çocuğu gördüm, Jack'i. Yoda ile oynuyor, ona numaralar öğretiyor. Ve bazen, sinirlendiğinde mutfaktaki tüm dolap kapaklarını açıyor."

"Bugün çıkmadan önce onları dışarı çıkardığımda, Pye küçük bir ip yumağıyla oynuyordu. Ben ona vermedim. Bu yüzden Jack'in de kedileri sevdiğini düşünüyorum."

"Kediniz mi var?"

"Kedim var," diye onayladı Cleo. "Pyewacket."

"Oh! Harika bir isim. Eski filminden."

"Benim dışımda herkes bu filmi izlemiş mi?" diye merak etti

Sonya. "İzleyeceğiz," dedi Cleo.

"Seth ve ben bir köpek ve bir kedi almak istiyoruz. Bebek doğana kadar bekleyip, altı ay sonra durumu değerlendireceğiz. Ama onun evcil hayvanlarla büyümesini istiyoruz. Bebek odasını donatmayı yeni konuşmaya başladığımız için, evcil hayvanlar listenin sonunda."

"Şimdi geri sar." Cleo parmağını döndürerek taklit etti. "Sanırım Sonya ve ben bebek odasının dekorasyonu ve benzeri konularda danışılacaktık."

"Evet, ama ikiniz de çok meşgulsünüz, ben..."

"Özellikle Cleo, bebeklerle ilgili hiçbir şey için asla çok meşgul değildir. Kız olduğu için pembe mi düşünüyorsun?"

"Aslında hayır. Bunları duymak istediğinden emin misin?"

"Konuşmaya başla. Bekle." Cleo garsona işaret etti. "Tatlı sipariş etmeliyiz. Neler var?"

"Şeftali melba'ları harika. Ve porsiyonları da çok cömert." "Paylaşırız."

Bu karar verildikten sonra Cleo Anna'ya işaret etti. "Pembe değil."

"Çok kızsı bir şey olmasın, çünkü ya kızsı bir kız değilse? Ayrıca, en az iki tane istiyoruz ve bir sonraki erkek olabilir. Seth ve ben orman teması ve hayvanlar fikrini beğendik. Sevimli hayvanlar."

"Peki ya sihirli hayvanlar?"

Anna'nın gözleri hayalperest bir ifadeye büründü. "Sihirli hayvanlar mı?"

"Tek boynuzlu atlar, kanatlı atlar, dost canlısı ejderhalar, grifonlar. Biraz da elf ve peri ekleyelim, çünkü onlar sihirli ormanlarda yaşarlar."

"Sihirli bir orman. Oh oh." Hayalperest gözleri dolduğunda, Anna elini salladı. "Merak etme, hormonlar gerçekten onları ortaya çıkarıyor. Uyuyup sihirli bir ormanda uyanmayı hayal edebiliyor musun?" Gözyaşını sildi. "Çok tatlı. Çok mükemmel."

"Bir duvar resmi yapabilirim."

"Birazdan beni ağlatacaksın. Gerçekten yapabilir misin?" "Güven bana," diye onu teselli etti Sonya. "Ben yardım ederim, ama Cleo bu konuda çok başarılıdır."

"Babanla konuş. İkiniz de fikri beğenirseniz, odaya gelip birkaç eskiz yaparım."

"Seth'i tanıyorum, buna bayılacak. Fiyatını söyle!"

"Malzemelerin parasını ödeyebilirsin, ama hepsi bu kadar."

"Ama..."

"Bu kadar, yoksa anlaşma yok."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun." Ve bir damla daha gözyaşı döktü. "Ama öğle yemeğini ben ısmarlıyorum."

Eve giderken Sonya çiçekçiye uğrayıp taze çiçekler aldı. Arabayı çiçeklerin kokusu doldururken mutlu bir ruh haliyle eve gitti.

Kapıda Yoda'nın çılgın sevinci ve Adele'nin "Merhaba" demesiyle karşılandı.

"Evet, merhaba! Eve geldim. Uslu durdun mu? Jack ile oynadın mı?"

Clover sana baktı mı?"

Yoda, Cleo'nun çizim defteriyle tezgahta oturduğu mutfığa kadar onunla birlikte kuyruğunu sallayarak yürüdü. Cleo başını kaldırdı ve kollarındaki çiçeklere bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Hepsini mi aldın?"

"Neredeyse. Geçen gün solmuş olanları attık, bu yüzden biraz çılgınlık yapmanın zamanı gelmişti. Ne yapıyorsun?"

"Oh, sihirli ormanda biraz oynuyorum. iekide epey vakit geçirdin."

"yle görünüyor." Vazo seçmeye giderken durdu, Cleo'nun omzunun üzerinden kıvrımlı dalları olan ağaçlara, dolambaçlı bir dereye düşen şelaleye baktı. zerinde kemerli bir köprü vardı.

"Evet, parlıyorsun."

"Eğlenceli olacak. Umarım kabul ederler ve renkler, hayvanlar konusunda istediğimi yapmama izin verirler. Mesela dalda asılı duran maymun ve rakun arası bir şey gibi."

Yanındaki tabureye tünemiş kediye okşamak için elini uzattı. "Bir kedi, ama uzun, örgülü kuyruğ olan bir kedi."

Sonya ilk vazoyu geri getirdi. "Bunu düşünerek gözyaşlarına boğulduysa, senin çizimlerini gördüğünde paramparça olacak."

"Umarım. Çiçekler," dedi Sonya düzenlemeye başlarken. "Ama yerel iekide bulabileceğın türden değil. Neyse, ben bununla oynayacağım. Onunla ğle yemeğ yemekten gerçekten keyif aldım."

"Ben de. Ve ben de ocuk odasında yardım edeceğim, ama bazen senin yemek pişirirken yaptığım gibi yardımcı olacağım."

"Güzel sanatlar yeteneğini küçümsüyorsun."

"Belki, ama maymunla rakunun melezi bir hayvan yaratamayacağımı biliyorum."

Son vazoyu doldurduğnda, birkaçını birden taşıdı. Sonya, bunun da sevdiğ bir başka ev işi olduğnu düşündü. ieklerle malikanede dolaşmak, doğru aranjan için doğru yeri bulmak.

Bazen Molly'nin bu seçimlere katılmadığını fark etti ve çiçeklerin yerlerinin değıştirildiğini gördü. Ama itiraf etmeliydi ki, bunu da sevmeye başlamıştı.

Birinci ve ikinci katlara çiçekleri yerleştirdikten sonra, Cleo'nun stüdyosu için üçüncü kata bir aranjan taşıdı. Bunu yaparken, haftalardır üçüncü kata tek başına çıkmadığını fark etti, en azından bilerek.

Kısa süreli tereddüdü bile onu rahatsız ettiğnde, doğruca stüdyoya indi.

Kurutma rafındaki denizkızı ile Cleo'nun şövale üzerinde boş bir tuval vardı. Sonya, stüdyodaki titiz düzenin Cleo'nun yaratıcı karmaşasına dönüşmesiyle, tuvalin uzun süre boş kalmayacağını düşündü.

Eski masanın üzerinde eskizler, klasörler, bloknotlar ve kalemler dağınık olduğndan, Sonya iekleri kanepenin yanındaki masaya koydu.

Sonra dolaba doğru yürüdü, nefesini tuttu. Dolabı açtı.

Cleo'nun hala düzenli malzemelerinden başka bir şey görmedi. "Tamam, henüz değil."

Ama er ya da geç, ya kendisinin ya da Cleo'nun o kapıyı açıp dördüncü gelin Agatha'yı bulacağından şüphe duymuyordu.

Kapıyı kapatır kapatmaz gürültü başladı. Kendini hazırlayarak dışarı çıktı.

Altın Oda'nın kapısı, ona doğru yürüdükçe içe doğru çekildi.

Benim evim, diye düşündü. Benim, senin değil.

Tam da bunu söyledi, sonra tekrar etti, gürültünün üstüne sesini yükselterek. Kapı açıldı ve rüzgâr dışarıya doğru esmeye başladı.

Soğuk, kemiklerine işledi.

Hester Dobbs odanın ortasında duruyordu, kolları uzanmış, avuçları yukarı bakıyordu.

Rüzgârın altında, acil bir fısıltı duydu, ama kelimeleri anlayamadı. Telefonu Nirvana'nın "Stay Away" şarkısının nakaratıyla çalmaya başladı.

"Bu ev benim!" diye bağırdı Dobbs ve sesi rüzgâr gibi soğuktu. "Burada öleceksiniz. Hepiniz burada öleceksiniz."

Duvarlar kanadığında, cadının gözlerinin akı bile karardı. "Poole kanı."

Sonya, avuçlarında biriken kanın damladığını izledi. "Hepsi Poole kanı."

Çılgın kahkahasıyla kapı çarptı. Sessizlik çöktü.

"Bu gece yine öleceksin," dedi Sonya, kendisini bile şaşırtan bir sakinlikle. "Ve sonraki gece, ve ondan sonraki gece. Şimdilik senin cehennemin bu. Ben bununla yaşayabilirim. Şimdilik."

Uzaklaşırken, telefonundan "It's Gonna Be Alright" şarkısı çalmaya başladı. "Doğru, Clover. Çok doğru."

Mutfığa vardığında, Cleo bir eliyle tahta kaşıkla patatesi tutarken, diğer eliyle dikkatlice dilimler halinde kesiyordu.

"O patatese ne yapıyorsun?"

"Akordeon yapıyorum. Sonra bu tereyağı ve otlu şeyi yapacaksın. Et ve patates. Erkekler geliyor."

Başını kaldırdı ve bıçağı hızla kenara koydu. "Ne oldu?" "Hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır, ortalık sessiz. Çiçekleri teslim ettikten sonra bir süreliğine işe geri dönmüş olabileceğini düşündüm."

"Dobbs'u gördüm. Altın Odada."

"Tanrım, oraya mı girdin?"

"Hayır, hayır. Kapıyı açtı ve onu içeride gördüm. O gürültü ve patırtıyı duymadın mı?"

"Hayır, hiçbir şey duymadım."

"Yani bu sefer sadece benim için," diye mırıldandı Sonya. "Trey'in dediği gibi, ilginç."

"Onu gördün mü? O lanet kapının yanında ne yapıyordun ki, Sonya?" "O gürültüye başladı ve, bilmiyorum. Bu beni sinirlendirdi ve sanırım hakkımı savunmam gerekiyordu. Benim evim, biliyorsun. Sonra ben orada dururken, kapıyı patlattı ve onu içeride gördüm."

O oturdu çünkü artık her şey bitmişti ve belki de bacakları biraz titriyordu. Ve Cleo'ya geri kalanını anlattı.

"Senin slapback'ini seviyorum, ama bebeğim, o odadan uzak dur." "Sen her gün oradasın."

"O odaya yaklaşmıyorum. Clover'ın tavsiyesine uy. Uzak dur."

"Elbisesi yırtılmıştı. Eteğinin kenarı yırtılmıştı. O anda korkmaktan çok kızgındım ama yine de içeri girmezdim."

O bunu umursamadı.

"Artık bitti, belki bir süreliğine bu kadar yeter. Şimdi patatesleri akordeon şeklinde kesmeni izlemek istiyorum."

Sonya eskiz defterini açtı ve Cleo'nun evin içinde çiçekleri taşırken çizdiği resme gülümsedi.

"Yarı maymun, yarı rakun gibi."

"Moncoon'da karar kıldım."

Cleo bıçağı tekrar eline alırken, Sonya diğer eskizlere baktı. "Bunlar muhteşem. Büyülü. Oh! Yoda'yı kelebek yapmışsın!"

"Vücudu çok ilginç, benekli kürkü var, ben de kanatlar ekleyip minyatürleştirirsem kelebek köpek olur diye düşündüm. Bu benim için tam bir eğlence."

İlk patatesi fırın tepsisine koydu. "Bir tane bitti," dedi ve bir tane daha aldı. "Üç tane kaldı." Sonya'ya gülümsedi. "İyi gidiyoruz, Son."

Cleo patatesleri fırına koyup pirzoları hazırladığında, Sonya "iyiden de öte" diye düşündü. Katkıda bulunmak için, şu anda kendi gözünde

fırıncılık uzmanıydı. Bira ekmeği yapardı.

Yoda havladı ve mutfaktan dışarı koştu. Kedi tabureden aşağı kaydı.

Bir dakika sonra, cevap niteliğinde havlamalar ve erkek sesleri duyuldu. "Misafirimiz var."

Trey içeri girdi. "Owen eşyalarını kaldırmaya yukarı çıktı. Hey, saçın."

Sonya kasıtlı olarak saçını salladı. "Ne olmuş ona?"

"Harika görünüyor. Her zamanki gibi."

"İyi cevap." Onu öptü, sonra ona yaslandı, kollarını ona doladı. "Burada olduğun için mutluyum."

Sesinde bir şey duyduğu için, başının üzerinden Cleo'ya baktı.

"Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye güvence verdi Sonya. "Ama malikanede bir şey olmadan bir gün geçirmemiz pek sık olmaz. Ve bugün de öyle bir gün değildi."

"şarap içeceğiz," diye karar verdi Cleo. "Hepimiz şarap içeceğiz çünkü bu yemek bunu hak ediyor. Bir şişe açıp şarabı dökeceğim. Sonra Sonya son hikâyesini anlatacak."

"Dobbs mı?" diye sordu Trey ve Sonya başını salladı. "Dobbs."

On Üçüncü Bölüm

Owen'ı beklediler. Sonya, Trey'in sabrını takdir etmek zorundaydı, çünkü ısrar etmedi.

Ama yine de, aslında hiç zorlamadığını kabul etti. Ve zorladığında, o kadar ince bir şekilde yapıyordu ki, onun istediği yere gelene kadar zorlandığını fark etmiyordun.

Sonya bunu onun süper gücü olarak görüyordu.

Baskı yapmak yerine, Cleo fasulyeleri buharda pişirirken o köpekleri ve kediye besledi.

Beklediler.

Owen içeri girdiğinde, tüm gözler ona çevrildi. Durdu, kaşlarını çatı. "Ne var?"

"Seni bekliyorduk." Cleo ona dördüncü bardağı uzattı.

"Neden?"

"Sonya size bir saat önce olanları anlatabilir."

"Anlatmadan önce, bunun bu evde yaşamının bir parçası olduğunu söyleyeceğim. Bu benim mirasımın bir parçası ve malikaneyi kabul edersem, geri kalanını da kabul etmiş olurum."

"Ben de burada yaşadığım için," diye ekledi Cleo,

"aynı şey geçerli." Sonya onlara anlattı, sonra tepkilerini bekledi. "Sen halletmişsin gibi görünüyor."

"O... onlar," diye düzeltti Trey, "başından beri hallettiler. Sen her gün oradasın, Cleo. Böyle bir şey olmadı mı?"

"O beni yukarıdaki banyoya kilitledi ve aynı anda kütüphanede Sonya'ya saldırdığından beri yok. Bunun beni çok korkuttuğunu itiraf ediyorum. Onun dışında, ara sıra gürültü ve sarsıntı oluyor."

"Elbisesi yırtılmıştı." Trey Owen'a baktı.

"Korkusuz Jones."

"Demek istediğim, elbisesini zarar verdi."

"O zaman belki biz de ona zarar verebiliriz?" Sonya nefesini vererek bir tabureye oturdu. "İntikam alma fikri hoşuma gitti, ama ölü bir kadına nasıl zarar verebileceğimizi anlamıyorum."

"Şeytan çıkarma ayini yapabiliriz."

Sonya, Cleo'nun önerisine başını salladı. "*Şeytan Çıkaran* klasik bir film ve en sevdiğim filmlerden biri."

"Kitap da harika," diye ekledi Owen.

"Harika bir kitap," diye onayladı Sonya. "Ama gerçek hayatta bununla oynamayacağım. Ayrıca, onu kovmayı başarsak bile, yüzükler hala onda kalmaz mı? Belki daha rahat hissederiz, ama bu laneti bozmaz, değil mi?"

Beyoncé, "Single Ladies (Put a Ring on It)" şarkısını söylemeye başladı.

Sonya yarı gülerek, "Bence bu, Clover'ın yüzüğü, ya da yedi yüzüğü de, ait oldukları yere geri koymam gerektiğini söylemenin neşeli bir yolu," dedi.

"Ki o da takıyor," diye belirtti Trey.

"Aynen öyle. O giderse, onlar da gider... ya da belki. Ve ben belki'yi riske atmayacağım." "Sadece eve aşık olduğun için değil."

Trey'e döndü. "Hayır, sadece o yüzden değil. Onun, hayatlarının en mutlu günü olması gereken günde kadınlara yaptıklarını gördüm. Babamı dünyaya getiren kadına yaptıklarını gördüm.

"Bu kişisel bir mesele. Ve bunu görmek? Daha da kişisel bir mesele."

"Collin burayı sana bir nedenden dolayı bıraktı." Trey elini saçlarından aşağı kaydırды. "Onun çocuğu yoktu, ama kardeşinin vardı. İkizinin vardı."

"Burayı çok severdi. Bence burayı sana bıraktı çünkü bir sonraki gelin gelip sayıyı sekize çıkarmadan önce onu durdurma şansının en yüksek olduğunu düşündü."

Owen konuşurken fırına bir göz attı. "Hey, bu iyi görünüyor," diye ekledi. "Her neyse, bir ara kendisi de bunu denemiş olmalı."

"Burayı gerçekten seviyordu," diye onayladı Trey. "Ve Johanna'yı da, bu yüzden en azından denemediğini düşünemiyorum. Hiçbir şey söylemedi, ama denemesi gerekmez miydi?"

"Bir kadın olmalı." Cleo tabakları indirirken kararlı bir şekilde konuştu. "Yapılan şey bir kadın tarafından, kadınlara yapıldı. Bir kadın olmalı, bir Poole kadını."

"Ben tam olarak bu şekilde düşünmemiştim," diye düşündü Sonya. "Ama bu doğru gibi görünüyor."

"Bence bundan daha fazlası var." Trey tabakları masaya götürdü. "Ben de kadın konusunu düşünmemiştim, ama Cleo çok haklı. Bir Poole kadını, bu mantıklı."

"Ben hallederim," dedi Owen ve fasulyeleri ayırmaya başladı. "Sıradan bir Poole kadını değil," diye devam etti. "İkizinin kızı."

"Onlara biraz tereyağı ve ot ekleyecektim."

"Ben hallederim," dedi Owen Cleo'ya, sonra devam etti. "Aynadan geçebilen ve geçmiş olan ikizinin kızı."

"Ve altı kez tanıklık etti," diye tamamladı Trey.

Sonya yardım etmek için ayağa kalktı. "Yedi kez olacak, değil mi?" "Sanırım öyle." Trey omzunu sıktı.

"Bir unsur daha ekle." Owen ve yeşil fasulyelerine göz kulak olan Cleo, kalanını fırından çıkardı.

"Resimler. Bu da geliyor," diye karar verdi Sonya. "Yedi gelinin hepsine ihtiyacımız var. O zaman ne olacağını bilmiyorum, ama yedi gelinin hepsine ihtiyacımız var. Duvarda ve aynanın arkasında."

Ekmeği masaya koydu, sonra etrafına baktı.

Trey, evcil hayvanları içeri alıyor, insanlar yemek yerken onları eğlendirmek için onlara ödül veriyordu. Owen, fasulyeleri tereyağı ve tanımlayamadığı bir şeyle karıştırıyordu. Cleo, bir tabağa pirzola ve patatesleri dizdi.

Sadece arkadaşlarla normal bir akşam yemeği.

"Henüz gerçekleşmemiş olanlardan dolayı gergin mi yoksa rahat mı hissetmeliyim, bilmiyorum. Hepinizin burada olduğunuz için mutlu olduğumu biliyorum."

Clover, "With a Little Help from My Friends" çalarken oraya katıldı.

"Sen de, Clover. Hepiniz."

Owen fasulye kasesini masaya taşıdı. "O patateslere ne yaptın?"

"Onları müzik aletine çevirdim."

Bir saniye düşündü, sonra oturdu ve bir tanesini tabağına koydu. "Akordeonlar. Harika. Bakalım nasıl çalışıyorlar."

Çok iyi çaldılar ve evde geçirdikleri rahat akşam yemeğine renk kattılar. Cleo'nun önerisiyle, yemekten sonra solaryumda birer kadeh şarap içtiler.

"Denizkızı projem bittiğinde, tüm bu bitkiler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Bak, oğlum, daha fazla çiçek açmış."

"İkimiz de daha fazla bilgi edineceğiz. Zaten burada daha fazla zaman geçirmem gerekiyor. Burası çok güzel ve böyle bir akşamda çok hoş. Sulamak için uğradım ama hiç sulamaya ihtiyaçları yok gibi görünüyor."

"Burada da öyle. Her şey her zaman çok iyi gidiyor." "Acaba Molly de bununla başa çıkabiliyor mu?" Clover buna "Eleanor Rigby" ile cevap verdi.

"Eleanor." Sonya başını Trey'in omzuna yasladı. "Eleanor'a ne oldu acaba? Umarım burada mutlu olmuştur."

"Mutlu olmayan biri, öbür dünyada bitkilerle ilgilenmez, yatakları yapmaz, köpeklerle oynamazdı herhalde."

"Ve kedilerle." Cleo, Trey'e kadehini kaldırdı. "Katılıyorum. Dobbs'ları bir kenara bırakırsak, burası birkaç yüz yıldır iyi bir ev olmuştur." "Aklıma bir şey geldi." Jones yanına uzanmış, Pye de kucığına kıvrılmışken kucığında kıvrılmışken, Owen bacaklarını uzattı. "Hepsi birbirini tanıyor mu? Hepsi aynı zaman diliminden değiller, değil mi? Hayalet toplantıları falan yapıyorlar mı? Tatil partileri falan?"

"Aslında bu tamamen aptalca bir soru değil."

Owen sadece Cleo'ya gülümsedi ve kedinin kulaklarını kaşıdı.

"En azından birbirlerinin farkında olduklarını düşünüyorum. Ve belki de ölümden sonra zaman dilimleri o kadar da önemli değildir," diye ekledi Trey omuz silkerek. "Bence yer daha önemli. Burada ölmeleri gerekiyordu. Tabii ki, bu mantıksız olan bir şeye mantık uygulamak oluyor."

"Biz mantıksız bir dünyada yaşıyoruz, ya da benim için eskiden mantıksız olan bir dünyada," diye işaret etti Sonya. "Ve umarım tatil partileri vardır."

"Clover müzik getirirdi."

Sonya Cleo'ya gülümsedi. "Öyle değil mi? Ve zamanın yerine mekan konusunda da aynı fikirdeyim. Hepimiz Dobbs'u gördük. Trey Clover'ı üç kez gördü. Jack'i bir an gördüm ve yatak odamın penceresindeki kişinin Molly olduğunu düşünüyorum. Cleo da onu pencerede gördü. Sadece gölgesi, silueti, ama gerçek."

"Collin'in ofisinde puro içen adamı ve dul kadının yürüyüşündeki kadını da ekleyin. Ama ben çocukluğumdan beri bu malikaneye geliyorum."

"Sen de," dedi Owen'a.

"Tabii. Kapıların açılıp kapandığını, o tür şeyleri duydum. Yakın zamana kadar Dobbs yoktu. Pencerede Molly varsa, evet, onu birkaç kez gördüm. Ve bir keresinde..."

Sözünü kesip biraz şarap içti.

"Devam et," diye ısrar etti Cleo.

"Collin'e kitapçıdan sipariş ettiği kitapları getirdim. Yaprakları tırmıklayan bir adam gördüm. Yaşlı bir adamdı, küçük gri sakalı vardı. Bir dakika durdu, şapkasını kaldırdı. Şapka takıyordu, ben de el salladım ve içeri girdim. Collin'e çimleri bakması için yeni adamı ne zaman işe aldığını sordum. O sadece güldü. 'Oh, bir süredir burada' dedi."

"Ve?" diye sordu Cleo.

"Çıktığımda onu aramaya başladım. Bir şeye ihtiyacı olursa diye ona numaramı vermek istedim, ama onu hiçbir yerde bulamadım."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

Trey'e omuz silkti. "Fazla önemsemedim. Collin'in ölümünden sadece birkaç ay önceydi. Sonra aklıma geldi. Orada başka kamyonet ya da araba yoktu. Sadece Collin'inki vardı."

"Yaprakları tırmıklıyordu," diye mırıldandı Sonya. "Acaba kış boyunca odun şöminelerinin odunluklarını dolduran o muydu?"

Her zaman yardımsever olan Clover, müzikle cevap verdi.

"Barenaked Ladies — iyi seçim," diye karar verdi Owen. "Jerome."

"Jerome. Pekala, Jerome'a içelim, beni odun taşımaktan kurtardı, böylece sıcak ve neşeli bir ofiste çalışabiliyorum."

"Ben daha iyisini yapacağım." Cleo kadehini kaldırdı. "Lost Bride Manor'ın çalışanlarına. Sadakati yepyeni bir boyuta taşıyorlar."

Üçte, Sonya Trey'e döndü ve sessiz ay ışığında onun kendisini izlediğini gördü.

"Duyuyorum," diye mırıldandı. "Ama hepsi bu. Duyuyorum, ama bunların hiçbirisi o değil." "Tamam. Uyu hadi."

Dışarıda Cleo, Owen'ın yanında durmuş deniz duvarını izliyordu. Birkaç saniye önce Dobbs'un atladığını görmüştü.

"Memnun musun?" diye sordu Owen.

"Evet. Bizi görmedi, haklıydın. Ve elbisesinde yırtık yoktu. Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Orada olanlar 1806'da orada oldu."

"Ve bunu görmek için sihirli bir aynaya ihtiyacımız yok."

"Acaba bunu her zaman görebiliyor muyuz, yoksa Sonya burada olduğu için mi görebiliyoruz, çünkü burayı kendine ait hale getirdi. Sanırım bunun pek önemi yok."

Kollarını ovuşturdu. "Soğuk. İçeri girelim."

"O burada, kayalıklarda öldü." Owen giriş kapısını açtı. "Evde ölmedi, teknik olarak mülkte bile ölmedi. Öyleyse nasıl oluyor da evde?"

"Atlamadan önce bunu sağlamak için bir şey yaptı."

Merdivenleri çıkarken Cleo ellerini kaldırdı.

"Ne yaptığını bilmiyorum, ama emin olması gerekiyordu. Bütün amaç, sonsuza kadar burada kalmak ve her nesilde bir gelini öldürmektir. Patricia'yı kaçırdı. Bu boşluk gücüne katkıda mı bulundu, yoksa onu azalttı mı?

"Düşünülmesi gereken bir konu."

Yatak odasının kapısına vardıklarında, Owen ona uzun ve sessiz bir bakış attı. Cleo bunu anlamak için kelimelere ihtiyaç duymadı.

"Hâlâ düşünüyorum," dedi ve içeri girdi.

Sabah, Sonya ilk aşağı indi. Ya da öyle sanıyordu, ta ki mutfakta Owen'ı görene kadar.

"Erken kalktın."

"Jones öyle. Sonra kedi içeri girip göğsüme atladı. Oldukça ısrarcıydı."

Sonya kahve makinesine ulaşabilmesi için kenara çekildi ve onu aşağıya kadar takip eden iki köpeği dışarı çıkardı.

"Bu, biraz daha uyumak gibi bir fikri tamamen mahvetti." Sonya eline kahvesini alana kadar bekledi. "Peki, omlet hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yemeyi severim ama nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Bundan korkuyordum. Ben biliyorum. Benim omletlerim güzel görünmüyor ama nispeten lezzetli."

Sonya biraz daha kahve içti. "Onlara eşlik edecek tost yapabilirim. Trey bir dakika içinde aşağı iner. Cleo da çok geç kalmaz. Alarm kurduğunu söyledi, böylece Etkinlik için ihtiyacımız olan şeyleri aramaya başlayabiliriz."

"Onun yaptığı gibi fırında domuz pastırması yapacağım. Yirmi dakika sürer, o yüzden yetişebilir. Yetişemezse, kendi omletini yapmak zorunda kalacak."

O pastırmayla uğraşırken, o da evcil hayvanların kaselerini doldurdu. Sonra onun buzdolabında peynir, yumurta ve tereyağı aramasını izledi.

"Owen?"

O, homurdandı ve bir kase buldu.

"Sen benim en sevdiğim kuzenimsin."

Çalışırken dudakları kıvrıldı. "Kaç tane var?"

"Şey, o zamanlar nişanlığımın altında çıplak bulduğum bir tane var."

"Yani çıtayı düşük tuttum."

"Onun bir erkek kardeşi var ve onu çok seviyorum. Atlanta'ya taşındığı için onu pek görmüyorum ama onu çok seviyorum."

"Yakınlık beni ikinci çıtayı aşmamı sağladı."

"Sadece o değil. Ama yine de, Poole kuzenlerimin geri kalanıyla tanışmadım. İçlerinden biri seni birinci sıradan indirebilir. Sence açık eve gelirler mi?"

"Belki. Gelebilecek olanlar gelir. Cathy ve Cole Avrupa'da, bu yüzden gelmeleri pek olası değil. Connor iş için çok seyahat ediyor, bu yüzden belki gelir. Kardeşim Hugh New York'ta, ama programına bağlı olarak gelebilir. Clarice ve Mike en azından gelirler diye düşünüyorum."

"Çok fazla."

"Daha fazla, ama hepsi dağınık."

"Daha fazlası. Hiç tanımadığım bu kadar çok akrabam olması garip. Aynı şey sizin için de geçerli. Siz de beni tanı mı yordunuz."

Yumurtaları çırpmaya başlarken ona bir bakış attı. "Artık biliyoruz. Peynirli omlet," dedi Trey içeri girdiğinde. "Yanında domuz pastırması ve tost."

"Kulağa hoş geliyor. Bak, öğle yemeği olacaksa, ben hallederim." "Yemek mi yapacaksın?"

Owen yumurtaları bir kenara koydu. "Sandviç demek istiyor."

"Evet. Kızarmış sucuk ve Amerikan peyniri dilimleri ile yaptığım sandviç efsanedir."

"Ve bu palavra değil," diye onayladı Owen.

"Bologna peynirimiz olmadığı için sana inanacağım."

Cleo son anda yetiştirdi. Omletler çok güzel görünmüyordu, ama Sonya'nın görüşüne göre, nispeten lezzetliydi.

"En sevdiğim kuzen konumunu koruyorsun."

"Ne mutlu bana. Depoyu karıştırmaya başlamadan önce duş alacağım."

"Spor salonunu kullanmak istediğini sanıyordum."

"Sen gelmeden önce hızlıca egzersiz yaptım. Yukarıdan mı aşağıdan mı başlayalım?"

"Aşağıdan başlayalım, ama korkutucu bodrum katından değil." Sonya kahvesinin kalanını içti. "Bir daha asla."

"O zaman aşağıda buluşuruz."

Cleo onun gitmesini izledi. "Egzersiz mi yaptı, omlet mi yaptı? Ne kadar erken kalkıyor?"

Trey düşündü. "Owen bir çiftlikte yaşasaydı, horozu uyandırırды herhalde."

Cleo kahvesini yudumlarken düşündü. "Bu bir sorun. Neyse, bir listemiz var."

"Listeleri severiz," diye onayladı Sonya. Molly'ye cumartesi günü izin vermeye karar verip, bulaşıkları yıkamak için ayağa kalktı.

"Sorun değil. Listede neler var?"

Cleo telefonunu çıkardı, uygulamasını açtı ve listesini okumaya başladı. "Katlanabilir masa ve sandalyeler. Teras veya bahçe mobilyaları, teras için saksılar ve/veya çiçeklikler."

Liste uzadıkça Trey, Sonya'ya yardım etmek için ayağa kalktı.

"Kağıt ve plastik tabak ve bardakların rahatlığını düşündün mü?"

"Bu bir etkinlik, Trey," diye hatırlattı Sonya. "Barbekü yapıp hamburger pişireceğimiz bir toplantı değil."

"Haklısın. Şunu deneyelim: Yardımcı tutalım." "Listeye ekledim." Cleo yardım etmek için ayağa kalktı.

Duşundan çıkmış, saçları hala ıslak olan Owen içeri girdi. "Molly, sanırım yatağımı yaptı ve üzerine kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü koydu. Al, bunları giy."

Sonya sadece gülümsedi. "O böyle yapar." "Bu tuhaf, kıyafet meselesi tuhaf."

"Alışırsın. Alışmazsan da, bir dahaki sefere ona teşekkür etmeyi unutma." Cleo telefonundaki listeyi gösterdi. "Başlayalım."

Bir zamanlar hizmetkarların kanadının bir parçası olan depo alanına indiler. Beş dakikadan az bir sürede Cleo bir hazine buldu.

"Oğlum, şunlara bak, sanırım bunlar çömlekler. Saksı olarak kullanılabilirler, değil mi? Paslanmış metal gibi görünüyorlar, ama taştan yapılmışlar."

"Kaidesi, klasik stili çok beğendim. Oh, ön girişi süsleyen o muhteşem kapıların yanında harika durmazlar mı? Deneyebiliriz."

Owen, pes etmiş bir şekilde Trey'e baktı. "Bu biraz zaman alacak."

"Masalar." Trey arka duvara doğru ilerledi ve bir yığın masayı işaret etti. "Katlanabilir. Bunları hatırladığımı sanıyordum."

"Bunlar mükemmel. Kaç tane var?" Hızlıca saydıktan sonra Sonya başını salladı. "Beş tane. İyi bir başlangıç."

Owen çömeldi. "Bunların ne olduğunu biliyor musun? Bunlar saha masaları. Askeri saha masaları. Eskiler, dostum. Ama iyi durumdalar."

"Birini kurabilir miyiz? Uygun görünüyorlar," dedi Sonya, "ama sağlam olmalılar."

"Burada birkaç sandalye var." Sonya seslendikten sonra Cleo birini kaldırıp açtı. "Eski ama sağlam. Yeterli değil, ama yine de iyi bir başlangıç."

"Onları test etmeliyiz. Eğer herhangi birinin biraz tamir edilmesi gerekiyorsa" —Sonya Owen'a baktı—"belki?"

"Avukat basit onarımları halledebilir."

Bir saat içinde bir masa, sandalye, iki vazo, üç ayaklı bir tabure ve çeşitli eski ısıtıcı tabaklardan oluşan bir koleksiyon oluşturdular.

"Bazıları gümüş, bazıları bakır, ama kararma izi yok." Sonya parmaklarını kubbe şeklindeki bir kapağın üzerinde gezdirdi. "Umarım Molly'nin yardımı vardır. Bunlar büyük partilerde, düğünlerde kullanılmış olmalı. Bence..."

"Çok dikkat ettiğimi söyleyemem." Owen çeşitleri inceledi. "Ama evet, bizim davetsiz gittiğimiz baloda da balo salonunda bu tür şeyler vardı."

"Onları tekrar kullanacağız ve Molly'nin ya da her kimsenin işi takdir edilecek. Servis tabaklarını, kaseleri incelemek istiyorum. Şöyle düşünüyorum, Son. Tabakları, bardakları, çatal bıçakları kiralarız, ama kendi eşyalarımızı da kullanırız. Hepsi aynı olmak zorunda değil."

"Tek tip olmamalı," diye onayladı Sonya. "Desenleri ve stilleri karıştırmak cazibe katar. Bence devam edelim, listeyi bitirelim. Yukarıda da aynısını yapalım. Sonra ihtiyacımız olan her şeyi aldığımızda, daireye taşıyalım. Orayı hazırlık alanı olarak kullanalım."

"Bütün bunları daireye taşımak mı istiyorsun?"

Sonya, Trey'in koluna hafifçe vurdu. "Masaları ve sandalyeleri değil. Onları iki kez taşımaya gerek yok, ama geri kalanı?"

"Bu biraz zaman alacak," diye tekrarladı Owen.

Hizmetçilerin zili çalmaya başladı, ardından havlama ve tıslama sesleri geldi. Alt bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Kesinlikle hayır." Sonya kararlı bir şekilde oraya doğru yürüdü ve kapıyı kapatmaya başladı. "Tanrım, yardım lazım. Sanki biri kapıyı geri itiyormuş gibi."

Trey koşarak geldi ve onun başının üzerinden kapıyı sertçe itti. "Dokunulduğunda soğuk."

"Peki. O korkunç bodrumu hak ediyor. Korkunç bodrumu alabilir."

"Olmaz tatlım. Orada kalorifer, su ısıtıcısı ve daha fazlası var. Altın Oda bir şey ama bu başka bir şey."

Owen raftan bir el feneri aldı ve açtı. "Gidip bir bakalım."

"Bu tam da onun istediği şey değil mi?" diye sordu Cleo.

"Neden onu hayal kırıklığına uğratalım?" Owen başka bir el feneri aldı ve Trey'e attı. "Burada bekle," dedi Jones'a.

Trey kapıyı açtı. "Uzun sürmez."

"Ama..." Kapı arkalarından kapanırken, Patsy Cline'ın sesi Sonya'nın telefonundan duyuldu:

"Crazy."

"Bir daha söyle" dedi Sonya. Trey ışık düğmesini denedi. "Işık çalışıyor."

"Burası olması gerekenden daha soğuk." El fenerini kapattıktan sonra Owen etrafına baktı. "Burası da evin geri kalanı kadar temiz. Bir örümcek ağı bile yok."

Oda labirentinde ilerlediler.

"Sonya buraya inmeyecekse, ki gerçekten inmeyecek," diye ekledi Trey, "bu aletleri saklamak için başka bir yer bulmalı."

"Güzel aletler var ve hepsi temiz. Toz yok. Bu eski el planyası çok güzel."

"Al şunu. Sana almanı söyleyeceğini biliyorsun. Onunla ne yapacak ki?"

"Belki. Ben sadece..." Owen kaşlarını çatarak sözünü bitirmedi. "Artık o kadar soğuk değil, değil mi?"

"Hayır. Haklısın, soğuk değil. Işıklar açık kaldı ve ısınmaya başladı. Görünüşe göre o sadece..."

Aklı başına geldiğinde Trey sözünü kesti ve Owen'a baktı.

"Siktir," dedi Owen, olay başlamadan bir saniye önce.

Kapının diğer tarafında, tüm hizmetçilerin zilleri ısrarcı bir kakofoni içinde çalmaya başladı. Kapı zili çaldı, çaldı, çaldı. Yukarıda, tavan sanki büyük bir ağırlığın etkisiyle çökmüş gibiydi.

"Herkes sakın olsun," dedi Sonya, havlayan köpeklere ve tıslayan kediye olduğu kadar kendine de emir vererek. "Hepimiz sakın kalacağız."

Ne kadar korkarsa da, Trey ve Owen'ı düşündü, sonra bodrum kapısına uzandı.

Işıklar söndü.

Sonya telefonunu ve ışığını ararken, telefon "Psychotic Girl" şarkısını çalmaya başladı. "Söyle bana. Cleo!"

"Burada. Tam burada!" Cleo'nun telefonunun ışığı yandığında, çığlık attı ve ileri atıldı. Sonya'nın elini tutup onu geri çekti.

"Arkan. Arkanda duruyordu."

Köpekler bir bütün gibi saldırdı. Adamlar kapıyı kırıp içeri girince gürültü kesildi ve ışıklar yandı.

Sersemlemiş bir halde, Sonya nefesini geri kazanmaya çalışırken Trey ona koştu.

"Ayrılalım, diyorlar. Her korku filminde böyle olur."

"Yaralandın mı?" Yüzünü, kollarını okşadı.

"Hayır."

"Sonya'nın arkasındaydı. Işıklar söndü, sonra onu Sonya'nın arkasında gördüm."

"O iyi." Cleo titrediği için Owen kolunu onun omuzlarına doladı. "Herkes iyi."

"Yüzünü görebiliyordum, o gün banyo aynasında gördüğüm gibi. Yüzü tamamen... lanet olsun, kötülükle doluydu."

"Köpekler onun peşine düştü." Artık daha sakın olan Sonya, üçünü de okşamak için çömeldi. "Ve Pye de, sanırım. Dobbs kaçtı, ya da onun versiyonunda geri çekilme neyse. Ne cesur çocuklar, ne harika bir kız," diye mırıldandı Sonya.

"Owen'ı ve beni oraya çekmek istedi, böylece sana ve Cleo'ya saldırabilirdi."

"Evet, ama bir şeyi kanıtlamak istiyorsa, biz daha büyük bir şeyi kanıtladık." Artık sakın ve meydan okurcasına, Sonya saçlarını geri attı. "Kaçan oydu."

"Tamam mı?" diye Cleo'ya sordu.

"Evet, paniğe kapıldığım için özür dilerim. Ama o senin hemen arındaydı."

"Sen de hemen bana koştun ve beni oradan uzaklaştırdın." Karşıya geçerek Cleo'ya sarıldı. "Ve biz iyiyiz. Hadi servis tabaklarını seçelim."

Bazılarını servis asansörüyle yukarı gönderdiler, daha fazlasını mutfağa taşımak için arabayla taşıdılar.

Erkekler çömllekleri yukarı taşıdılar ve Sonya ile Cleo'nun mükemmel bulduğu giriş kapısının yanına koydular.

Daha fazlasını bulmak için üst katları didik didik aradılar.

"Yemin ederim, buraya her geldiğimde, gözümünden kaçan bir şey görüyorum. Oğlum, şu sandalyelere bak."

"Hayatım! Bunlar çimlere çok yakışmaz mı?"

"Birkaç yağmurdan sonra çöpe atılmasını istiyorsan. Hava koşullarına dayanmazlar," dedi Owen. "Böyle bir şeyi dışarıya koymak istiyorsan, tik ağacı, belki sedir, karaçam veya sızdırmaz ve su geçirmez bir şey gerekir."

"Oh. Bir şey gördün mü? Apartmanın arka terası için mobilya listede var."

Aradıktan sonra, Sonya ve Cleo'nun onayladığı iki sandalye ve bir masa buldu.

Bir toz örtüsü kayarak yere düştü. "Biri o bankı seviyor," diye karar verdi Sonya.

"Birinin iyi bir gözü var."

Trey, ellerini ceplerine sokarak sandalyeyi inceledi. Zarif bir kavisli metal örgüden yapılmış, arkası ve kolları yelpaze şeklinde olan sandalyenin beyaz boyası maalesef soyulmuştu.

"Eski boyayı çıkarmak için bir fırça gerekir, sonra rengini seçersin - su geçirmez metal spreyci boya."

"Gördün mü? Küçük onarımlar. Ve..." Owen, yere düşen başka bir toz örtüsünü işaret etti. "Birisi bu sandalyeleri de beğenmiş."

"Harikalar!" Cleo oraya doğru ilerledi. "Yine metal ve sırtları deniz kabuğu gibi. Bunları temizleyip boyayabiliriz, Sonya."

"Terasta harika dururlar. Dışarıda oturup ağaçların arkasından batan güneşi izleyebiliriz. Vintage, yeni ve modern değil. Eve gerçekten çok yaklaşıyorlar."

"Onları hatırlıyorum. Collin onları tam da bahsettiğin yere koyardı. Bank mı? Sanırım o bankın olduğu resimler görmüştüm. Bekle."

Trey gözlerini kapattı, hayal etmeye çalıştı.

"Düğünü. Hafızamı canlandırdın," dedi Owen. "Onun ve Johanna'nın o bankta çekilmiş bazı fotoğraflarını görmüştüm. Düğün günüyle ilgili şeyler."

"Aynen öyle. Ama onlar ön tarafta koymuşlardı. Orada gördüğümü hatırlamıyorum, muhtemelen sadece düğün için koymuşlardı. O beyaz gelinlik giymiş, o gri takım elbise giymiş. Bir fotoğrafta da annemle babam iki yanında duruyorlar. Annem onu oturma odasındaki kitap rafına koymuş."

"Yarın oraya gittiğimizde onu görmek isterim. Cleo ve ben bankı ve sandalyeleri yeniden canlandırabiliriz. Değil mi, Cleo?"

"Tabii ki."

"Cleo ve ben birer sandalyeyi halledebiliriz, siz de bankı hallederseniz. Onları dışarı çıkarabiliriz, boyaları seçip tamir edene kadar orada bırakabiliriz. Hala garajı ve kulübeyi halletmemiz gerekiyor, ama ben durup dairenin anahtarlarını alacağım."

Trey ve Owen bankın iki yanına geçtiler ve birbirlerine baktılar.

"Bir süre," dedi Trey mırıldanarak.

Kadınlar duyamayacakları bir mesafedeyken, Owen da kendi kendine mırıldanmaya cesaret etti. "Geri gelip o *sevimli* pasta masasını ve o *şirin* bitki sehpasını da taşımamızı isteyecekler."

"Giriş holündeki on tonluk *görmeli* bankı da unutma."

"Unutmaya çalışıyorum. Neden merdivenlerden aşağı inen hep ben oluyorum?"

"Senin şanssızlığın. En kolayı, aşağı indiğimizde arka kapıdan çıkarmak."

"En kolay yolu" dedi.

Kadınları yakaladılar, onlar büyük fuayede durup bankın yerini tartışıyorlardı.

"Çok fazla olduğunu biliyorum," dedi Sonya geri dönerken. "Ama her bir şey indirdiğimizde, onu daha çok bizim yapıyoruz. Kulübeden sonra mola vereceğiz, söz veriyorum. Terasta bir şeyler içebiliriz."

Mutfığa vardığında, Sonya sandalyeyi gürültüyle yere bıraktı. "Rüya mı gördüm, yoksa adaya bir yığın servis tabağı yığmıştık, şimdi yok mu?"

"Tanrım, Molly onları temizleyip geri koymuş olamaz, değil mi?" Kendi sandalyesini yere koyan Cleo, saçlarını gözlerinden çekip attı.

"Bunun için fazla akıllı." Trey tutuşunu değiştirdi. "Devam et, Owen. Dairenin anahtarını al."

"Daire!" Sandalyeyi olduğu yerde bırakarak, anahtarı bulmak için aceleyle koştu, sonra hayvanlar peşinden koşarken dışarıya çıktı.

Kapıyı açtı.

Portakal yağı kokusu ile ferah bir koku geliyordu. Minderler kabarık, mobilyalar parlak.

Ayırdıkları katlanır masa ve sandalyeler yan duvara düzgünce istiflenmişti. Tüm servis tabakları, türlerine göre mutfak tezgahında düzenlenmişti.

"Bu harika," diye mırıldandı Sonya. "Sadece harika ve çok nazik. Dobbs, kötülüğü ve öfke nöbetleriyle bizi korkutup kaçırabileceğini mi sanıyor? Asla olmaz. Bizim gibi, istenmeden, beklentisizce çok şey yapan başkaları varken olmaz."

Clover, TobyMac ve "Love Is in the House" ile cevap verdi.

Trey arkasına geldi, kollarını beline doladı ve çenesini başının üstüne koydu.

"Aşk evde," dedi. "Ve ev dolup taşıyor."

On Dördüncü Bölüm

Saksıları, bitki kaplarını ve diğer yararlı şeyleri ortaya çıkardıktan sonra, Trey'in hazırladığı sandviçler ve buz gibi kolalarla terasta oturdular.

Cleo ve Sonya boya renkleri üzerinde kafa kafaya verdiler. "Bu!" dedi Sonya.

"Evet, o. Ocean Mist? Daha mükemmel olamazdı. Bank için, değil mi?"

"Kesinlikle, o zaman sandalyeler için deniz yeşili nasıl olur?"

"Bir kazananımız var. İki kazananımız var. Sonya, her iki taraf için küçük bakır masalar bulmaya ne dersin?"

"Bakır masalar harika bir fikir."

"Rob Farmer yapabilir." Owen gözlerini kapatıp eski metal sandalyeye yaslandı. "Dükkanında zaten bir şeyler olabilir."

"Rob Farmer."

"Metal işleri," diye cevapladı Trey Cleo'ya. "Bay Arts'ta bazı parçaları var. Köyün iki mil dışında, Red Fox Road'da bir dükkanı var." "Ne kadar sürer?" diye merak etti Sonya.

"Sorana kadar bilemeyiz." Owen telefonunu çıkardı. Kişilerini taradıktan sonra numarayı mesajla gönderdi.

"Artık numarası sende. Benim işim bitti." "Ve ben de şu anda onu kullanıyorum."

Ayağa kalktı ve telefon etmek için uzaklaştı.

"Bir de sehpa," diye karar verdi Cleo. "Bakır olmasın. Çok uyumlu olur. Ahşap olsun. Süslü olmasın, rustik, ham kesilmiş bir şey olsun. Daha da iyisi, canlı kenarlı masalardan biri olsun."

Onun bakışlarını hisseden Owen bir gözünü açtı. Sonra tekrar kapattı. Cleo, tohumunu ekmiş olduğunu bilerek sadece iç geçirdi.

"Burası gerçekten çok güzel. Genelde ön tarafa, manzaraya yöneliriz, ama burası da oturmak için çok güzel bir yer. Buraya birkaç güzel kuş yemliği lazım."

"Evet, aylar bayılacak." Owen ayağını Jones'un üzerine koydu ve ovuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Ve kedi de sınırsız açık büfeye bayılacak."

"O olmaz... Tabii ki olur. Ben saksılar, rüzgar çanları, belki de cadı şişeleriyle yetineceğim."

Sonya aceleyle geri geldi. "Cleo, hemen dükkânına gelebileceğimizi söylüyor."

"Şimdi." Otomatik olarak saçlarını düzeltti. "Tabii, tamam."

"Biz burada iyiyiz," diye sormadan Trey cevap verdi. "Burada gayet iyiyiz." Ona doğru yürüdü ve onu öptü. "Uzun sürmez."

Owen, arabanın çalıştırıldığını duyana kadar bekledi. "Sessiz ol. Bundan sonra pek fazla sessizlik olmayacak."

"Olmayacak mı?"

"Onun geveze olduğunu söylemiyorum, çünkü değil. İkisi de değil. Ama senin sessiz, boxerınla oturup maç izlediğin geceler sona eriyor."

"Kim diyor bunu?"

"Seni benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan kişi. Ona çok düşkünsün ve seni hiç suçlamıyorum. Sonuçta, ikimiz de Poole ailesinin yıkıcı güzelliğini paylaşıyoruz."

"Evet, ona baktığımda sık sık seni düşünüyorum."

"Bu genlerde var kardeşim. Ayrıca o akıllı, yaratıcı ve 200 yaşındaki huysuz bir cadıdan bile saçmalık kabul etmiyor. Buna bir de, kendini kesinlikle koruyabilen bir genç kıızı, biraz sıkıntılı bir durumda ekle."

"Sen bittin."

"Hiçbiri değil, hepsi de öyle. Bir şey tıklandı. Onu malikanenin önünde dururken gördüğüm anda, bana gülümsediği anda tıklandı. Lanet olsun. Böyle olmamalıydı."

"Neden olmasın ki?" Owen koltuğunda kıpırdanarak kendini topladı. "Sen yavaş hareket edersin, sen böylesin. Bunda yanlış bir şey yok. Bazen koşullar daha hızlı değişir. Rüzgara karşı yelken açmaktansa, rüzgarla birlikte yelken açmak daha kolaydır."

Yeniden arkalarına yaslandı. "Her neyse, sessizliğin tadını çıkaracağım, sonra içeri girip makarna ve peynir hazırlayacağım."

Onlar geri döndüklerinde, o da yemeği hazırlamış ve fırına koymuştu, mutluluktan yüzü kızarmış ve bal peteği desenli düz üstlü bakır bir stand taşıyordu.

"Harika değil mi! Bize bir tane daha yapacak. Nasıl görüldüğüne bakmak için çıkarıyorum. Oh, ve durup boyayı da aldık!"

Günün büyük başarısını göz önünde bulunduran Cleo, şarabı çıkardı. "Rob Farmer'ın yaklaşık yüz elli dolarlık teklifinden bahsetmedin."

"Ama neşeli," diye ekledi Trey.

"Çok, hem de çok yetenekli. Ayrıca biraz da kadın düşkün. Bana çok kur yaptı. Sonya'ya o kadar yapmadı, çünkü duyduğu kadarıyla - bize söylediğine göre - Sonya genç Doyle ile çıkıyormuş."

"Ne yaptın?" diye sordu Owen.

"Ben de flört ettim. O da çok sevimli. Flört edip ikinci bir masa sipariş ederek elli dolar indirim aldı. Yani ucuz geldi."

Fırını açtı. "Vay vay, bu çok kaliteli bir makarna ve peynir gibi görünüyor. Ne kadar vaktimiz var?"

Owen yanına yaklaşıp fırına baktı. "Pişmesi için yaklaşık on dakika daha var. Sonra biraz dinlendirmen gerekiyor."

"Mükemmel. Dışarı çıkıp bir bakacağım, sonra masayı hazırlayacağım."

O dışarı çıktığında, Trey Owen'a kocaman bir gülümseme attı. "Şu sessiz zaman hakkında."

"Hesabımda bolca var." "Sen öyle diyorsan."

Owen'ın çok başarılı makarna ve peynirinden ve tüm zamanların en iyi rock grupları üzerine dostça bir tartışmadan sonra, kadınlar bir meydan okuma yaptılar.

"Bence Head Case dinleme zamanı geldi, değil mi Cleo?" "Kesinlikle katılıyorum."

Trey tabakları lavaboya taşıdı. "Ne yazık ki Head Case artık yok."

"Burada grubun iki üyesi var." Sonya ellerini açtı. "Gerisini hayal ederiz." Masadan kalktı. "Müzik odasına."

"Bizim berbat olacağımızı düşünüyorlar," dedi Owen.

"Bazen öyleydik."

"Bazen yapmadık." Owen omuz silkerek ayağa kalktı. "Ben varım. Şarabı almalısın," dedi Cleo'ya. "Biraz sarhoş olursan daha iyi konuşuruz."

Trey iki bira aldı. "Sarhoş olursak daha iyi çalışıyoruz."

Şarap, bira, üç köpek ve bir kedi ile müzik odasına indiler. Owen gitarı eline aldı, birkaç akor çaldı ve akort etmeye başladı.

Trey, belli bir isteksizlikle aynı şeyi yaptı.

"Başka enstrüman çalan var mı?" diye sordu Cleo. "Harika bir koleksiyon. Sadece sergilenmek yerine çalınmalı."

"Owen piyano çalabilir."

"Çalmak doğru kelime." Birkaç akor denedikten sonra Owen başını salladı. "Orada daha iyi doğaçlama yaparsın." Açılış riffini çalarken Trey'e baktı. "Elektrikli gitar kadar güçlü değil ama bu da iş görür. Sözleri hatırlıyor musun?"

"Evet, sözleri hatırlıyorum."

"Tamam o zaman." Ayağıyla ritmi tutarken açılış kısmını tekrar çaldı. Trey ritmi doldurdu ve sesini ekledi.

"Bir milyon mil uzakta, uzaktan gelen sinyalin."

Akustik olsun ya da olmasın, Foo Fighters'ın "Walk" şarkısını çaldılar ve Owen nakarat kısmında eşlik etti.

Seyirciler alkışladı.

"Hiç de sarhoş değilim," dedi Sonya, "ve sen de berbat değilsin. Bir tane daha çal!"

"Önde giderken bırakmanın bir hikmeti vardır."

Owen sadece sırtıttı ve başka bir riff çaldı. Aerosmith'in "Livin' on the Edge" şarkısını çalmaya başladıklarında, Cleo bir tef aldı. Sonya gülerek yedek dansçı olarak onlara katıldı.

Head Case'in en büyük hitlerini çaldıkları sırada, gürültü başladı.

Tavana orta parmağını gösterdi ve dans etmeye devam

etti. "Daha yüksek sesle çalın!"

Trey ayağını yere vurdu, ellerini çırpıttı.

"Aynen öyle!" Sonya yumruklarını havaya kaldırdı. "Aynen öyle. 'We Will Rock You!'"

Cleo ile birlikte, hem tehdit hem de vaat içeren meydan okuyan seslerle şarkıya eşlik etti.

"Ve bayanlar baylar, bu geceki performansımız da bu kadar." "Hala en azından bir kısmı var," dedi Owen Trey'e. "Onu"

"Bir tane daha." Cleo kadehini kaldırdı. "Bir tane daha için yeterli şarabımız kaldı."

"Boss ile bitirelim." Owen parmaklarını esnetti. "Bir tane daha içebilirim."

Springsteen'in "Fire" şarkısıyla bitirdiklerinde, Sonya hiçbir yerde, hiçbir zaman, yakışıklı bir erkek ve bir gitardan daha seksi bir şey olmadığına karar verdi.

"Akşamı böyle bitirmek gerekir." Cleo enstrümanları inceledi.

"Buradakilerden birini çalmayı öğrenmeliyim."

"Sesin çok güzel."

Owen'a gülümsedi. "Duşta şarkı söylememi dinlemelisin." Owen

de gülümsedi. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

O sadece güldü. "Yatmadan önce dört ayaklı dostlarımızı dışarı çıkarma zamanı."

Kapıya vardıklarında, kapıyı açtılar ve Sonya bir nefes aldı. "Vay canına, ne kadar temiz hava! Biliyor musun, sanırım biraz sarhoş oldum." "Bir kadın, cumartesi gecesi arkadaşlarıyla kendi evinde, ne zaman ve nerede biraz sarhoş olamaz ki?"

kendi evinde biraz sarhoş olamıyorsa, ne zaman ve nerede olabilir ki?"

Owen'ın koluna hafifçe yumruk attı. "En sevdiğim kuzenim ve en sevdiğim ikinci rockçı. En sevdiğim rockçıyla yatmaya gidiyorum."

"Bu muhtemelen en iyisi."

Saat üç olduğunda, rüya görmeden, ya da hatırladığı bir rüya görmeden, kıpırdamadan, mırıldanmadan uyudu.

Trey pencerenin önünde durup Hester Dobbs'un düşüşünü izlerken, o uyuyordu.

Pazar günü, Trey Owen ile birlikte Yoda'nın köpek kulübesini yapmak için dışarı çıktığı için, o ve Cleo ev işlerini hallettiler. Çamaşırları paylaştılar, sonra Nisan güneşinin keyfini çıkararak saksıları ve çömlekleri yıkadılar. Ve açık ev davetiyelerini hazırladılar.

"Corrine, yüz elli davetiyenin yeterli olacağını söyledi."

Sonya dişlerinin arasından nefes aldı. "Bu üç yüz kişi anlamına gelebilir. Kahretsin, Cleo. Bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

Clover patronuna döndü ve "Anladın mı?" dedi.

"Anladık mı?"

Sonya omuzlarını dikleştirdi. "Yapmazsak, yapacağız. Ama Bree yarın gelene kadar bekleyelim. Sonra harekete geçelim."

"İyi plan. Şimdi harekete geçelim ve Doyles'larda akşam yemeğine hazırlanalım."

Yukarıda, Sonya Molly'nin seçtiği sade ve klasik mavi şal elbise ve alçak topuklu botları giymeye karar verdi.

Cleo için ise yumuşak bahar pembesi bir elbise seçti.

"İyi seçimler." Sonya, Cleo döndüğünde ona başını salladı. "Ne çok süslü, ne de çok sıradan."

"Boston'dayken, Molly'ye yeni seçenekler sunabilmek için biraz alışveriş zamanı ayırmamız gerekiyor."

"Buna itirazım yok. Yolda çiçek almak için durursak hazırız diyebilirim." Eğilip Yoda'yı okşadı. "Uslu durun. Jack'in dışarı çıkıp ikinizle oynayacağını biliyorum."

Yolda giderken Sonya Cleo'ya baktı. "Benimle Boston'a gelme konusunda ciddi olduğumu biliyorum, ama Ryder sunumu için

Asistanın olarak Ryder sunumunda yer almaya gerçekten hazır mısınız?"

"Kesinlikle. Görsellerin hazırlanmasına yardımcı olabilirim ve videoyu ben çalıştırırsam, sen sunumuna odaklanabilirsin. Bu iyi bir fırsat."

"Biraz daha geliştirdim. Seninle tekrar gözden geçirmem gerek. Ve Trey'e, biz şehir dışındayken Yoda'ya bakıp bakmayacağını sormam lazım. Ya da, onun için daha kolaysa, malikanede kalmasını isteyebilirim."

"Trey kalmayacaksa, Owen'ın Pye'yi alıp almayacağını soracağım. Ama o da bütün gün işte olacak. Kızın ona çok düşkün olduğu belli. Owen'a demek istiyorum."

"Stüdyonda çok garip bir şekilde araya girdiğimden beri bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır. Her şey değerlendiriliyor."

"O gerçekten en sevdiğim kuzenim." "Bu çok düşük bir standart, Son."

Sonya gülmek zorunda kaldı. "O da aynı şeyi söyledi."

Çiçek almak için durdular, koyu mor laleler aldılar, sonra kasabanın hemen dışındaki yokuşlu yoldan geçtiler.

GPS varış noktasına ulaştıklarını duyurduğunda Sonya, "Gün ışığında görmemiştik," dedi. "Ne güzel bir ev. Ofisler kadar büyük ve geniş değil, ama aynı hissi veriyor."

"Gerçekten harika. Kim, özellikle üzerinde bir kule olan, evin etrafını saran bir verandayı sevmez ki?"

"Elbette." Kayrak grisi, asfalt kaplı yolu yavaşça geçerek Trey'in kamyonetinin yanına yanaştı.

"Trey burada ve bu da Anna'nın arabası. Yani çok erken gelmedik."

"Owen'ın kamyonetini görmüyorum, yani geç de kalmadık. O açelyalar çiçek açtığı anda muhteşem olmalılar."

"Çok uzun sürmez."

Kapalı verandaya yürüdüler ve zili çaldılar.

Anna'nın kocası Seth kapıyı açtı. "Sonya, seni görmek ne güzel. Sen de Cleo olmalısın. Seth," dedi ve elini uzattı. "İçeri gelin."

İçeride Viktorya tarzını korumuşlardı; oturma odasında kitap raflarıyla çevrili zarif bir şömine ve bal rengi parlak zeminler vardı.

"Aksiyon burada," dedi Seth, onları içeriye yönlendirirken.

"Aksiyon çok lezzetli kokuyor."

Cleo'ya gülümsedi. "Corrine'in glaze jambonunu tadana kadar bekle."

Sonya'nın Deuce'un birkaç saatini geçirdiğini tahmin ettiği erkeksi bir ofis ve Corrine'in zamanını geçirdiği, duvarları fotoğraflarla kaplı daha kadınsı bir ofis geçtiler.

Ailenin büyük bir ada etrafında toplandığı veya geniş bir bahçeye açılan cam duvarın yanındaki masada oturduğu büyük, ciddi bir mutfaktan sesler ve kokular geliyordu.

Erken çiçekler çoktan renklerini göstermeye başlamıştı.

Trey, bej pantolonunun üzerine giydiği gömleğini dışarıda bırakarak tabureden kaydı ve ona öpücük vermek için eğildi. Ailesinin etrafında olduğu bu rahat selamlaşma, Sonya'yı biraz mutlu etti.

Corrine, çift duvarlı fırının altından bir fırın tepsisi çıkardı ve onu bir kenara koyduktan sonra, ada mutfağın etrafından dolaşarak Sonya'yı, ardından Cleo'yu yanğından öptü.

"Ne kadar güzeller! Lale baharı simgeler. İkinize de teşekkür ederim." "Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Eviniz çok güzel."

"Burada mutluyuz." Sonya'nın elini okşadı. "İkiniz de Deuce ile tanıştınız. O ve Trey beyzbol hakkında tartışıyorlardı, bu yüzden gelişiniz bir nefes aldırdı." "Oh, sonra devam ederiz," diye söz verdi Deuce.

Ace — bugün üç parçalı takım elbise ve kravat giymemişti, ama açık yakalı gömleğiyle de aynı derecede yakışıklıydı — karısı ve torunuyla oturduğu masadan kalktı.

Sonya'ya göz kırptı, ona sıkıca sarıldı, sonra Cleo'ya döndü. "Cleopatra, sonunda." Elini tuttu ve gözleri parlayarak öpücü. "Gel, sevgilimle tanış, sonra bana hayat hikayeni anlatabilirsin."

"Sonunda noktalı virgül varsa, seve seve. Henüz bitirmedim." "Cesur ve güzel genç kadınları çok severim. Paula, Cleo ile tanış." "Bu onları bir süre meşgul eder. Sonya, sana bir içki getireyim."

"Dün geceki konserde çok şarap içtim. Ama su içmek isterim." "Trey konsere gittiğinden bahsetmemişti."

"O ve Owen müzik odasında çaldılar."

"Çaldılar demek biraz abartılı olabilir." Trey onu bir tabureye oturttu.

"Benim için değil. Sen buraya geldiğinden beri malikanede canlı müzik dinlemedik daha sık yapmalıyız."

Belli ki çan çalmak için eve gelmemişti, Owen içeri girdi. Çiçeklerle değil, canlı bir bitkiyle.

"Owen! Bu..."

"Eski moda weigela," diye bitirdi ve ev sahibesini öptü. "Bunun için bir yerin olduğunu duydum."

"Evet! Deuce, onu çukur kazarken izlediğimde sana küfredebilir."

"Zaten lanetliyorum," dedi Deuce, Owen bitkiyi doğrudan terasa taşıırken. "Peki, herkes burada olduğuna göre, jambonu keseyim."

Owen'ın yüzü aydınlandı. "Harika!"

Bu kadar kolaydı, büyük bir masada pazar günü akşam yemeği, sohbetler havada uçuşuyordu. Bebekler, beyzbol, bahçecilik, yemek pişirme, sanat, yerel dedikodular ve planlanan açık ev hakkında pek çok şey konuşuldu.

Sonya, Gold Room'da malikanede gizlenen şey hakkında hiç konuşulmadığını fark etti. Belki de Doyle ailesi ona bir tür mühlet vermeye karar vermişti.

Corrine bulaşıkları yıkamaya yardım etme tekliflerini geri çevirmedi, bu da Sonya'ya göre gerçek bir aile yemeği olduğunu gösteriyordu.

Bu, kaos getirdi, ama o da bundan keyif aldı, aynı zamanda bahçeleri gezmekten de keyif aldı, bu da ona kafasına sığmayacak kadar çok fikir verdi.

"Malikanenin bahçeleri çok iyi düzenlenmiş," dedi Corrine yürürken. "Ama Collin her yıl tek yıllık çiçeklerle doldurup saksılar ekledi."

"Biz de aynısını yapmayı umuyoruz. Ama her şeyin ne olduğunu nasıl biliyorsun? Neler birbirine uyar? Ve nereyi doldurmaliyiz?"

"Deneyim. Peki ya hata yaparsanız? Her zaman gelecek yıl vardır."

Oturma odasında bebek piyanosu olmasa da, bir spinet vardı. Paula'yı çalmaya ikna etmek ve Ace'i düet yapmaya ikna etmek çok az zaman aldı.

Seth, kolunu Anna'nın omuzlarına dolayarak oturdu ve kulağına bir şey fısıldadı, bu da Anna'yı gülümsetip elini onun karnına götürdü.

Deuce ve Corrine birlikte oturuyorlardı, Deuce'un eli Corrine'in dizinde, Corrine'in başı Deuce'un omzuna yaslanmıştı.

Sonya, o birlikteliğin her aşamasını istediğini fark etti.

Yeni başlayanlar, köklü olanlar, uzun sürenler. Nesiller, müzik ve beyzbol tartışmalarıyla dolu bir ev.

Bir gün, diye düşündü, tüm bunları başlatmak için bir şans istiyordu.

Yedi yüzüğü bulmak, laneti bozmak ve malikaneyi gölgeleyen şeyden kurtarmak için bir neden daha.

Paula elini omzuna koyan eli okşamak için kaldırdığında, Sonya bunu bir işaret olarak aldı.

"Bu harikaydı, gerçekten harikaydı. Bizi ağırladığınız için ne kadar teşekkür etsem azdır."

Cleo hemen devam etti. "Evde bizi bekleyen bir kedi ve köpek olmasaydı, bizden kurtulmak zor olurdu."

Trey onları uğurlamadan önce vedalaşmak biraz zaman aldı.

"Sonya bana anlatmıştı," diye başladı Cleo, "ama şimdi kendi gözlerimle gördüm. Harika bir aileniz var. Üç neslin nasıl birlikte çalışabildiğini merak ediyordum, ama sorunun cevabını buldum. Sevgi, saygı, uyum. Bunlara sahipsiniz."

"Şanslı doğdum. Sabah personel toplantısı var."

"Bana söylemiştin." Hâlâ hüzünlü olan Sonya ona sarıldı. "Biz iyiyiz ve evet, bir değişiklik olursa anlarsın."

Direksiyona geçmeden önce onu tekrar öptü.

Cleo, açık yolcu kapısının yanında bir dakika daha kaldı. "Biliyor musun, büyükannenizi gerçekten çok sevdim. Kolay zarafet, mizah, stil, hepsi bir arada. Onu sevip hayran olmasaydım, bir numaralı ilişki kuralımı çiğneyip büyükbabanızla çılgın bir ilişki yaşayabilirdim."

"Ve bu ikisini de pohpohlamak için çok akıllıca bir yol."

Cleo arabaya bindi, Sonya el sallarken iç geçirdi ve garajdan çıktı.

"Bu eğlenceliydi ve aydınlatıcıydı."

"Aydınlatıcı mı?"

"Onları hep birlikte görmek. Her biri kendi kişiliği var, ama hepsi bir bütünün parçası. Collin iyi bir adam olmalı. Deuce'un, iyi olmayan biriyle ömür boyu arkadaş, hatta kardeş gibi olacağını sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladı Sonya. "Düğün fotoğrafı... Doyle'lar, Collin ve Johanna'nın bankta oturduğu fotoğraf. Gördün, değil mi?"

"Gördüm. Bu bana Johanna'nın iyi bir kadın olduğunu gösteriyor. Corrine'in tarzı o evin her yerinde ve o fotoğraf, ikisini de sevmeseydi orada olmazdı."

"Onlar Doyle'ların başardığını başaramadılar. Ama biz başaracağız." Sonya ona baktı. "Başaracağız Cleo, doğru zaman geldiğinde."

Cleo, arabayla geçerken körfeze doğru baktı.

"Doğru zaman geldiğinde," dedi bir süre sonra, "ikimizin de daha azıyla yetineceğini sanmıyorum."

Sonra geri döndü. "Hava kararmadan önce biraz vaktimiz var. Hayvanları serbest bırakıp biraz yürüyüş yapalım. Corrine kafama bir sürü bahçe fikri doldurdu."

"Benim de. Önce neyimiz olduğunu anlamamız lazım."

"Oradan başlayalım. Owen, ayılar sevdiği için kuş yemliği koymamamızı söyledi."

"Oh." Bir an. "Oh! Bu çok rahatsız edici bir düşünce."

"Yani kuş yemliğı yok ve zaten çok fazla yoksa, Corrine'inkine rakip olacak bir bahçe yapabileceğimizi sanmıyorum, en azından ilk yılımızda."

"Ne yapıyorsun?"

Cleo telefonuyla uğraşmaya devam etti. "Owen'ın ona getirdiğı bitkiyi arıyorum. Nasıl yazıldığını bulabilirsem. Belki bizde de vardır. Tamam, buldum. Çok güzel. Bizde yoksa, ben de istiyorum."

"İşte orada," dedi Sonya, Manor Road'a dönerken, "başlamak için iyi bir yer."

Arabayı park etti ve eve doğru yürüdüler. Kedi ve köpek kapıda onları karşıladıktan sonra ikisi de dışarı fırladı.

"Sanırım onların idrar kontrolünü test ettik. Ne dersin, üstümüzü değiştirip pijamalarımızla yürüyüşe çıkalım mı?" diye önerdi Cleo.

"İşte, ben buna evde olmak derim."

Clover, Steve Perry'nin "Missing You" şarkısını söyledi. "Tamam," dedi Sonya gülerek, "işte bu evde olmak demek."

Giyislerini değiştirdikten sonra Yoda ve Pye'ye katıldılar. Yürürken Sonya, telefonundaki bir uygulamayı kullanarak çalıların fotoğraflarını çekti ve türlerini belirledi.

"O uygulamaya ihtiyacım var." Cleo telefonunu çıkardı. "O uygulamayı indiriyorum."

"Her şey yapraklı olduğunda çok daha iyi çalışır. Daha da iyisi çiçekli olduğunda. Çiçek açarlarsa tabii, çünkü bunu henüz bilmiyoruz. Ve şurada, şurada yerden bir şeyler çıkıyor. Onların yabani ot olduğunu sanmıyorum."

"Orada gül çalıları var. Gül çalılarını tanımak için uygulamaya gerek yok."

"Ya da ortancalar. Demek ki onlardan da var. Ve başka ne var biliyor musun

? Kütüphanede bahçecilik kitapları var." "O zaman başlayalım."

İçeri girdiklerinde hava soğumuş olduğu için, yanlarına almak üzere bir demlik çay demlediler. Şöminede ateş çoktan çıtırdamaya başlamıştı.

"Bu çok hoş. Teşekkürler, Molly... ya da Jerome," diye düşündü Cleo. "Her halükarda, çok hoş."

Kitapları çıkardılar ve Cleo, Sonya'nın eskiz defterlerinden birini aldı. Otururken Sonya kitaplardan birini açtı ve derin bir nefes aldı. "Çok fazla."

"Başa çıkabiliriz. Kafamda henüz tazeyken, elimizde olanları — ya da elimizde olduğunu düşündüklerimizi — çizim yapacağım."

Bir saatten fazla bir süre, ateşin başında huzur içinde bahçeleri düşünerek, çiçekleri hayal ederek geçirdiler.

Her biri yataklarına birer kitap götürdü.

Sonya bahçeleri düşünerek, çiçekleri hayal ederek uykuya daldı. Ve rüya gördü.

On Beşinci Bölüm

1964

Başardık! Charlie ve ben evlendik.

Bunu yapmayacaktık. Yani, Charlie'nin dediği gibi, gerçekçi olalım, evlilik de başka bir kurum yapısıdır. Sanki sevmek için ruhsat mı lazım?

Bu tam bir saçmalık.

Yani, dostum, benim ailem de ruhsat aldı, banliyöde ev aldı falan. Ve hatırladığım kadarıyla, zamanlarının çoğunu birbirlerine sataşarak, birbirlerini eleştirerek ya da birbirlerini görmezden gelerek geçirdiler.

Evimde pek sevgi yoktu.

Bunu yapmadıkları zamanlarda da bana sataşıyorlardı. Sanırım beni, bunu kabul edip hayatıma devam etmediğim için suçluyorlardı.

Ben de hayatıma devam ettim ve evden ayrıldım. Özgürlük, bebeğim! San Francisco'ya kadar otostop yaptım. Yol boyunca birçok havalı insanla tanıştım, tabii bazıları o kadar da havalı değildi. İhtiyacım olduğunda burada orada iş buldum, aç kalmak hiç de eğlenceli değil, inan bana.

Ama garsonluk yapmak, yemek yiyeceğin anlamına gelir.

Eğer açık olursan, ve ben çok açkıtm, sana bir süre kalacak bir yer verecek insanlar bulursun. Ve bu saçma dünyadan ve onu nasıl düzelteceğinden bahsedersin. Müzik dinlersin, biraz kafayı bulursun.

Bir süre bu çiftlikte, bir tür komünde kaldım. Gerçekten çok, çok havalıydı. Herkes herkese bakıyordu. Kendi yiyeceğimizi yetiştiriyorduk, havalı tavuklarımız, birkaç ineğimiz vardı. Çok iş vardı, evet, ama hoşuma gitti. Çok şey öğrendim de.

Birkaç kişi eski bir VW otobüsü tamir etti ve hepimiz onu boyadık. Kuşlar, kelebekler, gökkuşakları. Tamamen psikedelik!

Çiftlikte kalacaktım. Orası güzeldi ve kimse bizi rahatsız etmiyordu. Ama içimden bir ses o otobüse binip gitmemi söyledi, ben de öyle yaptım.

Otobüs Bumfuck'ta bir yerde bozulduğunda bile, hala başparmağım vardı. Neden devam etmem gerektiğini bilmiyordum, ama ettim. Sanki içimden bir ses bir yere gitmem gerektiğini söylüyordu.

O yer San Francisco çıktı. Orada bir şeyler oluyordu. Bir olay *vardı*!

Orada birçok arkadaş edindim, beni anlayan, erkekler tarafından baskı altında tutulmanın ne demek olduğunu gerçekten *anlayan* insanlar. Savaşa hayır diyen insanlar. Bu

bizim anımızdı ve dünyayı değiştirecektik. Barış ve uyum içinde yaşayacaktık, topraktan geinecektik ve lanet olası bolluğu paylaşacaktık.

Ve Charlie ile böyle tanıştım. O zaman, neden devam etmem gerektiğini *anladım*.

Sadece yakışıklı olduğu için değil, tabii ki o yeşil gözleri beni benden almıştı. Çok zekiydi ve benim gibi çok açık sözlüydü. Benim gibi müziği seviyordu. Ve benim gibi, sadece var olabileceğin, sadece yaşayabileceğin, sadece birbirine değer verebileceğin bir dünya istiyordu.

Bazen bütün gece o dünyayı nasıl kuracağımızı konuşurduk. Birbirimiz için, arkadaşlarımız için, herkes için.

Sonra hamile kaldım. Ama gerçekten mutluydum ve Charlie'ye söylediğimde o da çok mutlu oldu. Bir bebeğimiz olacaktı! Ve o bebeği sevgiyle dünyaya getirecek, ikimizin de hiç yaşamadığı bir sevgiyle bytecektik.

Charlie'nin daha önce hiç söylemediği şeyleri bana söylemesine neden olan, bütün gece konuştuğumuzda bile, bir bebek fikriydi. Dediği gibi, ailesinin çoğu şeyine karşı çıktığı için, tüm bunları hayatından çıkarmıştı.

Hey, benimki de yle!

Ailesinin çok zengin olduğu ortaya çıktı, gerçekten de çok zengin. Benim için önemi yoktu. Charlie bir sanatçıydı ve sokak sanatıyla uğraşıyordu, geçinmemiz için yeterli kadar para kazanıyordu. Ben de bir vejetaryen restoranda garsonluk yapıyordum.

İyi geçiniyorduk ve insanları mahveden tüm o maddi saçmalıklara ihtiyaımız yoktu.

Ama bana Maine'de, Atlantik'in hemen kıyısında büyük bir ev ve biraz arazi olduğunu anlattı. Ve evin artık ona ait olduğunu söyledi.

Orada hayatımızı kurabilir, sanat, müzik ve huzur için bir yerimiz olabilirdi. Tavuklarımız ve sebzelerimiz olabilirdi. Belki bir keçi bile alabilirdik!

Bebeğimiz orada doğabilir ve deniz kenarında byyebilirdi.

Oraya "Malikâne" diyorlardı. "Kayıp Gelin Maliknesi" nk uzun zaman önce bir kadın düğün gününde bıçaklanarak öldürülmüştü. Çok acımasız, dostum! Ve hayaletliydi, bu da çok çılgınca!

Biz de bir karavan aldık ve Charlie, ben ve birkaç arkadaşımız ülke çapında bir yolculuğa çıktık. Bana annesinden bahsetti; herkesin hayatını yönettiği gibi onun hayatını da yönetmeye çalışan tam bir cadalozdu. Onu sanatından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Avukat olmasını sağlamaya çalışmıştı.

Benim Charlie'm, bir avukat! Beni güldürüyor.

Yasal olarak, evlilik cüzdanı falan, her şeyi yapmamızı istedi. Bebek yüzünden (ona bebekler dedim, çünkü içimde iki tane hissedebiliyordum) ve yaşlı cadaloz annesinin bana veya çocuklarımızla bir şey yapmasını istemediği için.

Beni ne şaşırttı biliyor musun? O bunu söylediği anda, ben de istedim. Yasal zırvalar umurumda değildi, ama birbirimize, bebeklerimize bu sözleri vermek istedim.

Maryland'a gittik çünkü orada evlilik cüzdanını çok hızlı ve fazla uğraşmadan alabiliyordunuz. Bir elbise aldım, ikinci el bir dükkandan, yüksek bel ve eteği olan, hamile olduğum için uygun olan güzel bir beyaz elbise.

Kamp yaparken, bir kardeşi olan bir adamla tanıştık ve kardeşinin dağlarda bir evi vardı. Batıdaki dağlar gibi değildi. Buralar yemyeşil ve yumuşaktı.

Orada, bir tür çayırdaki evlendik. Ekim ayı yaklaşmış olmasına rağmen hava yaz kadar sıcaktı. Ben de kır çiçekleri topladım ve onlardan bir yüzük yaptım, takmak için ve tutmak için.

Tulum giyen yaşlı bir adam bizi evlendirdi — gezgin bir vaizdi — ve kendi sözlerimizi söylememize izin verdi. Ben Charlie'ye onu severek yaşayacağımı ve hayatımızı doğanın zenginlikleriyle dolduracağımızı söyledim, o da bana onu daha iyi bir insan yaptığımı ve hayatına renk kattığımı söyledi.

Hatta benim için bir yüzük bile almıştı ve o yüzük mükemmeldi. İki kalp, tıpkı bizim kalplerimiz gibi birbirine bağlıydı. O yüzüğü parmağıma taktığında, bunun benim için gerçekten ihtiyacım olan tek maddi şey olduğunu anladım.

Kalplerimizin sonsuza kadar birleştiğinin sembolü beni biraz ağlattı, ama mutlu gözyaşlarıydı.

Sonra evlendik! Hayat arkadaşları. Karı koca mı? Hayır! Bunlar toplumun koyduğu etiketler.

Müzik vardı ve güneş ışığı altında, ay ışığı altında çayırdaki dans ettik, dans ettik, dans ettik. Mükemmel bir gündü ve onu en mutlu günlerim listesine ekledim.

Evden ayrıldığım gün. Charlie ile tanıştığım gün. Hamile olduğumu öğrendiğim gün. Düğün günüm.

Çok eğlendim, arada pek eğlenceli olmayan şeyler de oldu, ama bunlar benim en mükemmel ve en mutlu günlerimdi.

O gece, Charlie ve ben hayat arkadaşları olarak seviştik ve iki kalp parmağında parladı.

Ertesi sabah Maine'e, malikaneye doğru yola çıktık.

Sonya, şafak sökmeden hemen sonra sessizlikte uyandı. Pencereilerin dışında, güneş deniz üzerinde güller gibi açmış, altın ışınları parıldıyordu.

Deniz, sessiz bir gök gürültüsü gibi çınılıyordu.

Bir an, sadece bir an, çiçeklerin kokusunu aldı. Komodininin üzerindeki çiçeklerin kokusu değil, güneşte ısınan bir dağ çayırının kokusu.

Orada uzanarak, rüyasında gördüğü görüntüleri yeniden gözden geçirdi. "Tamam, Clover," diye mırıldandı. "Unutmayacağım."

Kalkıp, Yoda esneyip yataktan çıkarken, aşağı indi. Kedinin Cleo'nun odasından çıkmasını izledi.

"Hepimiz için erken bir başlangıç."

Kütüphaneye uğradı, tabletini şarj cihazından çıkardı ve yanına aldı.

Aşağıda, köpeği ve onun yanından hızla geçen kediye dışarı çıkardı. Kahve yaptı, bir fincan alıp tezgaha oturdu ve hatırladığı her şeyi yazmaya başladı.

Bree'yi sabahın geç saatlerinde beklediği için Sonya giyindi — bugün ev/iş kıyafeti giymedi — ve Cleo ortaya çıkana kadar çalışmaya başladı.

Cleo ortaya çıktığında, Sonya ayağa kalkıp ona yazdırdığı hikayeyi uzattı. "Kahveni içerken bunu okur musun?"

Cleo başını sallayıp homurdandı ve aşağı kata indi.

On dakika içinde, Cleo, tamamen uyanmış olarak geri geldi. Elindeki kağıtları salladı.

"Yürüdün mü? Aynadan geçtin mi? Hiçbir şey duymadım. Duymadığım için çok üzgünüm..."

"Üzülme, bilmiyorum. Yatakta uyandım ve onu hissettim, Cleo, uyandığımda onu orada hissettim."

Annie Lennox'un sesi tabletten şarkı söylüyordu: "Sweet Dreams (Are Made of This)."

"Evet, çok tatlıydı, çok tatlı ve çok canlıydı. Hadi, bir dakika oturalım."

Kanepeye gitti ve Cleo'nun da gelmesini bekledi. Yoda ayaklarının dibine uzandı ve kedi koltuğun koluna atladı.

"Orada mıydın?"

"Sanki bana bir hikaye anlatıyormuş gibiydi – kendi hikayesini – ama ben olanları görebiliyor ve duyabiliyordum. Onun anlatışını duyabiliyordum. Sırt çantası ve spor çantasıyla evden ayrılışını izledim. Tanrım, Cleo, o daha bir çocuktuk. Otostop çekiyordu

—bu sevimli genç kız, yabancıların arabalarına ve kamyonlarına biniyordu.

"Ona ne olabileceğini düşündüğünde. Olmadı," diye kendine hatırlattı. "Ya da bana kötü kısımları göstermedi."

"Sana bir tür panzehir verdi, değil mi? Onun ölümünü izlemekten. Çünkü seni seviyor ve onun hakkında daha fazla şey bilmeni, sevgiden geldiğini bilmeni istiyor. Sadece anne babanın değil, onun ve Charlie'nin de."

"Onu farklı anlarda görebiliyordum. Bir odada oturmuş, insanlarla Vietnam, sivil haklar, baskıya karşı direnmek hakkında konuşuyordu. Müzik dinliyor, kafayı buluyordu."

Clover, Tom Petty'nin "You Don't Know How It Feels" şarkısını ona söyledi.

"Sanırım bilmiyorum ve yemin ederim, yargılamıyorum. Anne babam birbirlerini seviyorlardı. Hiç tartışmadıkları anlamına gelmez, ama ben sevgiden doğdum ve sevgi içinde büyüdüm. Sen de öyle, Cleo."

"Evet, ben de."

"Onu garsonluk yaparken, seyahat ederken ve bana gösterdiği çiftlikte gördüm. Yabani otları ayıklarken, havuç toplarken—sanırım. Psychedelic otobüste bıraktığı şey." "Hippi olayı, karşı kültür olayı daha sonra ortaya çıktı sanıyordum. 60'ların sonlarında gibi altmışların sonlarında ortaya çıktığını sanıyordum."

"Biraz araştırdım. Kökleri daha eskiye dayanıyor. O ve Charlie tam çiçeklenme dönemini kaçırdılar, ama tomurcuklanma dönemindeydiler, diyebiliriz. Onların tanıştığı anı gördüm. O, bir mahkeme salonu gibi değildi, bu yanlış, ama bir grup insana barışçıl protestolar hakkında konuşuyordu. Gandhi ve Martin Luther King'den, Washington'a nasıl gittiğinden, King'in konuşmasını, Joan Baez'i, Bob Dylan'ı dinlediğinden bahsetti. Barış, adalet ve eşitlik mesajını yaymak için sanat ve müziği kullanmaktan bahsetti."

"O çekici biriydi, Cleo. Genç, tutkulu ve çekici. Onu daha önce gördüğümde, ikizler doğduğunda, çok korkmuştu, Clover'a tutunmaya, ona yardım etmeye, güçlü olmaya çalışıyordu. Ama çok korkmuştu."

"O sana onun başka bir yönünü de gösterdi."

"Evet. Onun için, kurdukları aile için, inşa etmek istedikleri dünya için buraya geri döndü. Ve evlenmek istedi, sadece onu sevdiği için değil, ki seviyordu, ama onu annesinden yasal olarak korumak için. Bunu anlayacak kadar akıllıydı.

"Onları düğün günlerinde gördüm, iki genç, mutlu insan birbirlerine sözler veriyor, kırsal bir çayırda dans ediyorlardı. Çok güzeldi."

"O sana bir hediye verdi ve bu sayede bana da bir hediye verdi." Cleo duygulanarak gözyaşını sildi. "Bunu paylaşacaksın."

"Trey ile, evet. Ve Owen ile."

"Ve annenle. Bunu ona göndermelisin, Sonya. Yazdıklarını annene gönder. Bence bu onun için de bir hediye."

"Bunu düşünmemiştim, ama haklısın. Yüzde yüz haklısın. Göndereceğim."

"Güzel." Cleo uzun bir nefes aldı. "Bu benim tüm duygularımı etkiledi. Her birini. Bree gelmeden önce kendimi ve her şeyi toparlamam lazım. Tabii bunu ertelemek istemiyorsan."

"Kesinlikle hayır. Bu evi açacaklardı, Cleo. Aynı şekilde yapmıyoruz, tavuklar ve keçilerle uğraşmayacağım, ama evi insanlara, sanata ve müziğe açıyoruz. Topluluğa."

"Tavuk ve keçiler olmayacağına sevindim." Sonya'ya hafifçe vurdu, ayağa kalktı. "Yine de o otları ekeceğiz, belki biraz domates ve biber de, ama çiftçi kızlara en yakın olabileceğimiz şey bu olacak."

"Yeterince yakın. Bunu anneme göndereceğim, ama iş günü bitene kadar bekleyeceğim. O zaman isterse konuşabiliriz."

"Belki FaceTime'dan ben de katılabilirim."

"Tamam. Bree gelene kadar çalışacağım."

Yoda havlayarak merdivenlerden aşağı inmeden bir saat önce geldi. Cumartesi günkü öfke krizinden bu yana ilk kez, Dobbs kapıları çarptı.

"O misafirin gelmesinden hoşlanmadın mı?" Sonya işini kaydetti ve bilgisayarını kapattı. "Siktir git."

Kapı zili çalınca aşağı inmeye başladı.

Kızıl saçları ateş gibi parlayan, süveterinin yukarı sıyrılmış kollarının altından dövmeleeri görünen Bree, kapıdan birkaç adım geride durmuş, gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

"Vay canına. Büyük, devasa bir vay canına."

"Buraya ilk kez gelmiş olamazsın."

"Evet, olabilir. Oh, Trey ve benim eskiden bir ilişkimiz olduğu için mi demek istiyorsun?" İçeri girdi, biraz daha şaşkınlıkla baktı. "Daha da büyük bir şaşkınlık. Eskiden

gelir, takılır, video oyunları falan oynardı. O zamanlar oyun oynamayı sevmezdim ve yazları, hafta sonları falan çalışırdım. Seks yapmaya zaman bulmamıza şaşıyorum."

Durdu, yüzünü buruşturdu. "Bu tuhaf, değil mi?" "Yapmasaydın daha tuhaf olurdu."

"Haklısın. Demek bu Yoda ve kedi. Çömeldi, her ikisini de birer eliyle okşadı. "Lucy'ye onların mutlu, sağlıklı ve muhteşem bir hayat sürdüklerini söyleyeceğim.

"Senin görkemli girişlerin için yapılmış bir merdiven hakkında konuşalım. Hey, Cleo. Bir tur istiyorum. En azından insanların neye bakmasına izin vereceğini görmek istiyorum."

"Sanırım alt katı kapalı tutacağız. En azından içimizden biri onlarla birlikte olmadıkça. Bir spor salonu ve sinema salonu var, ama aynı zamanda çok sayıda depo alanı da var."

"Ve tavan arası," diye ekledi Cleo. "Balo salonu." Bree yine gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Lanet olası bir balo salonu mu?"

"Orada da bir sürü şey depolanmış," diye açıkladı Sonya. "Hepsini düzenlemek yıllar alabilir. Ama evin başka yerlerinde de bolca yer var."

"Bana mı söylüyorsun?" Portreye baktı. "O, değil mi? Öldürülen gelin."

"Astrid, evet."

"Tamam, bana etrafı göster."

Ana kattan başladılar, bu da daha fazla şaşkınlığa neden oldu. Sonya, Trey'in rehberliğinde yaptığı ilk turu düşündü ve tam olarak anladı.

"Burası bambaşka bir yer. Hayalimdeki ev daha çok temiz çizgiler, modern ve açık bir konseptte, ama burası bambaşka bir şey."

Mutfağa vardıklarında, ellerini kargo pantolonunun beline koydu. "Bu mutfak için o hayallerimi bir saniye bile düşünmeden bırakırım. Burada bir şef mutfağı var. Benim tarzımdan daha çok çiftlik evi tarzında, ama mutfağı derin ve acı bir kıskançlıkla izliyorum."

Etrafta dolaştı.

"Yemek odası biraz ürkütücü, ama büyük. Evet, evet, bu iş görür. "Burayı daha fazla gezmeden önce dışarı çıkmak istiyorum."

Dışarı çıktı. "Tanrım, gelecekte çok fazla çim biçmen gerekecek. Bir sürü insanı ağırlayacak kadar yerin var. Yağmur yağmazsa tabii."

"Yağmur deme!"

Bree, Sonya'ya gülümsedi. "İçeride de çok yer var, ama yağmur yağmayacağını varsayalım. Çadır kurabilirsin, ama biliyorsun, zaten çok ilginç bir manzara. Ve bu bitkilerin bazıları Haziran ayında çiçek açacak."

"Bahçecilikten anlar mısın?"

Cleo'ya başını salladı. "Pek bir şey bilmiyorum, ama buradaki mevsimleri biliyorum. O çirkin sandalyeleri terasta bırakacak mısın?"

"Zımparalanıp boyandıklarında çirkin olmayacaklar."

"Sözüne güveniyorum. Yine de, burası grup için iyi bir yer. Manny ve diğerleri Spook Manor'da çalmak için çok heyecanlılar. Alınma."

"Kesinlikle alınmadım." Sonya dışarıyı işaret etti. "Sandalyeleri ve bankı bahçeye koyabiliriz. Masa ve sandalyeleri de yerleştirmek için bir başlangıç yaptık. Bar istasyonları kiralamamız gerekecek."

"Uh-huh. Geri kalanını göster bana."

Yukarı çıktılar ve Bree'nin çenesi kütüphanenin zeminine düştü. Geniş koridorda ilerlerken çenesini yerden aldı.

"Şimdi yatak odasını kıskanıyorum," dedi Sonya'nın odasına vardıklarında. "Bunların hiçbirisi benim tarzım değil, ama yine de kıskanıyorum."

Geri döndü. "Tamam, ana katta birkaç tane çok güzel tuvalet, burada da birkaç misafir tuvaleti ve oturma odası var. Kendi yatak odalarınızı kapatın, tabii birini gezdirmeyecekseniz. Ve burada yemek masası olmasın. Belki kütüphaneye bir bar koyabiliriz. Yukarıda ne var?"

"Üçüncü kat," dedi Cleo. "O odaların çoğu zaten kapalı. Stüdyom orada."

"Kapatın, evet, ama görmek istiyorum. Duyduğum o denizkızını görmek istiyorum."

Onlar yola çıkarken, sert bir rüzgârla savrulmuş gibi bir kapı çarptı. "Başka birinin burada olduğunu fark etmemiştim. Misafiriniz mi var?" "Tam olarak değil," diye mırıldandı Sonya.

"Spook Malikanesi."

Bree bu sefer şaşkınlık göstermedi. Bunun yerine gözleri sağa, sonra sola kaydı. "Ciddi olamazsın."

"Bu katı kapatmamızın nedenlerinden biri, insanların içeri girmesini veya girmeye çalışmasını engellemek," diye ekledi Cleo, "çok istenmeyen bir varlığın bulunduğu odaya."

Daha fazla kapı çarptı.

"Evet," diye bağırdı Cleo, "Senden bahsediyorum, Dobbs."

"Hester Dobbs," diye açıkladı Sonya. "Astrid Poole'u düğün gününde öldüren kadın. Söylentiler doğru, Bree. Ev hayaletli ve

hayaletlerle dolu. Tek pislik olan o!" Sonya son kelimeyi bağırarak söyledi.

"Dalga geçmiyorsun herhalde." Bree kollarındaki ürpertiye gidermek için ovuşturdu. "Ve sen burada mı çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey ve hiç kimse beni stüdyomdan çıkaramaz." Cleo, stüdyoya vardıklarında eliyle işaret etti. "Nedenini anladın mı?"

"Kutsal boklarım bitiyor. Bu... Bu gerçekten harika. Koridorda olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, ama bu harika. Sen mutlaka..."

Döndü ve tabloyu gördü.

"Onu asmışsın," dedi Sonya.

"Beni terk edene kadar ondan zevk alabilmek için onu duvarda kurumaya bıraktım. Dokunma," diye uyardı Cleo.

Ellerini ceplerine sokan Bree, çerçevesiz tabloyu hayranlıkla seyretti. "O gerçekten, şey, muhteşem. Owen'ın onun için sana bir tekne yapmaya istekli olmasını anlıyorum. Ya da onlar için, cam kürede ondan daha fazlası olduğu için."

R.E.M.'in "Redhead Walking" şarkısı Sonya'nın telefonundan çalmaya başladı. "Zil sesi mi?" diye sordu Bree.

"Biyolojik büyükannem. Müziği sever."

"Tamam." Bree kelimeyi uzatarak söyledi. "Hadi aşağı inip tüm bunları konuşalım."

Bree'nin seçtiği kola ile üçü de rahat yemek masasına oturdular. Sonra nefes aldı ve doğrudan konuya girdi.

"Kaç davet var?"

"Corrine, Trey'in annesi, yaklaşık yüz elli dedi."

Bree, Sonya'ya kaşlarını kaldırdı. "Sizler boş boş oturmuyorsunuz. Yani potansiyel olarak üç yüz kişi. Çok fazla kayıp olacağını sanmıyorum. İçkilerle başlayalım. Bira, şarap ve alkolsüz veya alkollü içecekler mi?"

"Tam bar olmasını düşündük," diye başladı Cleo.

"Şöyle yapın. Arkada tam bar hazırlayın, bir tane de büyük salonda. Sonra iki tane daha, şarap, bira, alkolsüz içecekler, dışarıda ve bir tane de oturma odasında, arkadaki kule odasında. İçki dükkanındaki Jacie ile konuşup iyi bir indirim yapmasını isteyin."

"Jacie." Sonya bunu not aldı.

"Ya da şarap barlarından birini kaldırıp, birkaç garson geçsin. Özel bir içki ekleyin."

"Özel içki." Sonya, Cleo ile bakışlaştı.

"The Manor Kokteyli gibi ya da..." Evde gök gürültüsü gibi bir ses yankılandığında, Bree dikkatle yukarı baktı. "Lanet makinedeki hayalet."

"Spirit of The Manor."

Cleo ellerini çırttı. "Bu konuda çok iyisin, Son. Belki Bellini'ye bir değişiklik yapabilirsin."

"Cage'in baş barmeni Sylvia ile konuş. Onu partide çalıştırmayı başarabilirsen, en iyisini elde etmiş olursun. Yemek istasyonları."

Onlar not almaya yetişemedi, neredeyse çok hızlı bir şekilde anlatmaya başladı. "Bütçe hakkında hiç konuşmadın."

"Daha önce böyle bir şey yapamazdık," dedi Sonya. "Collin, malikâne, her şey değişti. Biz..." Şimdi meydan okurcasına başını kaldırdı. "Ciddi bir parti istiyoruz. Malikâneyi açmak, insanlarla doldurmak, onu ve bizi tekrar topluluğun gerçek bir parçası yapmak için bir yol."

"Bu işe yarayacaktır. Yemek ve içecekleri tüm yerel işletmelerden sipariş etmek akıllıca ve topluluk ruhuna uygun bir hareket. Her şeyi bir catering şirketine yaptırmaktan daha karmaşık, ama akıllıca."

"Her yemeğin, yemeğin adının ve onu yapan mekanın adının yazılı olduğu tabelalar hazırlayacağım."

"Gerçekten akıllıca. O zaman sana bu mekanlardan ne isteyeceğini, en azından aklıma gelenleri ve ne kadarını söyleyeyim. Tüketimi yanlış hesapladıysam, sen düzeltebilirsin. Sonra garson, barmen, kiralaman gereken tabak ve bardak sayısını ve tüm bunları toplayalım."

"Bunu yapmadan önce, ortak sunucumla görüşmek istiyorum. Bize bir saniye izin verin. Cleo."

"Uzaklaşma," diye seslendi Bree ve tekrar tavana baktı.

İki dakikadan az bir süre sonra geri geldiklerinde, Sonya oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Planlamanın ilk aşamalarında, tüm ikramları bir catering şirketine yaptırmayı düşündük, ancak bu plan için reddettik. Yani, tek bir catering şirketi olmayacak. Ancak bu aşamada, sizden gelen tüm detaylar ve önerilerle, bir etkinlik koordinatörüne gerçekten ihtiyacımız olduğunu fark ettik."

"İlgilendiğiniz var mı?" diye sordu Cleo. "Ücretinizi tahmin edebilir misiniz?" Bree arkasına yaslanarak dudaklarını büzdü. "İlgilendiğim olabilir."

"Menüyü sen hazırlayacaksın. Cleo ve ben onaylayacağız. Personeli sen seçeceksin. Kimlerin en iyi olduğunu ikimizden çok daha iyi biliyorsun ve bize saatler, hatta günler kazandıracaksın. Hazırlıkları denetlemeye yardım edeceksin."

Etkinlikte çalışmanı istemeyeceğiz, ama bizim gibi - Doyle'lar gönüllü oldu, annelerimiz de burada olacak - sadece işleri gözetmene yardım et."

"İlgilendiğimi söyleyebilirim," diye tekrarladı Bree. "Sizi seviyorum, ikinizi de, ve burada yaptığınız işi seviyorum. Bu yüzden size arkadaş ve aile indirimi yaparım."

O, yüksek ama aşırı olmayan bir ücret belirledi ve herkes onayladı. "Adil," dedi Sonya.

"Ama *koordinatörden* ziyade *Etkinlik Tanrıçası* olmayı tercih ederim."

"Etkinlik Tanrıçası olarak," dedi Sonya, "sence ne servis etmeliyiz?"

Bree konuşmasını bitirip ayrıldığında, Sonya'nın kafası detaylarla doluydu.

"Etkinlik Tanrıçası'nı daha önce düşünmeliydik. Bence bunu başarabilirdik, başarırdık. Ama onun yapacağı gibi değil. Ve biraz çıldırmadan olmaz."

"Yine de biraz çıldıracağız, ama haklısın. O konuştuğça, ne yaptığını bilen birinin sorumluluğu üstlenmesiyle her şeyin ne kadar daha sorunsuz gideceğini daha iyi anladım. Onaylıyoruz, dekorasyonu hallediyoruz, davetiyeleri ve cevapları hallediyoruz. Daha fazlası da var, ama beynim tıkanmış durumda."

"Ben de seninle aynı durumdayım." Sanki tıkanıklığı gidermek istercesine Cleo saçlarını geriye attı. "Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapıp, ne yapacağımı bildiğim işe geri döneceğim. İki tane yapmamı ister misin?"

"Yap şunu. Pye ve Yoda'yı bir süre dışarı çıkarayım."

Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçini ve dolu su şişesini alan Sonya masasına geri döndü. Davetiyenin grafiğini ve siparişini yazıcısına gönderdikten sonra ilk dosyasını açtı.

Biraz çaba gerektirdi, ama etkinlikle ilgili her şeyi kafasından çıkardı.

Günün sonunda, bir kez daha tetiği çekip Ryder sunumu için hazırladığı afişler için başka bir sipariş gönderdi.

"Bitti," dedi kendine kararlı bir şekilde. "Geriye bakma, ileriye bak."

Bilgisayarını kapatmaya başladığında Trey bir mesaj gönderdi.

Günün sonunda işlerim çok yoğunlaştı. Bununla ilgilenmem gerekiyor ve biraz zaman alabilir. Yarın akşam yemeği için sana gelebilir miyim?

İşler için üzgünüm. Benimkini kapatıyorum. Yarın akşam yemeğinde bir hikaye anlatacağım. Güzel bir hikaye, merak etme. Bilgin olsun, Bree ile çok verimli bir toplantı yaptık, etkinlik tanrıçası rolünü kabul etti. Gereğinden fazla çalışma. Seni özleyeceğim.

Bugünden sonra iyi bir hikaye işime yarayabilir. Bree seni hayal kırıklığına uğratmaz, Tanrıça unvanını kaybetme riskini göze alamaz. Ben de seni özleyeceğim.

Clover, Searchers'ın eski bir şarkısı olan "(I'll Be) Missing You"yu seçti. Tablet çalarken, Sonya onu alıp aşağı kata indi. Cleo ocaktan döndü.

"Beynimin yemek pişirme kısmı kalabalıklaştığı ve seni burada yendiğim için, votka soslu makarnamı yiyeceğiz."

"Votka soslu makarnanı çok seviyorum." "Ne kadar yapacağım?"

"Trey işte gecikti, yani sadece sen ve ben varız. Bak, henüz başlamadıysan, annemle FaceTime'da görüşelim, sonra akşam yemeği için büyük bir salata yapalım."

"Büyük bir salata ve kızlar gecesi. Bütün etkinliği bir süre sessiz tutmam lazım."

"Davetiyeleri sipariş ettim. Sunumum için gerekli malzemeleri de. Bu konuda biraz tedirginim."

"Unut gitsin. Oturalım ve Winter ile biraz vakit geçirelim."

Onlar bunu yaparken, Trey müşterisinin evinin önünde duruyordu. Ya da eskiden onun evi olan yerde. Kırık ön kapının üzerine polis şeridi gerilmişti. Ön pencerelerin ikisi de tahta ile kapatılmıştı.

Küfür etti, sonra dosyası için fotoğraflar çekti. Owen arabayla geldiğinde döndü ve kamyonetinden indi.

"Duydum. Burada olacağını tahmin etmiştim." Owen, Trey ile birlikte evi inceledi. "Nasıl kefaletle serbest bırakıldı?"

"Ailesi evlerini ipotek ettirmiş, öyle söyleniyor. Milt Treeter de duruşmaya kadar onu evinde kalmasına izin vermiş."

"Treeter her zaman bir aptal olmuştur."

"Ona kısıtlamalar getirdiler. Marlo ile temas kurmak, içki içmek, ilçe dışına seyahat etmek yasak, zorunlu bağımlılık tedavisi, öfke yönetimi."

Owen çenesiyle polis şeridini işaret etti. "Bu çok işe yaradı."

"İki saat geçmeden sarhoş oldu, Treeter'ın yüzüne yumruk attı, onu yere serdi ve bayılttı - burnu kırıldı, beyin sarsıntısı geçirdi - Treeter'ın arabasını çaldı, buraya geldi ve içeri girdi."

Trey ellerini yüzüne sürdü. "Kapatmadan önce içeriye bir göz attım. Elinden geleni mahvetti, mobilyaları parçaladı, camlar kırıldı

her yeri dağıttı. Tanrım, Marlo ve çocuklar kaçıp New Hampshire'a dönmemiş olsalardı, geçen seferkinden daha kötü olurdu."

"Bunun için sana teşekkür edebilirler. Siktir et, Trey, bu bir gerçek. Çocukları ondan uzaklaştırması için bunu sen sağladın."

"Sadece kesinlikle gerekli olan şeyleri yanına aldı. Ona saldırdığı zamanki acısı hala taze. Fazla bir şey istemedi, birkaç gün önce bana bir liste gönderdi ve geri kalan eşyalarının satılması, satılamazsa bağışlanması için düzenlemeler yapıyoruz."

"Marlo biliyor mu?"

"Hayır." Bunu düşünerek Trey, boynunun arkasındaki gerginliği gidermek için ovuşturdu. "Ona haber vermek, benim üstleneceğim mutlu bir görev. Sonra, geri dönmeme izin verildiğinde, oradaki enkazla ilgileneceğiz."

"O konuda yardım ederim. Yardım ederim," diye ısrar etti Owen. "Bütün bunları onun avukatı olarak yapmıyorsun. Senin peşine düşebilirdi, ama yapmadı."

"Ben onun elli kilo ağırlığında bir kadın ya da bir çocuk değilim. Ya da lanet olası boş bir ev."

"İşte bu yüzden yapmadı. Git yapman gerekeni yap." Owen elini omzuna koydu. "Ben dışarıdan yemek alırım. Onu ve çocukları oradan çıkardın, Trey. Bu mu? Bunlar sadece eşya."

"Evet, ama onlar onun eşyalarıydı. Çok fazla şeyi yoktu, ama hepsi onundu."

On Altıncı Bölüm

Trey, ertesi günün çoğunu Wes Mooney'nin sarhoşken yaptığı tahribatın sonuçlarıyla uğraşarak geçirdi.

Ev sahibiyle konuştu, polis şefi ile görüştü. Marlo ve ailesini sakinleştirmek ve onlara tavsiyelerde bulunmak için elinden geleni yaptı.

Ve işleri hallettikten sonra, kurtarabileceği ne varsa kurtarmak için eve geri döndü.

On dakikadan az bir sürede, yıkımın içinden geçtikten sonra, kurtarılamayacak eşyalarla kamyonetinin kasasını kolayca doldurabileceğini fark etti.

Çocukların odasına ve Wes'in tekmelediği, ezdiği, duvarlara fırlattığı oyuncaklara bakmak, midesine yeni ve acımasız bir yumruk daha atılmış gibi hissettirdi.

Owen'ın dediği gibi, bunlar sadece eşyalardı, ama burada, özellikle ranzaları ve parlak mavi duvarlarıyla neşeli bir oda olan bu odada, masum eşyalar, çocukluğun küçük hazineleriydi.

Ayak altında ezilmiş canavar kamyonlar, parçalara ayrılmış bir Örümcek Adam oyun seti. Ve en kötüsü neydi?

Wes, oğullarının yatak odasının duvarına yazmak için onların boya kalemlerini kullanmıştı.

Annen bir fahişe!

Çocuklar büyükbabalarının evindeki boş odaya saklanmamış olsalardı ne olabileceğini düşünmeden edemediği için, onların odasını en sona bıraktı.

Kırık mobilyaları dışarı çıkardı, kırık tabakları, cam eşyaları ve lambaları torbalara koydu.

Sistematik bir şekilde, oturma odasından ve mutfaktan başlayarak ana yatak odasına doğru ilerledi.

Marlo'nun annesi ve kız kardeşi onun bazı giysilerini ve temel ihtiyaçlarını, çocukların giysilerini ve bazı oyuncaklarını paketlemişlerdi, ama sonra bırakmış oldukları şeyler şimdi enkazın bir parçası olmuştu.

"Yatağa işemişler, lanet olsun."

Öfke yükselirken, Trey onu bastırdı ve yatağı soydu.

Ayak sesleri duyduğunda döndü ve annesi kapı eşiğine adım attığında yumruklarını açtı.

"Anne. Burada olmamalısın."

"Peki bunu tek başına mı yapmalıyım?" En eski kot pantolonu ve sweatshirt'üyle fiziksel işler için giyinmiş olan Corrine, odanın etrafına bakındı. "Çok üzücü, değil mi?"

alkolizm gibi bir hastalığın hayatları mahvedebilmesi çok üzücü, değil mi?"

"Şu anda ona pek aldıriş etmek istemiyorum. Marlo, onun tekrar dışarı çıkıp ona ve çocuklara zarar vereceğinden korkuyor. Maddi ve manevi olarak buraya geri dönmeye gücü yetmiyor, ayrıca fiziksel olarak da hala iyileşme sürecinde. Onun burada yaptıklarının üstesinden gelemiyor."

"Öyleyse öyle."

"O sadece bir müşteri değil anne, o bir arkadaş."

Ses tonundaki sertliğe rağmen, belki de bu yüzden, Corrine ona son derece sabırlı bir bakış attı.

"Biliyorum Trey, tıpkı seni tanıdığım gibi. Bütün bunları ücretsiz yaptığını babandan duymama gerek yoktu."

"İki çocuğu var ve doğru olanı yapıyor, hepsine danışmanlık alıyor."

"O doğru olanı yapıyor, sen de öyle." Bir kez daha etrafına baktı. "Ve burada iyi bir başlangıç yaptın. Daha önce bu eve gelmemiştim. Çamaşır makinesi ve kurutucu var mı?"

"Evet, arkada... Onlara dokunma!" O kirli yatak örtülerine doğru yürürken, adam sertçe bağırdı. "O..."

"Trey, benim burnum var ve birinin üzerine işediğı çarşafı yıkadığım ilk sefer değil. Bunları yıkayacağım, sonra da onun kıyafetlerini kontrol edeceğim. Neyin mahvolmuş, neyin mahvolmamış olduğunu senden daha iyi görebilirim."

Yatak örtülerini kaldırdı. "Burası Tom ve Loreen Arbot'a ait, değil mi?"

Onu durdurmanın imkânı yoktu, diye kabul etti Trey. Ve onun pratikliği, Trey'in öfkesini yatıştırdı.

Kızmak hiçbir şeyi çözmezdi. Harekete geçmek çözerdi.

"Evet, ikisiyle de konuştum. Sigorta evdeki hasarı karşılayacak. Üzgünler, ama Marlo'ya değil. Onun için endişeleniyorlar ve bana olanlar için üzgün olduklarını iletmemi istediler."

"Onlar iyi insanlar. İyi insanlar kötü insanlardan daha fazladır, ama çoğu zaman kötü insanlar daha çok ses çıkarır."

Owen yardım etmek için geldiğinde hâlâ konuşuyorlardı. Kısa süre sonra Marlo'nun komşuları Bailey ailesi de aynı şeyi yaptı. Bir ara Corrine, Marcia Bailey ile baş başa konuştu.

"Planımız şöyle," dedi Corrine. "Marlo ile konuştum..." "Sen... Anne."

"Hukuki bir konu hakkında değil. Bu konuda hiç de acemi değilim, Trey. Doyle Hukuk Bürosu - Sadie ayarlıyor - Marlo'nun ihtiyaı olan ve istediği eşyaları ona gönderecek."

Bir süre durakladı ve hafifçe i geçirdi. "Temelde kıyafetleri ve çocukları için bazı eşyalardan başka bir şey yok."

"Temiz bir sayfa." Owen, bir süpürgeyle yemek odasının küçük köşesindeki zemini temizledi. "Mantıklı."

"Evet," diye onayladı Corrine. "Ve bunu göz önünde bulundurarak, kurtardığımız ve artık istemediği her şeyi bahçede satmak için ondan izin aldık."

Bunu düşününce Trey ellerini gözlerine bastırdı. "Bahçe satışı mı?" "Aynen yle, ve sen de orada karmaşıklık aramayı bırakabilirsin, çünkü Marcia, Lorna ve ben, birkaç bayanla birlikte hallededeğiz. Sizlere ise kas gücü olarak, kurtarılamayacak eşyaları atmak ve kurtarılabilecek eşyaları cumartesi sabahı dışarı taşımak kalacak. Sabahın erken saatlerinde. Geriye kalan her şey bağışlanacak."

Avuçlarını birbirine vurdu. "O zaman anlaştık." "Hala yapmam gereken..."

Corrine oğlunu işaret etti. "Bu gece bunun için endişelenmeyi bırak. Yapılması gerekenler yapılacak. şimdi eve gidip temizlenip üstümü değiştireceğim çünkü babanın beni yemeğe çıkaracağına karar verdim."

Trey'e gidip ona sıkıca sarıldı. "Bu gece uzaklaş. Kız arkadaşını görmeye git."

Owen, Trey evi güvenli hale getirirken bekledi.

"Annen doğuştan bir organizatör. Ve haklı. Malikaneye gitmelisin."

"Bu ruh halinden, bu sinirli ruh halinden kurtulamıyorum."

"O zaman bir bira, sıcak bir yemek ve seks bu ruh halini düzeltir. İlk ikisi için gelirdim ama Yoda'nın köpek kulübesini bitirmek istiyorum."

"Ben yardım ederim."

"Sana ihtiyaım yok. Sonya sana anlatacak bir hikayesi olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet, doğru." Her açıdan sinirlenen Trey, elini saçlarının arasından geçirdi. "Onu unutmuşum."

"Zaten aklında başka şeyler de vardı. Yarın kendimi davet ettiğimi söyle onlara."

"Tamam."

İçinde hala kaynayan öfkeyi yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Ama kirli çarşafı, kırık oyuncakları, Wes'in yumrukladığı duvardaki delikleri görmeye devam ediyordu.

Sonya ile geçireceği bir akşamın tam da ihtiyacı olan şey olduğunu ve en verimsiz şeyin – ki o da daha çok eğilimli olduğu şeydi – evde oturup, tüm bunları önlemek için ne yapabileceğini, yapabileceğini, yapması gerektiğini düşünerek kafa yormak olacağını söyledi kendine.

Böylece köpeğini aldı ve ikisini de malikaneye götürdü.

Tepeye çıktığında, ıslak kar taneleri karışık hafif bir yağmur yağıyordu. Maine'deki nisan ayını hatırlatıyordu.

Kendini ve sevinen Mookie'yi eve soktuğunda, son iki günün en kötüsünü atlattığını kendine söyledi.

Yoda ve Mookie uzun süredir ayrı kalmış kardeşler gibi selamlaşırken ve kedi biraz sevgi görmek için içeri süzülürken, Trey mutfağa geri döndü.

Tanrım, ne kadar da güzel görünüyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, yeşil gözleri ona gülümsüyordu.

Onu kendine çekti, tuttu.

Ve omzunun üzerinden Cleo'ya attığı endişeli bakışı görmedi.

"Malikanede balık ve patates kızartması gecesi." Sonya'nın bakışına cevap verse de, Cleo sesini neşeli tuttu. "Sana bir bira getireyim."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

Sonya'yı bıraktı, elini kızın saçlarına kaydırды. "Unutmadan, Owen yarın bize geleceğini söyledi."

"Oh, bu gece sıcak bir randevun mu var?"

Cleo'ya gözlerine ulaşmayan bir gülümseme attı, sonra onun uzattığı birayı aldı. "Evet, belli bir Jedi Ustası için bir köpek kulübesi ile. Peki, ben evcil hayvanları besleyeyim, sen de bana o hikayeyi anlatmaya ne dersin? İyi bir hikaye olduğunu söylemiştin."

Sonya onu durdurmak için elini tuttu. "Önce otur ve bana neyin var anlat."

"Bir şey yok. Sadece işten bazı şeyler."

"Hayır, öyle değil. Çok kızgınsın, hem de sadece kızgın olmaktan öte, daha fazlası var. Dün geceki mesajında bunu gizlemek kolaydı, ama neden gizlemek istediğini anlamıyorum. Biz bir ilişki içindeyiz, değil mi?"

"Ben diğerlerine yemek vereceğim," dedi Cleo ve işine koyuldu. "Bununla bir ilgisi yok."

"Kızgın ve üzgün olmanın bununla bir ilgisi yoksa, ki bu benimle de ilgili, o zaman burada ne işimiz var?"

"Tanrım, Sonya, biraz rahat bırak."

Sonya yaklaşık iki saniye boyunca bunu düşündü. "Sen sinirli halini benden çıkarmaya hazır olsan da, buna hayır diyeceğim."

"Sinirli ruh halimi evime götürmeliyim." "Bu da bir seçenek."

"Bir süre dışarı çıkacağım," diye başladı Cleo.

"Çıkma. Kar yağıyor."

Trey'in sözleri üzerine Sonya pencerelere doğru baktı. "Bu da işleri daha da zorlaştırıyor. Sen olduğun yerde kal Cleo, Trey bana çaresiz bir kadın gibi davranıp davranmayacağına karar verirken."

"Ben nasıl..."

"Benim tüm sorunlarımı üstlenebileceğini varsayarken, benim senin sorunlarına yardım edemeyeceğimi varsaymakla."

"Öyle bir şey yapmıyorum. Bu saçmalık." Ve fark etti ki, her halükarda her şeyi duyacaklardı, bu yüzden bu konuda tartışmak aptallık olurdu.

"Wes Mooney dün, iş günü bitmek üzereyken kefaletle serbest bırakıldı."

"Wes... O senin müvekkilinin, Marlo'nun eski kocası değil mi?"

"Doğru." Ve hala elinde olduğu için, birasını ilk yudumladı.

"Yaptıklarından sonra mı?" Her kelimedede öfke titreşiyordu. "Nasıl kefaletle serbest bırakıldı?"

"Yüksek bir kefalet belirlediler, ulaşılamayacak kadar yüksek, ama ailesi evlerini ipotek ettirdi. Çocukların velayetini veya Marlo'nun eyalet dışına taşınmasını engellememesi de yardımcı oldu. Avukatı da herhangi bir anlaşmayı yavaşlatarak, kefaletle serbest bırakılmasını sağladı.

"Kısıtlamalar vardı," diye ekledi Trey, "seyahat, Marlo ile iletişim kurmak. AA'ya katılmayı kabul etti, bir arkadaşı ona kalacak yer vermeyi kabul etti."

Sonya onun boş elini sıktı. "Tanrım, Trey, ona, çocuklara zarar verdi mi?"

"Hayır. Annesi ve kız kardeşi onun bazı eşyalarını toplayıp onu yanlarına almışlardı. Ama o sarhoş oldu, arkadaşını yumrukladı, kamyonetini çaldı ve Marlo'nun evine gitti. Hâlâ mobilyaları, bazı kıyafetleri, eşyaları, oyuncakları—daha iyi bir duruma geldiğinde naklettireceği veya satacağı eşyaları var."

Bir yudum daha bira içtikten sonra şişeyi sertçe masaya bıraktı.

"Kapıyı kırdı, camları parçaladı, mobilyaları mahvetti, yanlarında götürmedikleri oyuncakları parçaladı, bıraktığı kıyafetleri yırttı ya da

etrafta savurdu. Lanet olsun, kadının yatağına işedi. Şimdi iki eli de alçada, yumruklarını duvarlara vururken kemiklerini kırdı."

"Acıyı hissetmeyecek kadar sarhoştı," diye mırıldandı Sonya.

"Evet. Peki ne için? Ne için lan? Marlo ve çocuklar orada olsaydı..."

"Ama orada değillerdi." Sesi hissettiğinden daha sakın gelmiş olabilir, ama Sonya onu kesip sözünü bitirdi. "Orada değillerdi çünkü sen onları uzaklaştırmaya yardım ettin. Onları güvende tutmak için avukatları olarak elinden gelen her şeyi yaptın. Bu yüzden güvendeler."

"Eğer düşünemeyecek kadar sarhoş olmasaydı, onun ailesinin evine gidebilirdi."

"Ya da senin peşine düşebilirdi. Onun boşanmasına yardım ettin, sonra da ona ve çocuklara kaçmaları için yardım ettin."

"Çok korkaksın. Üzgünüm," dedi Cleo çabucak.

"Üzülme, çünkü haklısın. O haklı, Trey. O senin peşine düşseydi, bu kadar kızmazdın, ama bir kadın ve birkaç çocuğun peşine düşmek senden daha kolay. Kızmak için her türlü sebebin var, ama mesele şu ki, artık ben de seninle birlikte kızabilirim."

Cleo'ya baktı. "Seninle birlikte kızabiliriz. Ona şimdi ne olacak?"

"Ailesi kefalet parasını ve belki de evlerini kaybedecek. Umurumda değil. Çocukların için elinden geleni yapmak istediğini anlıyorum, ama o yetişkin bir adam, bir alkolik, eski karısını hastaneye yatıran, kendi çocuklarını, yani torunlarını inciten bir adam.

"Yani sen de kızgınsın, çünkü onlar onun için, torunlarının annesi için ya da torunları için en iyisini yapmadılar. Doğru olanı yapmadılar."

"Ve şimdi kefaleti kaybettiler ve o daha fazla suçlamayla karşı karşıya. Birkaç gün içinde anlaşmayı tamamlayacaklardı, ama ebeveynleri ona ve avukatına önce kefalet için baskı yaptılar. Aptalca. Aptalca olmaktan da öte, tehlikeli."

Öfkesinin sıcaklığı soğudukça, sonunda oturdu. "Suçunu kabul edip, Marlo'ya tam velayet hakkı vererek, çocukları eyalet dışına çıkarmasına karşı çıkmayarak, muhtemelen cezayı on beşe indirirlerdi. Şimdi? İki katını alabilir."

Trey başını salladı. "Ek saldırı, kamyon hırsızlığı, haneye tecavüz, mülke zarar verme suçlarını da ekleyince, iki katını çekecek."

"Gerçekten orada oturmuş, bunu önlemek için ne yapabilirdin diye mi soruyorsun kendine?"

Mookie yanına geldi, başını Trey'in dizine koydu. Trey eğilip onu okşadı. "Belki. Evet. Biraz."

"Onun avukatı olarak, müvekkilinin çıkarlarını en iyi şekilde korudunuz mu?"

"Evet. Bunu biliyorum ama yine de bir yol bulabilmeyi ya da onun öfkesinin boyutunu tahmin edebilmeyi diliyorum. Dün gece çok kötüydü. Ve bugün, onun evini dolaşıp, hasarın boyutunu, buna neden olan öfkeyi görünce, her şey yeniden canlandı.

"O pisliğin kendi çocuklarının oyuncaklarını duvara fırlattığı ya da üzerinde bastığı yerleri görebiliyordum."

"Onun için üzülüyorum," dedi Sonya dikkatlice. "Bağımlılığı en azından kısmen neden olsa da, bu bir mazeret değil. Ve o öfkeyi besleyen şeyin bir kısmının keder olduğunu tahmin edebiliyorum. Her şeyini kaybetti."

"Bu yüzden sarhoş olup onu suçluyor. Neyse, enkazın çoğunu temizledik."

"Biz mi?"

"Annem geldiğinde üzerinde çalışıyordum. Onun orada olmasını istemedim. Ve buna ne diyeceğini biliyorum, o yüzden zahmet etme."

"O zaman sadece düşünceğim. Cleo ve ben ikimiz de düşünceğiz."

"Ve Pye," diye ekledi Cleo, morina filetolarını kaplarken, "çünkü o da kadın."

"Bu düşüncelere biraz ara verebilirim, çünkü annem, sonra Owen geldi, sonra da komşular. Her neyse, çoğu halloldu. Ve annem - Owen haklı, doğuştan organizatör - kafasındaki bir listeyi bitirdi. Sadie'ye Marlo ve çocuklar için paketlediğimiz eşyaları göndermesini söyledi ve kurtardığımız eşyaları satmak için bir grup kadın topladı."

"Ne zaman?"

"Cumartesi olmasını istiyor ve ben o zamana kadar nasıl halledebileceklerini düşünmüyorum bile. Ama o yapılmasını istiyor, o yüzden yapılacak."

"Ona mesaj atarım. Birkaç el ilanı ve afiş hazırlayabiliriz."

Trey kolunu beline doladı, onu kendine çekti ve yüzünü omzuna dayadı.

"Teşekkürler. Ve özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok."

Sonra Clover "Macho Man"i çaldı ve onu güldürdü.

"Bence bu bir iğneleme, ama kabul ediyorum. Maço olmakla ilgili değildi," diye başladı, sonra iki kadının da kaşlarını kaldırarak ona bakmasına tekrar güldü. "Belki biraz. Senin haklı olduğunu kabul edemeyecek kadar maço değildim. Owen de haklıydı."

"Owen mı?"

"Buraya gelip bir bira iç, sıcak bir yemek ye ve seks yap, o zaman bu kadar sinirli olmazsın" dedi.

"İlk ikisine yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," dedi Cleo ve kaplanmış filetoyu kızgın yağa attı. "Ama üçüncüsünü iyi arkadaşşıma bırakıyorum."

"Ben halledebilirim." Eğilip onu öptü. "Ama şu anda demek istiyorsan..."

"İlk ikisi ve hikaye bittikten sonra. İyi bir hikaye işime yarayabilir."

Yemeğe oturduklarında, Sonya hikayeyi neredeyse bitirmişti. "Bu bir rüyadan daha fazlasıydı," dedi tekrar, "çünkü bazen onu, bir anlatım gibi duyabiliyordum. Ve her şey çok netti. Onun hayatını gördüm, ya da onun düğünden sonraki güne kadar hayatının en güzel kısımlarını gördüm."

"Kuzeye, malikaneye doğru yola çıktıklarında."

"Evet. Ve aynı anda hem güzel, hem maceralı, hem aptalca, hem de derindi."

"Mutluydu. Charlie vardı. Uyandığımda bunu anladım. Ve o his o günden beri benimle. Dün gece annemle FaceTime'da görüştük ve ona anlattık. Ağladı, ama iyi anlamda."

"Hepimiz ağladık, iyi anlamda. Bütün bunları onun portresinde görebilirsin," diye ekledi Cleo. "Ama bu bize ondan daha fazlasını veriyor."

"O uzun zamandır benim için çok önemliydi ve bu olay," dedi Trey, "bunu daha da pekiştirdi. Ama sen yürümedin mi?"

"En azından odadan çıkmadım, yatak odamdan hiç çıkmadım sanırım. Onun öldüğünü gördüğüm gece çıkmadım."

"Ayna, istediği zaman ve yerde ortaya çıkıyor galiba. Ya da gerektiğinde," diye karar verdi Cleo.

"Peki Dobbs?"

"Dün Bree buradayken biraz gürültü yaptı. Onun dışında?" Sonya omuz silkti. "Oldukça sessizdi. Cleo... kısa bir duraklama... bu gerçekten çok iyi."

"Öyle, değil mi? Görünüşe göre püre haline getirilmiş bezelye ile daha otantik oluyor, ama püreye benzeyen bir şey yapmaya kendimi ikna edemedim."

"Bunun için sana teşekkür ederiz. Bree'nin geleceğini unutmuşum."

"Biraz meşguldün. Bree ise başka bir hikaye. Bazı çarpma ve patlama sesleri, özellikle de ona Cleo'nun stüdyosunu göstermeye çıktığımızda."

"Nasıl karşıladı?"

"Evi çok sevdi, kim sevmez ki? Dobbs'tan biraz korktu ama kaçmadı."

"En iyi kısmı neydi?" Cleo bir cips parçasına bıçakla sapladı. "Etkinlik Tanrıçamız olmayı kabul etti."

"Duydum. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Heyecanlıyız," dedi Sonya, "çünkü o koordinasyonu üstlenecek. Menü, personel, barlar, her şeyin yerini o belirleyecek. Bu bize büyük bir yükten kurtaracak."

"O bunu yapabilir. İkiniz de oldukça meşgul görünüyorsunuz."

"Hazırlanıyoruz. Ben, değerli asistanımla birlikte üç hafta sonra Boston'da sunumumu yapacağım. Cleo, denizkızı projesinin son illüstrasyonlarını gönderiyor..."

"Gelecek hafta. Gelecek hafta olmalı."

"Sonra fidanlığa gidip sıkı çalışacağız, dikime başlayacağız. Sonra da Etkinlik var. Ama önce Boston var ve Yoda'ya bakabilir misin diye sormak istedim."

"Tabii. Birkaç gün benimle ve Mook'la işe gelebilir. Sen yokken bir veya birkaç gece burada kalabiliriz."

"Sorun olmaz mı?" "Hayır."

"Sence Owen Pye'yi bakabilir mi?"

Cleo'ya baktı. "Neden olmasın? Owen'ın bir zayıflığı varsa, o da hayvanlardır."

"İstersen o da burada kalabilir."

"Benim burada yalnız kalmamdan mı endişeleniyorsun?" "Hayır. Belki. Evet, biraz."

Clover, Sonya'yı Pretenders ve "I'll Stand by You" şarkısıyla teselli etti.

"Doğru. O da kalacak." Sonya uzanıp Trey'in elini sıktı. "Şimdiden teşekkürler."

"O kadar da önceden değil. En son sunumu bana gösterme konusunda bahaneler uydurmuştun."

"Henüz tam olarak hazır değildi. Posterleri ve afişleri yeni sipariş ettim."

"Eminim şimdi bitmiştir, posterlerin maketini gördüm. Peki, bu geceye ne dersin?"

"Asistanın olarak evet diyorum. Başarılı olmak istiyorsak ikimizin de pratik yapması gerekiyor, Son. Ki başarılı olacağız. Alıcı bir seyirciyle pratik yapalım."

"Tamam. Haklısın. Sıkılırsan esnemek yok."

"Henüz beni sıkmadın."

Sıkılmaktan çok uzaktı.

Kütüphanenin ikinci katında, ayaklarının dibinde iki köpek, kucağında bir kedi oturuyordu. Kar yağışı yağmura dönüşmüş olsa da, şömine çıtır çıtır yanıyordu.

Onu izlerken, onu dinlerken, sunduğu görselleri incelerken, Boston'da da böyle bir kadın olduğunu fark etti.

Kendine güven ve uzmanlık yayan bu pürüzsüz ve profesyonel kadın, terli kıyafetleriyle masasında çalışan kadın kadar Sonya'ydı. Ailesine akşam yemeği yapan, köpekleri seven ve hayaletleri hayatının bir parçası olarak kabul eden kadın kadar.

Onu hayatına ve yatağına kabul eden, onun topluluğunu kendi topluluğu olarak benimseyen kadın.

Aynadan geçen kadın.

Ve onun tüm bu yönleri, hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi onda uyandırdı.

"Bu kampanya, Ryder Sports'un zengin tarihini ve geleneklerini öne çıkararak, Ryder'ın her zaman sadık müşteri tabanına değer verdiğini ve gelecek neslin ihtiyaç ve ilgi alanlarına kapılarını açtığını gösteriyor.

"Benim gibi aile ve topluma kök salmış bir işletme için vizyonumu sunma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Portland'daki büyük açılışınız için en iyi dileklerimi sunarım."

Derin bir nefes aldı ve rahat, profesyonel gülümsemesi bir sırtışı dönüşü. "Bitti! Ee?"

"Ryder'ın web sitesini açıp spor ekipmanları satın alma konusunda karşı konulmaz bir istek duyuyorum."

Gülerek hafifçe eğildi. "Ama cidden, herhangi bir aksaklık, çıkmaz sokak, yanlış dönüş fark ettin mi?"

"Belki bir hokey sopası," diye düşündü. "Hokey oynamam, ama aniden bir hokey sopası sahibi olma ihtiyacı hissediyorum. Sonya, pazarlama ve reklamcılık hakkında pek bilgim yok, ama gördüğümde pürüzsüzlüğü anlarım ve az önce gördüm. Pürüzsüz ve akıllı. Şirketin ve ailenin tarihini öne çıkarmak? Akıllıca."

Kediyi bir kenara koydu ve ayağına kalktı.

"Annemin çektiği fotoğraflarla ne yapmaya çalıştığını az çok anladım. Ama onları nasıl kullandığını, hepsini bir araya getirdiğini görünce? Bu bambaşka bir seviye.

"Ve o hokey sopasını gerçekten istiyorum."

"Başardım." Cleo ellerini ovuşturdu. "Söylemiştim."

"Doğru geliyor. Kendi şirketim için ilk büyük sunumum olabilir, ama doğru geliyor. By Design'ın hangi açıdan yaklaşacağını bilmiyorum, ama akıllı, zekice ve şık olacak."

"Seninki akıllı," diye hatırlattı Trey. "Şık ve zarif değil. Pürüzsüzlük, şıklık ve zarafetten farklıdır."

"Öyle. Evet, öyle. Ryder'ın şık ve zarif mi, yoksa pürüzsüz mü tercih ettiğini görmekten başka yapacak bir şey yok."

"Daha önce de söyledim, tekrar söylemekten çekinmiyorum. Harika olmuş. Şimdi çay yapıp kendi yeni fikrimi denemeye gideceğim."

"Paylaşmak ister misin?" diye sordu Sonya.

"Henüz değil. Ama istersen üç kişilik çay yapabilirim."

"Serin ve yağmurlu bir gecede çay içmek iyi fikir." Sonya, Trey'in elini tuttu. "Hep birlikte aşağı inelim. Bu sunumu bir kenara bırakmam lazım, yoksa kafama takılıp kalacağım."

Çayı demledikten sonra Cleo kendi çayını ve Pye'yi üst kata götürdü.

"Benim yüzümden ortadan kayboluyor mu? Bunu istemiyorum."

Sonya, şömineyi yakmak için çaylarını salona götürmeye başlarken başını salladı. "Öyle olsaydı, sadece yukarı çıkacağını söylerdi. Oynamak için bir fikri olduğunu söylediğine göre, bir fikri var."

Müzik odasına yaklaşırken, yavaş ve rüya gibi bir müzik duyuldu.

"Bu Clover'ın tarzına benzemiyor." Sonya kapıda durdu. "Bu bir plak. Victrola bir plak çalıyor! Bu yeni bir şey. Ve ben bunu gerçekten büyüleyici buluyorum."

"Müzik açısından eski olduğunu söyleyebilirim. Ah, 'Body and Soul'. Büyükannem ve büyükbabamın bunu çaldığını duymuştum."

O kadar büyülenmiş ki, Trey elini tuttu ve onu odanın içine çekti. Sonra kendi çayını ve onun çayını bir kenara koydu ve onu kollarına aldı.

Dans etmeye başladılar.

Ve burada, şimdi, birbirlerine sıkıca sarılırken, adımlarını uyumlu hale getirirken, eski müzik çalarken ve yağmur yağarken, her şeyin mükemmel olduğunu düşündü.

On Yedinci Bölüm

Gece boyunca, diğerleri yürürken, ağlarken, komplo kurarken veya yas tutarken, onlar rahatsız edilmeden uyudular.

Şafak vakti gri sis ışığı engelliyor, gelecek günü ve tüm taleplerini örtüyordu. Ocağın içinde ateş yavaşça yanıyor, sıcaklık katıyor ve Sonya uyanırken altın rengi bir ışık getiriyordu. Mutlu bir şekilde, sessizliği ve onu tutmak için biraz daha yaklaştı.

Vücutlar birbirine uyuyordu, kıvrımlar açılara, açılar kıvrımlara.

O gri sisin içinde, dudakları dudaklarını buldu. Yumuşak, yavaş, uykulu. Ve bir iç çekişle, o da aynı şekilde cevap verdi. Deniz sabit ritmini vururken, son yıldızlar göz kırparak kaybolurken, eski yatakta sıcaklığı ve birbirlerini kucakladılar.

Elleri üzerinde yavaş ve emin hareketler yaparken, memnuniyet özlem haline geldi.

Narin dokunuşlarla, nazik tatlarla, karanlık ve aydınlığın yumuşayan sınırındaki sessizlikte, özlem ihtiyaca dönüştü.

Kalbi onun kalbine, onun kalbi de onun kalbine karşı hızlandı. O nabzına cevap vererek, onun üzerine çıktı, yükseldi. Ateşin ışığında silueti beliren kadın, onu içine aldı, onu aldı, bir iç çekişle, derinden.

Ve saatler önce paylaştıkları dans kadar tatlı ve rüya gibi bir ritimle onları birleştirdi.

Bu dans için, birlikte süzülerek yükselip alçaldılar, onun etrafını sararak, onu doldurarak yükselip alçaldılar. O hareket ederken, elleri onun yanlarından yukarı kayd, tekrar aşağı indi, onun tembel sabah ritmine uyum sağladı.

Kadın tekrar iç çektiğinde, bu ona müzik gibi geldi.

O anlarda, ihtiyaçları, denizin ritmik sesleri gibi, aciliyetten çok daha istikrarlı bir ritim buldu. Zevk ve o zevke tutunmak arzusu, her vuruşta, o anları uzatıp uzattı.

Yumuşak, ipeksi ışıktaki gözleri buluştuğu, gözleri birbirine kilitlendiği anlar. O süzülüştün zirvesinde boşalma geldiğinde, uzun, yavaş, yükselen bir dalga gibi içlerini kapladı.

O, başını onun omzunun kıvrımına yaslayarak ona doğru eğildiğinde, onlar bu dalganın üzerinde süzöldüler.

"Keşke pazar olsaydı," diye mırıldandı.

"Neden pazar?"

"O zaman bir saat daha böyle kalabiliriz. İşimi seviyorum. Yapılması gereken işlerimin olmasını seviyorum. Ama şu anda, keşke pazar olsaydı."

"Neden pazar sabahı için bir randevu ayarlamıyoruz, tam burada?"

Kollarını onun göğsünde kavuşturdu, başını kaldırıp ona baktı. Gün şafak vakti geçip çiçek açmaya başladıkça, pencerelerden ve teras kapılarından daha fazla ışık sızıyordu.

"Bu hoşuma gider. Herkes, hayaletler dahil, uyurken seninle uyanmayı seviyorum."

Adam kadının saçlarını okşadı. "Hayaletler uyur mu sence?"

"Umarım yaparlar ya da yapabilirler. Umarım rüya görebilirler. Şey, umarım bir tanesi düzenli olarak kabus görür, ama diğerleri? Umarım rüya görebilirler."

Başını çevirip cam kapılardan dışarıdaki parlak gün ışığını seyretti. "Her sabah buna uyanmak mı? Bu benim için hayal bile edemeyeceğim bir şey. Artık başka bir şey hayal etmek zor."

"Kalacağından emin değildim. Malikaneye aşık olduğumu görebiliyordum, ama burada kalmak? Büyük bir adım, büyük bir değişiklik. Şansını yüzde elli olarak değerlendirmiştim."

"Muhtemelen benim tahmin ettiğimden daha iyi bir ihtimal. Garip ama, babanın o gün kapımı çalması tam da doğru zamanda oldu. Ve sonra... babamın malikane için yaptığı eskizler, en azından denememi imkansız hale getirdi."

Biraz isteksizce yuvarlanarak kalktı. "Sonra bu evi gördüm." Egzersiz kıyafetlerini çıkarırken başını salladı.

"Batmıştım. Ve tabii ki, Lost Bride Malikanesi'ni bana ilk kez gezdiren, çok seksi ve inanılmaz sabırlı avukatın oğlu."

Giyinirken ona döndü. "*Sakin* de ekleyeceğim, çünkü öyleydin ve neredeyse her zaman öylesin. Sen ve ailen hayatımda bu muazzam değişimi kolaylaştırdınız. Kolay olacağını da hayal etmemiştim."

"Bunun çoğunu kendin hallettin. Ve sen kolay kolay sarsılmazsın. Seksi spor kıyafetlerini giydiğine göre, spor yapmaya gideceğini tahmin ediyorum."

"Önce kahve, ama bugün benim için spor salonu günü. Sen de katılabilirsin." "Buradan direkt ofise gitmem gerekiyor. Duş alıp üstümü değiştireceğim

. Ama kahveyi alacağım."

Anlayışla başını salladı. "Marlo'nun durumunun aklını kurcaladığını biliyorum. Keşke bahçe satışı için el ilanları dışında daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Yardım ettin. Beni bunu açığa vurmaya zorladın. En sevmediğim şeylerden biri, bu yüzden zorlaman gerekti."

"Öyle mi? Şaşkın yüzüme bak!"

O da öyle yaptı ve güldü. "Evet, ve nasıl baskı yapacağını da öğrendin."

"Eşitlik konusunda ısrarcı bir kadınla birliktesin. Ben sana yüklenirim, sen de bana yüklenirsin. Buna alış."

"Biraz zaman alabilir," dedi, köpekleri ve kediyi alıp merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında.

"Kedi Cleo'yu uyandırmıyor mu?"

"Pye, buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar akıllı. Masama oturduğumda o broşürler üzerinde çalışacağım. Cleo uyandığında ve kahvesini içtikten sonra fikirlerini söyleyecektir."

"Teşekkürler. Cidden."

"*Bir köy gerekir, bu* sadece bir deyim değil. Cleo ve ben Poole's Bay köyünün bir parçasıyız. Mookie, Yoda ve Pye geri geldiklerinde onlarla birlikte yemek yiyebilir. Bu sana zaman kazandıracak."

"O da minnettar." Trey, yağmur sonrası parıltıyan bir bahar sabahında üçünü de dışarı çıkardı. "Malikaneyi abonelik listemize ekliyorum."

"Ne için? *Vogue*, *GQ*? Porno?"

"İnternet varken porno dergisine abone olmana gerek yok. Bu konuda bir şey bildiğimden değil tabii."

"Tabii ki biliyorsun. Ve bu benim 'buna inanıyorum' yüzüm."

O da bunu inceledi. "Bunun üzerinde biraz daha çalışman lazım. Neyse. Evcil hayvan maması ve ödül maması aboneliği. Mookie burada sık sık yemek yiyor, Jones da öyle, o yüzden masrafları o karşılıyor."

"Hukuk danışmanlığından aldığı maaştan."

"Tabii ki. Kaliteli ürünler ve kargoyla gönderiyorlar." Ona uzattığı kahveyi aldı. "Teşekkürler."

"Spor salonundan sonra bir şeyler alırım, ama sen bir bagel almalısın, yoksa Toaster Strudel ile hayatını tehlikeye atarsın. Biraz mısır gevreği ye."

"Köpekler geri geldiğinde bir şeyler alırım."

Kadın pencereye gidip dışarı baktı. "Bak, Trey, bir geyik. Onu ara sıra görüyorum."

Dışarıya baktı, köpeklerin ziyaretçiyi henüz fark etmediklerini gördü.

"Sana kulübede sprey için karıştırman gereken şeyi gösterdim. Geyik kovucu. Onu kullanmaya başlamalısın."

"Ama..."

"Geyiklerin yemesi için bir bahçe istemiyorsan tabii. O geyiğin arkadaşları ve ailesi var."

"Hayır." Yine de. "Onlara zarar vermediğinden emin misin?"

Onun vahşi yaşam için duyduğu endişeyi sevimli bulan adam, kızın saçını çekiştirdi. "Kovucu, tatlım, zehir değil."

"Tamam. Owen, ayılar gelip yemleri yiyebilir diye dışarıda kuş yemliği koymamam gerektiğini söylüyor."

"Haklı."

"Öğrenecek çok şeyimiz var."

"İkinizin de bu konuda hızlı olması ne şans."

O kahvesini bitirirken, o evcil hayvanların kaselerini doldurdu.

"Hadi, egzersizine başla," dedi ona. "Ben onları içeri alıp bageli alacağım. Bir hamur işi için olası bir sakatlığı göze almak istemem."

"Cleo sana bir kez izin verebilir." Kollarını onun boynuna doladı. "Owen akşam yemeğine geliyor, sen de gelir misin?"

"Öyle planlıyorum."

"Ve bana nasıl gittiğini anlatırsın."

Adam kadının başını geriye doğru eğdi ve onu öptü. "Nasıl gittiğini sana haber veririm."

Bir saat kadar sonra geri döndüğünde, Yoda'yı hizmetçi koridorunun dışında somurtarak buldu.

"Oh, şimdi, geri dönecektir. Trey'e Mookie'nin kalmasına izin vermesini söyleyebilirdim, ama aklıma gelmedi. Ben varım," diye hatırlattı ona yatak odasına inerken. "Ve Pye, ve Cleo. Ve eminim Jack de daha sonra oynamaya gelecektir."

Yatak odasında, evde çalışmak için giysilerini çıkardı. "Duş alıp üstümü değiştireceğim, sonra ben çalışırken benimle takılabilirsin."

Ama duş alıp giyindikten sonra, Jack yatakta onu bekliyor değildi. Koridora çıktığında, ana katta topun zıplama sesini duydu.

"Görünüşe göre Jack oynamaya gelmiş."

Çocuk ürkek davrandığı için, merdivenlere yaklaşırken kendini duyurmaya başladı.

Sonra onu gördü.

Ayna masasının yanında duruyordu. Aynayı çevreleyen yırtıcı hayvanlar hırıldıyor, dişlerini gösteriyor, sürünüyorlardı. Camı parlıyor ve onun yansımasını gösteriyordu.

Yerinde donmuş bir kadın, saçları dağınık, saçlarını toplamak için kullandığı bağ hala bileğindeydi. Yüzü solgun, gözleri çok büyük görünüyordu.

Sonra yansıma bulanıklaştı ve sadece renkler, belirsiz şekiller gördü. Boğazındaki nabız hızlanmaya başladı.

Topun zıpladığını, köpeğin peşinden koştuğunu duydu. Uzun zaman önce ölmüş bir çocuğun kahkahasını duydu.

"Uyanığım." Kendi sesinin sesi onu irkitti. "Rüya görmüyorum, uyurgezerlik yapmıyorum. Uyanığım."

Ama kollarına tüyler diken diken olunca geri çekilmeye başladı. Cleo'yu çağırmak için.

Geri adım attığı anda, aynanın camı dönmeye başladı. O renkler, o şekiller aynanın arkasında parıldıyordu. Bir şey duydu — sesler, müzik? Ama uzak, tünelde yankılanan sesler gibi.

Ve bir çekim hissetti.

Uyanık, bilinçli, ona doğru yürüdü. Eli titriyordu ama yine de elini cama uzattı, sanki sudan geçiyormuş gibi camdan geçtiğini izledi.

Elini geri çekti.

Masasındaki tabletten Pink'in "Just Give Me a Reason" şarkısı çalıyordu.

"Sanırım yedi nedenim var," dedi ve aynadan geçerek kütüphaneye girdi.

Aynı değil, fark etti. Bir ateş yanıyordu ve karşısına farklı bir kanepeler duruyordu. Çiçekler şöminenin üzerinde akıyordu, masayı süslüyordu. Pencere karanlığı gösterirken lambalar ışık saçıyordu.

Gündüzden geceye doğru yürümüştü.

Neden buraya? diye merak etti. Ve ne zaman?

Neden burada, diye tekrar düşündü, müzik duyduğunda...

Gözlerini kapattı. "Üçüncü kat," diye mırıldandı. "Balo salonu mu?" Ama oraya gitme ihtiyacı hissetmiyordu, tam tersine olduğu yerde kalma ihtiyacı hissediyordu. "Burada ne var?" Kendi sesinin tınısı kollarını ürpertti.

Yüzükler burada olabilir mi? diye merak etti. Her gün çalıştığı kütüphanede mi? Ama farklı bir zamanda.

Dönmeye başladı, aramaya başlamak için.

Sonra ayak sesleri duydu, ahşap zeminde yüksek topuklu ayakkabıların kendine özgü tıklaması.

Bir kadın kapıda durdu, uzun gece mavisi abiye elbisesiyle zarif görünüyordu. Elbise, uzun ve ince vücudunu sarmalıyordu, yakası ise elmaslarla çerçevelenmiş damla şeklinde safir kolyeyi vurgulamaktaydı.

Kumral saçlarını, keskin elmacık kemiklerini ortaya çıkaran, şık ve sert bir Fransız topuzu şeklinde toplamıştı. Saçlarını yerinde tutan ışıltılı taraktan tek bir bukle veya dalga bile kaçmamıştı.

Kulaklarından safir ve elmasla süslenmiş küpeler sarkıyordu.

Yüzü çarpıcıydı, kremsi teni, belirgin elmacık kemikleri boyunca hafifçe kızarmış, dudakları ise cesur bir kırmızı renkle boyanmıştı. Geniş gözleri, ince, keskin açılı kaşlarının altında soğuk bir soluk mavi renkteydi ve odayı tarıyordu.

Ama Sonya'yı gözünü kırpmadan geçip gitti.

Sonya bu yüzü tanıyordu. Fotoğraflarını görmüştü.

Bu elbiseyi giyen bu kadının fotoğrafını görmüştü. Sonya'nın anladığı kadarıyla, bu fotoğraf aynı gece çekilmişti. On yıllar önce.

Patricia Youngsboro, kütüphaneye, oranın sahibi ve istediği her şeye sahip bir kadın havasıyla girdi.

Patricia odada süzülürken, parmakları mobilyaların, kitapların, çiçek yapraklarının üzerinde gezerken, Sonya müziği daha net duydu.

Bir kadının boğuk sesi şarkı söylüyordu. *Uzun zaman önce, uzaklarda, bir gün bir rüya gördüm.* Patricia sol elindeki elması hayranlıkla çevirirken, elmas ışık saçtı.

Ona memnun bir gülümseme attı. "Ve şimdi, bir yıl içinde," diye mırıldandı, "Poole's Bay Pooles'tan Bayan Michael Poole. Poole Ships'ten. Bayan Patricia Youngsboro Poole, Poole Malikanesi'nin hanımı."

Kollarını sevincinden kendine sarılır gibi kavuşturdu. "Ve Poole soyadını aldığım da, tüm bunlar benim olacak. Ve hak ettiğim bir şey."

Akşam çantasından pudra kutusunu çıkarırken eğlenmiş gibi görünüyordu ve aynasında dikkatlice burnuna pudra sürdü.

"İşte, mükemmel. Poole's Bay'den, Poole Malikanesi'nden Patricia Youngsboro Poole hanım olarak, her zaman, her şekilde olması gerektiği gibi.

Patricia döndüğünde, Sonya izlerken, balo salonundaki orkestra "That Old Black Magic"e geçtiğinde, Hester Dobbs kütüphanenin ikinci katına çıkan merdivenlerde duruyordu.

Hala kompaktı elinde tutan Patricia, birden irkildi, sonra Dobbs'a açıkça hoşnutsuzlukla baktı.

"Davetli misafirlerin hepsini tanıdığımı sanıyorum, ama belki de henüz tanışmamışsınız. Siz kimsiniz?"

"Ben bu malikanenin sahibiyim. Sen ise asla olamayacaksın."

Tiksinti öfkeye dönüştü ve yüzü kızardı. "Bu ne saçmalık! Hemen bu evi terk edeceksin, yoksa nişanlım seni dışarı çıkaracak."

"Cahil kadın. Ben bu evde yüz otuz yıldan fazla bir süredir hüküm sürüyorum." Dobbs bir basamak daha indi. Saçları ve uzun siyah elbisesi rüzgarda dalgalanıyor gibiydi. "Sana sadece birkaç saatin var."

Ellerini kaldırdı. Sol elinde dört yüzük, sağ elinde bir yüzük parlıyordu.

"Gelinlik gibi beyaz elbisenle dans edip şampanya içmek için birkaç saatin var. Sonu daha tatlı olsun diye sana bunu vereceğim. Sonra, benim yerime geçmek isteyen önündeki beş gelin gibi, benim evimde acı bir ölümle öleceksin."

Gözleri karanlık, parlak bir karanlık içinde, Dobbs bir basamak daha indi.

"Ve parmağında yeni ve parlak olan yüzük, benim parmağında parlayacak." "Çık dışarı!" Patricia solgunlaşmış olsa da, öfkesinin kırmızı bayrakları yanaklarında dalgalanıyordu.

"Bana nasıl böyle konuşursun? Seni dışarı attıracağım. Seni tutuklatacağım."

O dönüp çıkmak için adım attığında, Dobbs elini havada salladı. Şok içinde çılgılık atan Patricia yere yığıldı. Hâlâ elinde tuttuğu pudra kutusu onunla birlikte yere düştü ve yerde kayarak uzaklaştı.

Aynasındaki cam parçalandı.

"Sana bu uyarıyı, senden öncekilere vermediğim gibi veriyorum, çünkü sen de benim gibi, güç için güç peşindesin. Buna saygı duyuyorum."

Dobbs, Patricia'nın üzerinde dururken, kadın korku içinde titriyordu, yüzü başka bir hayalet kadar beyazdı.

"Malikaneye gelin olarak gel, gelin olarak öl. Belki diğerlerine yaptığım gibi senin acından zevk almayacağım, ama sana ölüm verdiğim için pişman olmayacağım."

Dobbs gülümsedi, esen rüzgarda saçlarını geriye attı. "Malikaneye gelin olarak gel," diye tekrarladı, "malikanede eş olarak yaşa ve ölümünün geleceğini bil. Acın, kanın, gözyaşların sadece benim gücümü besleyecek."

"Benden uzak dur! Uzak dur! Sen delisin." "Öyle diyorlar." Dobbs gülerek kollarını kaldırdı.

Dışarıda gök gürledi. Kütüphanede, buz gibi bir rüzgâr esiyordu, şöminenin üzerindeki ve masaların üzerindeki çiçekler solup öldü.

Kitaplar ve kararmış çiçekler yere düştü.

"Öyle diyorlar," dedi yine, bir tür neşeyle. "Ama burada hanım benim ve evime gelin olarak girersen, gelinliğini kefenin yaparım."

Dobbs ona neredeyse şefkatle baktı. "Michael Poole zayıf bir adam ve asla sadık olmayacak. Başka birini seçecek ve eminim ki onu ölümüne lanetlemekten senden daha çok zevk alacağım. Şimdi git. Seçimini yap."

Patricia kendini kaldırıp odadan koşarak çıkarken, o tekrar güldü.

Patricia'nın yaptığı gibi, Dobbs da odada dolaşarak dokunup, zevkine varıyordu. Sonya'nın durduğu yerden iki adımdan az bir mesafede durdu, yavaşça döndü. Bakakaldı.

"Orada bir şey var, orada bir şey var." Koyu renkli gözleri kısıılırken, kafası karışmış bir şekilde mırıldandı. "Bir Poole. Evet, bir Poole. Beşinden birisin, değil mi? Hepsi öldü, hepsi benim elimle, benim gücümle öldü. Beni rahatsız etmeyi mi düşünüyorsun? Buradaki hanımefendi benim!"

Yaklaştı ve Sonya'ya doğrudan gözlerinin içine bakıyor gibi geldi. "Kanın, Poole sürtüğü, ellerimde. Yüzüğün parmağında, ölü fahişe. Ve gözyaşların sonsuza kadar dilimde. Sıradaki ve ondan sonraki nesiller de öyle olacak. Buradaki hanımefendi benim ve sonsuza kadar da öyle kalacağım. Ve sana lanet olsun."

Kadın ortadan kaybolduğunda, Sonya tuttuğu nefesini bıraktı. Hâlâ müziği duyabiliyordu. Kırık pudra kutusundan çıkan parlak cam parçalarını görebiliyordu.

Dürtüsüne uyararak, ona doğru yürüdü. Ona dokunabilir miydi? diye merak etti. O da Dobbs kadar burada bir hayaletti. Ama...

Eğildi, ellerini kapağın üzerine koyduğunda şokun içinden geçtiğini hissetti. Onu kaldırırken kalbi atladı, sonra pudra ve allık için birer tane olmak üzere iki poşet fark etti. Hayır, ruj, diye düzeltti.

İkisi de düşmüştü.

Dikkatlice yerine koydu, ikiz kapaklarını kapattı, sonra da altın rengi dikkörtgenin kapağını kapattı.

Onu tutarak aynaya doğru yürüdü. Ve içinden geçti.

Masa sandalyesine oturdu. Elindeki pudra kutusuna bakarken top aşağıdaki koridorda zıplıyordu. Clover, Katy Perry'nin "Roar" şarkısıyla onu karşıladı.

Onu geri getirmişti, diye düşündü, sersemlemiş bir halde. Bu nesneyi aynadan kendisiyle birlikte geri getirmişti.

Belki her şey çok sallantıda olduğu için kükremek için hazır değildi, ama onu geri getirmişti.

Cleo koridordan aşağı inerken top zıplamayı bıraktı. Cleo her zamanki gibi elini yarı sallayarak selam verdi, sonra durdu.

"Tanrım, Sonya, bembeyazsın. Ne oldu? Ne..."

Sonya, aceleyle içeri girerken sözünü kesti ve Sonya pudra kutusunu kaldırdı.

"Çok güzel. Art Deco. Nereden buldun?" Cleo sorarken pudracığı açtı. "Oh, ayna kırılmış. Ne yazık."

"Düşürdüğünde kırıldı."

Cleo, Sonya'nın omzuna elini koydu. "Kim düşürdü?"

"Patricia Poole. Yani, henüz Poole değil. Sanırım nişan partisiydi. Hayır, öyle olduğunu biliyorum. Deuce'un fotoğrafındaki elbise gibi. Aynı elbise ve saç modeli."

"Bunu rüyada mı gördün? Dün gece yine aynadan geçtin mi?" "Hayır. Az önce, burada. Kütüphanede. Benim..."

Sonya sandalyesinde kıpırdanarak başını dizlerinin arasına eğdi.

"Kusacak mısın?" Cleo içgüdüsel olarak Sonya'nın saçlarını geri çekti.

"Hayır, hayır, sadece... biraz başım dönüyor. Biraz titriyorum."

"Nefes al, bebeğim." Cleo, Sonya'nın sırtını nazikçe ovuşturdu. "Sana su getireyim."

"Hayır, ben... Sanırım daha çok havaya ihtiyacım var. Dışarı çıkıp biraz hava alacağım."

"Bekle. Ayakkabılarımı ve bir süveterimi almam lazım. Bir dakika orada kal."

Sonya itiraz etmedi, ama Cleo odasına koşarken tekrar oturdu. Spor ayakkabılarını giyip hırkasını giyerek geri koştu.

"Yavaş gideceğiz."

"Şimdiden daha iyi. Sadece biraz hava almak istiyorum." Ama kompakt pudrayı da yanına aldı. "Egzersizden sonra duş alıp üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Sabah çok erken kalktık. Tanrım, daha kahve bile içmedin."

"Endişelenme." Cleo merdivenlerden inerken kolunu onun omzuna doladı.

"Yoda, Jack." Sonya onun adını söylediğinde, köpek koridordan koşarak geri geldi. Kedi de onunla birlikte geldi. "Sanırım Pye de. Aşağı indiğimi söyleyecektim, sonra onu gördüm."

Cleo ön kapıyı açtığında, kedi ve köpek önlerinden dışarı koştular. "Tanrım, bu çok iyi geldi." Sonya iki derin nefes aldı. "Daha iyi, gerçekten daha iyi. Onu gördüm, aynayı, kütüphanede." "Neden beni çağırmadın?"

"Arayacaktım," dedi Sonya yürürken. "Ama sonra... geçmem gerekti. Sanki o anda geçmem gerekiyormuş gibi. Ve geçtiğimde, kütüphanedeydim. Ama daha önce. Farklı bir kanep, farklı lambalar, çiçekler. Yukarıdan müzik ve sesler geliyordu. Balo salonu. Ve geceydi. Ateş yanıyordu, lambalar yanıyordu."

"Ve o içeri girdi. Patricia içeri girdi."

Sonya ona baştan sona, ayrıntıları da ekleyerek anlattı. Asla unutamayacağı ayrıntıları.

"Beni görmediler Cleo, ikisi de. Patricia birkaç dakika içinde kibirli, üstün, öfkeli birinden dehşete kapılmış birine dönüştü."

"Seni öldürmekle tehdit eden bir hayalet tarafından yere serilmek bunu yapar. Dobbs onu uyardı, onu uyardı çünkü onu gerçekten seviyordu."

"Onun birini sevip sevmeyeceğini bilmiyorum, ama güç arzusunu anladı ve saygı duydu. Ve Michael Poole'un başka birini seçeceğini düşündü, daha çok onun zevkine uygun birini, sanırım öyle."

"Ama Patricia yine de Michael ile evlendi. Sadece malikaneye geri dönmedi."

"Korkmuş," diye sonlandırdı Sonya, "ama hesaplı. Ve Dobbs bir nesil daha beklemek zorunda kaldı."

"Clover için."

"Evet, Tanrım. Dobbs beni görmedi, Cleo, ama Patricia kaçtığında, Dobbs'un odaklanabileceği bir şey kalmadığında, beni hissetti. Bu onu şaşırttı, sinirlendirdi, her ikisini de yüzünde görebiliyordum. O anda benim, öldürdüğü beş gelinden biri olduğumu sandı. Ve o ortadan kaybolduğunda, ben buraya geldim."

Sonya cebinden pudra kutusunu çıkardı. Altın, güneş ışığında yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

"Onu nasıl alabileceğimi bilmiyordum, ama aynada olduğu gibi, almam gerektiğini hissettim. Ve aldım. Onu aldım, pudra süngerini aldım, kapattım."

Durdu, elinde pudra kutusu ile Cleo'ya döndü. "Onu geri getirdim. O zamandan bugüne. O bunu seksen yıl önce düşürdü, ama ben onu tutuyorum."

"Babanın eskizlerinde, kendisi ve Collin'in çocukken oyuncak arabaları değiştirdikleri resimler vardı. Ama bu aynı şey değil. Onlar farklı yerlerdeydiler, ama aynı zamanda. Sen aynı yerdeydin, ama farklı zamanlarda."

"Bunu geri getirebildiysem, başka bir şeyi de geri getirebileceğim anlamına gelmez mi?"

"Yüzükler gibi mi?"

"Evet, evet! Yüzükler gibi. Bir şekilde ondan al ya da o almadan önce oraya git. Bilmiyorum. Ama sanırım bunu yerden almaya mecbur hissettim çünkü yapabileceğimi görmek istedim. O anda oradan geçmek zorundaydım, böylece ne olduğunu görebilirdim."

"Patricia'nın malikaneyi neden kapattığını, geri dönmeyi neden reddettiğini biliyoruz."

"Mesele şu ki, Dobbs beni görmedi. Daha önce görmüştü, hatta Marianne öldüğünde benimle konuşmuştu. Lisbeth'e ulaşmaya çalıştığımda beni yere devirdi

"

"Daha da fazlası. Evet, Owen'la birlikteyken uyanıktın, ama daha önce uyanık değildin. Ve diğer her seferinde, farkında değildin."

Bunu çözmeye çalışırken şakaklarında hafif bir zonklama hissetti. Şakaklarını ovuşturarak Sonya daha da kafası karıştı. "Belki de kasıtlıdır, uyanık, her zaman farkındadır. Bilmiyorum. Düşünülmesi gereken çok şey var. Ama elimde bu var."

Pudra kutusuna baktı, altın rengi kabartma desenin üzerinde elini gezdirdi. "Ve Dobbs'un Patricia'yı malikaneye taşınmaktan, burada düğününü yapmaktan, malikanenin hanımı olmaktan vazgeçirdiğini biliyoruz."

Pudra kutusunu çevirdi, böylece güneş ışığı altın rengi ve üstündeki kabartmalı Art Deco desenini aydınlattı. "Çok güzel. Gretta Poole'u görmeye gittiğimde bunu yanımda götüreceğim. Hafıza merkezini arayıp gerekli düzenlemeleri yapacağım."

"Ben de seninle geliyorum. Bu sefer hayır cevabını kabul etmiyorum," diye ısrar etti Cleo. "Gerçekten bu yolculuğu tek başına yapmaman gerektiğini düşünüyorum. Bak, sana onunla çok fazla zaman vereceklerini sanmıyorum. Bir saat bile olsa şaşırmam. Yoda ve Pye biz yokken idare ederler."

"Tamam, peki, işini bitirmek üzereyken seni işinden alıkoymaktan nefret ediyorum."

"Bir iki gün içinde, teslim tarihinden önce bitireceğim, bu yüzden sabah veya öğleden sonra izin alabilirsin. Umarım öğleden sonra olur."

"Yukarı çıkıp şimdi arayacağım. Kahvene ihtiyacın var."

"Tüm bunlar bana kahveden çok daha iyi bir uyanma şoku yaşattı. Ama yine de kahve istiyorum. Oh! Bak!"

Cleo, bir balinanın suya daldığı denizi işaret etti.

"Bu benim için asla '*ne önemi var*' olacak bir şey değil. Ve bunu bir işaret olarak alıyorum," diye karar verdi Sonya. "İyi bir alamet."

"Şimdi sen de benim gibi konuşuyorsun."

Garip bir başlangıçtan sonra, günün geri kalanı sorunsuz geçti. O kadar sorunsuz geçti ki, Sonya normal çalışma saatinden sonra da çalışmaya devam etti ve Yoda merdivenlerden aşağı koşarak havlayarak selam verdiğinde ortaya çıktı.

"Üstümü değiştirecektim." Ama saat ona bu fırsatı kaçırdığını gösterdi. "Neyse."

Çalışmasını kaydetti ve bilgisayarı kapattı.

Clover "It's Raining Men"i çaldı ve onu güldürdü.

"Eğlenceli, ama sadece ikisi olmalı."

Aşağı inerken, kimsenin geldiğini duymadığını fark etti. Yoda ön kapıda oturup kuyruğunu sallamadığına göre, Trey veya Owen ya da ikisi birden köpekleri almak için arkaya gittiklerini düşündü.

Cleo'yu mutfakta buldu. "Yemeği pişirmeye başlamışsın bile. Ben de işlerim vardı." "Her şey yolunda. Ana yemek fırında, ben de bu patatesleri ezip bezelye pişireceğim, ama püre gibi olmasın. Yoda ve Pye'yi dışarı çıkardım

çünkü Mookie'yi orada gördüm. Trey gelmedi mi?"

"Henüz gelmedi." Merakla kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda çığlık attı ve dışarı koştu.

"Ne? Ne oldu?" Cleo onu takip etti.

"Yoda'nın evi!"

Trey ve Owen'ı ve her zaman yardımsever John Dee'yi köşeyi dönerek ilerlerken izledi.

"Kulübenin yan tarafına," diye emretti Owen. "Ama..."

Sonya'yı görmezden geldi. "Kulübenin yan tarafı. Elektrik var ve beton zemin çıkıntının altına kadar uzanıyor."

Tartışmaya gerek duymadan, onları takip etti.

Mansart çatısı, kulesi ve kemerli pencereleriyle tam da onun çizdiği ve tasarladığı gibi görünüyordu. Kapıyı da kemerli yapmıştı ve üzerine Yoda'nın adının yazılı olduğu bir tabela asmıştı.

"Gerçekten çok büyük," dedi Cleo.

"Böylece misafirlerini ağırlayabilir. Oh, ne kadar görkemli! Malikanenin havasını yansıttığını çok sevdim. Küçük bir bacası bile var!"

Üçlü bir homurtuyla onu yere koyduklarında, Yoda hemen içeri girdi. "Beğendi. Şimdiden beğendi."

"Kendine harika bir ev bulmuş." John Dee gülümserken sakalını kaşıdı.

Owen yere çöktü, evin arkası ile kulübe arasına uzandı.

"Görmem lazım." Sonya da köpeğinin peşinden içeri süründü. "Oh, oh, oh!"

Tava tavan, şık karo zeminler, küçük bir yatak ve - uzanıp dendiğinde gördüğü gibi - gece misafirleri için bir çekyat. Küçük elektrikli şömine ve oyuncak kutusu, zaten doluydu.

"Şöminenin düğmesine bas," diye seslendi Owen. "Sağ tarafta."

Bunu yaptığında, düşük, simüle edilmiş alevler yandı. "Çalışıyor! Harika."

"Yerden ısıtma düşük ayarda. Dokunma."

Yoda oyuncak kutusundan turuncu bir kemik çıkardı ve kuyruğunu salladı.

"O çok sevdi, Owen. Ben de çok sevdim." Geriye doğru çekildi. Ayağa kalkmadan, Mookie ve Jones içeri girdi.

"Hepsi uyuyor! Mükemmel. Sen bir dahisin."

"Sen tasarladın." Çalışmasına başını salladı. "Adil bir takas."

"Katılıyorum," dedi Trey, "çünkü atölyesinde yağlanmış ve cilalanmış masayı gördüm. Çok güzel. Yardımın için teşekkürler, John Dee. Bu şey bir canavar."

"Sorun değil. Bu harika bir köpek kulübesi."

"Akşam yemeğine kal." Cleo eğilip kemerli pencereden dışarı baktı. "Bol bol var."

"Ah, bu çok nazık, ama Kevin zaten hazırlık yaptı. Ben gitsem iyi olacak."

"Bir dakika bekle." Sonya eve koştu, sonra bir şişe şarapla geri geldi. "Akşam yemeğiniz için. Sen ve Kevin için."

"Ah, bunu yapmana gerek yok. Ama kabul edeceğim."

Owen ayrıldığında, Owen aşağı indi ve şömineyi kapattı.

"Güzel bir gece. Buna ihtiyaçları yok. Akşam yemeğinde ne var?"

"Kahretsin! Bitirmem lazım." Cleo topuklarını döndürüp içeri girdi.

"Teşekkürler." Sonya Owen'ı öptü, sonra Trey'e döndü. "Ve yardımcı inşaatçıya da teşekkürler." Ve gülmeden önce onu öptü.

Kedi, Yoda'nın evinin çatısına tünedi.

"Bir onay daha. Hadi içeri girelim. Anlatacak başka bir hikayem var ve şarap içmeye hazırım."

"Trey son hikayeyi bana anlattı. Ne pişiriyor?"

"Bilmiyorum. Patates püresi ve bezelyeyle giden bir şey."

Mutfığa girerken Owen havayı kokladı. Sonra Cleo haşlanmış patatesleri rendelerken onun etrafında dolaştı ve fırını açtı.

"Köfte yapmışsın."

"Bunu denemeye karar verdim."

O bir patates daha almaya uzanmadan, adam onu döndürdü, eğilip onu öptü.

Sonra onu akıcı bir hareketle tekrar yukarı kaldırdı. "Meatloaf

bana böyle yapar." "Bunu aklımda tutacağım."

Patateslerine geri döndü, ama gülümsedi.

"Ve ben Cleo'nun köftesine kırmızı şarap yakıştır diyorum," dedi Sonya.

"Ben getiririm." Trey, bir şişe almak için kiler odasına gitti. "Hadi hikayeyi dinleyelim."

Sonya tabakları çıkardı. "Aynanın tekrar bana geldiğini söyleyebilirsin. Sadece bu sabah, tamamen uyanıkken. Ve kütüphanede."

Tabakları masaya koydu, çatal bıçakları almak için geri döndü.

"İçgüdüsel olarak sinirleneceksin." O şarabın mantarını açarken ona bir göz attı. "Ben bitirene kadar kendini tutmaya çalış."

Şarabı doldurdu, ona bir kadeh uzattı. "Başlamadan bitiremezsin. Anlat bakalım."

On sekizinci bölüm

Ne o ne de Owen sözünü kesmedi. Hikayeyi kesen Cleo oldu.

"Sıcakken yiyelim. Sonya biz yerken bitirebilir. Owen, bu patates kasesini masaya götür. Trey, sen bezelyeleri götür."

Masada Cleo köfteyi dilimledi ve servis ederken Sonya onlara Dobbs'tan, kütüphane merdivenlerinde gördüğü görüntüden ve sonrasında olanlardan bahsetti.

Sonya anlatmasını bitirdiğinde, Trey şarabından yavaşça bir yudum aldı. "Beni arayacağın konusunda anlaşmıştık."

"Trey, Cleo koridorun sonunda duruyordu. Ona seslenebilirdim ya da onu çağırmaya gidebilirdim. Ve bunu yapmaya başladım. Ama... Bunu mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum, ama balo salonundaki geceyle aynıydı. Bunu yapmam gerekiyordu. Buna ihtiyacım vardı. Bir heves değildi, bunu kendim halledebileceğimi düşünmüyordum. Bir ihtiyaçtı."

"Benim için öyle değildi," dedi Owen. "Senin dediğin gibi bir çekim hissetmedim. Bir şey hissettim, ama o değildi. Ama senin hissettiğini biliyorum."

Sonya'nın gözlerine baktı, sonra bakışlarını Trey'e çevirdi.

"Sen de bunu biliyorsun. Kötü şeyler olduğunda burada olmamak zor, ama kötü şeyler olacak."

"Geri döndüğümde dengesizdim," diye itiraf etti. "Sonra Cleo oradaydı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama sanırım bir şekilde zamanlaması böyleydi. Benim içeri girip çıkmam, Cleo'nun kalkıp gelmesi için zamanlaması böyleydi."

"Çılgınca gelmiyor." Trey kısa bir süre elini onun elinin üzerine koydu. "Gelmiyor. Owen haklı, biliyorum, ve bu zor. Ve bunu aşmak için, burada çok daha fazlası var. Seni görmedi, ama daha önce görmüştü. Ve sen bir şey getirdin."

"Pudra kutusu. Masamda. Gidip getireyim."

"Yemekten sonra." Bu sefer elini sıktı. "Ve bu harika, Cleo."

"Hayır, benim köftem harika," diye itiraz etti Owen. "Bu, biraz acı verse de, daha üstün. Biraz daha alacağım."

Her şeyden ikinci porsiyonunu alırken, Sonya'ya baktı. "Bir erkek, kendisi için önemli olanları korumak ister, özellikle de Trey gibiysen. Senin için zor. Çoğu insanın kaçıp gitmeyeceği şeylerle uğraşıyorsun. Onlar deli gibi kaçarlardı. Bu hem senin hem de buradaki Lafayette için geçerli."

"Sen kaçmıyorsun," dedi Cleo.

"Jones ve ben mi? Biz iyi bir kavgayı severiz. O kaltak ailemden bazılarını öldürdü. Ne zaman olduğu önemli değil. O benim ailem."

Trey arkadaşına baktı ve kadehini kaldırdı. "İşte böyle." "Aileden bahsetmişken," diye başladı Sonya, "yarın Gretta Poole'u ziyaret etmek için randevu aldım

ziyaret etmek için randevu aldım. Bunu sürekli erteliyordum ama özellikle bu sabah olanlardan sonra, en azından bu bağlantıyı kurmam gerektiğini hissediyorum."

"Bazı işleri ayarlayıp seninle gelebilirim."

"Yaparsın, işlerini ayarlarsın, bunun için minnettarım. Ama Cleo da benimle geliyor. İkimiz de işimizde birkaç saat uzaklaşabileceğimiz bir noktadayız."

"Fazla bir şey bekleme," diye uyardı Trey. "Collin öldükten hemen sonra babamla birlikte onu görmeye gitmiştim. Onu hiç tanımadı, muhtemelen beni Deuce sandığı için. Collin'i malikaneye gitmeye ikna ettiğimi bildiğini söyleyip durdu. Bu konuda bir nutuk dinledim.

"Birkaç dakika sonra, babam Collin'in onu görmeye gelemeyeceğini açıklamaya çalıştığında, savaşta ölen ve genç bir dul ve bir bebek bırakan Collin adında bir amcası olduğunu anlattı."

"Öyle mi? Poole ailesinin tarihçesinde bunu okuduğumu hatırlamıyorum."

"Hayır. Babam ve ben, Collin'i, aile tarihçesini ve annesinin onun için uydurduğu hayali nişanlısını karıştırdığını düşündük. Sonunda heyecanlandı, annesinin her an gelebileceğini söyledi ve yabancılarla konuşmasını onaylamadığını belirtti."

"Onu bir kez görmeye gittim."

Cleo, Owen'a kaşlarını kaldırdı. "Bir kez mi?"

"Bana verdiği tepki nedeniyle, doktorları tekrar gitmemi tavsiye etmedi. Beni kardeşi Charlie, senin biyolojik büyükbabam sanıyordu."

Sonya onu inceledi, düğün günü rüyasını düşündü. "Kesinlikle aile benzerliği var, ama o kadar da yakın değil."

"Onun için yeterince yakın. İlk başta beni gördüğüne sevindi, ama bu uzun sürmedi. O..."

Sözünü kesip omuz silkti. "Trey'in *heyecanını* kullanabiliriz. Her şey benim hatamdı. Onun hayatını mahvettim, artık asla kaçamayacak, New York'a gidip sanatçı olamayacak. Neden geri döndüm ki? Birdenbire bu yaşlı kadın bana pislik diyor ve gitmemi, bir daha dönmememi bağırıyor."

"Herkes bana Gretta'nın zayıf, itaatkar ve uysal olduğunu söyledi," dedi Sonya sessizce. "Bence içinde çok fazla bastırılmış öfke var."

"Eh, o sefer kesinlikle ağzından kaçırdı."

"Bir kısmı atladın," diye hatırlattı Trey, "seni kardeşi Charlie sanıp üzerine saldırdığı ve yüzünü tırmaladığı kısmı."

Owen yine omuz silkti ve biraz daha köfte yedi. "İyileşti."

Clover, Beyoncé'nin "Crazy in Love" şarkısını seçti.

"Biliyorum. Ve bunların hiçbiri," dedi Sonya kararlı bir şekilde, "Charlie'nin ya da senin hatan değil. Patricia'nın hatası ve Gretta ona karşı çıkmadıysa, bu Gretta'nın suçu, kardeşinin değil. Ben kompakt pudrayı getireceğim."

"Sanırım bundan bahsetmemeliydim." Owen, onun odadan fırlayarak çıkmasını izledi.

"Hayır," diye itiraz etti Trey. "O ve sen, Cleo, neyle karşı karşıya kalacağınızı bilmelisiniz. Kızgın çünkü kendi eylemlerinin ve kararlarının sorumluluğunu üstleniyor ve suçu başkalarına atmıyor."

"Tekrar edeceğim." Cleo kadehini kaldırdı. "İşte bu kadar. Akıllı bir kadının bir partnerde aradığı en önemli üç özellik nedir? Sırası önemli değil. Kadını olduğu gibi anlayan ve saygı duyan biri olması. Cinsel olarak uyumlu olması. Pislik biri olmaması. Bu özelliklerden birini kişisel deneyimimden konuşamam ama diğer ikisini tam olarak karşılıyor."

"Teşekkürler."

Hala heyecanlı olduğu belli olan Sonya geri geldi.

"Biliyor musun, bu sabah o iki kadının beni görememesine gerçekten çok üzüldüm, onlara hakkındaki düşüncelerimi söyleyebilirdim."

Oturdu, pudra kutusunu masanın üzerine koydu.

"Ve Gretta Poole'a onun hakkında ne düşündüğümü söyleyemeyeceğimi kendime hatırlatıyorum. O bir yalan yaşadı, kardeşleri ayırmaktan suçlu. Bir seçeneği vardı ve yalanı seçti. Bunun yerine, kendi cesareti olmadığı için yaptığı şeyi kendi kardeşini suçlamak istiyor. Kendi hayatını yaşamak."

"O hasta, Sonya."

"Evet." Trey'e başını salladı. "Onu gördüğümde bunu ön planda tutacağım. Ama şu anda değil. Tamam."

Ellerini havada sanki bir şeyi temizler gibi salladı.

"Bu bir Lucien Lelong pudra kutusu. O bir Fransız moda tasarımcısıydı. Aynı zamanda bir parfüm serisi, pudra kutuları, ruj kutuları vb. tasarlamıştı. Araştırdım."

"Tabii ki araştırmışsındır." Trey kutuyu eline aldı. "Bunu çantanda mı taşıyordun?"

"Evet. Ya da bu durumda akşam çantasında. Kırık ayna dışında, mükemmel durumda. Peki ya içi?" Trey'in açmasını bekledi. "Pudra ve allık neredeyse hiç kullanılmamış. Pudra süngerleri de öyle. Bunları yenileriyle değiştirmiş olabilir, ama..."

"Bunu düşürdüğünde oldukça yeni olduğunu düşünüyorsun," diye tamamladı Trey.

"Tam olarak ne zaman yapıldığını bilmiyorum, ama 40'lı yıllardan kalma, yani birkaç yıllık olabilir. Ama bence öyle değil. Yeni gibi görünüyor. Aslında bunun bir önemi yok."

"Ama ilginç. Çok ilginç."

"Bakabilir miyim?" Owen elini uzattı. Elini kapattı, çevirdi, kaşlarını çatarak inceledi. "Bu tür şeylerden hiç anlamam, ama Clarice'in de buna benzer bir şeyi var galiba." Başparmağıyla kabartmalı deseni okşadı.

"Kuzenlerinden biri mi?"

"Evet." Sonya'ya bir bakış attı. "Senin ve benim kuzenim. Evet, evindeki vitrinde bunun gibi birkaç şey var. Tüpler, silindirler? Birkaç tane ve bunun gibi şeyler."

Sonya'ya geri verdi. "Kraliçe P... Hala tersaneye geldiği zamanlarda insanların arkasında ona böyle seslendiğini hatırlıyorum... Clarice'i severdi. Clarice iş konusunda çok ciddi ve işini doğru yapma ahlakına sahiptir. Ayrıca, aptal da değildir ve yaşlı kadını nasıl oynayacağını bilirdi. Clarice'e bazı kişisel eşyalarını bıraktığını hatırlıyorum."

Pudra kutusunu işaret etti. "Bunun gibi."

"Yani bir set," diye sonuçlandırdı Cleo. "Ruj kutusu, parfüm kutusu, belki bir ayna kutusu ya da sadece bir pudra kutusu."

"Muhtemelen. Aynı tasarım, yani her halükarda bir çeşit set. Onu çok iyi tanıımıyordum. Benden pek hoşlanmazdı. İşimi beğenirdi, ama kişisel olarak pek sevmezdi. Ne de olsa, kötü arkadaşlarla takılıyordum."

"O da benim," diye gülerek Trey araya girdi. "Ve onun Doyle'ları neden sevmediğinin gizemi, büyükannemin ona 'siktir git' dediğini öğrenince çözüldü."

"Anlat bakalım," dedi Cleo, Trey de anlattı.

"Büyükannen kesinlikle kendini savunmuş." Sonya hayvanları dışarı çıkarmak için ayağa kalktı. "Ve bu şu anda en sevdiğim hikaye."

"Yaşlı hanımın eşleşen şeylere takıntılı olduğunu biliyorum," diye devam etti Owen. "Ofisi, evi gibi statik bir showroom gibiydi. Sanırım bu bir stil ama hayal gücü yok."

"Katı. Uygun." Cleo kalkıp masayı temizlemeye başladığında, Trey ona geri oturması için el salladı.

"Biz hallederiz. Meatloaf."

"Haklısın." Owen kalktı, tabakları aldı. "Ben gitmeden önce bunu hallededeceğiz."

"Kalabilirsin."

Sonya'ya teşekkür edip reddetti, sonra Trey'in gözüne baktı. "Evet, neden olmasın?"

"Bak, Cleo, Pye yine köpek kulübesinin üstünde."

"Yüksek yerleri seviyor. Yeni kedi ağacını çok seviyor. Kedilerden bahsetmişken, Owen, merak ediyordum da, Sonya ve ben birkaç hafta sonra Boston'a gitmek zorundayız."

"Evet, Ryder anlaşması için."

"Trey, Yoda'yı alacak. Sen ve Jones, Pye'yi alır mısınız diye merak ediyordum."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bunu sormak için iki porsiyon köfte yememi bekledin. Akıllıca. Akıllıca davranışları takdir ederim. Tabii ki."

"Teşekkürler. Video oyunu oynamak isteyen var mı? Her şey hazır ama Sonya beni reddediyor."

"Çünkü ben video oyunlarında berbatım." "Hayır, aslında değil."

"Bunu söylüyorsun çünkü beni ikna ettiğinde beni ezip geçiyorsun."

Trey ona baktı. "Sakın bana kaybeden biri olduğunu söyleme."

"Tamam, söylemeyeceğim. Ama herkes oynarsa, ben de oynarım."

Super Mario ve *Sonic* ile çocukluklarına geri döndüler, sonra spor oyunlarına geçtiler.

Onu ezip geçtiler. Sonya beyzbolda yaklaştı, ama yine de yenildi. Owen kumandasını bıraktı. "Bu oyunda gerçekten berbatın."

"Biliyorum! Söylemedim mi? El-göz koordinasyonu değil. El-göz koordinasyonum iyi. Reflekslerim de iyi, çünkü onlar gayet iyi. Bu..."

"VGCD," diye önerdi Trey. "Video oyun kumandası yetersizliği."

"İşte bu!" Gülerek, bu fikri hemen benimsedi. "VGCD'im var ve bu utanılacak bir şey değil. VGCD'im nedeniyle, katılımdan kalıcı olarak muaf tutuluyorum."

"En azından yeni oyun arkadaşlarım var. Değerli arkadaşlar." Cleo kumandasını salladı. "Bir tur daha?"

"Bir tur daha." Owen kumandasını tekrar eline aldı. "Kazanan olarak emekli olmayı seviyorum."

Sonya mutlu bir şekilde oturup izlemeye başladı. VGCD yüzünden berbat oynuyor olabilir, ama iyi yanı neydi? Malikanede bir odayı daha iyi bir şekilde kullanmışlardı. Parlak, gürültülü bir şekilde.

Ve gece yarısı yaklaşırken, kimse ve hiçbir şey bundan şikayet etmemişti.

Saat üçte başladı. Önce üç kez çan sesi ve ardından müzik sesi duyuldu. Ağlamanın yürek parçalayıcı sesi, kapıların açılıp kapanma sesi ve uğursuz gıcırta sesi.

Sonya Trey'in elini tuttu ve gözlerini tekrar kapattı. İkisinin telefonundan da güçlü bir gitar riffi çalmaya başladı.

Sonya yataktan fırlarken, Trey yataktan yuvarlanıyordu. İki köpek de havlayarak ayağa fırladı. Tek kelime, "*Gök gürültüsü!*" diye bağırarak tekrarlanırken, gitarın sesine eşlik etti ve dışarıda top ateşi gibi gürledi.

Rüzgâr, acı çeken bir hayvan gibi çılgılık atarak pencerelere yağmur yağdırıyordu. Ve aşağıda, devasa yumruklar gibi bir şey, büyük maun kapılara vuruyordu.

"Yakın dur," diye emretti Trey ve odadan hızla çıkmaya başladı. O koridora çıktıktan birkaç saniye sonra, Owen odasından çıktı, ardından Cleo da odasından çıktı.

"Thunderstruck," dedi Owen. "AC/DC'yi çok severim, ama bu çok kaba bir uyanış."

"O, Clover, bizi uyarmak istedi." Cleo, Sonya'nın elini tuttu. "Sadece birkaç saniye olsa bile."

"Yukarıdan da geliyor."

Trey, Sonya gibi yukarı baktı. "Evet, öyle." Koridorun yukarısında ve aşağısında, tüm kapılar çarpıyordu. "Burada da."

"Bunu biriktiriyormuş," dedi Owen, üçüncü kattan merdivenlere doğru duman yayılırken.

Bir şey başladı ağlamaya ağlamaya ve ses ses sanki geliyor geliyor her yerden aynı anda geliyordu.

Tüm ışıklar söndü.

"Kahretsin, kahretsin, telefonumu almadım. Herkes burada kalsın, tam burada," diye emretti Trey. "Gidip alacağım."

"Bekle." Owen küçük bir el fenerini açtı. "Bunu her zaman cebimde taşıyorum. İyi ki pantolonumu giymişim."

"Benim odamda da bir tane var," dedi Cleo. "Yatağın sağ tarafındaki komodinde."

"Ben alırım. Adamın dediği gibi: Herkes burada kalsın."

"Tıpkı kar fırtınasında dışarıda biri olduğunu düşündüğü zamanki gibi. Ama daha kötüsü. Aşağı indiğimde, kapıyı açtığımda, durdu."

"Bunu deneyelim." Sesinin rehberliğinde Trey, Sonya'nın diğer elini tuttu.

Owen, mürekkep gibi siyah karanlığı delen iki dar ışık huzmesi ile geri döndü. Birini Cleo'ya uzattı, sonra diğerini merdivenlere doğrulttu. "Özel efektleri devreye sokuyor," dedi, duman duvarları sararken kan duvarlarından aşağı akıyordu.

"Aşağı iniyoruz. Işık ve öncü sen ol, Owen," dedi Trey. "Adımlarına dikkat et."

Ağlama iniltiye, inilti çığlığa dönüştüğünde aşağı inmeye başladılar.

Kedi aniden döndü ve geri koştu. Cleo onu çağırmak için döndüğünde, Pye'nin üçüncü kata doğru merdivenleri koşarak çıktığını gördü.

"Lanet olsun!" diye bağırarak kedinin peşinden koştu.

"Kahretsin!" Owen el fenerini Trey'e uzattı. "Onları ben yakalarım. Sen git."

"Kapıya ulaşacağız." Sonya paniğe kapılmamaya çalıştı. "Kapıya ulaşıp açacağız ve her şey sona erecek. Tıpkı önceki gibi."

"Acele etme. Bu ışık pek yardımcı olmuyor." "O bizim korkumuzu istiyor. Ona bunu veremeyiz."

Köpekler kapının önünde havladıkları için, dar ışık huzmesi kadar sesin geldiği yöne de yöneldi.

"Al şunu." Trey ışığı eline tutuşturdu ve kapı kolunu tuttu. Ama kapıyı açtığı anda fırtına durmadı.

Fırtına içeriye girdi.

Köpekler çığına dönerken, Trey omzunu kapıya dayadı. "Kapatmamız lazım," diye rüzgârın uğultusunun üstüne bağırdı.

Sonya, Trey ile birlikte kapıyı ittiğinde elindeki ışık sallandı.

"Duman, aşağı iniyor, aşağı iniyor."

Cleo koşarken dumanın buz gibi dokunuşunu ayak bileklerinde hissetti. Canlı bir varlık olan kediyi eve getirmişti. Dobbs'un ona zarar vermesine izin verirse lanetlenirdi.

Üçüncü kata ulaştığında, arkadan biri onu yakaladı. Nefesini tutarak dirseğiyle geriye doğru vurdu. Owen homurdandı ama onu bırakmadı.

"Benim, lanet olsun. Dur!"

"Pye..."

"Onu ben yakalarım." Cleo'nun elinden el fenerini aldı. "Sen burada kal." "Karanlıkta mı? Hayır, olmaz. Kapı, Owen, Altın Oda'nın kapısı."

"Görüyorum."

Onun etrafındaki ateşli kırmızı parıltıyı ya da odunun titreşimini gözden kaçırmaması imkansızdı. Ya da ondan yükselen dumanı.

Kedi, sırtı kavisli bir şekilde, bir adımdan daha az bir mesafede duruyordu. "Arkamda kal."

"Penisin olduğu için mi?"

"Öyle de diyebiliriz. Ayrıca ışık da bende ve onu elimde tutacağım."

Kediyi çağırmaya zahmet etmedi. Tecrübesine göre kediler canları ne zaman isterse gelip giderlerdi. Ve bu kedi şu anda çok kızgındı.

Bunun yerine, fırtınanın üstüne sesini yükseltirken, göl kadar sakin bir sesle şarkı söyledi.

"Dün, tüm sorunlarım çok uzak görünüyordu."

Anladığını gösteren bir ışıkla, Cleo onunla birlikte şarkı söyledi.

Kedi onların yönüne baktı ve onlar yaklaşırken sırtı gevşedi.

"Dün aniden geldi." Bunun üzerine Owen kediyi kucasına aldı.

Kapı açıldı. Dobbs'u görmedi, sadece karanlık gördü. Ama onu duydu.

"Poole kanı nehir gibi akacak. O kanın içinde yıkanacağım."

"Bu iğrenç." Kediyi Cleo'ya uzattı, Cleo kulağına fısıldadı:

"Sakın oraya girme."

O konuşurken kapı çarparak kapandı. Fırtına dinmiş, ışıklar yanmıştı.

"Gösteri bitti," diye karar verdi Owen.

"Pye'yi öylece bırakamazdım... Tanrım, Sonya. Trey."

"Biz iyiyiz, onlar da iyi olacak." Yoksa hiçbir şey onu o odaya girmekten alıkoyamazdı. "Gidelim."

Onların seslerini duyduğunda Cleo rahatlamış bir şekilde gözlerini kapattı. Sonra kediyi yere indirdi ve ikinci katta karşılaştıklarında Sonya'ya sarıldı.

ikinci katta karşılaştıklarında Sonya'ya sarıldı.

"Özür dilerim, özür dilerim. İlk kuralı çiğnedim. Birlikte kalın." "Ben de aynısını yapardım. İyi misin?"

"Evet, hepimiz iyiyiz. Sen?"

"Evet. Kapıyı açtığımızda durmadı. Daha da kötüleşti. Ama sonunda kapıyı tekrar kapattığımızda durdu. Biz iyiyiz. Herkes iyi."

Trey'in elini tutmak için geri uzandı, ama Trey tıslayınca elini tekrar bıraktı. "Yaralandın mı? Ne... elin!"

"Buz yanığı." Avucunun içini kırmızı bir çizgi kesiyordu. "Kapı kolu. Çok kötü değil." "Ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Hatırlıyorum."

"Bir bakalım." Owen, Trey'in elini tutup inceledi. "Hayır, çok kötü değil. Onarırız. Bu çocukları dışarı çıkarın," dedi Cleo'ya, ana kata inerken. "Gece yarısı enerjilerini biraz boşaltabilirler."

"Yukarıda bir şey oldu mu?" diye sordu Trey.

"Her zamanki gibi." Her şey bittiği için Cleo hızlıca titredi. "Dumanlar yükseliyor, kapı parlıyor ve titreşiyordu. Çığlıklar, inlemeler. Pye o lanet kapının önünde tıslıyordu. Owen şarkı söylemeye başladı.

"Neden 'Yesterday'?"

"Melodisi. Rahatlatıcı."

"Eh, işe yaradı. Pye sakinleşti. Sonra kapı açıldı. Bir an Owen'ın içeri gireceğinden korktum. Ne iğrençti?" diye sordu, kapıyı açarak kalabalığın geçmesini sağladı.

"Ha?" Sonya'nın buz yanığı için ne yapması gerektiğini bildiğinden emin olduktan sonra, Cleo'ya döndü.

"Sen 'Bu iğrenç' dedin. Odanın içinde hiçbir şey görmedim. Çok karanlıktı."

"Onu duymadın mı?"

"Hiçbir şey duymadım... yani, çığlıklar, inlemeler, üflemeler ve gök gürültüsü dışında."

"Sanırım sadece bana söyledi. Poole'un kanının nehir gibi akacağını ve onun içinde yıkanacağını söyledi."

"Bu iğrenç." Trey, Sonya elini tedavi ederken nefes verdi. "Bira içeceğim. Bira ister misin?"

"Evet," dedi Trey kesin bir şekilde.

"Evet, istiyorum." "Yarım bardak şarap," dedi Sonya. "Diğer yarısını ben alırım."

"Bu benimkinden daha kırmızı. Benimki daha pembeydi. Emin misin

—
"Fena değil." Trey öne eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

Trey'in birasını tezgahın üzerine koyarken, Owen yanığa bir kez daha baktı. "Doğru. Eğer o stoik bir adam olsaydı sana söylerdim. Zaten sakinleşiyor. Aferin."

"O çalışırken ben de düşünüyorum." Trey sağlam eliyle birayı aldı ve içti. "Kapıyı kapatmak mı yaptı bunu? Şarkı söylemek... ilginç. Ya da belki hepsi. O bizim korkumuzu istiyor ama bunu elde edemez dedin. Kendini korkutmaya izin vermedin. Bu sadece ilginç değil, gerçekten etkileyici."

"Onun istediğinin bu olduğunu biliyorum. Ona istediği hiçbir şeyi vermeyeceğim. Ama birkaç an vardı," diye itiraf etti Sonya. "Birkaç harika an."

"Clover tüm telefonlarımıza aynı anda ulaştı," diye işaret etti Cleo. "Ya ne olacağını biliyordu ya da hissetti. Her şey başlamadan hemen önce, gerçekten de bir an önceydi."

"O bizi koruyor." Sonya, Trey'in elindeki kırmızının pembeye dönüştüğünü görünce rahatlamış bir şekilde midesinde bir titreme hissetti. "Hepimizi. Ve bu benim korkmamamı sağlıyor."

Dikleşti, biraz şarap içti. "Daha iyi görünüyor, gerçekten. Bir tur daha," diye karar verdi. "Ve belki gece geç saatte içilen içki hepimizin uyumasına yardımcı olur."

Trey, Sonya'nın başka bir sıcak kompres uygulamasını izlerken düşündü. "Kapıyı açacağımızı biliyordu. Daha önce açmıştın. Mantıken, bunu tekrar yapardık."

"Kapı koluna bunu yaptı, ona dokunan kişinin zarar görmesini istedi." Sonya, yanığı öpmek için kompresi çıkardı. "Ve sen, Owen, bence o odaya girmeni istedi. Sana zarar vermek için."

"Benim kanımdan başka bir şeyle banyo yapması gerekecek. Artık her şey yolunda olduğuna göre, çeteyi içeri alacağım, yukarı çıkacağım. Birkaç saat daha uyuyabilirim."

"Hepimiz yukarı çıkacağız. Hayır, bu iyi," diye Trey Sonya'yı ikna etti. "Saat sekizde personel toplantımız var, sen ve Cleo da Ogunquit'e gideceksiniz."

"Pratiklik işe yarar." Sonya sıcak su dolu kaseyi ve şarap kadehini lavaboya götürdü. "Ayrıca, tekrar uyumak ona gözünün içine parmak sokmak gibi olur."

"Gidip ona dört parmak sokalım." Cleo, Sonya'nın beline kolunu doladı. "Ve birkaç pençe."

Sonya ve Trey ikinci katta koridorda ilerlerken Owen tereddüt etti.

"Bak, eğer endişeleniyorsan Jones ve ben oturma odanda yatabiliriz."

Cleo, kaplan gözleriyle ona uzun uzun baktı ve gülümsedi. "Bu çok nazik bir teklif, ama biz iyiyiz." Ciddi olduğunu kanıtlamak için, yanağına bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar."

Owen kendi odasında soyundu ve yatağa uzandı. Deniz sesinin sakinleştirici etkisiyle, her zamanki gibi anında uykuya daldı.

Ve rüya gördü.

Collin ile satranç oynamaktan. Satranç onun oyunu değildi ve Collin'in onu sadece yenmek için bu ara sıra yapılan yarışmalara sürüklediğini düşünüyordu.

Umursamıyordu.

Müzik çalıyordu, bu ikisine de uyuyordu. Collin sık sık evi sesle doldururdu — müzik, arka planda oynayan eski bir film. Bu malikanede eski siyah beyaz filmlere karşı kendi sevgisini geliştirdiğini fark etti.

İş ve hayat zamanını doldurmadan önce olduğu kadar sık buraya gelmiyordu. Ama birkaç haftada bir uğramaya, Collin'in A Bookstore'dan sipariş ettiği kitapları getirmeye veya Trey'le birlikte gelmeye özen gösteriyordu.

Video oyunları, bira eşliğinde sohbet, film odasında eski bir film. Sadece vakit geçirmek.

Bağlantı önemliydi, aile önemliydi. Ve o sadece Collin'in arkadaşlığından zevk alıyordu.

Bir sonraki hamlesini düşündükten sonra, Owen kralın piyadesini ilerletti.

Collin akşam brendisini yudumlarırken, bir sonraki hamlesini düşünmeden filini seçti.

"İş nasıl gidiyor?"

"İyi." Owen kaşlarını çatarak tahtayı inceledi. "Mike'ın tasarımlarından birinde çalışıyorum. Lüks bir yat. Müşteri performanstan çok lüksü önemsiyor, ama biz ona ikisini de vereceğiz."

Filini engellemek için hamle yaptı ve Collin'in atını yakalamak için kendi filini açtı.

"Vay canına."

"Senin bir yeteneğin var."

"Satrançta değil."

"Satrançta değil," diye onayladı Collin. "İnşaatta. Kağıt üzerinde, hatta sadece kafanda gördüğün bir şeyi gerçeğe dönüştürmede. Hayvanlarda," diye ekledi Collin, ateşin yanında uyuyan Jones'a bir bakış atarak. "Kimse istemediği yaralı bir köpeği herkes almazdı."

"Yaralı ama mücadeleci. Mücadeleci olmak da önemlidir." Owen birasına uzandı.

Rüyada garip gelmemiştii, Collin'in saçlarında hiç gri yoktu, yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Bir nesil farkla ayrılmış akrabalar değil, çağdaşlar gibi rahatça oturmuşlardı, aralarında satranç tahtası vardı.

"Sen de benim gibi dostluğun değerini anlıyorsun."

"Sen ve Deuce'un geçmişi çok eskiye dayanıyor.

Çok eskiye."

"Evet, çok eskiye dayanır. Sen ve Trey de aynı tür bir kardeşlik bağına sahipsiniz ve bu çok değerli bir şey, Owen. İkiniz de yaklaşanlarla yüzleşmek için bu değerli şeye ihtiyacınız olacak. Kardeşimin kızı bunu durdurmalı, ama sen, Trey ve onun kız kardeşi gibi olan kadın da üzerinize düşen görevi yerine getirmelisiniz."

Owen siyah bir piyonla beyaz bir piyon aldı. "Piyonlar gibi mi?"

"Hiç de değil. Savunma ve saldırıda kurnaz hamleler yapabilen atlar."

"Onlardan birini zaten kaybettim."

"Ama bu sadece bir oyun. Hugh ile, kendi kardeşinle olan bağın güçlü, ama sen ve Trey, Deuce ve benim gibi, bu bağı kendi seçiminizle kurdunuz. O, kardeşimi, ikizimi hiç tanımamamı sağladı."

"Patricia."

"Evet." Collin ateşe doğru baktı. "O ve diğeri. Yine de, buna rağmen, aramızda bir bağ vardı. Kardeşimin kızını, bu evi ve içindeki her şeyi terk etme kararını verdim. Bunu her halükarda yapardım, ama sen ve Trey sayesinde daha hafif bir yürekle yaptım."

"Neden o? Neden Sonya?"

"O benim kardeşimin kızı," dedi Collin basitçe. "Sen, ben ve geri kalanımız kadar bir Poole. Babamın ve gerçek annemin torunu."

Yine arkasına yaslandı, ateşe ve alevlerde gördüğü her şeye baktı.

"İnanmayı reddettiğim için Johanna'mı kaybettim. Aşkımı ve kendi çocuğumuz olma şansını kaybettim. O benim sahip olduğum tek şey. Sonya benim sahip olduğum tek şey ve malikanenin sahip olduğu tek şey."

Parmağıyla kraliçesini hafifçe vurdu. "Beyaz kraliçe, siyahla yüzleşiyor." Owen aşağı baktı ve kraliçesinin değiştiğini gördü. Dobbs'u gördü, saçını gördü...

Siyah elbisenin akışı, sert çizgilerle oyulmuş yüz. Siyah kraliçenin ellerinde yedi yüzük parıldıyordu.

Satranç tahtası, pencerelerinin arkasında gölgeler hareket eden malikaneye dönüştü.

"Bu bir evden daha fazlası," dedi Collin ona. "İnşa eden bir adam bunu bilir. Beyaz kraliçeyi koru ve siyahı kov." "Nasıl?"

"Cesaretle," dedi Collin.

Ve Owen, denizin nefes alıp verme sesi ve köpeğin hafif horlamasıyla yatakta uyandı.

"Tamam, bu bir tekme gibiydi."

Saati kontrol etti, ne olacaksa olsun diye karar verdi ve yataktan kalktı.

O bunu yaptığı anda, Jones horlamayı kesip başını kaldırdı.

Owen'ın banyoya gittiğini görünce tekrar uykuya daldı.

Duş aldı, giyindi ve salona çıktığında Jones da onunla birlikte geldi. Mutfığa vardığında, üç köpek ve bir kedi peşindeydi.

Hayvanların kahveden önce konuşmak için ısrar etmemelerine minnettar olarak, hepsini dışarı çıkardı. Zamanı olduğu için -ya da zaman ayırmaya karar verdiği için- ve önünde uzun bir gün olduğu için, biraz yumurta pişirmeye karar verdi.

Ama önce kahve, her zaman.

İlk kupayı, üç geyik ormandan çıkıp köpeklerin peşine düştüğünü izlerken içti. Kedi de onlara katılmıştı.

Hala kovucuya ihtiyaçları olacağını düşündü, ama köpekler ve muhtemelen kedi, yerel vahşi hayvanların bahçeleri yiyecekleri her şeyi yiyecekleri bir büfeye çevirmelerini engellemeye yardımcı olacaktı.

Collin'in bahçeleri çok sevdiğini hatırladı.

Owen, kendisinin de büyük bir bahçesi olmasını isterdi. Ama bununla uğraşmak için ne zaman zaman bulacaktı? Evi bitirmek ve genişletmek için çizdiği çeşitli tasarımlar için de durum aynıydı.

Zamanı yoktu, gerçek bir motivasyonu da yoktu.

Kahvesini bitirdi, hayvanları içeri almadan önce mama ve su kaplarını doldurdu.

Sonra kendi kahvaltısını hazırlamaya başladı. Bir kasede yumurtaları çırparken Trey içeri girdi.

"Şimdiye kadar gitmiş olursun diye düşünmüştüm."

"Yirmi dakika daha kalacağım." Owen, sormadan kaseye birkaç yumurta daha ekledi ve Trey'in eline kahvesi geçene kadar bekledi. "Yirmi dakikan varsa, bu sefer bir hikayem var."

On Dokuzuncu Bölüm

Trey cevap veremeden Sonya içeri girdi. Sessizliğin ritminde bir şey, bakışlarını bir erkekten diğerine kaydırmasına neden oldu.

"Uh-oh," dedi.

"Öyle bir şey yok." Owen kaseyi kaldırdı. "Omlet ister misin?" "Hayır, teşekkürler." Kahve almaya gitti.

"Trey'e gördüğüm tuhaf rüyayı anlatmak üzereydim." Owen konuşurken yumurtaları tavadaki sıcak, erimiş tereyağına döktü.

Kahve içmemiş olmasına rağmen, Sonya hemen döndü. "Aynadan geçtin."

"Hayır. Evet, eminim," diye ekledi Sonya sormadan önce. "Yatakta uyandım, Jones hala horluyordu. Ayaklarım yere değdiğinde, o da uyanmıştı. Odadan çıktım, o da benimle geldi. Biz böyle takılırız."

"Bu doğru," diye onayladı Trey.

"Sanki bana, dolaşan zombi ordusuyla veya gözleri emen uzaylılarla savaşmamda yardım etmesi gerekebilirmiş gibi, hemen yanımda olması gerekiyormuş gibi."

"Göz emen uzaylı filmini izledim." Güvenen ve kahvenin etkisiyle enerjilenen Sonya, ekmeği tost makinesine attı. "Korkunçtu. Beğendim."

Trey sadece başını salladı. "Bunu bilmek güzel. Demek bir rüya gördün."

"Bence bu sadece bir rüya değildi. Collin'le satranç oynadığım rüya."

Trey gülümsedi. "Sana satrançta iki kez meydan okurdu, sonra da seni fena halde yenerdi."

"Bu yüzden bana iki kez meydan okudu. Eğer sadece bu olsaydı, o kadar da garip olmazdı, her ne kadar çok net bir rüya olsa da. Sanki satranç taşlarını elimde hissedebiliyordum, ateşi koklayabiliyordum, biranın tadını alabiliyordum. Ama asıl garip olan, onun genç olmasıydı. Bizim yaşımızda, Trey. Saçları hala sarıydı, hiç gri yoktu."

"Babam gibi," diye mırıldandı Sonya.

"Evet, sanırım öyle. Ve yüzü... Onu düşündüğümde gördüğüm yüz bu değil. Fotoğraflarını gördüm, elbette, ama onu böyle hatırlamıyorum."

Yumurtaları bitirip, onlara rüyasını anlatırken tabaklara koydu. Sonya tabaklarına tost ekledi, kendine daha fazla koydu ve onlar dinlerken kahvelerini doldurdu.

"Görünüşe göre evi neden terk ettiğini sana açıklamak istemiş, Sonya'ya. Sana ya da diğer kuzenlerine değil."

"Gerekli değil, ama evet, bence bunun bir parçasıydı."

"Peki daha önemli olan kısmı? Seni uyarmak," diye ekledi Sonya. "Siyah kraliçe. Onun için iyi bir sembol. Babamı düşündü ve ben babamdan geriye kalan tek şeyim. Ama açıkça ikinizi de seviyordu."

"Aile," dedi Owen basitçe, "ve Doyle'lar da Pooles'lar kadar onun ailesiydiler. Belki daha da fazlası. Peki ya bu ev? Onun için bir evden çok daha fazlasıydı. Tarihi, mirası, her şeyi kalbine kazımıştı ve ne ekledi ya da değiştirdi ise, bunu aklında tuttu. Her neyse, ben kesinlikle böyle bir rüya görmedim."

"Sen bir Poole'sun," dedi Sonya. "Ve malikanede yatıyorsun. Şimdi bu oldu, daha önce olmamasına şaşırmam gerektiğini anlıyorum."

"Ve bunun nedeni, şimdi aynadan geçtin olabilir," diye ekledi Trey. "Ama ikiniz de önemli bir noktayı kaçıırıyorsunuz. Kilit bir noktayı."

"Avukat konuşuyor," dedi Owen ve tabağını lavaboya götürmek için kalktı.

"Doğru, ve kanıtlar, Collin'i rüyanda gördüğünü ve şu anda, Owen, Poole'un şu anda inşa ettiği tekne ve Sonya hakkında konuştuğun için, Collin'in bir parçası hala malikanede olduğunu destekliyor."

Sonya'nın telefonu "You Got That Right" şarkısıyla çalmaya başladı.

"Lynyrd Skynyrd," diye mırıldandı Owen. "Asla yanılmaz. Bunu özlemişim." "Ben de aynı şekilde," dedi Sonya. "Ve bu mantıklı. Yani mantığına uyarsan, mantıklı geliyor. O da burada. Ben... Hangi tıraş losyonunu kullanıyordu?"

"Aslında cevabını bildiğim garip bir soru, çünkü Anna ve ben çocukken onun doğum günü için ona bir tane almıştık. Eternity."

"Calvin Klein." Sonya başını salladı. "Bilmeliydim. Babamınkiyle aynı. Birkaç kez kokusunu aldım. Sadece bir iz, ama tanıdım. Collin hala burada, sadece burası evi olduğu için değil, ama..."

"Johanna hala burada olduğu için," diye tamamladı Trey.

"Evet. Ve ya bir yol buldu ya da Owen ile bağlantı kurmanın zamanının geldiğine karar verdi."

"Onu görmek, onunla konuşmak güzeldi. Her ne kadar görünüşüne bakılırsa, ben daha bir bebek olsam da."

Owen durakladı ve kuzenine baktı.

"Bana bu konuda sana destek olmamı söylemesine gerek yoktu, Sonya. Zaten destek oluyorum."

"Biliyorum."

"Gitmem gerek. Yapmam gereken başka şeyler de var, ama bir de lüks yat inşa etmem gerekiyor." "Senin var mı?" diye merak etti Sonya.

"Lüks bir yat?"

"Onu ne yapayım ki? *The Horizon* var zaten. Bir sloop, rüya gibi yelken açan ve sertleşen bir güzellik. Hadi gidelim Jones. Görüşürüz," dedi ve köpeği ile birlikte arka kapıdan çıktı.

"Cleo ile biraz yelken açtım, ama *eğilme* ve *sertleşmek* ne demek bilmiyorum."

"Açıklardım ama benim de gitmem gerek. Sen iyisin."

Bu bir soru değil, Sonya'nın takdir ettiği bir açıklamaydı. "Öyleyim. Ve eğer her zamanki gibi giderse, dün geceki patlamalı gösteriden sonra, her şeyi yeniden hazırlamak için biraz zamana ihtiyacı olacak."

"Gretta ile iyi şanslar." Onu öptü, uzun süre öpüştü. "Korkarım buna ihtiyacın olacak."

Kendi tabağını ve Sonya'nın tabağını lavaboya götürdü. "Senin var mı? Bir tekne?"

"İhtiyacım yok. *The Horizon* var. Hadi, Mook."

O ayrıldığında, Sonya kahvesini yudumlarken gülümsedi. Hiç erkek kardeşi olmamıştı, ama erkek kardeşleri gördüğünde tanırdı.

Büyük teyzesini ziyaret etmek için gardırobunu düşünmek aptalca, belki de sığ bir şey gibi görünüyordu, ama Sonya dostça ve saygılı görünmek istiyordu.

Gretta fark etsin ya da etmesin.

Yukarı çıktığında, kararın çoktan verilmiş olduğunu fark etti.

Yüksek V yakalı ve kumaş kemerli adaçayı yeşili elbise, düzgünce yapılmış yatağın üzerinde duruyordu. Sonya, elbiseyle birlikte toprak rengi kahverengi ayakkabıları da gördüğünde, Molly'nin seçimine katıldığını söyledi.

"Samimi ama hafifmeşre, sade ama sıkıcı değil. Aferin. Gerginim." Elini karnına bastırdı. "Neden bilmiyorum, ama gerginim. Beni tanımayacak, muhtemelen benimle konuşmayacak bile. Bu yolculuk büyük olasılıkla zaman kaybı olacak. Ama yine de gerginim."

Clover'ın müzikal cevabı Bachman-Turner Overdrive'in "Takin' Care of Business" şarkısıydı.

"Evet, yapmam gereken bu. İşimi halletmek, aile işini."

Giyinip makyajını yaptıktan sonra, saçını toplamalı mı yoksa açık mı bırakmalı diye çok uzun süre düşündü, sonra ikisini birleştiren bir toka kullanmaya karar verdi.

Sonya yanından geçerken Cleo yatak odasından "Neredeyse hazır!" diye seslendi. "İki dakika."

"Pye ve Yoda'yı dışarı çıkaracağım, böylece biz dönene kadar yapmaları gereken her şeyi yapabilirler."

Mutfakta tek başına durup çantasını bir kez daha kontrol ederken kendini isteksiz hissetti. Malikaneden ayrılmak, bu yolculuğa çıkmak, kendi kardeşini, kardeşinin sevdiği kadını ve iki çaresiz bebeği gerçek anlamda ihanet eden bu kadınla tanışmak istemiyordu.

Ama Clover haklıydı. Bu işi halledene kadar, bu konu kafasını kurcalamaya devam edecekti.

"Çok güzel bir seçim," dedi Cleo içeri girerken. "Yaklaşılabilir ama kolay etkilenebilir görünmüyorsun. Bu sefer Molly'yi dinlemedim ve siyahı seçtim. Gerekirse arka planda kaybolabileceğimi düşündüm."

"Bu doğru olan şey."

"Öyle, evlat. Sonuç ne olursa olsun, doğru olan budur.

Ve gerekli bir şey.

"Yol için birkaç kola alacağım. Dün gecedен sonra, kafein fazla gelmez."

"Dün gecedен bahsetmişken, Owen bir rüya gördü."

Cleo, her iki elinde birer kola ile hızla döndü. "Ayna rüyası mı?"

"Hayır. Arabada anlatırım. Yoda ve Pye'yi içeri almalıyız. Belki onlara biraz ödöl ya da daha fazla oyuncak koymalıyız, ya da..."

"Bence Jack bununla ilgilenir." Cleo, Sonya'ya bir kola uzattı ve hayvanları içeri almaya gitti. "Uslu olun, uslu olun, canlarım. Göz açıp kapayınca kadar döneriz.

"Gerginsin, anlıyorum." Cleo, Sonya'nın koluna hafifçe vurdu. "Sen sür. Aklını başka yere verir. Ve bana, benim rol almadığım bu aynasız rüyayı anlatabilirsin."

"Bu sefer olmaz."

Arabaya çıktılar ve Sonya GPS'i programladı. "Pye ve Yoda için endişelenmiyorum. Tekrar dışarı çıkmaları gerekirse, içeriden biri onları dışarı çıkarır ve geri alır. Neden daha önce bunu düşünmedim bilmiyorum."

"Ben de düşünemedim, ama haklı olduğuna eminim. Her halükarda, çok uzun süre yok olmayacağız."

"Hayır." Ama sinirlerim hâlâ gergindi. "Birkaç saat. Sadece birkaç saat. Tamam, bu yolculuğun sonunda ne olacağını düşünme, gözlerini yola ver.

Owen," dedi ve Cleo'ya rüyasını anlattı.

"Bence bu çok güzel. Collin'in ona ulaşmak istemesi ve bunu yapma şekli çok güzel. Şimdilik o lanet kara kraliçeyi ortadan kaldır."

"Keşke yapabilsem."

"Şimdilik," diye tekrarladı Cleo. "Satranç tahtasının başında oturuyorlar, sadece ikisi, bira ve brendi, müzik, köpek, yanan şömine."

"Biliyor musun, bunu düşünmemiştim. Ortamı rahatlatmıştı. Tanıdık."

"Aynen öyle. Owen'a onunla gurur duyduğunu, onu sevdiğini belli etti. İnsanlar bazen söylemek için çok geç olana kadar söylemeyi unuturlar. Ve baban, Deuce, Trey, Doyle'lar hakkında konuşma şekli. Bu anlamlı."

"Benim anladığım kadarıyla, Owen bunu anlamıştı. Anlamıştı ve bu önemliydi."

"Sen de öyle, önemliydin ve önemlisin. Malikaneyi sana emanet etti çünkü sen kardeşinin çocuğusun ve malikane önemli. Ve o hala malikanenin bir parçası, Clover, Molly ve diğerleri gibi."

"Trey bunu işaret etti, ama Owen ve ben bunu kaçırdık. Senin kaçırmayacağını bilmeliydim. Peki neden genç görünüyordu? Owen'ın yaşında mı?"

Cleo başını eğerek güneş gözlüklerini düzeltti. "Her zaman merak etmişimdir, eğer ölmeden sonra kalmak zorunda kalırsan ya da kalmayı seçersen, istediğin yaşta olamaz mısın?"

"Bunu merak edersin."

"Örneğin Jack, hiç yetişkin olmamış olduğu için yetişkin bir adam olamaz. Ama Collin bir zamanlar Owen'ın yaşındaydı, o zaman neden olmasın? Bu onları daha eşit bir konuma getirmez mi?"

"Son kısmı düşünmüştüm, ama diğer kısmı şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Yine, malikanenin mantığına göre, bu mantıklı. En azından bir dereceye kadar."

"Yakında orada olacağız. Bu konuyu ele almak için bir düzine farklı yol düşündüm, ama hala hangisinin en iyisi olduğuna karar veremiyorum."

"Fazla hazırlık yapabilirsin," dedi Cleo. "Bence bu durumda duruma göre hareket etmek en iyisi."

Gül rengi tuğla binada bulunan hafıza merkezi, geniş bir alana yayılmış, uzun ve alçak bir yapıydı. Kapıların arkasında sessizce duruyordu, her iki yanında çiçek açmayı bekleyen bahçeler uzanıyordu. Yollar bahçelerin içinden geçiyordu, insanlar ikişer üçer yürüyüyor ya da taş banklarda birlikte oturuyorlardı. Parlak kırmızı laleler küçük bir çeşmeyi çevreliyordu, akan su güneş ışığını yakalayıp gökkuşağı oluşturunuyordu.

Ağaçlar nisan ayının yeşil sisini ya da ilk cesur çiçeklerini gösteriyordu.

Her şey neredeyse pastoral bir görüntü sergiliyordu, ama Sonya, yanaklarında gözyaşları olan bir kadının otoparka doğru yürüdüğünü gördü.

Unutmanın acımasızlığı böyleydi.

İçeride, check-in yaptılar, kimlikleri doğrulandı, sonra ortak alandan geçerken Gretta'nın bakıcılarından biri onlara genel bir bilgi verdi.

İnsanlar birlikte oturuyordu, ayrı oturuyordu. Üç kadın, bir yapboz üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu.

"Beş duyuyu da harekete geçirmek veya yatıştırmak için tasarlanmış grup ve bireysel aktiviteler sunuyoruz. Müzik terapisi, fotoğraflar, hayvan terapisi. Sanat - Gretta'nın ilgilendiği alan. Bu sabah odasında kalıp resim yapmak istedi."

Bakıcı Jen, koridora doğru işaret etti. "Çizim mi yapıyor?"

"Sanat onu meşgul ediyor ve rahatlatıyor. Çizimleri şu anda çocukça, ama onlardan gurur ve zevk duyuyor. Büyük teyzenizi tanımadığınızı biliyorum."

"Hayır, ailemin bu kısmını daha yeni öğrendim."

"Gençken sanatçı olmak istiyordu. Oğlu onu ziyaret ettiğinde sık sık ona sanat malzemeleri getirirdi.

"Onun vefatını duyduğumuzda çok üzüldük." "Onun hakkında soru soruyor mu?"

"Hayır. Annesini soruyor. Hala iyi günleri olsa da, durumu geçen yıl kötüleşti. Nadiren de olsa, şiddet veya sözlü tacizde bulunabiliyor. Anlayın, bu hastalığın bir sonucu."

"Anlıyorum."

"Bu sabahı iyi geçiriyor ve çoğu zaman ziyaretçileri sever."

Doğal ışığın neşelendirdiği güzel bir özel süite girdiler. Duvarlarda düzinelerce çizim ve resim vardı. Çocukça çiçek resimleri, üzerinde büyük sarı bir güneş olan evler, Noel ağaçları, çöp adamlar.

Odada rahat bir kanep ve sandalyeler, renkli çiçek desenli bir halı vardı.

Pencerenin yanında bir masa vardı ve bir kadın masada oturmuş boya kalemleriyle resim yapıyordu.

Saçları taş grisi ve kısa kesilmişti. Soluk mavi gözlerinin üzerinde, burnundan aşağı kayan beyaz çerçeveli gözlükler takıyordu. İnce vücuduna pembe pantolon ve beyaz bir bluz giymişti.

Dili dişlerinin arasında sıkışmış halde, çizim yaparken melodisiz bir şekilde mırıldandı. "Günaydın Gretta. Ben Jen, sana misafirler getirdim."

"Annem geldi mi? Geleceğini söylemişti."

"Bugün gelmedi. Oh, ne güzel çiçekler. Çok neşeli görünüyorlar."

"Bitirmem lazım, as şunu. New York'a gittiğimde sergim için istediğimleri seç."

"Senin için asacağız, ama bu nazık bayanlar seni görmeye geldiler."

Gözlükleri biraz daha aşağı kayarken burnunu kırıştırarak başını kaldırdı.

"Sen güzelsin. Güzel şeyleri severim."

"Teşekkür ederim." Sonya rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanatınızı beğeniyorum."

"Çok yetenekliyim. Poole ailesinin soy ağacında birkaç sanatçı var.

Bu tür yetenekler genellikle kan yoluyla

geçer." "Eminim öyledir."

Gretta elini uzattı. "Ben..." Gözleri bir an bulanıklaştı. "Bayan Poole.

Sanat tüccarı mısınız?"

"Hayır, değilim. Ama sanatı severim. Ben Sonya. Siz çalışırken ben oturabilir miyim?"

"Misafirler her zaman oturmaya davetlidir. Terbiyeli bir toplumda görgü kuralları çok önemlidir."

"Yakınlarda olacağım," diye mırıldandı bakıcı ve odadan çıktı. "Ziyaretiniz çok nazık. Size bir şeyler ikram edebilir miyim?" Teklif karşısında şaşırda da Sonya yine gülümsedi. "Hayır, teşekkürler.

Biz iyiyiz. Size getirebileceğimiz bir şey var mı?"

"Oh, ihtiyacım olan her şey var ve annem de yakında gelecek. O geldiğinde medeni bir çay partisi yapacağız. Yakında toparlanmaya başlamam gerekecek. New York'a gitmeden önce yapacak çok işim var. Hala valizimi hazırlamam ve tren bileti almam gerekiyor. Oradan mı geliyorsunuz?"

"New York mu? Hayır, ben aslen Bostonluyum."

"Annem ve ben, sezonluk alışveriş yapmak için yılda iki kez Boston'a gidiyoruz. Annem iş yerinde koruması gereken bir imajı var ve önemli kişiler için önemli akşam yemeği partileri düzenliyor. Her zaman uygun giyinmek gerekiyor. Elbette gardırobumu annem seçiyor. Annemin zevki mükemmeldir."

Sonya, tasma ile gezdirilen genç bir kadın imajı canlandırdı. Ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Eminim öyledir. Boston'da alışveriş yapmayı her zaman sevmişimdir, ama Cleo ve ben şu anda Poole's Bay'de yaşıyoruz."

"Cleo kim?"

"Arkadaşım." Sonya, Cleo'nun oturduğu yeri işaret etti.

“Çok güzel. Sanatçıların modeli olabilir. Ben sanatımda model kullanmıyorum. Öncelikle natürmort ve manzara resimleri yapmaktan hoşlanıyorum. Arkadaşların olması iyidir, ama tabii ki önemli bir ailenin üyesiysen, onları dikkatlice seçmelisin.”

Hayal ettiği tasma artık bir boğma zinciriyle son buluyordu. "Poole's Bay'de arkadaşların var mı?"

"Sanatımla çok meşgulüm. Çok meşgulüm." Sonra kaşlarını çatı. "Seni tanıyorum."

“Ben Sonya.”

“Hayır. Hayır. Bu ismi tanımıyorum. Yabancı bir isim gibi geliyor ve bu ismi tanımıyorum. Ama bu gözleri tanıyorum. Poole yeşili. Benimkiler anneminki gibi mavi.”

Sonya, Gretta başka bir boya kalemi alırken Trey'in söylediği kelimeyi düşündü: "heyecanlı".

"Yakında gelir. Annem çok meşgul bir kadın ve her zaman dakiktir."

"Onun bir şeyi bende." Sonya çantasına uzandı ve pudra kutusunu çıkardı.

"Onu nereden buldun!" Gretta ona uzanmaya başladı, sonra elini geri çekti. "Annemin eşyalarına dokunmamalıyım. Çok güzel, çok parlak! Ama dokunmamalıyım. Hayır. Hayır. Kızacak."

"Bunu daha önce görmüş müydün?"

"Bunu değil, buna benzer bir şeyi. Bu sende olmamalı."

"Ben buldum," dedi Sonya dikkatlice. "Malikanede. Cleo ve ben artık malikanede yaşıyoruz."

"Hayır, yaşamıyorsunuz!" Beyaz çerçeveli gözlüklerin arkasındaki gözler sertleşip parıldarken sözler fırladı. "Kimse yaşamıyor. Annem bunun bir yük olduğunu söylüyor, ama babam satmıyor. Oraya gitmeme izin verilmiyor. Kimseye verilmiyor."

"Charlie oraya gitti. Charlie, karısı Lilian ile orada yaşıyordu."

"Charlie kötüydü! Asla dinlemezdi, hep başını belaya sokardı." Sesi bir çocuğunki gibi şarkı söyler gibi oldu. "O gitti. Ben kaldım. Ben iyiydim, o kötüydü."

"O da senin gibi bir sanatçıydı."

"Ailesine, işine karşı sorumlulukları vardı. O... onlardan kaçtı. Malikanenin kötü bir yeri var. Bir keresinde onu çizdim, annem onu yok etti. Lanetli bir yer," diye fısıldadı. "Sıkı bir şekilde kilitli."

Sonra gülümseyerek çizmeye devam etti.

"Ama ben New York'a gidiyorum. Kendi dairem olacak. Sen New Yorklu musun?"

"Charlie malikanenin kilidini açtı ve Lilian'la birlikte orada yaşadı."

Gretta'nın ağzı büküldü ve kağıda bastırırken boya kaleminin ucu kırıldı.

"Altın avcısı, Poole'un altınlarını kazıyor. Hak ettiğini buldu. Charlie de öyle. Dinlemedi." Öfkeyle boyamaya başladı, Scarlet'i kan gibi kağıdın üzerinde sürükledi.

"Annene karşı gel, bedelini öde. Kilitle, hepsini kilitle ve anahtarı at."

Scarlet'i bir kenara koydu, Midnight Blue'yu aldı. Karalayıp dururken, kanlı gökyüzünün altında tuhaf şekiller oluşturdu.

Bir daha soramayacağını, cevabı asla alamayacağını anlayan Sonya ısrar etti.

"Nasıl seçti? Annen hangi bebeği tutacağına nasıl karar verdi, Gretta? Charlie'nin hangi oğlunu tutacağına nasıl karar verdi?"

Gretta parmağını dudaklarına koydu. "Aile sırrı. Sadece anne ve kız arasında. Lawrence değil. İşe yaramaz. Kızlardan çok erkekleri sever. Daha fazla sır. Kimse bilemez. Zaten öldü. Lawrence öldü. Sadece annem ve ben varız. Artık sadece ikimiz varız."

"Ben de ailenin bir parçasıyım, Gretta. Ben bir Poole'um." Sonya, iki bebeğin kabaca çizilmiş resmine baktı. Bebekler, sanki kavga edecekmiş gibi yumruklarını kaldırmışlardı ve gökyüzü kırmızıya boyanmıştı. Sonya ikisine de dokundu. "Nasıl seçtin?"

"Birini seç, birini seç. Hangisi olduğu önemli değil. Soyu devam ettirecek tek bir tane. İki de aynı görünüyordu. Biri kalır, biri gider. Ve asla, asla kimseye söyleme."

"Sen seçtin."

"İkisini de istemiyordum. New York'a gidiyorum." Yine parmağını dudaklarına koydu. "Başka bir sır. Bir sürü sır. Annem birini seçmem gerektiğini söyledi. Ve şimdi ben de anne oldum. Annem bir nişanlım olduğunu söyledi, çok yakışıklıymış! Adı..."

Kaşlarını çatarak tavana baktı.

"Önemli değil. Önemli değil. O uzun boylu ve cesur biriydi, savaşa gidip savaşmak zorundaydı. Sarı saçlı ve mavi gözlüydü, birbirimizi çok seviyorduk. Ama öldü, çok üzücü, ama yine de bir bebeğim oldu.

"Aptal bir bebek istemiyordum! Poole kanı, Poole soyu, Poole işi. Poole sırları. Asla, asla Charlie'nin bebeği deme. Gretta'nın bebeği. Görevimi yap. Lanet görev."

Black'i yakaladı, çizdiği bebeklerden birinin üzerine öfkeyle çizgiler çizdi.
"Charlie öldü, hepsi bu. Ağladı, ağladı, ağladı, ama o artık benim bebeğim."
"Peki kardeşi?" "Ne
kardeşi?"

Başını sola, sağa, tekrar sola çevirerek, çiçek sapları oluşturmak için
Mountain Meadow'u seçti.

"Collin'in kardeşi. İkiz kardeşi."

"Kim bilir? Kimin umurunda? Benim sadece bir bebeğim vardı. Annem ona
isim verdi..." "Collin."

"Collin Poole kendini astı. Bunu herkes biliyor." "Senin
büyüttüğün bebek de Collin'di."

"İyi bir anne değildim, çünkü beni dinlemiyordu. Tıpkı babası gibi. 'Kötü
bir seçim yaptın, Gretta.' İkisi birbirine benziyordu, değil mi?"

Gretta dişlerini sıktı: öfke, çaresizlik.

"Dinlemeyen ve uslu durmayan birini seçeceğimi nereden bilebilirdim?
Onun tüm kurallarına uydum, elimden geleni yaptım."

"Eminim öyledir."

"Kalarak, değil mi?" Wild Strawberry'nin yapraklarını koparıırken ruh hali
yine karardı. "Poole'un lanet olası Körfezi'nde kokuşmuş, ağlayan bir bebekle
kaldım. Lanet olası Charlie gibi değil, görevimi yaptım."

Hırlayarak, Black ile bir çöp adam çizdi ve onu darağacına astı.

"Kendini astı. Pooles ailesi böyle yapar. Bencil piç her şeyi mahvetti. O
görevini yapmadı, değil mi? İsteddiği yere gitti, istediği şeyi yaptı, altın avcısı
bir sokak fahişesini hamile bıraktı. Malikanesi onu öldürdü, hak ettiğini
buldu."

Sonya'ya bakarken öfkesi patladı.

"Onun gözlerine sahipsin. Poole'ların yeşil gözleri. Sen de orada öleceksin.
Benimkiler anneminki gibi mavi. Malikaneden uzak dur. Orada herkes ölür."

Öfke patlak verdiği kadar çabuk söndü. Sonya'ya belirsiz bir gülümseme
gönderdi.

"Çok güzel bir ziyaretti. Birkaç ay sonra New York'ta önemli bir galeride
sanat eserlerimi sergilemeyi umuyorum. Davetiyeni alacağımı göreceğim."

"Teşekkür ederim." Sonya ayağa kalktı.

“Hizmetçi sizi dışarıya kadar geçirecek. Lütfen ona, annem geldiğinde onu içeri almasını ve çay getirmesini söyle. Annem çok meşgul, onu bekletmek istemem.”

Dışarıda Cleo, Sonya'nın omuzlarına kolunu doladı. "Bu çok üzücü ve korkunçtu."

"Bu üzücü ve korkunç bir hastalık ve çok üzücü ve korkunç bir hayatın ardından geliyor. Onun için üzülüyorum."

Arabada durdu, sadece ona yaslandı, çünkü birkaç dakika temiz hava almak istedi.

"Benim düşüncem şöyle, seninki farklıysa söyle. O, Charlie'nin aksine, annesinin kuralları ve otoritesi altında yaşıyordu. Charlie kaçtı. Ama bence o da aynı şeyi yapmayı planlıyordu."

"New York'a."

"Charlie'den biraz daha büyüktü, bu yüzden muhtemelen güven fonundan bir miktar para alacaktı. Bu parayı kullanarak New York'a taşınmayı, bir daire kiralamayı ve sanatına odaklanmayı planlıyor gibi görünüyor."

Cleo başını salladı. "Ve sonra."

"Evet, sonra. İkizlerden birini seçmesi için baskı gördü, onu kendi çocuğu olarak kabul etti, sahte bir nişanın ürünü olarak."

"Kızgınlık." Cleo binaya geri baktı. "Hâlâ içimi kemiriyor. Bunca yıldır."

"Çünkü o, bu yalanı yaşamayı reddetmek, buna uymayı reddetmek, kardeşinin oğullarının ayrılmasını engellemek için çok zayıftı."

Sonya yine çantasından pudra kutusunu çıkardı. "Neredeyse seksen yaşında bir kadın, hala annesinin eşyalarına dokunmaktan korkuyor."

"Yine de, annesinin gelmesini bir umutla bekliyor. Neden ben geri dönmüyorum?"

"Sürer misin?" Sonya anahtarlığı uzattı. "Hatırlıyor," dedi yolcu koltuğuna otururken. "Bana söyledikleri gibi. Dün olanları hatırladığından daha iyi, o zamanki şeyleri hatırlıyor bence."

"O öfke patlaması mı? Owen'ın bize anlattığı gibi, o öfkeydi. O öfke içinde birikmiş."

"O korkunç çizim."

"Öfkesini çizdi," diye karar verdi Cleo. "Böyle bir yalanla yaşayan, her dakikasından nefret eden birine ne olur? Görevini yerine getirip

ve hayallerinden vazgeçmek?"

"Ve asla kendi hayatı olmadan. Duyduğum kadarıyla, gerçek dostlukları, bir ilişkisi olmadan. Annesinin çatısı ve kuralları altında yaşayarak, kurallara uymaya devam ederek, annesinin ölümünden sonra bile."

"Biz gelmeden önceye göre daha fazla şey biliyorsun."

"Anlıyorum, ama asla anlayamayacağım. Patricia'nın Gretta'nın yanında durup ona bebeklerden birini seçmesini söylediğini hayal edebiliyor musun? Sanki onlar köpek kulübesindeki yavru köpeklermiş gibi, ya da daha kötüsü, rafta duran ayakkabılar gibi."

"Sonuç olarak, oğlum, baban şanslıydı. Onu zorla yaptığını hissedenden bir kadın yerine, onu seven ebeveynleri vardı. Onun görevi."

"Çok haklısın." Çantasındaki pudra kutusunu düşündü, sonra telefonunu çıkardı. "Poole Shipbuilders'ı arayacağım, Clarice orada mı ve benimle konuşacak mı diye bakacağım."

"Şimdi mi?"

"Hepsi kafamda dururken. Eğer benimle görüşecek zamanı varsa, beni oraya bırakabilirsin. Eve dönmek için birini bulurum."

"Seni bırakayım, ben de birkaç işimi halledeyim. İşin bittiğinde bana mesaj at, seni alırım."

"Harika. Önce, kuzen Clarice ile biraz vakit geçirebilir miyim diye bir bakayım."

Sonya, Poole Gemi İnşa Şirketi'ni ilk kez yakından gördü. Arthur Poole'un genç ve girişimci bir adam olarak inşa ettiği orijinal tuğla bina, yüzyıllar ve nesiller boyunca genişlemişti.

Poole Körfezi'nin bir bölümünü kaplayarak hakimiyet kurmuş ve bir köyün doğmasına neden olan tersanesi vardı. Sonya, şu anda yaşadığı malikaneyi de bu tersanenin inşa ettiğini düşündü.

"Düşündüğünden daha büyük," dedi Cleo, ziyaretçilere ayrılmış alana doğru bölüm bölüm ilerlerken. "Etkileyici."

"Korkutucu ve garip. Onların bir parçasına sahip olmam garip. Küçük bir parça, ama yine de bir parça. Şuradaki bina, ofisler. Clarice beşinci katta.

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Bana şans dile."

"Biliyorsun ki diliyorum, ama neden şans lazım ki? İşin bittiğinde mesaj at."

Sonya arabadan indi, özenle düzenlenmiş peyzajı ve görkemli tabelasıyla giriş kapısına doğru yürüdü.

POOLE GEMİ İNŞAATÇILARI, 1781 YILINDA KURULDU.

Geniş bir cam kapıdan geçerek, kendisini hemen daha rahat hissettiren bir lobide buldu.

Geleneklere bağlı kalarak, kurucu Arthur Poole'dan Owen'a kadar nesiller boyu Pooles ailesinin portreleri ve gemi maketleri sergileniyordu.

Zeminler, fayans veya halı yerine ahşap döşemeyle kaplıydı ve parıldıyordu. Rahat koltukların bulunduğu bekleme alanında, kalın ahşap şömine raflı bir tuğla şömine vardı. Üzerinde bir yelkenli gemi maketi ve bir çift antika fener duruyordu.

Resepsiyon masasına doğru yürüdüğünde, masanın arkasında duran kadın gülümsedi.

"Siz Bayan MacTavish olmalısınız. Bayan Poole sizi beklediğini söyledi. Lütfen kayıt yaptırır mısınız? Bu arada, ben Noelle, Corrine Doyle'un yeğeniyim."

"Oh, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Asansörle beşinci kata çıkarsanız, Bayan Poole'un asistanı sizi bekliyor olacak."

"Teşekkürler."

Asansöre doğru yürüdü. Yukarı düğmesine basamadan kapı açıldı. Owen, elinde bir tasarım tüpüyle aceleyle asansörden indi.

Sonya'yı görünce aniden durdu. "Merhaba. Beni mi arıyordun?" "Hayır. Clarice'i görmeye geldim."

"Tamam. Gitmeliyim." Sonra tekrar durdu. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Beşinci kat."

"Evet, sonra sağa dön, sonuna kadar git. Köşedeki ofis. Görüşürüz."

O uzaklaşırken Noelle, "Owen, saat dörtte Mike ile randevun var. Sana geliyor" diye seslendi.

"Evet, evet, evet."

O uzaklaşırken, Sonya asansöre bindi, Arthur Poole'un portresine son bir kez baktı ve beşinci kata basadı.

Yirminci Bölüm

Beşinci katta, daha küçük ve daha kalabalık bir lobide, ateş kırmızısı saçlı ve bahar yeşili bir takım elbise giymiş bir kadın bekliyordu.

"Bayan MacTavish, ben Adele Loring, Bayan Poole'un asistanıyım. Sizi ofisine götüreceğim."

"Teşekkür ederim. Çok güzel bir bina ve muhteşem bir manzara," diye ekledi, geniş, denize bakan pencereye bakarak.

"Biz de öyle düşünüyoruz. Size kahve veya çay getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Clarice'in bana zaman ayırmasına minnettarım ve onu fazla alıkoymayacağım. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Her zaman. Meşgul ve yorulmak bilmez. Bunlar Poole ailesinin özellikleri gibi görünüyor."

Ofislerin önünden geçtiler; bazılarının kapıları açıktı, bazılarının kapalıydı ve klavyelerin verimli sesleri duyuluyordu.

Koridorun sonunda kapılar açıktı ve pencerelerden oluşan duvar sadece bakışları çekmekle kalmadı, hayranlık uyandırdı.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler, engebeli, kayalık sahil şeridinin manzarasını sunuyordu. Oda, körfez ve marinanın denize doğru uzanan akışına açılıyordu. Ve bu akışta seyreden tekneler - eğlence ve iş amaçlı - manzarayı tamamlıyordu.

Arthur Poole'a aitmiş gibi görünen büyük masada, kırk altı yaşını hiç göstermeyen bir kadın oturuyordu. Koyu sarı saçları, yüzünün elmas şeklini tamamlayan kısa bir kama şeklinde kesilmişti ve Poole'ların yeşil gözlerini vurgulayan bir kakül vardı.

Yönetici Sonya ile birlikte içeri girdiğinde ayağa kalktı ve boyu 1,57'yi geçmediği için şaşkınlık ekledi.

Sonya uzun boylu ve heybetli birini bekliyordu, ama masanın etrafından gelen kadın, kırmızı koşu ayakkabıları ve iş kıyafeti olan koyu renkli bir takım elbise giymiş, minyon biriydi.

Elini uzattı.

"Sonya, sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

Minyon olsa da olmasa da, el sıkışması heybetliydi. "Sizinle tanışmak çok güzel. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Saçmalamayın."

Clarice elini sallayarak reddetti, ama Sonya onun kendisini ölçtüğünü biliyordu. "Bir cappuccino ister misiniz? Canım çok çekiyor."

"Bunu reddedebilecek kadar aptal değilim."

"Hemen geliyor," dedi yönetici ve odadan çıktı.

"Buraya oturalım. Sabahtan beri masamdan kalkamadım."

Krem rengi bir kanepe, deniz rengi iki sandalye ve masa kadar eski görünen bir masanın bulunduğu oturma alanını işaret etti.

"Öncelikle, Owen bana malikaneye çok iyi uyum sağladığını söyledi."

"Evet. Burası harika bir ev, çok seviyorum. Collin'in bir yükümlülük hissettiğini anlıyorum, ama..."

"Ama yok." Clarice tereddüt etmeden bu konuyu bir kenara itti. "Elbette hissetti, ve haklı olarak. Hiçbirimiz babanı, seni bilmiyorduk. Anladığım kadarıyla Collin, babanın ölümünden kısa bir süre önce Deuce'dan onu ve seni öğrendi. Onu kaybettiğin için çok üzgünüm ve Collin'in ikiz kardeşi olduğunu paylaşamadığı için üzgünüm. Collin için çok acı verici olmalı."

"Teşekkürler, Adele," dedi yönetici kahveyi getirdiğinde.

"Hepimiz senin malikanede olmandan memnunuz ve eğer bu seni rahatsız ediyorsa, emin ol ki hiçbirimiz bunu istemedik. Evet, burası çok güzel ve aile tarihimizin büyük bir kısmını barındırıyor. Ama hepimiz kendi evlerimizde çok rahatız."

"Bu tarih hakkında sizinle konuşmak istiyordum. Gretta Poole'u görmeye gittim."

"Oh." Clarice cappuccinodan bir yudum aldı. "Bu zor olurdu. Collin onu merkeze yerleştirmek zorunda kaldığından beri sırayla onu görmeye çalışıyoruz. Nadiren iyi sonuçlanıyor."

Bir yudum daha aldıktan sonra Clarice, Sonya'yı inceledi ve bir karara varmış gibi göründü.

"Onu mutlu bir kadın olarak hatırlamıyorum ve son birkaç yıldır ruh sağlığı kötüleşti."

"Onun neye karıştığını, onun biyolojik annesi olmadığını bildiği halde, Collin ona bir oğul gibi baktı. Açık konuşacağım, çünkü bu bana daha uygun. Ben olsam bu kadar cömert ve bağışlayıcı olur muydum, bilmiyorum."

"Ben aynı fikirde olmasam da, onun başka seçeneği olmadığını düşündüğünü sanıyorum. Annesi..." "Patricia Poole hakkında söylediğin hiçbir şeye alınacağımı düşünüyorsan,

bunu düşünmeyin. Burası onun ofisiydi. Şimdi benim ofisim. İşini ve ailesini kendi tarzında yönetiyordu. Benim tarzım var. Kocam ve benim iki çocuğumuz var. Gençler, ikizler. Kardeşleri ayırmak için ne kadar kalpsiz olmak gerektiğini hayal bile edemiyorum. Ama..."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Queen P'yi çok iyi tanıyordum, çünkü on altı yaşımdan beri bu şirkette çalışıyordum — tabii ki o zamanlar yazları. İş zekamı takdir ediyordu, ama Hank'i onaylamadığını açıkça belli ediyordu."

Bana nişanımızı bozarsam terfi ve on bin dolarlık ikramiye teklif etti.”

"Anlıyorum."

"Eminim öyledir." Clarice gülümsedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "İsteksizce de olsa benim kararlılığımı takdir ediyordu. Her halükarda, ikimiz de zamanımızı ve yeteneklerimizi aile işine yatırdığımız için iyi anlaşıyorduk. Ama yine de, onun ölümünden çok sonraya kadar aileye ne yaptığını bilmiyordum."

"Gretta'ya seçim yaptırdı." "Anlamadım?"

"Gretta'ya hangi ikizi tutacağını, hangisini evlatlık vereceğini seçtirdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Gretta bana anlattı."

Açıkça şaşırmış olan Clarice arkasına yaslandı. "Sana bunu anlattı mı?" "Bir kısmını. Sanırım ona bunu göstererek kapıyı açtım."

Pudra kutusunu çıkardı.

"Ben... Patricia bana bu tasarımdan üç tane bırakmıştı. Bakabilir miyim?" Sonya pudra kutusunu Clarice'e uzattı.

"Bu çok sürpriz oldu. Ruj kutusuna hayran kalmıştım. Her zaman yanında taşırdı. Ve bana bunun, nişanlarını açıklamadan hemen önce kocası Michael Poole'un ona Noel hediyesi olarak verdiği bir setin parçası olduğunu söylemişti. Bu parçadan hiç bahsetmemişti. Nereden buldunuz?"

"Malikanede buldum. Aynası kırılmış." "Evet, görüyorum."

"Gretta da tanıdı ve ona birkaç soru sorabildim. Annesi, aile soyunu devam ettirmek için sadece bir tanesine ihtiyaç olduğu için bir bebek seçmesini söylemiş. Gretta'nın nişanlı olduğunu, ancak nişanlısının öldüğünü söyleyeceklermiş. Bebek onunmuş. İnsanlar buna inanmış gibi görünüyor."

"Herkes inanmıyordu," diye mırıldandı Clarice. "Annem inanmıyordu. Gretta'yı tanıyordu ve bir keresinde teyzeme, Gretta Poole'un hamile kalacak kadar uzun süre annesinin gözünden kaçmasının imkansız olduğunu söylediğini duydum.

O zamanlar bu konuda çok fazla dedikodu ve spekülasyon vardı, ama ben doğduğumda, bunlar büyük ölçüde ortadan kalkmıştı. Anneminki gibi ara sıra yapılan yorumlar hariç."

Pudra kutusunu geri vermeye başladı.

"Sen almalısın," dedi Sonya. "Sonuçta bir set."

"Owen senin hoşuna gideceğini söyledi," diye cevapladı. "Çok isterim, teşekkür ederim. Patricia'nın olduğu için değil, çok güzel bir set olduğu için."

"Malikanede istediğiniz başka bir şey varsa, lütfen bana söyleyin." "Burada, şirkette, tarih ve geleneği sergiliyoruz. Evimde ise temiz, sade çizgileri severim. Çağdaş olanı."

"Collin, hepimize yaptığı gibi, benim için en önemli olan şeyi almamı sağladı. Şirketin küçük bir hissesi var. Daha aktif bir rol almak isterseniz..."

"Oh, kesinlikle istemiyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Clarice gülerek kapuçinosunu bitirdi. "Sana bir fırsat sunardım, ama burada çok iyi bir ritmimiz var. İstedğin zaman sana bir tur düzenlerim."

"Teşekkürler. Şimdi geri dönmem gerekiyor. Malikanede bir kedi ve bir köpek bıraktım. Ama sonunda geldiğime memnunum."

"Ben de. Ve bunun için teşekkür ederim." Pudra kutusunu masaya koydu. "Sadece seti tamamlamakla kalmadı, kırık ayna da bana çok sembolik geldi. Bu aynanın sahibi olan kadın görünüşe çok fazla önem veriyordu."

Çıkarken Sonya, Cleo'ya mesaj attı, sonra serin bahar rüzgârında durup bir grup insanın körfeze tekne indirmelerini izledi. Merakla, tekneyi uzun, eğimli bir pistte tekerlekli bir platformla aşağı indirirken daha iyi görebilmek için yer değiştirdi.

Çalışırken sesleri rüzgârla birlikte geliyordu. Kelimeleri duyamasa da aksanlarını yakaladı — saf Maine aksanı — kahkahalar, keskin bir emir gibi gelen sesler.

Cleo geldiğinde, beyaz yelkenler dalgalanıyordu ve teknenin güvertesindeki çift, kuru havuzdaki mürettebata bağırıp el sallıyordu.

Tekne Poole Körfezi'nin sularında süzülüyordu.

"Sanırım az önce birinin yeni teknesiyle ilk kez denize açıldığını gördüm." Saçlarını geriye doğru düzelterek Cleo'ya gülümsedi. "Bu bir süreç."

"Ben de kendi başıma bu süreci yaşamak istiyorum. Peki ya Clarice?"

"Onu sevdim, Cleo. Sen de seveceksin. Kırmızı On Cloud spor ayakkabılar giyiyordu ve sanırım klasik bir Armani takım elbise. Muhtemelen muhteşem İtalyan topuklu ayakkabıları da hazırdır. Ona pudra kutusu verdim."

"Onu gerçekten sevdim."

"Evet. Bana saçmalamayan bir tip gibi geldi."

Cleo araba sürerken, Sonya konuşmanın özetini anlattı.

"Bu senin için ne kadar garip olsa da," dedi Cleo, "onlar için de garipti. Patricia ve Gretta'nın yaptıklarını öğrenip, sonra senin, varlığından haberdar olmadıkları birinin yanlarına taşınman. Owen'ın bu durumu ele alışına büyük saygı duyuyorum ve şimdi bu saygıyı Clarice Poole'a da yayabilirim."

"Aile işlerinde daha aktif bir rol almak isteyip istemediğimi sorduğunda ve ben kesin bir hayır cevabı verdiğimde rahatladığını söyleyebilirim."

"Eminim öyledir. Yani bugün senin için iki yeni Poole var. Ve ikisi de birbirinin tam zıttı diyebilirim."

Ve şimdi eve geldik," diye ekledi Cleo, arabayı garaja park ederken.

Kapıyı açtıklarında, Yoda ağzında topuyla kuyruğunu sallıyordu — şüphesiz Jack'in hediyesiydi. Pye, merdiven direğinin üstüne tünediği yerden atladı ve kütüphanede şarj olan tabletten Clover, Isley Brothers'ın "Shout" şarkısıyla onları karşıladı.

Evet, Sonya düşündü. Artık evimizdeyiz.

Günün geri kalanı sakın bir geceye dönüştü ve Sonya sabah yaratıcılığının coştuğunu fark etti. Rutin yerleşti ve o bunu coşkuyla karşıladı.

Ne o ne de Cleo sessizlikten bahsetmedi, çünkü ikisi de aynı fikirdeydi: Konuşursan uğursuzluk getirir.

Cumartesi sabahı, bahçe satışına gidip gitmemeyi tartışılar.

"Tanrı biliyor ki hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Ama."

"Ama," diye devam etti Cleo, "destek olmak için gidiyoruz, çünkü biz Poole's Bay'in bir parçasıyız."

"Aynı fikirdeyiz. Saat ikide çıkmaya ne dersin?"

"Tamam. Böylece son çizimlerime bir kez daha iyice bakacak vaktim olur. Sonra onları gönderirim. Sonra?" Cleo ellerini birbirine vurdu. "Bitti."

"Onları görmek istiyorum. Gitmeden önce yukarı çıkacağım. Gigi'nin işi için daha fazla test yapmam gerekiyor."

"Bir planımız var." Su şişesini doldururken Cleo omzunun üzerinden Sonya'ya baktı. "Ve bu plan, Trey ile geçireceğin biraz zamanı da içeriyor, ki şu anda hiç zamanın yok."

"O ve Owen kendi işleriyle meşguldüler, sonra da bahçe satışı olayı vardı."

"O sarhoş piçin zarar verdiği bazı şeyleri onarmak için zaman ve emek harcamış olmaları karakterlerini gösteriyor."

"Öyle, ve onu özledim. Onları bu akşam yemeğe davet edebiliriz. O deniz tarağılı makarna yapabilirim. Aslında hızlı ve kolay bir yemek."

"Deniz tarağını eve giderken alabiliriz, planın ikinci kısmı bu. Ben yukarı çıkıp hazırlıklara başlayayım."

Sonya da aynı şeyi yapmadan önce tarifi kontrol etti. Ve bunun görüldüğünden daha zor olduğunu kendine hatırlattı. Çoğunlukla. Annesi için yapmış olduğu için, tekrar yapabiliirdi.

Memnuniyetle yukarı çıktı. O ve Yoda yerleştiklerinde, Clover Def Leppard'ın "When Saturday Comes" şarkısını kullanarak iletişim kurdu.

"Sadece birkaç saatlik iş. Sonra Cleo ve ben bir süre dışarı çıkacağız. Ve Gigi'nin işi Def Leppard gibi ortalığı sallayacak."

Saat birden biraz sonra, tamamen memnun bir şekilde, makyajını yapmak için kapattı. Sonra Cleo'nun stüdyosuna doğru yürüdü.

"Mükemmel zamanlama. Son altı tanesini göndereceğim ve editörümün bir sorunu olmazsa, resmi olarak izinli sayılacağım."

Sonya masanın etrafından dolaşarak çalışmaları inceledi.

"Oh, Cleo, kimse bu deniz kızları grubuyla bir sorun yaşamayacak."

"Dedikodu."

"Ne hakkında?"

"Her şey bana uyar. Ama deniz kızları grubuna böyle denir. Dedikodu. Cinsiyetçi, biliyorum, ama terim bu."

Cleo da onları inceledi ve gülümsedi. "Onların bir araya gelmesi fikrini sevdim, kızlar gecesi gibi."

"Bunu çok sevdim, ve bunu, bir aile birimi—küçük kızı tutuş şekli, ve kızın bebeği kucığında tutuş şekli. Oh, ve bunu! Yemin ederim, saçlarının akıntıda hareket ettiğini görebiliyorsun. Ateş ve su."

"Gidiyorlar. Elinden gelenin en iyisini yaptığını bildiğinde, durursun."

"Harikalar, evet, gönder onları." Pencereleere doğru yürüdü. "Bence burada en iyi işimizi yapıyoruz, Cleo. Ve bunu yaparken daha mutluyum."

"Katılmıyorum. Boston'da da mutluydum ve tatmin olmuştum. Ama burada daha mutlu ve daha tatmin oluyorum. Resim yapmaktan kendimi alamayacağım, oğlum. O kadar çok fikrim var ki."

"Resimlerden bahsetmişken, bugün kontrol ettin mi?" "Bunları incelemek için oturmadan hemen önce."

"Gitmeden önce bir kez daha bakayım. Ah, bir de angel hair makarna almamız lazım. Sanırım diğer her şey var. Belki..."

Kapıyı açtığında sözünü kesti. Kalbi hızla çarpmaya başladı, boğazında, kulaklarında atıyordu.

"Cleo, Agatha geldi."

"Ve başladılar! Ne? Ama..."

Sandalyeden fırladı, koşarak yanına gitti. "Tanrım! İki, belki üç saat önce bu yoktu."

"Bu babamın eseri." Şimdi gözyaşları boğazını tıkamak istiyordu. "İmza olmasa bile bunu bilirdim. Bunu babam yaptı, Cleo."

"Sanki sırayla yapıyorlar."

"Nasıl olabilir bilmiyorum, ama işte orada. Orada. Agatha Winward Poole. Dördüncü gelin."

"Çok güzel bir eser. O... güzelden çok asil. Gelinlik muhteşem. Şu kuyruğa ve dantelin detaylarına bak. Duvağın üstünde bir taç var. Elmaslar gerçekten parlıyor."

"Bulduğumuz diğerlerinden farklı. Daha asil diyebilirim. Ama daha da önemlisi, Johanna huzurlu ve mutlu görünüyor, Clover neredeyse neşeli, Lisbeth ise elmaslar gibi parlıyor. Ama o..."

"Kendini beğenmiş."

"Aynen öyle. Kendini beğenmiş olsun ya da olmasın, düğün gününde ölmeyi hak etmedi. Onu indireceğiz ve geri döndüğümüzde portresini diğerlerinin yanına asacağız."

Portreyi incelerken Cleo, kolunu Sonya'nın omuzlarına doladı.

"Seni üzmesi hoşuma gitmiyor."

"Onun ölümünü gördüm ve işte burada, asil, gururlu ve evet, kendini beğenmiş. Bu üzücü. Ve eğer o ölmeseydi, ben doğmayacaktım, değil mi? Bu garip ve korkunç bir şey."

Portreyi aşağı indirdiler ve müzik odasındaki duvara dayadılar.

Güneşli bir bahar cumartesi günü dışarıda olmak, üzüntüleri uzaklaştırdı.

Onlar geldiğinde, bahçe satışı çoktan başlamıştı.

Sessiz küçük cadde boyunca arabalar ve kamyonlar sıralanmıştı. İnsanlar kaldırımında lambalar, küçük masalar, tost makinesi ve sandalyeler taşıyordu.

Daha fazlası, çok daha fazlası, bahçede dolaşıyor, türlerine veya kullanımlarına göre titizlikle düzenlenmiş eşyalara bakıyor veya pazarlık ediyordu.

Saçının üzerine geniş kenarlı bir şapka takan Corrine, fiyat etiketlerine turuncu noktalar yapıştırıyordu — SATILDI.

Anna, nakit kasası ile katlanır bir masada oturuyordu. Para hızla el değiştiriyordu. Daha fazla kadın kalabalığın arasında çalışıyor, gülüyor, karşı teklifler veriyordu.

Sonya, Trey ve Owen'ın bir kanepeyi kaldırıp kaldırıma doğru taşımalarını izledi.

"Merhaba, tatlılar. Bugün sizi görmeyi beklemiyordum."

"Nasıl gittiğini görmek istedik ve vay canına. Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Konuşmayı kes," dedi Owen, "böylece bu lanet... lanet güzel kanepeyi," diye düzeltti, öncü kadın dönüp ona kaşlarını kaldırıncaya, "Bayan Bridge'in kamyonetine taşıyabiliriz."

"Dolly'nin kamyonuna," dedi kadın. "Liseden mezun olalı epey oldu, Owen."

"Anneme sor," dedi Trey, Sonya'ya. "Sanırım onlar çoktan anlamışlardır, ama annem bilir."

"Sen sor," dedi Cleo. "Ben bakacağım." "Cleo."

"Bakmak, satın almak değildir. Muhtemelen."

Sonya başını sallayarak, insanlar ve masaların arasından geçerek Corrine'in yanına gitti.

"Ne kalabalık ama. Cleo ve ben yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Zaten yaptın. Ağızdan ağıza yayılan reklam bir şey, ama yaptığın o el ilanları? Otelde kalanlar ve hatta sadece köyden geçenler bile uğrayıp alışveriş yapıyor. Marlo güzel bir birikim yapacak ve senin el ilanların bunda büyük rol oynadı."

"O elli dolarlık banknotlar komodinlerin üzerinde, Harry, sakın deneme bile. Onlar bir set ve iyi durumdadır. Owen ve Trey onları tamir ettiğinden beri," diye Sonya'ya mırıldandı.

"Şu sevimli küçük çantaya bak!" Cleo, çapraz askılı bir çanta ile yanına geldi. "Kırmızı çantaları sevdiğimi bilirsin. Ve sadece on iki dolar."

"Cleo, seni tanıdığım onca yıldır, akşam çantası dışında bu kadar küçük bir çanta taşıdığını hiç görmedim. O zaman bile."

"Olabilir. Kırmızı. On iki dolar." "Sana on dolar," dedi Corrine.

"Satıldı."

Sonya, Trey ve Owen komodinleri (elli dolar, pazarlık yok), yan sehpaları, bir koltuğu ve daha fazlasını taşıırken, planladığından iki kat daha uzun olan iki saati geçirdi. Cleo indirimli ürünleri ararken, tanıdığı ve yeni tanıştığı insanlarla sohbet etti.

Ve birkaç şey satın aldıysa da, bunu destek olmak için yaptığını kendine söyledi.

Trey'in bir dakikası olduğunda ona "Stokların bitiyor" dedi.

"Evet, görmek güzel. Wes'in yaptığını ona anlatmak zorunda kaldım ve oldukça üzgündü. Bu onu tekrar neşelendirecek."

"Eğer sen ve Owen bundan sonra yorgun düşmezseniz, akşam yemeğine gelin. Hafta sonu kalın."

"Akşam yemeği harika olur. Hafta sonu daha da iyi. Son birkaç gündür hiç vaktim olmadı, üzgünüm."

"İyi bir amaç için. Cleo başka bir şey almadan onu buradan uzaklaştırmam lazım. Müsait olduğunda gel."

"Hey." Onu kendine çekti ve yabancılar, komşular, müşteriler ve ailesi kalan eşyalara bakarken çimlerde onu öptü.

Sonunda Trey ve Owen ödünç alınan katlanır masaları yüklemeye yardım ettiler. "Teşekkürler anne, gerçekten."

"Komşular birbirine yardım eder, ama rica ederim. Paranın yatırıldığını kontrol edeceğim ve firma Pazartesi sabahı Marlo'ya çek yazabilir."

"Harika. Toplam tutar ne kadar, kasa sorumlusu?"

"Evet." Anna annesinin yanına gidip kasa kutusunu uzattı. "Üç bin üç yüz elli sekiz dolar elli sent."

"Bu çok iyi bir kazanç," dedi Owen.

"Öyle, ama hepsi bu kadar değil. Ve bana, üzerinde *Marlo ve çocuklar için* yazan ve onların resminin bulunduğu dev turşu kavanozunu koymak kimin fikriydi, hatırlatır mısın?"

Trey kardeşçe gözlerini devirdi. "Senin."

"Doğru, neredeyse unutuyordum. Bob Bailey oraya yüz dolar koyduğunda gözyaşlarımı tutamamamın sebebi sadece hormonlar değildi, bunu itiraf etmeliyim. Bin beş yüz seksen üç dolar... Toplamda bin dört yüz kırk bir dolar elli sent."

"Beş bin ve bir şey olsun." Owen cüzdanını çıkardı. "Kahretsin, üzerimde sadece seksen beş dolar var. Beşini saklayacağım. Bana yirmi dolar borç ver."

Trey yine gözlerini devirdi, cüzdanını çıkardı ve Owen'a yirmi dolar uzattı.

"Ve işte bir yüz elli sekiz dolar daha ve..." Trey cebini karıştırdı. "Elli sent. Böylece tam olarak beş bin iki yüz dolar oluyor."

Gözleri yaşlı Anna ikisini de öptü.

Seth koşarak geldi. "Deuce ve ben çöpi torbalara koyup kamyonetin arkasına yükledik. Bu ne?"

"Bu son katkılarla, 5200 dolar Marlo'ya gidiyor."

"Elli beş olsun. Tam bir rakam." Para klipsini çıkardı, banknotları ayırdı.

"Gösterişçi."

Owen'a sırtarak, banknotları kayınvalidesine uzattı.

"Siz çok iyi çocuklarsınız," dedi Corrine. "Sizinle ve benim çok iyi kızım la gurur duyuyorum. O kadar gurur duyuyorum ki pizza ve bir şişe Chianti ısmarlayacağım."

"Bebek kızımız diyor ki: Pizza, mmm."

Anna elini bebeğinin karnına koyduğunda, Seth de elini onun üzerine koydu. "Anne ve baba da öyle diyor."

"Bunu sonraya bırakalım anne," dedi Trey. "Owen ve ben malikanede akşam yemeğine davetliyiz."

"Ne pişiriyorlar? Çünkü," dedi Owen, "pizza."

"Bilmiyorum. Annemden köpekleri almamız lazım. Biraz temizlik yapmalıyım."

"Temizliği sonra yaparsın. Bira içme zamanı geçti."

Trey, buna karşı çıkamayacağı için tartışmadı.

Malikaneye vardıklarında, iki kadın da ana salonda oturdukları yerden kalkıp şarap içmeye başladılar.

"Yetişkin içkileri var. Ben de yetişkin içkisi istiyorum."

"Sana getiririz." Sonya, Owen mutfaka doğru yönelmeden önce onu durdurdu. "Önce sana bir şey göstermek istiyoruz."

Müzik odasına doğru yol gösterdi.

"Bir tane daha." Portreyi inceleyen Owen, ellerini ceplerine soktu.

"Dördüncü gelin," dedi Trey.

"Agatha Winward Poole. Owen Poole'un, Marianne Poole'un oğlu, ilk eşi. Düğün gününde zehirli petits fours yüzünden anafilaktik şoktan öldü."

"Ne zaman buldunuz?"

Sonya Trey'e baktı. "Köye gitmeden hemen önce. Bahçe satışı bunu söylemek için uygun bir zaman ve yer gibi görünmüyordu."

"Hayır." Yaklaştı. "Bu babanın imzası. Clover'inkinde olduğu gibi."

"Evet, babamın eseri. Cleo ve ben köyden döndüğümüzde oraya astık."

"Çok güzel bir kız. Hepsi öyle," dedi Owen. "Ama bu kızın bir özelliği var. Dört tane bitti, üç tane kaldı."

"Belki sadece iki tane? Astrid'in portresi zaten var."

Sonya'ya yan gözle baktı. "Sen grafik tasarımcısın. Alanı daha iyi bilirsin. Bu dördünün genişliğini, aralarındaki boşluğu düşün. Üç tane daha."

"Bunu fark ettim ve düşündüm."

"Onları boyamaları gerekiyor. Baban, Collin. Şu ana kadar birer tane," diye işaret etti Cleo.

"Cleo benden iki saat kadar önce dolaba bakmıştı. O baktığında orada hiçbir şey yoktu, sonra bu oldu. Böyle bir şokun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Birkaç gündür iş yerinde verimliydik, *Q* kelimesini kullanmayacağım."

"Bulduğunda al," diye tavsiye etti Owen. "Şimdi bir bira alacağım. Ne yiyeceğiz?"

"Umarım deniz tarağı seversin." "Ben Maine'liyim."

"Sanırım bu deniz tarağı için olumlu bir şey."

"Her açıdan olumlu," diye Trey onu temin etti. "Gretta'ya yaptığın ziyaret hakkında seninle derinlemesine konuşma fırsatım olmadı."

"Ve Poole Shipbuilders'a uğramandan." Owen, Trey'e bir bira uzattı.

"Gretta'nın zor ve üzücü olduğunu, Clarice'in ve Poole'da gördüklerimin harika olduğunu söyleyerek özetleyebilirim."

"İkisine de itiraz edemem. Neden yemek yok?"

"İşte." Cleo buzdolabından bir tepsi çıkardı. "Şarküteri hazırladım." "Süslü bir kelime." Süslü olmasına rağmen, bir dilim yaz sosisi attı.

"Güzel."

Ağız dolusu yemekler ve yudumlar arasında Owen masayı hazırlarken, Sonya sohbet ederek yemek pişirmeye başladı.

Bree'nin tarifindeki uyarıyı mırıldanarak deniz tarağını soteledi.

"Fazla pişirme, fazla pişirme."

"Gretta makyaj çantasını tanıdı mı?"

"Mmm." Trey'e başını salladı. "Ve sanırım bu sayede babam ve Collin ile olanlar hakkında daha fazla bilgi alabildim. İçinde birikmiş çok fazla öfke vardı, bu da iğrenç çizimlerde ve bir sürü küfürde ortaya çıktı."

"İstediği şeyden vazgeçmeye, doğum yapmış gibi davranmaya, istemediği bir çocuğu büyötmeye zorlanan biri öfkelenmez miydi?"

Owen Trey'e omuz silkti. "Hayır diyebilirdi. Evet, evet, kimse Patricia Poole'a hayır demenin kolay olduğunu söylemiyor, ama o bir yetişkindi ve tanrı aşkına, annesinin ondan alamayacağı paraya sahipti. Biraz cesareti ve vicdanı olsaydı, o iki çocuğu da alır ve lanet olası gerçeği söylerdi."

"Owen'a katılıyorum." Cleo, Sonya'nın sırtını hızlıca ovuşturdu. "Bana göre, kendisi dışında herkesi suçluyordu. Charlie'yi, Clover'ı, annesini. Ama hiçbir sorumluluk almıyor."

"Onda demans var," diye başladı Trey.

"Doğru, ama hiç sorumluluk aldı mı?"

"Hayır, benim bildiğim kadarıyla hayır," diye ekledi Owen. "Ama o, olduğu ve olduğu kişidir. Çok yazık. Her iki çocuğu da alabilecek birçok Poole akrabası vardı."

"Ve lanet olsun, özür dilerim Sonya. Sanki babanın anne babasını bir kenara atıyormuşum gibi geldi."

"Hayır, öyle değil. Ne demek istediğini anlıyorum ve bu doğru. Ama bunu daha önce de söylemiştik. Babam bu durumdan mutlu bir son elde etti. Gretta, Collin'in annesini görev bilinciyle oynadı ve bu görev bilincinin altında bastırılmış öfke ve kin vardı. Ve bildiğim kadarıyla, o öfkeyi ve kini hiç dışa vurmadı, Collin'e kötü davranarak öfkesini hiç dışa vurmadı."

"Hayır." Trey başını salladı. "Öyle olsaydı babamdan duyardım."

"Düz," dedi Owen. "Onu böyle hatırlıyorum. Ne gerçek bir iniş, ne gerçek bir çıkış. Sadece düz."

"Çünkü pes etmişti." Cleo ocağın yanına bir tepsi koydu. "Annesi karşısında pes ettiğinde, sadece New York'u değil, her şeyi bırakmıştı." Yemeğe oturduklarında, Trey bir lokma tattı, sonra Sonya'ya gülümsedi.

"Yeteneğini saklıyorsun."

"Daha çok sınırlı bir yetenek. Ama bunu öğrendim. İyi."

"Çok iyi. Uzun birkaç gün için çok iyi bir ödöl." Owen birayla ona kadeh kaldırdı.

Clover, Bowie'nin "Heroes" şarkısıyla eşlik etti.

Sonuç olarak, Sonya bu haftayı malikanede geçirdiği en iyi haftalardan biri olarak değerlendirdi.

Ve saat üçte uyandıysa da, yürüyüşe çıkmadı. Bunun yerine, Trey ile birlikte cam kapının önünde durdu ve Hester Dobbs'un düşüşünü izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaşayanlar ve Ölüler

Ben derinlerden ruhları çağırabilirim.

—William Shakespeare

Yirmi Birinci Bölüm

Mayıs geldi ve laleler, ağlayan ağacın kıvrımlı dallarında şişkin tomurcuklar getirdi. Mayıs, köyde Bay Arts'ın Mayıs Günü etkinliğinde bir başka cumartesi anlamına geliyordu.

Anna'nın eserlerinin sergilenmesini ve arkadaşının müşterilerle ve diğer sanatçılarla neşeyle konuşmasını izlemeyi çok seviyordu.

Belki Boston'a ve söz verilen alışveriş gezisine bir haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı, belki de sadece Mayıs ayıydı. Ama burada çok şey vardı, çok ilginç, eşsiz şeyler.

Noel alışverişine başladı.

"Oh, bunlar çok güzel şarap kadehleri." Cleo bir tanesini aldı ve inceledi.

"Biliyorum. El yapımı ve sapındaki soluk yeşil rengi çok beğendim. Noel için teyzem Summer'a alacağım. Peki ya bu yusufçuk kasesi? Büyükbabam, babamın annesi, yusufçukları çok sever. Bak, bakır çatılı şu sevimli kuş evini görüyor musun? Büyükbabam kuşlara çok meraklıdır, o yüzden..."

"Noel." Cleo şarap kadehini ona geri itti. "Neden bunu düşünemedim ki? İşe koyulacağım."

Arka koltuk alışveriş poşetleri ve kutularla dolu halde eve vardıklarında, üçüncü kattaki odalardan birini hediye/paketleme odası olarak yeniden düzenlemeye karar vermişlerdi.

"Arka tarafa bakan oturma odası olabilir. Manzarası yine harika, ormanlar, bahçeler, ama su kadar dikkat dağıtıcı değil."

Cleo mutlu bir iç çekişle omuzlarını kaldırdı. "Harika fikir. Yeterince büyük, küçük ama kullanışlı bir dolabı var. Ama oraya raflar koymalıyız. Ve paketlemek için iyi bir masaya ihtiyacımız var."

Sonya saçlarını salladı ve Cleo'ya gülümsedi. "Gidip bir tane bulalım."

Bir saat sonra, Trey ve Owen ile birlikte oturma odasında duruyorlardı.

"Kanepe ve küçük sehpalar kalacak, ama onları şuraya taşıyacağız." Sonya konuşurken eliyle işaret etti. "O iki sandalye depoya kaldırılacak. Sanat eserlerini daha sonra değiştireceğiz, kendi eserlerimizi asacağız, diye düşünüyoruz. Ama tavan arasında oraya koyabileceğimiz bir dolap var, bir gardırop, ve bir masa var, tam uygun, onu pencerelerin yanına koyacağız."

Trey'e en çekici gülümsemesini gönderdi. "Hepsi sığacak. Ölçtük."

"Nasıl oldu da hafta sonu mobilya taşıyıcıları olduk?" diye merak etti Owen.

"Bira ve yemek için," dedi Cleo. "Karides étouffée yapacağım. Beğeneceksin."

"Peki." Trey kafasını kaşıdı. "O alışveriş poşetleri yığınınından konsepti anladım. Ama tüm bunları burada yapmak istediğinden emin misin?"

"Cleo zaten burada, koridorun karşısında çalışıyor. Bu oda, bu alan için iyi bir amaç. Ve burayı sahiplenmenin başka bir yolu."

"Sonuncusu daha çok neden burada olduğunun cevabı."

"Belki. Evet, belki. O, malikanenin veya içindeki herhangi bir şeyin nasıl kullanılacağını belirleyemez. Tabii," itiraf etmek zorundaydı, "Altın Oda hariç. Ama o da geçici."

"Hadi başlayalım. En azından eşyaları aşağıya taşımak zorunda kalmayacağız." Owen alışveriş poşetlerine bakarak başını salladı. "Mayıs ayında Noel hediyeleri almak gibi bir deliliği düşünmek bile istemiyorum."

Çatı katında, ortaya çıkardıkları gardırobun önünde dururken, Owen elini ahşap yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Çok güzel ve ağırlığı benim kamyonum kadar."

"Mükemmel olacak," dedi Sonya heyecanla. "Yan tarafındaki kapaklarda raflar var ve altındaki çekmeceler harika. Ortadaki aynalı kapaklar da çok güzel." Dolabı açtı. "Askı rayını çıkarırsak ve..."

"Hayır." Owen, bir balta ile odunu keser gibi sözünü kesti. "Eğer bunu mahvedersen, bu dolap bir milim bile kıpırdamaz."

"Sadece düşünmüştük ki..."

"Hayır."

"Bu konuda taviz vermeyecek," dedi Trey.

"O zaman daha fazla rafa ihtiyacımız var. Dolapta."

"O bunu yapabilir." Owen başparmağıyla Trey'i işaret etti. "Bu onun yapabileceği bir iş."

"Çok teşekkürler."

"Doğru." Sanki şimdiden ağırları ve düğümleri hissetmiş gibi, Owen omuzlarını yuvarladı.

Kamyon kadar ağır olmasa da, onu taşımak, hareket ettirmek ve yerleştirmek için dördü birden uğraşmak zorunda kaldı. Owen'ın av masası olarak tanımlandığı masa daha kolaydı.

İki parça da yerine oturduğunda, Sonya küçük bir dans yaptı ve Clover en sevdiği şarkılardan biri olan Queen'in "We Are the Champions"ını söylemeye başladı.

"Mükemmeler. Sen en iyisisin!"

Trey'i öptü, sonra da Owen'ı.

"Onları biraz temizlemeniz gerekiyor." Owen'ın önerisi değil, emriydi.
"Yağlayın."

"Temizleyeceğiz. Yarın davetiyeleri hazırlarken temizleriz."

"Sen gidiyorsun gidiyorsun el adres yüz yüz ve elli davetiyeleri yarın?"

"Lütfen." Sonya Trey'e gülerek cevap verdi. "Bunun için bir programım var."

"Ve bu odaya, benim stüdyomdaki gibi bazı koruma önlemleri ekleyeceğiz. Bazı şeylerim var."

"Eğer bunu yapabiliyorsan," diye merak etti Owen, "neden bütün evi yapmıyorsun?"

"Bu evin büyüklüğünü gördün mü? Ve dürüst olmak gerekirse, şansımı zorlamak istemiyorum."

"Ama şu anda, birkaç güçlü, yakışıklı erkek için akşam yemeği hazırlayacağız."

"Biz mi?" dedi Cleo, Clover da Mary Wells'in klasik şarkısı "My Guy" ile ona eşlik etti.

"Ben ağır işleri yaparım."

Saat üçte, saatin çan sesi ve piyano müziğinin triliyle başladı.

Çocuk odasında, yas tutan bir anne ağlıyordu. Hizmetçi odasında, İrlandalı genç bir kız acı içinde ağlıyordu. Bir çocuk ateşten ölmek üzere yatakta yatıyordu.

Bir adam deri koltukta oturmuş, akşam yemeğinden sonra brendi ve puro keyfi yaparken, bir diğeri odun kesip yığına ekliyordu.

Balo salonunda insanlar dans ediyordu, zaman akıp giderken hayaletler arasında hayaletler gibi.

Müzisyenler önce reel, sonra vals, sonra da fokstrot çaldılar. Ölüler gelinlere ve damatlara kadeh kaldırdılar.

Bir ebe, ölmek üzere olan bir annenin ikizlerini doğurturken, bir diğeri ilk ve son kez kendi ikizlerini emziriyordu.

Sesler, müzik, ağlamalar bir fırtına gibi büyüdü ve Sonya kulaklarını kapattı.

"Duyuyor musun? Duyuyor musun?"

"Evet." Trey kolunu onun omzuna doladı. "Gidip bir bakacağım." "Hayır, yapma..."

Ateş gürültüyle patladı; teras kapıları açıldı.

Köpekler oturup havlamaya başladı ve Sonya, içerde ve dışarıda düzinelerce köpek sesi duyduğuna yemin etti. Havlamalar, ulumalar, inlemeler.

Trey ile birlikte yataktan yuvarlandı ve onunla birlikte kapıları tekrar kapatmak için mücadele etti.

Ve Dobbs'u duvarda, eve dönük, kolları havada, ay ışığında sert ve parlak bir gülümsemeyle gördü.

"Bu doğru değil. Doğru değil. O bizi görüyor."

"Hiçbiri doğru değil." Dişlerini sıkarak Trey kapıları kapattı.

Oda etraflarında değişti. Pembe uçlu yaprakları olan çiçekler duvarları kapladı. Odunlar ateşte çıtırdadı.

Gri bir elbisenin üzerine önlük giymiş, başında bir şapka olan bir kadın yatağın başında duruyordu. Koyu saçları terden yapışmış bir kadın, diğerleri bacaklarının arasında yatakta diz çökmüşken, zorlanarak çalışıyordu.

"Trey, Tanrım, Trey, görüyor musun?"

"Evet, görüyorum. Diğerlerini çağırmalıyız."

Trey'in elini sıkıca tutarken kalbi parçalandı. Ebe, "Bebek geliyor!" dedi.

Sonra, onlar görünmeden dışarı koşarken, oda yine değişti. Clover'ı gördü, hayalet gibi solgun, doğum sancılarıyla kıvranıyordu.

"Ona yardım etmeliyim." Sonya ayrıldı ve elleri yataktaki kadının içinden geçmesine rağmen, elektrik çarpması gibi bir sarsıntı hissetti.

"Biri burada, Charlie." Nefessiz kalan Clover başını bir yandan diğer yana salladı. "Biri burada."

"Burada bizden başka kimse yok, bebeğim. Sadece sen ve ben varız. Ben buradayım. Endişelenme."

"Sonya." Trey tekrar elini tuttu ve onu geri çekti. "Sonya, benimle kal."

Koridorda insanlar koşuşturuyor ya da dolaşıyordu. Bir çift yatak odasının kapısı önünde öpüştü, sonra kadın kıkırdadı ve adamı içeri çekti.

Sert siyah takım elbiseli bir adam, kütüphaneden iki brendi kadehi olan bir tepsiyi taşıdı ve merdivenlere doğru döndü.

Owen, hırlayan Jones'la birlikte odasının önünde duruyordu.

"Görünüşe göre çok misafirimiz var."

"Cleo!" Sonya odaya koşarken, Cleo sendeleyerek dışarı çıktı.

"Yatağımda biri var. Tanrım, yatağımda biri var." "Bir bakayım."

Trey içeri girmeden önce Sonya onun kolunu tuttu. "Birlikte. Birlikte kalın."

Bir kişi değil, bir çift, çıplak, acının içinde kaybolmuş.

Sonya kahkahasını tutamadı. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Dışarı çıkmak için döndü ve kapı zili çaldı. Ve ön kapıya bir şey vururken bile çalmaya devam etti.

Koridora geri döndüklerinde, bir yığın çarşaf taşıyan bir hizmetçi onların arasından geçip gitti. Bir an durdu, arkasına bakarak titredi.

Sonra yoluna devam etti.

Başında uzun bir şapka olan yeşil kadife binici kıyafeti giymiş bir kadın başka bir odadan çıktı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Beyaz takım elbise, kırmızı papyon ve tozluk giymiş bir adam onlara doğru koştu. "Şimdi değil," diye mırıldandı Cleo. "Ama o zaman da değil."

"Görünüşe ve seslere bakılırsa, ne zaman olursa olsun. O oradaydı," dedi Trey, Owen'a. "Dobbs, duvarda, eve bakıyordu. Bizi gördü. Bizi görmek için bekledi."

"Hala orada mı bakalım."

Köpekler önlerinde koşarak kapıya havlamaya başladılar. Kedi sırtını kamburlaştırdı ve tısladı.

Balo salonundan çığlıklar ve koşuşturma sesleri geliyordu.

"Ölüyorlar," dedi Sonya sessizce. "Gelinler. Hepsi ölüyor."

Aşağı inmeye başladıklarında, Astrid Poole kanlı beyaz elbisesine elini bastırarak topallayarak aralarından geçti.

Sonya düştüğünde kalbi titredi. Havada daha fazla çığlık duyuldu. Sonya aşağıya baktığında sadece Astrid'i değil, Johanna'yı da gördü.

Ve her şey durdu, her şey kayboldu.

Trey, serin ve temiz hava almak için ön kapıyı açtı. "Orada değil."

"O işini bitirdi." Sonya, hayvanlar dışarıda koşuştururken deniz duvarına bakakaldı. "İlk ve son gelinle işini bitirdi. Onları öldürdü, bize gösterdi ve işini bitirdi."

"Trey, 'ne zaman olursa' konusunda haklı. Bırakın bir süre koşsunlar," diye ekledi Owen kapıyı kapatırken. "Odama giren adam Camel sigarası içiyordu ve o telefonlardan vardı, şamdanlı olanlardan. Ve ilk çıktığımda, çan şeklinde pantolon giyen bir kız vardı. Clover değildi. O sarışın, bu ise siyah saçlıydı."

"Sadece burada ölenler değil. Ne zaman olursa olsun," diye tekrarladı Sonya. "Balo salonundaki tüm müzikler ve sesler. Hizmetçiler ve diğerleri. Hepsi burada ölmedi."

"İllüzyonlar." Trey, kızın başının üstüne öpücük kondurdu. "Çoğu illüzyon ya da anı."

"Malikanenin anıları."

"Evet!" Sonya Cleo'ya döndü. "Evet, aynen öyle."

Cleo soğuk kollarını ovuşturdu. "Bunu yapabilmek için iki hafta boyunca neredeyse hiç sesini çıkarmadı. Sonra onu kızdırdık, Son, üçüncü katta başka bir oda aldık."

"İyi. İyi! Bırak enerjisini böyle saçmalıklara harcadayım. Böyle devam edebilir, çünkü bu lanet olası gerçeği değiştirmez. Burası *benim* evim!"

"Tamam o zaman," diye başladı Owen, ama Sonya ona döndü.

"Bu evi bir Poole inşa etti. Bu evi Pooles yaptı! Bu bizim evimiz. Yaşayanlar için bir ev."

Kütüphanedeki tabletten Simple Minds'ın "Don't You (Forget About Me)" şarkısı çalmaya başladı.

"Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Bu ev bizim," diye tekrarladı Sonya, her kelimesinde öfkeyle. "Ve burada yaşayan ve burayı seven herkesin. Bin hayalet burada yaşıyor olsa da umurumda değil, şimdi, o zaman ya da ne zaman olursa olsun. Sadece bir kişi hoş karşılanmıyor."

"Başka bir odayı geri almak onu kızdırıyor mu? Biz işimizi bitirene kadar bekle, sonra cehenneme geri dönebilir."

Sonya saçlarını çekerek uzun bir nefes verdi. "Şimdi yatağıma geri dönüyorum."

Merdivenlere doğru ilerlerken, Trey ona gülümsedi.

"Onu neden sevdiğini anlıyorum," dedi Owen.

"Tamamen. Ben de yetişsem iyi olacak. Köpekleri ve Pye'yi içeri çağırır mısın?" "Tabii. Sen yukarı çık," dedi Cleo'ya. "Ben onları içeri getiririm."

"Tamam, ama önce bir viski içmek istiyorum. Sen de ister misin?"

"Şimdi sen söyleyince aklıma geldi. Bak, oturma odasındaki kanepede yatma teklifim hala geçerli."

"Çok teşekkür ederim, gerçekten. Ama ben iyiyim, ya da birkaç kadeh Jameson içtikten sonra iyi olacağım. Yatağımda birinin öldürülmesini görseydim iyi olurdu diyemem. Ama seks? Sağlıklıdır."

"Sağlıklı olmak istediğinde bana haber ver."

Cleo, uşak odasından bir şişe aldı ve gülümsedi. "Muhtemelen ilk sen olacaksın."

Sabah geç kalktıktan sonra Sonya, Trey'e veda öpücüğü verdi ve iki erkeğe el salladı. İhtiyacı olanları topladı ve üçüncü kata çıktı. Gold Room'a orta parmağını gösterip, Owen'ın talimatına uyarak yeni hediye odasına girip mobilyaları temizleyip yağladı.

Ve her şeyin zaten pırıl pırıl olduğunu gördü.

"Benden önce davrandın, Molly. Çok teşekkür ederim." Ellerini beline koyarak bir tur döndü.

"Her şey mükemmel olacak. Davetiyeleri gönderdikten sonra, muhtemelen Boston gezisinden sonra malzemeleri sipariş edeceğim. Ve biliyor musun? Boston'dan sonra Cleo ve ben başka bir oda seçeceğiz ve ona damgamızı vuracağız."

Günlerini davetiyelerle uğraşarak, Bree'nin gönderdiği menü önerisini ayrıntılı olarak inceleyerek geçirdiler.

"Yarın köye gidip bunları postaya verebilirim. Ya da" —Cleo kaşlarını oynattı—"Anna ve Bree'nin öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediklerini sorabiliriz. Birlikte vakit geçirip menüyü kesinleştiririz."

"Bu fikri beğendim."

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Ayrıca, Boston'a kadar kalan günleri saymaya başladın." Sonya'nın kafasına hafifçe vurdu. "Bu da seni eğlenceli bir şekilde oyalayacak."

"Öyle olacak. Kendime, şimdi istediğim kadar gergin olabileceğimi söylüyorum, böylece Boston'a gitmeden önce bu gerginliği atmış olacağım. İkisine de mesaj atacağım."

Bu onu gerçekten eğlenceli bir şekilde oyaladı. Muhtemelen onun gerginliğini ve geri sayımını fark eden Trey, ertesi gece herkesi pizza yemeye çıkardı ve hafta boyunca akşam yemeğine geldi.

Ve bir gece dolap raflarıyla geldi. "Bunlar mükemmel. Teşekkürler."

"Ben sorduğumda boşluklar konusunda çok net olmuştun." "Öyleydi. Ölçtük."

"İkimizin de haklı olup olmadığını birazdan göreceğiz." İlk rafı kaldırmadan önce odaya bir göz attı. "Buraya birkaç şey eklemişsin."

"Çoğunlukla Cleo'nun, çünkü o şu anda izinli. Kristaller, mumlar, penceredeki güneş yakalayıcı... Onun. Koruma amaçlı, galiba."

"Ve sanat eserlerini değiştirmiştin. Güzel seçimler. Cleo'nun çalışmaları mı?" "Çoğu."

"Bir dakika." O, uzaktaki tepelerin gölgesinde kalan yabani çiçeklerle dolu bir çayırın yanına yaklaştı. "S MacT? Bu senin."

"Üniversitede yaptığım bir şey."

"Harika."

Ona hoşgörölü bir gülümseme gönderdi. "Benimle yatan adam öyle diyor."

"Güzel bir şeye bakan adam öyle diyor. Ve bu da öyle."

Boston, değil mi? Nehir. Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

"Annemin benim tutkum dediğı şey bu değil ve haklı da. Ara sıra zevk alıyorum."

"Sadece ara sıra mı?"

Omuzlarını kaldırdı. "Sanatsal olarak, ilgi alanlarım ve yeteneklerim daha pratik alanlara giriyor sanırım. Bu yüzden grafik sanat bana uygun ve beni tatmin ediyor."

"Cleo onları çıkardı, astı. Ve çalışmalarımızı burada bir arada görmek güzel, sanki kişisel galerimiz gibi."

"Koridorun aşağısından herhangi bir itiraz var mı?"

"Şimdilik yok. Geleceklerdir." Arkasına baktı. "Gelsinler."

Çanlar çaldı, pencereler sallandı, kimse yokken kapı zili ara sıra çaldı. Sonya, ara sıra kapıların çarpması veya soğuk rüzgâr gibi bunları önemsemedi.

Ölmüş bir cadının öfke nöbetlerinden daha önemli işleri vardı.

Boston'a giderken hazırladığı listesinin en başında, sunumu için ne giyeceğı vardı.

Trey, Sonya başka bir seçenek daha gösterdiğinde hem temkinli hem de kırgın görünüyordu. "Güzel."

"Güzel mi? Tanrım." Hemen onu dolaba geri astı ve başka bir tane seçti.

"Neden bana sorduğunu anlamıyorum. Bu bir tuzak, klasik bir tuzak."

"Sana soruyorum," dedi aynada lacivert takım elbiseyi incelerken, "çünkü sen bir profesyonelsin, toplantılara katılan, mahkemeye giden ve..." Takım elbise, yatağın ayak ucundaki kanepede önceki iki seçeneğın yanına katıldı.

"Ben de sana neden sorduğumu bilmiyorum."

"Ne giyersen giy, harika olacaksın."

Ona sadece iç çekerek bakabildi. "Bu bir çözüm değil." "Doğru. Ben köpekleri dışarı çıkaracağım."

O kaçtığında, Cleo'ya mesaj attı.

Gardırop yardımı. Acil!

Cleo geldiğinde, Sonya kanepenin üzerine üç seçenek daha sermişti.

"Bir kriz seziyorum. Sunum günü kıyafeti."

"Trey hiç yardımcı olmadı."

Cleo ona şaşkın ve eğlenceli bir bakış attı. "Tabii ki yardımcı olmadı."

"Tabii ki olmadı," diye onayladı Sonya. "Bu da benim

O kaçtı."

"Çünkü o aptal değil. Taktiksel geri çekilmeyi takdir etmelisin."

Cleo, yağmurlu günler için giyilen büyük beden gömlek ve taytlardan oluşan resim kıyafetini giymiş, kanepedeki yığını inceledi. Üç takım elbise seçti: lacivert, siyah ve gri.

"Hayır, hayır ve hayır. Geri koy."

"Ama..."

"Çok sıradan. Kesimleri harika, kumaşı mükemmel... Giysiler konusunda her zaman olağanüstü bir zevkin olmuştur, ama sıradan olanı istemezsin."

"İstemem mi? Hayır," diye fark etti Sonya. "İstemem."

"Bu adaçayı yeşili çok güzel ve sana çok yakışıyor, ama yine de hayır. Biraz daha cesur ol. Desenli olmasın," diye karar verdi ve Sonya'nın dolabına doğru yürüdü.

"Hayır, mümkün değil, bunu giyebilmeyi isterdim, ama hayır." "Belki ayrı parçalar."

"Ve hayır. Bu."

"Ama Cleo, gerçekten pembe mi düşünüyorsun?"

"Pembe değil, mercan rengi. Sıcak, abartısız bir kadınsılık. Hatırladığım kadarıyla bu dizine kadar geliyor, yani uzunluğu uygun, yakası da güzel. Benim kolyemi istersin, küçük altın boncuklu olanı."

"O kolyeyi çok seviyorum."

"Bu elbiseye çok yakışır, ve kıvrımlı halka küpelerini de çok beğeniyorum. Krem rengi ceketle kombinleyebilirsin, ama bence ceket giyme. Evinde spor salonu var ve onu kullanarak güzel omuzlar ve kollar elde ettin. Onlara güçlü bir kadın olduğunu göster. Ama bunları giy."

Krem rengi bir çift stiletto çıkardı.

"Bunlar ayaklarımı öldürüyor. Denediğimde ayaklarımı öldürdüler. Asla almamalıydım."

"Harika ayakkabılar, acı çekeceksin ama muhteşem görüneceksin. Güçlü, yetenekli, kadınsı, profesyonel ve muhteşem. Saçını

balık kuyruğu örgüsü yapacağım. Bu elbiseye uyan bir rujum var. Onu süreceksin." "Seni seviyorum, Cleo."
"Nasıl sevmezsin ki? Kriz önlendi." Cleo'nun telefonu "Count on Me" şarkısıyla çaldı.
"Clover da aynı fikirde. Onu da paketle," diye emretti Cleo.

Bulutlu bir sabah, Trey valizleri arabaya yükledi. İki günlük bir seyahat için neden bu kadar çok eşyaya ihtiyaç duyduklarını merak etse de, akıllıca hiçbir şey söylemedi. Hayatına değer verdiği için, yükleri varken Sonya'nın henüz sürmediği kamyoneti almalarını önermedi.

İki kadın da kot pantolon, tişört ve hafif ceketlerle yola çıkmaya hazırlanmıştı. Sonya, Red Sox beyzbol şapkası takmıştı. Ona çok sevimli görüldüğünü düşündü.

Sonya, Yoda'yı okşayıp, ona şefkatle seslenip, onunla ilgileniyordu sanki Cleo ile birlikte Boston'a değil de Güney Pasifik'e gidiyorlarmış gibi.

Sonya Yoda'ya şefkatle bakmaya devam ederken ve kolunu Mookie'nin boynuna dolarken Trey onlara "Her şey yolunda olacak" diye güvence verdi. Cleo da şefkatle bakarak kediye kucakladı ve kedi de buna biraz ilgi gösterdi.

"Anahtarlar sende ve onları geri getirip gece kalmaya karar verirsen bol miktarda yiyecek var."

"Bakalım nasıl olacak."

"Listemi bir kez daha kontrol edeceğim."

"Sonya, üç kez kontrol ettin. Her şey arabada." Onu kendine doğru çekip öptü. "Gitmeyeceksen seni nasıl özleyebilirim?"

"Komik," dedi, ama güldü. "Yoda'ya baktığın için gerçekten teşekkürler. Uslu bir çocuk ol. Çok eğleneceksin. Trey, unutma..." Sözüünü kesip kendine güldü. "Unutmazsın. Sen asla unutmazsın."

"Ve Pye'yi Owen'a götüreceksin." Cleo biraz isteksizce kediye Trey'e uzattı. "Onu bekliyor."

"Götüreceğim, o da bekliyor."

"Tamam, peki." Sonya, giriş salonuna son bir kez baktı ve başlangıcı geciktirecek başka bir şey bulamadı. "Hazırız."

Trey'e sarıldı. "Beni biraz özle."

"Zaten özledim. Oraya vardığında bana mesaj at. Yarın herkesi alt edeceksin."

"Planım da bu. Hadi yapalım şunu, Cleo."

Arabaya doğru yürüdüler, bindiler ve o iki köpek ve bir kedi ile kapıda dururken, telefonunda Fleetwood Mac'in "Go Your Own Way" şarkısı çalmaya başladı.

"Öyle görünüyor."

Programını yeterince ayarladığı için kapıyı kapattı ve bir fincan kahve daha içmek için geri döndü.

Ve malikaneye ve sakinlerine, evde tek başına olmasına alışmaları için zaman tanımak için.

Collin'in ölümünden sonra ve Sonya'nın gelişinden önce, kesinlikle öyleydi. Ama o gelişle her şey değişti. Malikanedeki hareketlilik kesinlikle artmıştı.

Acil bir durum olmadıkça, Sonya ve Cleo'nun yokluğunda iki gece orada kalmaya niyetliydi. Owen'ın da ona katılacağını umuyordu, ama her halükarda.

Dobbs'un, şu anda öfkesinin hedefi olan kişi ortada yokken ne yapacağını görmek istiyordu.

Kahvesini yudumlarken, üç kapı yukarıda keskin ve hızlı bir şekilde kapılar çarpıldı. O sadece gülümsedi. Bundan çok daha iyisini yapması gerekecekti. Kahvesini bitirdi, fincanını yıkadı. "Tamam millet, gezintiye çıkıyoruz."

Kedileri tanıyan biri olarak, Pye'yi kaçmaya karar vermesi ihtimaline karşı kucağına aldı, çünkü o bir kedi idi.

Dışarıda, köpekler kamyonetin arka koltuğuna atladılar, ya da Yoda'nın durumunda, daha çok tırmandılar. Kedi ön koltuğa kıvrılıp yerleşti. Arkaya baktı ve kütüphane penceresinde bir gölgenin hareket ettiğini gördü.

Ne olacak ki, diye düşündü ve el salladı.

Pencerenin açılmasını, Clover'ın bir kez daha dışarı eğilmesini umuyordu. Ama cevap olarak gelen el sallama, Clover için fazla tereddütlü ve utangaç geldi.

O uzaklaşırken, malikâne nefesini tutmuş gibi sessizliğe büründü.

Sonra, Altın Oda'dan çılgın, zafer dolu bir kahkaha sesi geldi.

Yirmi İkinci Bölüm

Boston trafiğine girerken, Sonya zihniyetini ve direksiyon başındaki stratejisini değiştirdi.

Ve bunu, doğup büyüdüğü şehri beklediği kadar özlemediğine dair nedenler listesine ekledi.

Oh, özlediği şeyler de vardı, itiraf ediyordu. Annesi, rakipsiz bir şekilde birinci sıradaydı. Ama Charles Nehri'ni, botanik bahçelerini, Boston Common'ı özliyordu. Artık Fenway'e ani kararlarla gitmek, en sevdiği restoranlara, kafelere ve alışveriş mekanlarına gitmek yoktu.

Ancak, annesi hariç, kışın dondurucu soğukunda ters yönde yaptığı yolculukta beklediği kadar özlemiyordu.

Büyüdüğü evi ve içindeki her anıyı her zaman sevmiştir. Apartman dairesini, mahallesini sevmiştir, ama bunları her zaman sonsuza kadar yaşayacağı evini bulma yolunda geçici bir durak olarak görmüştü.

Ancak geri döndüğünde, Boston'un da başka bir durak noktası olduğunu fark etti. Önemli, temel bir durak noktasıydı, ama o buradan ayrılmıştı.

Ve pişman değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye Cleo'ya sordu.

"Ziyaretçi gibi. Lafayette'e döndüğümde hissettiğim gibi. Orayı sevmiştim, burayı da sevmiştim. Ama şimdi? Bir ziyaretçi. Sen?"

"Merak ettim, belki de endişelendim ve bu yüzden şimdiye kadar geri dönmedim. Ama ben de aynı şekilde hissediyorum. Bütün bunlar olmasaydı, burada mutlu olurum sanırım. Ama oldu ve şimdi mutlu değilim."

Trafiği idare etti — birkaç ay olmuştu, ama yıllarca pratik yapmıştı — ve sonunda trafikten sıyrılıp çocukluğunun yeşil mahallesine girdi.

Kızılırcık ağaçları çiçek açmış, laleler patlamış, pembe çiçekler süs kiraz ağaçlarını süslemişti.

"Bir iki hafta sonra bunu evde göreceğiz," diye tahmin etti Cleo.

Evde, deniz kenarındaki malikanede, diye düşündü Sonya.

Evet, artık burada ziyaretçilerdi.

Ama onun büyüdüğü tatlı, iki katlı ev vardı, küçük ön bahçesinde kırmızı akçaağaçlar yeşeriyordu ve annesinin arabası garaj yolundaydı.

Orası da her zaman evi olacaktı.

"Ona izin almasına gerek olmadığını söyledim."

"Almayacağını mı düşündün?"

Sonya, annesinin arabasının arkasına park ederken başını salladı. "Alıp alacağını biliyordum. Aldığına çok sevindim."

Bunu söylerken, Winter evden dışarı koştu.

Taş grisi kot pantolon ve parlak pembe renkli hafif bir kazak giymişti.

Sonya arabadan indi, annesi ona sarıldığında gözleri yaşardı.

"Oh, seni özledim. Özledim, özledim." Sonya annesine sarıldı. "Bu ana kadar ne kadar özlediğimi biliyordum."

"Bebeğim. Seni gördüğüme çok sevindim, gerçekten gördüğüme." Geri çekildiğinde, Winter'ın ela gözleri nemliydi. "Oh, çok iyi görünüyorsun."

"Ben de istiyorum."

"Cleo." Winter ona sarılmak için döndü. "Burada olduğunuz için çok mutluyum. İkiniz de buradasınız. Bir bakayım... Oh! İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz! Maine'in ikinize ne kadar yakıştığını görünce şikayet edemem. Kızlarım!"

İkisini de kucaklamak için kendine çekti. "Eşyalarınızı içeri taşıyalım. Her şeyi, her şeyi duymak istiyorum."

"İki gün önce FaceTime'da görüştük anne."

"O farklı. Oh! Yarınki sunumunuz için hazırladığınız sunumlar. Onları görmek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum."

Eşyaları içeri taşıdıklarında, her şey çok tanıdık geldi. Annesi sıcak havalar için şömineyi temizleyip mumlar koyduğu rahat oturma odası, babasının şömine rafının üzerindeki tablosu — sisli ormandan geçen yol. Vazoda parlak ve neşeli bahar çiçekleri.

Ve havayı kokladı.

"Harika bir koku geliyor, ama sana yemek yapmamayı söylemiştim."

"Ben yaşlanıp güçsüz düşene kadar bana patronluk taslayamazsın, o zaman bile bunun için mücadele etmen gerekecek. Limonlu şifon kek."

"En sevdiğim."

"Ben de öyle," dedi Cleo.

"Önce pretzel ruloları ve güzel bir bahar salatası yiyeceğiz. Ve mimosa kokteylleri."

"Senden bir adım öndeyim," dedi Cleo, "ama hemen tuvalete gitmezsem, kendimi rezil edeceğim. Bunu odama götüreceğim"

odama götüreceğim, hala benim
geceleme odam, değil mi?" "Her
zaman."

"Asistanımın elbisesini asmak istiyorum. Oğlum, ütülemeyi de listemize
eklemek istemiyorsak, sen de elbiseni asmalısın."

"Ve istemiyorum. O zaman valizini boşalt... Hayır, Trey'e mesaj at, valizini boşalt, sonra
mimosa iç."

"Buraya vardığında ona mesaj atmanı mı istedi? Bu da benim onayımın bir
başka işareti," diye karar verdi Winter. "Onunla nihayet tanıştığımda son
kararımı vereceğim. Şimdi ikinizi de yerleştirip rahat ettirelim."

Yerleştikten sonra, Cleo anne ve kızına biraz yalnız kalmaları için birkaç
dakika bekledi.

"Şu güzel masaya bakın. En güzel tabaklarınız, laleler ve bebek nefesleri,
büyükannenizin dantel örtüsü."

"Telaşlanmak için bir bahanem olması hoşuma gitti. Şimdi, bu akşam beni
yemeğe çıkarmak istediğini söylediğini biliyorum, ama..."

"Bu kesin." Sonya annesini parmağıyla işaret etti. "Sen yemek yapmayacaksın.
Cleo da pişirmeyecek."

"Cleo'nun yemek pişirdiğine hala inanamıyorum."

"Bence bu onu da şaşırttı. Sadece yapabildiğini değil, aynı zamanda
sevdiğini de." "Ve kendine bir bak." Şampanyayı buzdolabından
çıkardıktan sonra, Winter
bisepsini esnetti ve okşadı.

"Biliyorum, değil mi?" Sonya da kendi kaslarını esnetti. "Kim bilebilirdi ki?
Ve benim için sürpriz olan, kendi evimdeki spor salonunda, neredeyse her gün
yaptığım tek başıma antrenmanlardan gerçekten keyif almam."

"Maine ve bu egzersizler sana çok yakışıyor. Aşık olmak da öyle."

"Oh, şey..." Gülümsayarak omuzlarını silkti. "Henüz o dört harfli büyük
kelimeyi konuşmadık. Gerçekten çok büyük bir kelime."

"Aşkı gördüğümde anlarım. Ve bu, Brandon'la birlikteyken sana baktığımda
onu görmediğimi fark etmemi sağlıyor."

Eğer annesine söyleyemiyorsa, o zaman kime söyleyebilirdi?

"Başka kimseye karşı böyle hissetmedim, daha fazlasını? Trey'i birçok
nedenden dolayı gerçekten *seviyorum*. Evlenmeyi planladığım birine karşı
bunu hissetmemiş olmam, dürüst olmak gerekirse, benim hakkımda ne diyor
bilmiyorum."

"Bu, neredeyse bir hata yaptığını gösteriyor. Ama yapmadın ve önemli olan
da bu. Bana, yarın By Design'ın sunumunu onun yöneteceğini düşündüğünü
söylemiştin."

"Yapmazsa şaşırrım. O çok iyi, anne, Brandon çok iyi."

"Sen daha iyisin."

Bunun üzerine Winter mantarı açtı.

"Duydum!" Cleo içeri girdi. "Doldurmadan önce, sana bir şeyim var."

Winter'a pembe kurdeleli, kabartmalı beyaz kağıda sarılmış bir paket uzattı.

"Taşınmadan önce eşyalarımı Maine'e taşıdığın, bana tarifler gönderdiğin ve üniversiteden beri benim Boston'daki annem olduğun için teşekkürler."

"İlki hiç sorun değildi, ikincisi benim için sürpriz bir zevkti, peki ya üçüncüsü? Benim için mutlak bir mutluluk."

Çerçevesiz tabloyu açtığında Winter yine gözyaşlarına boğuldu. "Ah, Cleo."

"Bunu ne zaman yaptın?" Sonya tezgâhın etrafından geldi. "Bana bundan bahsetmemiştin."

"Her şeyi bilmen gerekmez."

Rüya gibi suluboya resimde Sonya, yan profile, deniz duvarında yan oturmuş, saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Yoda ön patilerini onun dizine koymuş, o da elini Yoda'nın kafasına koymuştu.

"Çok güzel, Cleo, çok güzel. Bebeğim, ne kadar *mutlu* olduğuna bak." "Bir gün dışarı baktım ve sen oradaydın, aynen öyle. O zaman anladım ve kışın sahip olması gereken bir hediye olduğunu anladım."

"Bunu çok değer vereceğim ve her gün ona baktığımda, bebeğimin mutlu olduğu yerde olduğunu bileceğim."

Öğle yemeği ve mimosa, pasta ve kapuçino eşliğinde her şeyi konuştular.

Winter'ın ısrarı üzerine, sergileri kurdular ve sunumu gözden geçirdiler.

Sessizce oturdu, yüzü ifadesiz, bacakları çapraz, elleri dizlerinin üzerinde. Sonunda Winter nazikçe alkışladı, sonra sevinç çığlığı attı ve ayağa fırladı.

"Harika!" Sonya'ya sıkıca sarıldı. "Kızım harika! En iyi arkadaşı da öyle. Ryder Sports, kampanyayı kabul etmezse aptallık eder. Bu en iyisi."

"By Design'ın kampanyasını görmedin."

"Görmeme gerek yok." O fikri bir kenara attı. "Seninki etkileyici ve duygusal. Peki ya sergiler?"

Ellerini birleştirerek, bir zamanlar sadece bir mood board üzerinde fikir olan şık posterleri inceledi.

"Yine harika. Cleo, muhteşem görünüyorsun." "Kendimi tutamıyorum."

Winter gülerek ona tek koluyla sarıldı. "Peki Trey? Çok yakışıklı. Ve bu da Owen, o da çok yakışıklı. Ama sizler, geri kalanlarınız? İnsanlar, mankenler değil, aktörler değil... ve bu da mükemmelliğin bir parçası."

"Sunuma egom şişkin bir şekilde gireceğim." "Güzel. Öyle yapmalısın. Senin için bir şey yapmanı istiyorum."

"Yapacağımı biliyorsun."

"Bana bu sergiyi sipariş etmeni istiyorum. Onu istiyorum."

"Tabii, ama..."

"Bu senin eserin, senin sanatın. Onu ofisime asmak istiyorum. Ve şimdi," dedi, "alışverişe gidelim."

O gece malikanede Trey, Owen'la bir pizzayı paylaştı.

"Dobbs geri döndüğümde mutlu değildi."

"Öyle mi?" Owen omuz silkti. "Boş ver onu."

"Clover öyleydi. Telefonum yarım saat boyunca çaldı. Kedi nasıl tepki verdi?"

"İyiymiş. Jones biraz sinirlendi ama her şey yolunda." Kapı zili çaldığında etrafına bakındı. "Birini mi bekliyordun?"

"Kimse yok. Köpekler dışarıda, havlasalardı. Bu onun yeni işlerinden biri. Sen gelmeden önce dördüncü kez çaldı."

"Ben kapatabilirim."

Trey başını eğdi. "Sence bu onu durdurur mu?"

"Haklısın. Buradaki işimiz bittiğinde aşağı inip, bir sürü şeyin patladığı bir film bulalım. Bu onu kızdırır."

"İyi fikir."

Ekranda her şey havaya uçarken, kedi aralarındaki sandalyeye kıvrıldı, köpekler yere uzandı ve hizmetçilerin zili durmadan çaldı. Sinemanın kapıları iki kez açılıp kapandı.

Trey biraz patlamış mısır yedi. "Onun için oldukça zayıf bir tepki." "Filmde daha iyi aksiyon var."

Ve saat üçte, Trey balkona çıktı. Owen penceresini açtı ve dışarıya eğildi. Birlikte Dobbs'un atlamasını izlediler.

Trey Owen'a baktı. "Sabah görüşürüz."

"Evet."

Trey içeri girdi; Owen pencereyi kapattı. Ve malikâne sessizliğe büründü.

Ertesi gün Sonya mercan rengi elbisesini, Cleo'nun altın boncuklarını ve kıvrımlı küpelerini taktı. Makyajının ne fazla ne de az olduğundan emin olmak için iki kat daha fazla zaman harcadı.

Kahvaltıyı atlamıştı, midesi kaldırmazdı.

Cleo, yarım bagel, küçük bir kase çilek ve iki kola içeren bir tepsi ile içeri girdi.

Sonya reddetmeden önce, "Biliyorum," dedi. "Sınavdan önce endişelenen ve yemek yiyemeyen biriyle aynı odada kalmamış mıydım? Ama sunumun saat ikide ve o zamana kadar mideni doldurman lazım."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Bugün önce sinirlerimi yatıştıracağıma yemin etmiştim. Başaramadım."

"Hala zaman var. Şimdi otur. Saçını yapacağım."

"Bu da beni üniversiteye geri götürüyor. Annem bu sabah neden işe gitti biliyor musun?"

"Seni rahatsız edip sinirlendirmemek için, ve seni sinirlendirdiği için kendini de sinirlendirmemek için." Cleo iç geçirdi. "Kışını seviyorum."

"Ben de."

Oradayken birkaç çilek yedi, sonra en azından bageli ısıtıp yiyebileceğine karar verdi.

"Bu sabah Trey'e mesaj attım. O ve Owen dün gece malikanede kaldılar. Pizza yiyip film izlemişler."

"Pye'nin nasıl olduğunu öğrenmek için Owen'a mesaj attım. O da 'İyi. Benim kucağımda uyudu' diye cevapladı. Biliyorsun, benim kucağımda uyumuyor, ama onun kucağında mı? Bu biraz can sıkıcı."

Sonya, Cleo'nun uzun sanatçı parmaklarının çalışmasını aynada izledi.

"Kuzeni olarak, bunu cinsel bir anlam yüklemekten söyleyebilirim. Harika bir kış var."

"Ben de bunu fark ettim."

"Fark etmekten daha fazlasını mı planlıyorsun? Kendimi oyalayabilmek için bundan bahsediyorum, o yüzden bana katlan."

"Dobbs çılgınca bir öfke nöbeti geçirene kadar bu hala değerlendirme aşamasındaydı. Bana ve Pye'ye geldi ve bu konuda sızlanmadı. Aynı şeyi yapacağını söyledi. Bu yüzden, zamanı geldiğinde onu denemeyi ve bu temel alanda uyumlu olup olmadığımızı görmeyi planlıyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Acele etme. Bence, gerçekten bence, malikanede yapılması gereken şey için dördümüzün de olması gerekiyor. Buna kesin olarak inandığım için, seks için bunu mahvetmeyeceğim."

"Dördümüz hakkında haklısın bence, ve işleri mahvedeceğini sanmıyorum." Bir ısırık daha aldıktan sonra, Sonya kolasına uzandı. "O da senin gibi, seksin arkadaşlık ve aile ilişkilerini bozmasına izin verecek bir tip gibi gelmiyor bana. Dördümüz de öyleyiz."

Aynada Cleo, Sonya'ya gülümsedi. "Öyleyiz, değil mi? Ve bu onu yenecek olan şey. Peki ya bu saç? Kendim söyleyeyim, mükemmel ve seni işe almak istemeleri için bir neden daha olacak."

"Saçın harika ve bir şeyler yemem konusunda haklıydın. Ayrıca, şansın yaver gidiyor, kıyafet konusunda da haklıydın, şimdi bu ayakları öldüren ayakkabıları giymek zorunda kalsam da."

Cleo omzuna hafifçe vurdu. "Katlan."

Sonya dişini sıkıp ayakkabıları giydi ve aynada ikisini yan yana incelemek için ayağa kalktı. Cleo, saçının farklı tonlarını değil, gözlerinin rengini de ortaya çıkaran hardal sarısı bir renk seçmişti.

Ve yine sihir gibi, Sonya'nın mercan rengiyle uyumluydu.

"Planının dahiliğini anlıyorum. Kadınsı, ama yumuşak değil. Güçlü renklerle baharı yansıtıyoruz."

"Sıkıcı ya da beklenen bir şey yok. Kendini iyi giydirmeyi bilen akıllı kadınlar."

"Ve şimdi o kadar gergin değilim."

"Kendinden emin görün, kendinden emin ol," dedi Cleo. "Hadi bu partiyi başlatalım."

Sonya, kalan gerginliğini halledebileceğini biliyordu. Ryder binasına giderken, kendine gelmek için zamanı oldu. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını biliyordu, o yüzden yapacaktı.

Gerisi? Onun kontrolü dışında.

Çok katlı tuğla ve cam binanın yer altı garajına park etti, Cleo da kendi dizüstü bilgisayar çantasını omzuna attığı gibi o da kendi çantasını omzuna attı.

ekranları ve katılımcılar için hazırlanan klasörleri asansöre taşıdılar.

"Sence Clover şimdi hangi şarkıyı çalardı?" diye merak etti Sonya. "Ah...

Kesha'nın 'Woman' şarkısını seçelim."

"İşte bu. Bu mükemmel bir seçim. Biz lanet olası kadınlarız."

"Bebeğim, haklısın."

Moralen yükselmiş bir şekilde lobide durdular.

Sonya, Ryder için önceki işinden burayı geleneklerle dolu bir yer olarak hatırlıyordu. Ryder logosu küçük resepsiyon masasının arkasında dalgalanıyordu; yumuşak, dumanlı gri renkli karo zeminler, soluk mavi duvarlarla uyumluydu. İki lacivert sandalye bir masanın iki yanında duruyordu ve masanın üzerinde kurucunun portresi asılıydı.

Sonya kayıt yaptırdı, sonra talimatlara göre asansörle yedinci kata çıktılar.

Yedinci kata çıkarken Cleo "Woman" şarkısını mırıldandı ve Sonya'yı güldürdü.

"Bugün, senin için çalıştığım gün, dostum."

"Öyle, ve bunu istiyorum Cleo, ama bunun benim için her şeyin başı ve sonu olmadığını biliyorum. Visual Art gayet iyi gidiyor. Ben gayet iyiyim. Gayet iyiden de öteyim. Ve bunu fark etmek biraz rahatlatıyor."

"Ne olursa olsun."

Asansörden indikleri sırada, Ryder'ın bir çalışanı onları karşıladı. "Bayan MacTavish. Ben Lauren Cooper. Sizi konferans odasına götüreceğim ve hazırlıklarınızda size yardımcı olacağım."

"Teşekkürler. Bayan Fabares bugün benimle çalışacak."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Benimle gelerseniz."

Pencereleriyle aydınlık koridorda yürümeye başladıklarında, aralarında çeşitli Ryder ekipmanlarının çerçeveli sergileri bulunan Brandon Wise aşağı doğru yürüdü.

Keskin kesimli lacivert çizgili bir takım elbise giymişti (Tanrıya şükür lacivert giymemişti), bembeyaz bir gömlek – Fransız manşetli ve monogramlı olduğunu biliyordu – ve çift Windsor düğümlü lacivert ve bordo çizgili bir kravat. Oxford ayakkabıları, koyu kahverengi deri evrak çantasının rengiyle tam olarak uyumluydu.

"Hayır, ben bir film yıldızı değilim, ama bir film yıldızına benziyorum" diyen pürüzsüz yüzüne mükemmel şekilde uyan sarı saçları, pencerelerden içeri süzülen güneş ışınlarının parıltısını yakalıyordu.

Gülümsemesi, tüm cazibesiyle, güneş ışığı gibi yayıldı. "Bay Wise, hala burada olduğunuzu fark etmemiştim."

"Çıkmak üzereydin Lauren. Miranda ve ben, ekibin geri kalanı ayrıldıktan sonra sohbet etmeye başladık ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Merhaba Sonya. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Öyleyim."

Cleo'ya hafifçe başını salladı. "Cleo." O da ona aynı şekilde karşılık verdi. "Adi herif." Gülümsemesi titredi, ama tamamen kaybolmadı.

"Maine'in ücra köşelerinde işler nasıl gidiyor?"

"Kıyıda ve çok güzel. Şimdi, izin verirsiniz."

"Bir dakika izin verirsiniz. Lauren, asistanına malzemeleri nereye götüreceğini gösterebilir."

"Sadece bir dakikam var. Hemen arkandan geliyorum, Cleo. Sorun değil," diye ekledi.

"Onları ben alayım." Sonya'ya özür dolu bir bakış atan Lauren, Sonya'nın taşıdığı şeyleri aldı. "Konferans odası koridorun sonunda."

"Evet, hatırlıyorum." Uzaklaşırken Sonya, nadiren taktığı saatine baktı. "Bir dakika şimdi başlıyor."

"Sert tavırlar sana yakışmıyor," dedi hafifçe. "Biraz kilo almışsın gibi görünüyor. Kendi küçük şirketini yönetmeye çalışırken, işin içinden uzaklaşmaya mı çalışıyorsun? Stres yüzünden yemek yediğin için seni suçlayamam."

"Yemeyi bırakmadım ve serbest çalışmaktan keyif alıyorum. Eğer bir dakikanı benim görünüşüm hakkında yorum yapmak için kullanmak istiyorsan..."

"Hassassın, ama sen hep öyleydin. Sana bunu söylemenin adil olacağını düşündüm, bu işi kapattım. Miranda az önce onayladı. Anladığım kadarıyla Burt'ün sana karşı... nazik olalım ve sana karşı bir sevgisi var ve sana bu fırsatı vermesi için baskı yaptı. Ama işi ben kaptım ve bu sürpriz olmamalı."

Elini omzuna koyduğunda sertleşti. "O elini çekmek isteyeceksin."

Elini çekti ve iç geçirdi. "Eski günlerin hatrına, seni biraz utandırmak istemedim. Küçük lig web sitelerine sadık kal, Sonya. Ryder büyük ligde, sen ise değilsin. Asla da olmayacaksın."

"Tavsiyeni gereken tüm dikkati göstererek değerlendireceğim. Şimdi, izin verirsen, süresi doldu ve alabileceğin tek şey bu."

"Bütün o zaman boyunca, senin içindeki cadalozluğu gerçekten özlemişim. Nişanımızı bozmak, yaptığım en akıllıca şeydi."

"Tanrım, Brandon, sen gerçekten acınacak birisin."

"Sen çoktan kaybettin, Sonya," diye bağırdı, o uzaklaşırken. "Hiç şansın olmadı."

"Göreceğiz bakalım," diye mırıldandı. "Göreceğiz bakalım."

Konferans odasına vardığında, ekranlar açıldı, paketler uzun masanın üzerine dizilmişti. Bir başka personel su bardaklarını dolduruyordu.

"Bayan MacTavish..."

"Sonya."

"Sonya," diye düzeltti Lauren. "Özür dilerim. By Design'ın sunumu neredeyse kırk dakika önce bitti. Bay Wise'in geride kaldığını bilmiyordum."

"Önemli değil. Bana bazı tavsiyelerde bulunmak istedi." "Adi herif," diye mırıldandı

Cleo. "Pusu kurmuş."

"Önemli değil," diye tekrarladı Sonya.

"Her halükarda özür dilerim. Miranda Ryder ve sunum yapacağınız diğer kişiler yönetici yemek odasındalar. Bay Wise ise orada değildi. On dakika içinde geri dönecekler. Size bir şey getireyim mi?"

"Sadece su yeter. Cleo?"

"O da olur."

Büyük duvar ekranı için slayt gösterisini hazırladılar ve hızlı bir test yaptılar.

Lauren dışarı çıktığında, Cleo dönüp Sonya'ya sarıldı. "İyi misin diye sorardım, ama iyi görünüyorsun."

"Bu benim için her şey demek değil, ama istiyorum. O, bunu daha çok istememi sağladı."

"Hala birkaç dakikan var. O muhteşem ayakkabılarla tualete gidip bir şeyler yapmak ister misin?"

"Gerek yok. Onun... *pusu kurması*... bana enerji verdi ve bunu kullanacağım."

Burt Springer ilk gelen oldu, uzun boylu, iri yapılı, koyu saçlarında gri teller olan ve derin kahverengi gözleri olan bir adamdı. Doğruca Sonya'ya yürüdü ve iki eliyle onun elini tuttu.

"Sonya. Burada olduğun için mutlu olduğumu söylemek istedim ve fikirlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bana bu fırsatı verdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem." "Bunu hak ettin." Cleo'ya döndü. "Burt Springer."

"Cleo Fabares. Tanıştığımıza memnun oldum. Sonya sizinle çalışmaktan ne kadar keyif aldığını anlattı."

"Ben de öyle." Sonra kaşlarını çatdı. "Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor? Daha önce tanışmadığımızı biliyorum, nasıl unutabilirim? Durun! Siz, torunumun en sevdiği kitabı

torunumun en sevdiği kitabı resimleyen Cleo Fabares misin? *Jessie'nin En Güzel Günü?*"

"Evet, benim."

Sevinçle parmaklarını şıklattı. "Bu ismi biliyordum. Hiç şaşırmadım. Eva dört yaşında ve o kitabı çok seviyor. Büyükannesi ve büyükbabasının evi için ikinci bir kopya aldım. Ona kaç kez okuduğumuzu sayamıyorum. Ama şu anda o bize okuyor. Resimleri çok seviyor, özellikle Jessie'nin top havuzuna atladığı resmi. Yanımda bir kopya olsaydı, ona imzalatırdım."

"Benim ve yazarın imzasını içeren bir tane bulurum sana."

"Bu beni en iyi dede yapar." Bir kart çıkardı. "Karıma söyleyene kadar bekle. Sen ve Sonya Visual Art'ta birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Sonya ve ben üniversiteden beri arkadaşız."

"Ve şu anda ev arkadaşınız," diye ekledi Sonya. "Cleo bugün bana yardım ediyor."

"Sana iyi şanslar dilediğimi söylememe gerek yok, ama yine de söyleyeceğim. Ve geri kalanlar da geliyor. Bizi şaşırt."

Masaya oturan on beş kişiden bazılarını Ryder için önceki işinden tanıyordu, diğerlerini ise sunumu için yaptığı araştırmalardan ve itibarlarından tanıyordu.

Wendon Ryder CFO, Lowell Ryder pazarlama başkan yardımcısıydı. Ve masanın başında oturan Miranda Ryder, Sonya'nın bildiği kadarıyla her şeyin başındaydı.

Odaya üç nesil Ryder'ı etkilemek için gelmişti ve on iki kişi daha karar verecekti.

Hazırdı.

"İyi günler. Ben Görsel Sanatlar'dan Sonya MacTavish ve bu da bugün bana yardımcı olacak Cleo Fabares. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tek başına çalıştığınızı sanıyordum," diye Miranda sözünü kesti. "Şirketinizi genişlettiniz mi?"

"Hayır, genişletmedim." Sonya çelik grisi gözlere doğrudan baktı. "Bayan Fabares bir arkadaşım ve bugün gönüllü olarak bana yardım ediyor."

"Başlamadan önce, bir zamanlar çalıştığınız By Design şirketinin sunumunu yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Evet, biliyorum. By Design olağanüstü ve yaratıcı bir kuruluş olduğu için, sunumları da bu standartlara uygun olmuştur. Benim sunumumun da öyle olacağına inanıyorum."

"Neden oradan ayrıldınız? Laine Cohen ve Matt Berry, sizin de söylediğiniz gibi, olağanüstü ve yaratıcı bir organizasyon kurdular."

"Laine ve Matt'e çok şey borçluyum. Onlarla çalışmak harikaydı. By Design'dan ayrılıp kendi işimi kurma kararı ne kolay ne de ani bir karardı, ama benim için doğru karardı. Maine'e taşındığımda bu kararım daha da doğru oldu."

"Tek başına mı çalışıyorsun?"

"Evet, By Design'da edindiğim temel olmadan bunu asla başaramazdım. Talep ettiğiniz şekilde, paketlerinize Visual Art'ı kurduğumdan beri yaptığım işlerin örneklerini ekledim. Serbest çalışmayı hem zorlu hem de tatmin edici buluyorum ve benim gibi aile ve topluma kök salmış bir işletme olan Ryder Sports için vizyonumu sunma fırsatını takdir ediyorum."

Slide gösterisini başlatan Cleo'ya bir göz attı ve başladı.

O anın içinde kaldı, ancak sonrasında tüm anlar bulanıklaştı. Soruları yanıtladı — o teknik sorular gerçekten soruldu — ve bittiğinde, verdiği cevapları unuttu.

Hatırladığı ve her zaman hatırlayacağı şey, Burt'ün koridora çıkıp tekrar elini tutup kulağına fısıldadığıydı:

"Çoraplar devrildi."

Sonya, asansör kapıları kapanana kadar konuşmadı. "O, düşündüğüm kadar sert miydi?"

Miranda Ryder?"

"Daha da sert." Cleo derin bir nefes aldı, gözlerini devirdi. "Korkutucu derecede sert. Onu sevdim. Otuz ya da kırk yıl sonra onun gibi olmak istiyorum. Şimdi şunu söyleyeyim, arkadaşın olarak değil, geçici asistanın olarak değil. Hazır mısın?"

"Evet."

"Sen. Harikaydın!"

"Hatırlayamıyorum." Elleri üşüdüğü için ellerini ovuşturdu. "Şu anda her şey bulanık. Belki sonra hatırlarım."

"İzliyordum, fırsat buldukça yüzlere bakıyordum. Beğendiler, evlat. Gerçekten beğendiler."

"Onu kaldırıyorum. Kaldırmam lazım."

"Hayır. O pisliğin sana ne dediğini bana anlatacaksın."

"Ayrıntılı olarak. Ama önce bu ayakkabıları çıkaracağım ki ayaklarımın hissini tekrar alabileyim, birkaç kez derin nefes alacağım. Sonra seni ve annemi yemeğe çıkaracağım."

"Şimdi sana söyleyeceğim, annenin başka planları var. Şu anda evde ve meşhur sarımsaklı ve adaçaylı kızarmış tavuğunu yapıyor. Seni

bu akşam eve gelmeni istedi, oğlum. Senin rahatlamayı istedi. Hepimizin rahatlamasını istedi."

"Biliyor musun? Ben de bunu istiyorum. İyi bir iş çıkardık ve ben bunu unutacağım. İyi bir iş çıkarmak yeterlidir."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çocukluğunun geçtiği evde en sevdiği iki kadınla geçirdiği her dakikanın tadını çıkardı.

Sunumun bazı kısımları bulanıklaşmıştı, bulanıklaşmayan kısımları ise Cleo doldurdu.

Akşam yemeğinden sonra, pijamalarıyla rahatça oturdukları oturma odasında şarap ve limonlu şifon kek yediler.

"O orospu çocuğunun sunumundan hemen önce sana saldırdığına inanamıyorum."

"Winter MacTavish!" Cleo burnunu çekti. "Kızını o ağızla mı öpüyorsun?"

"Öpüyorum." Winter eğilip Sonya'yı öptü. "Ve aslında nişanı bozduğunu iddia etti."

"Tarihi yeniden yazıp kendini kahraman yapmak kolaydır." Sonya omuz silkti. "Onu öyle görmek? O kadar kurnaz, kendini beğenmiş ve küçümseyici? Bu sadece benim yeteneklerimi gösterme kararlılığımı artırdı. Ve Trey'i daha da takdir etmemi sağladı.

"Bu gece yine oradalar," diye ekledi. "Trey ve Owen malikanede. Üstümü değiştirmeye çıktığımda onu aradım. O... onlar... bunu yapmak zorunda değillerdi. Sanırım o ve Owen, sadece Yoda ve Pye'ye değil, malikaneye ve içindekilere de bakıyorlar."

Şarap içti. "İkisi de dün gece Dobbs'un tekrar atlamasını izlediler."

Winter titredi. "Bunu hayal bile edemiyorum. Ve gerçekten de etmek istemiyorum. Senin için müzik çalan, sana göz kulak olan, babanı doğuran kızı hayal etmeyi daha çok seviyorum, çünkü o sadece bir kızdı. Malikanede babanın dört eserinin olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Birini yanına aldın, diğer üçünü de orada buldun. Bu benim için önemli. Bu, onu da seninle birlikte oraya getiriyor."

"Ve burada seninle," diye mırıldandı Sonya.

"Her zaman. Onun benimle olduğunu bilmek, malikanede olanları kabul etmeni kolaylaştırdı mı acaba? İkiniz için de endişeleniyorum," itiraf etti. "Ama birbirinizin, Clover ve Molly'nin ve bana anlattığın diğerlerinin yanında olduğunuzu bilmek endişemi azaltıyor."

"Ve gelecek ay, birkaç günlüğüne sen de orada olacaksın."

"Sabırsızlanıyorum. Summer bugün beni aradı. Davetiyeni almış. Seni zorlamak istemediğim için onu da davet edip etmediğini sormadım."

"Anne, Tracie'nin yaptıklarından onu sorumlu tutmuyorum. Brandon'la birkaç kez çıplak kalmak onun tercihi idi. Bu, annesinin suçu değil."

"O da geliyor. O ve Martin. Otelde oda rezervasyonu yapıyor." "Onlar için yerimiz var. Malikanede kalabilirler."

"Martin mi? Hayaletler mi? Asla." Winter bu fikre güldü. "Summer ve ben oraya kız kardeşler gezisi yaparsak, o kalabilir. Ama Martin, bu kesinlikle olmaz."

"Unutmuşum. O da korku filmi izlemez." Sonya bunu hatırlayınca gülümsedi. "Malikanede bir gece bile dayanamaz."

"Her iki büyükanneniz de gelmek isteyecek. Mümkünse, otel de daha uygun olur. O konuyu bana bırakın."

Sabah, arabayı tekrar yüklediler. "Dikkatli sür ve..."

"Oraya vardığımızda mesaj at." Sonya, Winter'ı sıkıca kucakladı. "Görüşmek üzere. Seni seviyorum."

"Ben de ikinizi de seviyorum. Ryder'dan haber alırsan bana da haber verin."

"Her halükarda haber veririm."

"Her halükarda seninle gurur duyuyorum, ama şimdi o pisliğin bunu elde etmesini gerçekten istemiyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Cleo arabaya bindiklerinde. "Evde de bugün burada olduğu kadar güzelse? Eşyalarımı boşaltıp şövaleyi dışarı çıkaracağım. Benimle resim yap."

"Cleo."

"Hadi ama. Trey mesaj attı ve Yoda ile Pye'yi almayı dert etme dedi. Onları ve akşam yemeğini getirecekler, ne mutlu bize. Ama eve varmadan önce öğlen olacak. Sonra valizleri boşaltıp nefes almamız gerekecek. Kim öğleden sonra bir gibi iş gününe başlar ki? Çok çalıştık. Hadi eğlenelim."

Gün güzel geçti ve birkaç tur kötü trafiği telafi etti. Sonya son virajı döndüğünde yükselen malikanenin manzarası, kalbini hiç eskimeyeceğini umduğu bir şekilde sıkıştırdı.

"Cleo, ağaç."

"Görüyorum. Oh, bütün o çiçekler açtığında muhteşem olacak."

Birkaç tanesi açmış, gelecek güzelliğin ipucunu veriyordu. Kıvrımlı ve bükülmüş dallardan damlayan narin pembe renk, *bahar, bahar, bahar* diye fısıldıyordu.

"Bahçe merkezi, yapılacaklar listemizde birkaç sıra yukarı çıkacak."

"Ben bir şapka alacağım." Cleo arabadan indi, gerindi. "Bir dahaki sefere şehre gittiğimde sevimli bir bahçıvan şapkası alacağım."

"Senin sevimli resim şapkan var." "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey demek istemiyorum," diye itiraf etti Sonya.

"Tanrım, ne muhteşem bir öğleden sonra. Resim yapıyoruz. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Sonya ön kapıyı açar açmaz, telefonundan "Can't Stop the Feeling!" şarkısı çalmaya başladı.

"Biz de geri döndüğümüz için mutluyuz."

Bavulları, alışveriş çantalarını, dizüstü bilgisayar çantalarını içeri taşıdılar ve üçüncü kattaki kapıların çarpma seslerini duymazdan geldiler.

Sonya derin bir nefes aldı.

"Büyük, güzel ve hayaletli. Ve bizim."

"Valizleri boşalt, malzemeleri topla, sonra bu muhteşem günü boyayalım."

"Hızlıca e-postalarımı, mesajlarımı falan kontrol edeceğim. Anneme eve geldiğimizi mesajla, Trey'e de aynısını yap."

"Olur."

"Ryder'dan haber almak için henüz çok erken, ama kontrol etmeliyim, yoksa kafama takılır."

"Tabii ki kontrol etmelisin, tabii ki yaparsın. Ne zaman sence?" Cleo, merdivenlere çıkarken sordu.

"Belki hafta sonuna kadar. Gelecek haftaya kalırsa daha iyi olur. Ne kadar uzun sürerse, şansım o kadar artar diye düşünüyorum. Hızlı bir karar muhtemelen By Design'a yöneliktir. O yüzden kontrol edip, aklımdan çıkaracağım."

Burt Springer'dan herhangi bir haber almayınca, bunu iyi bir işaret olarak değerlendirdi. Belki de bunu tamamen aklından çıkaramayacaktı, diye düşündü eşyalarını yerleştirirken, ama en azından arka plana atabilirdi.

Nadiren resim yaparken önlük olarak kullandığı babasının gömleğini çıkardı. Bu ona babasını hatırlattı, ona yakın hissetmesini sağladı.

Onun fırçalarını, şövale ve paletini paketlemişti.

Cleo ile birlikte hazırlık yapmak için dışarı çıktığında, etrafına bakındı. "Ağacı sen mi hazırlıyorsun?"

"Hayır, onu bekliyorum, tam donanımlı." Cleo eliyle işaret etti. "Buradan körfezin manzarasını, deniz fenerini seyreliyorum.

"Ben ağacı yapacağım," diye karar verdi Sonya. "Mevsimler arası bir şey." Hazırlık yaparken, Clover Elvis ve "Spring Fever" ile gitti.

Sonya gülererek tuvalini yerleştirdi. "Sanırım yakaladık."

Resim yaparken ara sıra sohbet ettiler ve Sonya kendini tüm bunlardan keyif alırken buldu. Hava, kokular, kuşların cıvıltıları. Ve işle hiçbir ilgisi olmayan renk ve şekillerle denemeler yapmak.

Birkaç cesur çiçeği ve şişman, bekleyen tomurcukları ile ağaç odak noktası olsa da, arkasında yükselen kule, yuvarlak şekli, altın taşları, uzun pencereleri vardı.

Ve kütüphanedeki camın arkasında gelip giden gölgeyi.

Bir saat sonra Cleo kendi çalışmasından uzaklaşıp Sonya'nın yanına geldi.

"Sonya, bu çok güzel olmuş."

"Fena değil."

"Güzel. Işığı ve çiçeklerin narinliğini yakalamışsın. Çiçeklerin dağınık olması, ağacın cadımsı şekline etki katıyor. Kulenin kullanımı iyi bir perspektif oluşturuyor ve kontrastla yine etkileyici. Bir de pencerede şeklin izleri var. Biraz ürkütücü."

"Oradaydı. Bu sefer Clover gibi hissediyorum."

Telefonu "Say My Name" şarkısını çaldığında Sonya tekrar başını kaldırdı. "Görünüşe göre haklıymışım. Onu orada ve resimde seviyorum."

"Onu asacağız."

"Nasıl bitecek bir bakalım." Etrafına bir göz attı, sonra Cleo'nun tuvaline doğru yürüdü. "Bunun harika olduğunu biliyorsun. Hayalperest, neredeyse fantastik, ama gerçek. Kayalık sahil şeridi, denize doğru uzanan koyun mükemmel mavisini ve tekneler

—rıhtımında ya da süzülüyor. Köyün parçaları, Poole binasının yıpranmış tuğlaları sağlamlık hissi veriyor.

"Ve hepsini koruyan deniz feneri. Sabbatical, hadi oradan. Onu nereye koyacaksın?"

"Umduğum gibi olursa, Bay Arts'tan Kevin ile konuşacağım. Bakalım. Şu anda kendim için resim yapıyorum, bu da benim sabbatical'im."

Öğleden sonra Clover'ın müzik aralarıyla resim yapmaya devam ettiler.

"Bunu daha sık yapacağız." Cleo elindeki gök mavisini boyanın çoğunu sildi.

"Ama bugünlük bu kadar. Biraz uzaklaşmam lazım."

Yarın tekrar getir."

"Ben bitirdim. İstedigimi elde ettim. Eğer devam edersem, başka bir şey ortaya çıkar."

"Gerçekten çok güzel, evlat. Sevdiğin bir şeyi resmetmişsin ve bu resimde belli oluyor."

Toplanmaya başladıklarında, kamyonun geldiğini duydular. Clover da Thin Lizzy'nin "The Boys Are Back in Town" şarkısını çalarken bunu duydu.

Malikaneyi tekrar gördüğünde olduğu gibi, Trey'in kamyoneti virajı döndüğünde kalbi sıkıştı.

Bu aşk, diye düşündü, ve bu harika bir duygu. Korkutucu, ezici ve harika.

Trey park eder etmez kamyonete koştu. Yoda ve Mookie, uzun zamandır görmedikleri sevgililerini selamlar gibi ilk önce dışarı atladılar.

"Ben de sizi özledim. Özledim! İyi çocuklar olduğunuzu biliyorum. Çok iyi çocuklarsınız. Ve sen." Trey'e sarıldı. "Merhaba."

Kendini tutamayıp, o sıkışan kalbi öpücüğe kattı.

Ve o da aynı şekilde karşılık verdiğinde, kalbi ağaçtaki tomurcuklar gibi açıldı.

"Hadi çocuklar, ya ben? Bu ikisine bir dakika verin ve Cleo'yu görmeye gelin."

"Hoş geldin," diye mırıldandı Trey ve geri çekilerek elini annesinin yanağına koydu. "Yüzünü özledim."

"Ben de seninkini ve her şeyi özledim." Bir iç çekerek başını onun omzuna yasladı. "Ben yokken her şeye göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Her şeyi duymak istiyorum. Bu ne?" Şövaleyi işaret etti. "Sanat dersi mi?"

"Cleo'nun öğleden sonra oyun buluşması fikri. Aslında eğlenceliydi. Trafik ve yolculuğun yorgunluğunu atmak için iyi bir yol."

"Bir bakalım."

Çimleri geçerken elini tuttu. İlk olarak Cleo'nun tuvaline geldi.

"Bunu bir öğleden sonra mı yaptın?"

"Henüz bitmedi, ama bir süredir kafamda bir konsept vardı. *Poole Körfezi Üzerindeki Işık.*"

"Gerçekten harika. Bunu sen mi yaptın?" diye Sonya'ya sordu.

"Ve bitti. Cleo tam çiçek açmış halini yapacak, ben de

"Daha fazla oynamalısın. Ben bunu yapabiliyorsam, sen de sürekli oynamalısın."

"Daha fazla oynamalısın. Bunu yapabilseydim, sürekli oynardım."

"O zaman oyun iş haline gelir," diye hatırlattı Sonya. "Hepsini içeri taşıyalım."

"Owen Pye'yi de getiriyor mu?"

Trey, onlara yardım ederken başını salladı. "Yapacak birkaç işi daha vardı, o yüzden akşam yemeğini o alacak."

"Harika. Bunları benim stüdyoma götürebiliriz. Fırçaları temizleyeceğim, Son." Onlar işe koyulurken, gürültü de başladı.

"İşte yine başladı. Biz yokken çok mu vurdu?" diye sordu Sonya.

"Sinirli olduğunu belli ediyor. Son birkaç gündür önemli bir şey yoktu. Üçüncü kata çıktığınızda daha fazla var. Her gece stüdyonun dolabını kontrol ettik," diye ekledi, "ne olur ne olmaz diye, ama bir şey yoktu."

"Dışarı çıkmadan önce baktım, ama şimdi bir daha bak, Sonya." "Hala bir şey yok." Sonya dolap kapısını kapattı.

"Fırçalar bende," dedi Cleo tekrar. "Bana bir kadeh şarap doldur." "Annen nasıl?" diye sordu Trey, aşağı inerken.

"Harika. Onu görmek, onunla vakit geçirmek çok güzeldi." "Peki Boston?"

"Oraya vardığımızda Cleo'ya nasıl hissettiğini sordum ve o da tam olarak benim hissettiğim şeyi söyledi. Kendini bir ziyaretçi gibi hissettiğini söyledi. Ve eve vardığımızda, buranın her zaman benim evim olacağını anladım. O evde büyüdüğüm tüm anıları saklayabildiğim, her zaman hoş karşılanacağım bir yer olduğunu bildiğim için ne kadar şanslıydım. Ve birkaç ay ne kadar da büyük bir fark yaratabilir, çünkü annem dışında Boston'u düşündüğümünden çok daha az özlemiştim.

"Bu adamı daha çok özledim." Yoda'yı okşamak için eğildi. "Ve seni," diye ekledi, Mookie'ye de aynı şekilde davranarak. Sonra doğruldu. "Ve seni."

Müzik odasında durdu, portreye baktı. "Bu evi ve içindeki her şeyi özledim. Ama..."

"Söylemeye gerek yok."

Mutfığa girdiklerinde, ada üzerinde evcil hayvanlar için atıştırmalıklar, bir top ip ve Yoda'nın topunu gördü.

"Biri evcil hayvanları özlemiş," dedi Trey. "Senin yokluğundaki ilk gece, içeri girdiğimizde bunlar oradaydı, ayrıca tüm dolap kapakları açıktı, tezgah tabureleri ve sandalyeler yere devrilmişti."

"Zavallı Jack. Ne yaptın?"

"Çoğu insanın monolog olarak nitelendireceği bir konuşma yaptım. Owen ve benim, senin kısa bir iş seyahatine çıkmam gerektiği için evcil hayvanlara bakmak zorunda kaldığımızdan bahsettim.

Her akşam işten sonra onlarla birlikte eve döndüğümüzü anlattım."

İki köpek bisküvisi çıkardığında, iki köpek poposu yere düştü.

"Dün gece, o şeyler yine tezgahın üzerindeydi, ama diğer her şey yerinde duruyordu. Sanırım anladı."

Kurabiyeleri dağıtırken onu izledi. "Sen çok tatlı bir adamsın, Trey."

"Ve bu genellikle ölüm öpücüğü gibidir."

"Hayır. Benim için tam tersi. Köpeğimi işine götürdün." "Sadie'yi kendine bağladı. Bu kolay bir şey değil."

"Ve işten sonra onu geri getirdin. Sen ve Owen, Yoda ve Pye'yi geri getirdiniz, olanlardan sonra evi boş bırakmak istemediğiniz için burada kaldınız. Evcil hayvanlarla oynamayı özleyen küçük bir çocuğun hayaleti ile konuştun."

Elini gömleğinin koluna sürdü. "Babam tatlı bir adamdı.

Kolay lokma değildi, nasıl desem... Şeker gibi bir adamdı." "Güzel bir benzetme."

"Öyle. Bu yüzden tatlı bir adam gördüğümde onu tanır ve değerini bilirim."

Köpekler zıpladı, kapı zili çalınmadan saniyeler önce evin önüne koştu.

"Owen geldi. Şarabı dök, ben de onu alırım." Trey, kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ben kapıyı açarım."

O kapıyı açarken, Clover Pretenders'ın "I'll Stand by You" şarkısını çaldı.

"Doğru. Yapardım. Yapacağım. Ve onun yapacağını bilmek? Her şeyi değiştiriyor." Şarabı döktü.

Sonra Owen'a gülümsedi, başka bir bisküvi ve kedi maması almak için uzandı, Pye ve Jones onun iki yanından içeri girdi. "Bira var," dedi ona.

"Sorun değil." Şarabı işaret etti, o da başka bir kadeh çıkardı. "Hoş geldin. Anlaşma öncesinde o pislik sana pusu kurmuş neymiş?"

"

"Ne? Ne pususu?" diye sordu Trey.

Sonya doldurdudördüncü dördüncü bardağı "Nasıl yaptın bunu biliyordun bunu Telepatiyi

Telepati?

"Bu harika olurdu, ama hayır. Cleo, sen eve geldikten hemen sonra bana mesaj attı, sanırım kedisinin dokuz canından birini kaybetmediğimden emin olmak için. O da bundan bahsetti."

"İşte geldi." Cleo içeri girip kediye kucakına alıp sevmek için neredeyse mırıldanıyordu. "Teşekkürler." Owen'ın yanağına masum bir öpücük kondurdu ve Owen Trey'e baktı.

"Eminim daha iyisini yapabilirsin."

"Yalan söyleyemem. Ne pususu?"

"Brandon sunumdan önce beni kızdırmaya karar verdi."

"O gitmiş olmalıydı," diye ekledi Cleo, kediye yere indirirken. "O pusuda bekliyordu, bu bir pususu. Pislik."

"Cleo da onun yüzüne karşı öyle dedi. En sevdiğim kısım. O da ona şöyle dedi." Sonya üstünlük taslayan bir ifade takındı ve hafifçe başını salladı.

"Cleo.' Ve o da ona aynı şekilde başını salladı ve 'Adi herif' dedi."

Owen Cleo'ya sırtıttığında iki kadın da kahkahaya boğuldu.

"İyi oynadın. Büyük puan."

"Bana bunlardan hiç bahsetmedin."

"Sana onun saçmalıklarını mesajla anlatmayacaktım," diye başladı Sonya, sonra durdu. "Kızgınsın. Pek belli olmuyor ama kızgınsın. Bir şey saklamıyordum, yemin ederim. Sadece o aptallığı mesajla anlatmak istemedim."

"O zaman şimdi dinleyelim."

"Tamam, evet, gitmiş olması gerekiyordu, bu yüzden pusuda bekledi. Koruyucumuz, o koridorda havalı havalı yürürken şaşırdı ve utandı."

"Manken gibi görünüyordu." Cleo, paket servis kutusuna göz attı. "İstakozlu sandviçler, mükemmel."

"Patates kızartması da. Bunları fırına koyup ısıtmak daha iyi olur," diye uyardı Owen, "eğer bu biraz zaman alacaksa."

"Sürmeyecek. Sürmedi."

"Yine de gidiyorum, ve manken benzetmem bir iltifat değildi. Tasarımcıların kibiriyle kaplı sahte adam."

"Doğru. Hala orada olmasının nedeni hakkında yalan söyledi. Eskort daha sonra bize anlattı. Sadece beni kızdırmaya çalışıyordu, Miranda Ryder ile sohbet ettiğini iddia etti - o en üst düzey yöneticidir - ve hesabı kapattığını söyledi. Onun bunu onayladığını iddia etti. Sunum teklifini sadece Burt - Burt Springer - sayesinde aldığımı ve bunu müstehcen bir şekilde söyledi."

"Bir başka güzel söz," dedi Trey.

"Bugün bunlardan bolca var." Bu ima hala aklında olduğu için, şarabı yudumlayarak tekrar yuttu. "Burt da tatlı bir adam, babam yaşında bir adam. Aile babası. Cleo'nun torununun en sevdiği kitabın resimlerini çizmiş. Dört yaşındaki torununa kitap okuyor. Burt böyle bir adam."

"Bunu Burt Springer'a söylemedin," diye tahmin etti Trey. "Hayır. Sen söyler miydin?"

"Hayır."

"Ona kaltak dedi."

"Hay sıçayım." Owen Trey'e baktı.

"Cleo."

"Evet, evlat, öyle dedi."

"Ben ona siktirip gitmesini söyledikten sonra - daha kibar kelimelerle - benim bu kadar orospu olduğumu fark etmediğini ve beni terk ettiği için mutlu olduğunu söyledi. Ki terk etmedi ve şu anda bunun bir önemi yok. Ben hallettim, tamam mı?"

"Daha da fazlasını" dedi Cleo.

"Beni tedirgin etmek, özgüvenimi sarsmak istedi, ama tam tersini yaptı. Beni daha da hırslandırdı."

"Ve o da bunu başardı. Üniversitedeki sunumlar ve burada yaptığımız gibi provalar dışında, kızımı hiç iş başında görmemiştim. Başardı."

Cleo, vurgulamak için kadehini Sonya'nın kadehine çarptı.

"Bunu duymak istiyorum. Ama eğer o seninle tekrar iletişime geçerse veya yoluna çıkarsa, bunu bilmek istiyorum. Ve iki gün sonra değil," diye ekledi Trey.

"Gerçekten yapabileceğin bir şey yoktu," diye başladı Sonya.

"Birinin sana kızdığını bilirdin."

Owen iki parmağını kaldırdı, Cleo da üç parmağını kaldırdı.

"Hayır, dört olsun," dedi. "Winter. Ama Sonya'nın savunması olarak, o Taylor Swift'i yaptı ve... Clover, getir şunu."

"Shake It Off" rock müziği çaldı.

"Ve ben de öyle yaptım." Sonya bunu kanıtlamak için kalçalarını ve omuzlarını salladı.

"Bir sorum var, ama yemek istiyorum, hayvanlar da öyle. Bu kısmı ben hallederim." Owen evcil hayvanları beslemeye gitti.

"Soru ne?" Sonya tabakları alırken sordu. "Nasıl bir pislikle takıldın?"

"Tanrım, Owen."

"Hayır, Trey, bu adil bir soru ve ben de kendime aynı soruyu sordum. Cevap aslında iki yönlü. Birincisi, o pisliği uzun süre çok iyi sakladı."

"Buna katılıyorum." Cleo patates kızartmalarını çıkardı. "Onu neredeyse sevmiştim. Onu çoğunlukla Sonya yüzünden sevmiştim, ama neredeyse onu sevmiştim ve benim mükemmel bir pislik ölçerim vardır."

"Anneme karşı çok iyiydi ve bu benim için önemli. İş yerinde bana destek oldu, ilgilendi... ya da ilgileniyormuş gibi göründü."

. Boğucu olmadan dikkatliydi, arkadaşlarımla kolayca anlaşıyordu, hepsi böyleydi."

Masaya oturduklarında omuzlarını çöktü. "Nişandan sonra küçük şeyleri, sonra da daha büyük şeyleri görmeye başladım. Çoğunlukla bunun sadece benim gerginliğim ya da bu büyük, ayrıntılı düğünü planlamanın stresinden kaynaklandığını düşündüm. Ev aramak, hepsi birden."

"Sen istemiyordun," diye işaret etti Cleo.

"İstemediğim bir şeydi. O kader gününde, o günün kader günü olacağını bilmeden önce, ele almamız, konuşmamız ve daha iyi uzlaşmalar sağlamamız gereken şeyler olduğunu fark ettim. Sonra, şey, buna gerek kalmadı."

Bir patates kızartması tattı, gülümsedi. "İkinci kısım, ama aslında ilk kısım? Ben, gerçekten, ailemin kurduğu şeyi kurmak istiyordum. Bununla ilgili sorun, onun yalancı, aldatan bir pislik olması dışında neydi? Bizim istediğimiz şeyler hiç de aynı değildi. Bunu anlamaya başlamıştım ki... o kader günü geldi.

"O kader gününe minnettarım çünkü – ve bu konuda çok fazla iç muhasebe yaptım – yoksa bunu yapmazdım. Düğünü. Muhtemelen davetiyeleri göndermiş, o kadar yaklaşmış olurdum, ki bu korkunç olurdu. Ama ne kadar yaklaşırsak, o kadar çok şey gösteriyordu ve ben o kadar mutsuz ve tedirgin hissediyordum.

"İşte böyle."

"Doğru," diye karar verdi Owen ve Trey'i işaret etti. "Howie Queller."

"Evet." Trey başını salladı. "Arkadaşımız. Liseden beri tanışıyoruz. Birkaç yıl önce, üçümüz bir bira içiyorduk, düğününden yaklaşık bir hafta önceydi."

"Öyle bir şey. Ve birdenbire bunu yapmak istemediğini söyledi. Evlenmek istemediğini, şu anda sıkışıp kaldığını söyledi. Trey onu biraz sakinleştirdi. Gerginsin, onu seviyorsun, değil mi? Ve Howie, sevdiğini sandığını, ama aslında sevmediğini söyledi. Hazır değil, kız da bunu istiyor, ama o istemiyor. Trey, dostum, onunla konuşmalısın, bu sorunu çözmelisin. Tutamayacağın sözler vermemelisin."

"Peki ya sen?" diye sordu Cleo.

"Owen şöyle dedi: 'Birinin parmağına yüzük takma, eğer orada kalmasını istemiyorsan. İstemiyorsan, takma.'"

"Şimdi Howie, annesinin ne kadar heyecanlı olduğu, babasının ne kadar para harcadığı, Alma'nın -gelin olan- düğünden başka bir şeyden bahsedemediği için bira içip ağlıyor. Sonunda evleniyor."

"Bir yıl içinde boşanmayı hallettik," diye bitirdi Trey. "Ve hiç de hoş olmadı."

Sonya biraz ıstakozlu sandviç yedi. "Ben Howie olabilirdim." "Hayır." Owen biraz daha patates kızartması aldı. "Howie bir aptal."

Yemeği yedikten, sohbet ettikten ve mutfağı tekrar topladıktan sonra, Cleo ceketini almak için çamur odasına doğru yürüdü.

"Pye ve çocuklarla yürüyüşe çıkacağım ve erken yatacağım." "Erken yatmak iyidir. Akşam yemeğini getirdiğin için teşekkürler Owen."

"Önemli değil. Onunla yürüyüşe çıkacağım, sonra da oradan gideceğim. Hala yapmam gereken işler var."

Dışarı çıktıklarında Sonya Trey'e döndü. "Benim adıma kızdığın için üzgün olmaya çalışıyorum. Biraz bana, ama çoğunlukla benim için."

"Çoğunlukla benim için, evet. Onun gibileri tanıyorum; mahkemede görüyorum. Onunla uğraşmak zorunda kalmanı sevmedim."

"Bu yüzden gerçekten üzgün olamıyorum. Benimle yukarı gel. Seni özledim. Seninle birlikte olmayı özledim."

Ama önce ona sarıldı. "Howie olmadığım için gerçekten çok mutluyum."

"Seni çıplak görmek istediğim için, senin Howie olmadığına çok sevindim."

Dışarıda Owen, Jones'u aramaya başladı.

"Önce bir sorum var. O pislik Sonya'ya orospu dediğinde ilk aklına ne geldi?"

"Trey ve benim Boston'a gidip, onu ilk kim yumruklayacak diye yazı tura atmamız gerektiğini."

"Ben de öyle düşündüm."

"Trey bunu yapmaz, sözler için değil. Ama o pislik ona tekrar sataşırsa, sözlerle bile olsa, ona bunun bedelini ödetmenin bir yolunu bulur. Trey böyle yapar."

Deniz dalgalarının sesini ve başlarının üzerinde ayın ışığını dinleyerek yürürken, kız başını salladı.

"Onun eşyalarını toplarken bir çift boxer şortunu aldım. Onları lanetleyerek gömdüm. Umarım en azından biraz işe yaramıştır."

"Ne tür bir lanet?"

"Kasık mantarı."

Owen yüzünü buruşturdu, yer değiştirdi. "Bana seninle iyi geçinmemi hatırlat. Gitmem gerek."

"Mmm. Horluyor musun?"

"Kimse şikayet etmedi. Neden?"

"Uykumu severim, bu yüzden seks yaptıktan sonra kalmana izin verecek miyim yoksa seni kovacak mıyım bilmem lazım."

Döndü, ona sarıldı ve kararını vermiş bir kadın gibi ay ışığında onu öptü.

"Bu, o adamı yumruklamaktan bahsettiğim için mi?"

"Bu da bir etken oldu, ama daha başka nedenler de var. Şimdi duymak ister misin?"

"Aslında hayır. Horluyor musun?"

Gülümsedi, elini tuttu ve onu eve doğru çekti. "İçeri gelip öğrenmeye ne dersin?"

Dobbs üçü beklemeyi tercih etmedi.

Saat birden hemen sonra, kapı zili çalmaya başladı. Ve malikanenin her yerinde duman alarmları çalmaya başladı. Köpekler havlayarak zıpladılar.

Trey bir anda yataktan fırladı ve pantolonunu giymeye başladı. "Dobbs geldi." Sonya aceleyle kalktı. "Öyle olmalı."

"Dobbs, ama kontrol etmeliyiz. Alarm şirketi arayacak, onlara şifreyi ver, itfaiyeyi bekletmelerini söyle."

"Kodu hatırlamıyorum. Lanet olsun!" Üçüncü kattan gelen yankılanan gürültü, sesini neredeyse bastırıyordu.

"LBM-1794."

Trey, ondan bir adım önde yatak odasından çıktı ve Owen ve Cleo, Cleo'nun odasından koşarak çıkarken koridora çıktı.

Aklı başka bir şey gelmediği için şöyle dedi: "Tamam. Ah, Sonya itfaiyeyi bekletecek. Sen aşağı in, biz yukarı çıkalım. Duman veya yangın görürsen, bana 911'i ara."

Saçını karıştırarak Owen başını salladı. "Dobbs, ama biz bakacağız."

"Dobbs." Ama Trey koridorda ilerlerken kapıları açmaya başladı. "Ve biz de emin olacağız."

"Onlara bunun bir tür arıza olduğunu ve üzerinde çalıştığımızı söyledim." Trey bunu yaparken, Sonya merdivenlere giderken odaları kontrol etti. "Tanrım, Trey, o gerçekten yangın çıkarmaz. O malikaneyi istiyor."

"O bir deli. Kontrol edelim."

"Duman yok. Onun türünden bile." Ama Sonya'nın kalbi, üçüncü kata doğru aceleyle giderken deli gibi çarpıyordu.

Telefonunda Tom Petty'nin "Makin' Some Noise" şarkısı çalıyordu.

"Doğru, doğru, Clover. O sadece biraz gürültü yapıyor." Sonya kulaklarını tıkamak isteyecek kadar.

Ama Trey ile birlikte koridorda ilerleyerek kapıları açıp odaları kontrol etti.

"Gold Room'un kapısı zaten açık." "Evet, görüyorum."

Elini tuttu. "Aklından bile geçirme." "Aklımdan çıkarmak için çok geç."

"Kalın!" Köpeklerle bağırdı. "Bu senin için de geçerli."

"Anladım." Belki rahatsız ediciydi, ama anladı. "Daveti reddediyoruz."

Ama el fenerini odanın kalın, derin karanlığına tuttu.

Onu, kollarını açmış, saçları rüzgarda uçuşan, gözleri parlayan bir şekilde zeminin üzerinde süzülürken görmeyi bekliyordu. Ama mobilyalar dışında oda boştu.

"Orada değil." Sonya, Trey'in elini daha sıkı tuttu. "Malikanenin başka bir yerinde. Cleo, Owen."

"Onlar iyi. Biz de öyle. Bu katı bitirelim, sonra balo salonu, geri kalanı."

Ama balo salonuna doğru yola çıktıklarında, koridoru buz gibi bir hava dalgası sardı.

Açıkladıkları ışıklar birden söndü.

Sonya bunu hissetti, gerçekten yanından geçtiğini hissetti. Sanki ensesinde bir nefes gibi. Köpekler, yanlarından geçerken hırıltıya dönüşen bir havlama çıkardılar.

Karanlıkta, daha da koyu bir gölge koridordan aşağı süzüldü.

Bir fısıltı duyuldu. "Ölüm burada yaşıyor." Ve ardından bir çığlık geldi. Altın Oda'nın kapısı çarptı; ışıklar tekrar yandı.

Sessizlik o kadar hızlı ve tam oldu ki, Sonya'nın kulakları çınladı. "Mağarasına geri döndü," diye mırıldandı Trey.

"Onu hissettim. Tam arkamda olduğunu hissettim."

"Sana dokundu mu?" Trey el fenerini cebine geri koydu ve ellerini Sonya'nın üzerinde gezdirdi.

"Hayır. En azından... hayır. Ama sanki... biri ensemden nefes alıyormuş gibi hissettim."

Onu döndürdü, saçlarını yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey. Bir yerin acıyor mu?"

"Hayır. Hayır. Sadece bir his gibiydi. Onu gördüm, ya da gölgesini."

"Evet, gördüm. Geri kalanını da kontrol etmek istiyorum. Emin olmak istiyoruz, ama sanırım bu gece bu kadar yeter."

"Evet, gördüm. Geri kalanını kontrol etmek istiyorum. Emin olmak istiyoruz, ama sanırım bu gece için bu kadar." Tekrar elini tuttu. "Tamam mı?"

O da onunla birlikte odadan odaya dolaştı.

"Cleo'ya mesaj atıp neredeyse bittiğimizi haber vereceğim. Owen'ın eve gitmediğini ve Cleo'nun yatak odasından çıktığını fark etmişsindir."

"O sırada biraz dikkatim dağınıktı, ama bunu fark etmemek zordu." "Ne düşünüyorsun?"

"Joe Pesci ve 'Siktir, ne sürpriz ama' ile devam edeceğim."

Bir saatlik stresin ardından, kadın güldü. Ve geri dönmeye başladıklarında, büyük bir rahatlama ile başını onun omzuna yasladı. "Senin için sorun yok mu?"

"Neden olmasın ki? İkisi de yetişkin. Sen?"

"Cleo benim en yakın arkadaşım, Owen en sevdiğim kuzenim, bu yüzden kesinlikle sorun yok. Ve senin *My Cousin Vinny* alıntına katılıyorum."

Cleo, Owen, Jones ve kedi hizmetçi koridorundan çıkarken yatak odası katına ulaştılar.

"Her şey yolunda," dedi Owen.

"Aynı. Çok gürültü ve kargaşa vardı, ki onun amacı da buydu. Altın Oda'dan çıktı," diye ekledi Trey. "Biraz dolaştı."

Sonya titremeyi bastırdı. "Geri döndüğünü gördük. O zaman gürültü kesildi."

"Amacına ulaştı," dedi Cleo. "Hepimizi uyandırdı ve Scooby Gang gibi evi aramaya başladık."

"Senin ve benim Boston'dan dönmemizden memnun olmadığını söyleyebilirim, Cleo."

"Evet, öyle," dedi Cleo, grup olarak koridora doğru ilerlerken. "Ve bence evde dört kişi uyuduğu için huysuzlandı."

"Bu daha önce de birçok kez oldu."

"Öyle." Owen'a gülümsedi. "Ama bu sefer dört kişi, diyelim ki, bedensel zevklerin tadını çıkardıktan sonra uyuyordu."

"Tanrım." Sonya kıkırdayarak gülerken, Owen ellerini yüzüne sürdü. "Öyle de denebilir."

"O bedensel değil ve bedensel zevkleri tadamaz." Cleo tavana bir bakış attı.

"Yaşlı cadının kıskandığını söylüyorum. Ben yatmaya gidiyorum."

Cleo odasına döndü, omzunun üzerinden Owen'a bir bakış attı. "Ee?"

"Evet." Trey'e baktı. "Ne gece ama," dedi ve Cleo'nun peşinden gitti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sabah, erkekler gittikten ve Cleo uyuduktan sonra, Sonya çalışmaya başladı.

İşle ilgili olmayan ilk görevinin, Cleo ile uyku düzenindeki değişiklik hakkında konuşmak olacağını tahmin ediyordu.

Bu düşünce onu gülümsetti.

E-postalarını ve mesajlarını zaten halletmiş olduğu için, ilk dosyasını açtı.

Dobbs gecesini mahvetmiş olabilir, ama iş gününü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ve bir sürü sinir bozucu ses onu kendi evinden kovamazdı. Yanlış kapıyı çaldığını düşündü ve

Tam saat dokuzda, gelen bir e-postanın sesini duydu.

Tam saat dokuzda, gelen bir e-postanın sesini duydu. Neredeyse görmezden gelecekti, ama işini durdurdu. Müşterisi başka bir değişiklik istiyorsa, bunu şimdi bilmek en iyisiydi.

Ama mesaj Ryder ve Miranda Ryder'ın asistanından gelmişti ve Bayan Ryder'ın Sonya'nın en kısa zamanda bir Zoom görüşmesi ayarlamak istediğini bildiriyordu.

"Kahretsin, kahretsin." Sonya ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

İyi haber için çok erken, diye düşündü. Ama belki, belki de sadece bir takip istediler. Geri arama gibi mi? Ya da birkaç soruları vardı.

Mümkün, diye karar verdi. Olası değil, ama mümkün.

"Sadece hallet şunu, Sonya."

Clover, "Don't Stop Believin'" şarkısında klasik bir iyimserlik sergiledi. "Tamam. Sorun yok. Kesinlikle sorun yok. Değerli bir deneyim oldu."

Oturdu, şu anda müsait olduğunu ya da Bayan Ryder'a uygun bir zamanda müsait olacağını belirten bir e-posta gönderdi.

Sonra suyu bir dikişte içti ve keşke bir kola alsaydım diye düşündü.

Özellikle de yanıt hemen bağlantı ile geldiğinde.

"Sanırım bu, hemen şimdi demek. Tanrım, nasıl görüldüğümü hiç düşünmemiştim!" Panik içinde, masasının çekmecesinden acil durum video görüşmesi makyaj malzemelerini çıkardı.

Hızlıca makyajını yaptıktan sonra nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. Ve bağlantıya tıkladı.

"Şimdi müzik yok, Clover," diye mırıldandı ve odaya girdi.

"Günaydın, Bayan MacTavish. Hızlı yanıtınız için teşekkür ederim."

"Günaydın. Sizinle tekrar konuşmak çok güzel."

Miranda'nın arkasında, kitaplıkta kitaplar, ödülleri ve fotoğraflar vardı. Tezgahın üzerinde, omzunun solunda, beyaz çiçeklerden oluşan bir aranjmanın bulunduğu bir vazo duruyordu.

"Ryder Sports adına, sunumunuzdaki yaratıcılık ve enerjiniz için tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Bu soğuk ve kibar sözler üzerine Sonya midesinin düğümlendiğini hissetti ve vedalaşmaya hazırlandı.

"Benim için çok değerli bir fırsattı."

"Kendi işini kuran bir kadın olarak..." Miranda sözünü bitirmedi. "Kütüphanede misiniz?"

"Evimde, evet. Evde çalışıyorum ve kütüphaneyi ofisim olarak kullanıyorum." "Bir kule mi?"

"Evet, öyle. Amcam..." Çok karmaşık, diye karar verdi anında. Ve bu sadece kaçınılmaz olanı erteledi. "Geçen kış Maine'deki aile evini miras aldım."

"Çok etkileyici. Her halükarda, By Design'ın sunumunu ve yönlendirmesini ciddi bir şekilde değerlendirdik. Bu yönlendirmelerin birbirinden farklı olduğunu söyleyebilirim. Siz çok iyi bir iş çıkardınız, Bayan MacTavish."

"Teşekkür ederim. Bu fırsatı verdiğiniz için içtenlikle teşekkür ederim ve bu kapsamdaki yaratıcı bir zorluğun üstesinden gelmekten keyif aldım. Ryder gibi uzun ömürlü ve itibarlı bir şirketin daha köklü bir ekibe ihtiyaç duyduğunu anlıyorum."

"Öyle mi?" Miranda hafifçe gülümsedi. "Buna katılanlar var. Ben onlardan biri değilim ve bu görüşte yalnız da değilim. Ya da Visual Art ve sizin yönlendirmenizi tercih etme kararında."

"Tebrikler."

Sonya'nın zihni iki saniye boyunca boşaldı ve boş kaldı.

"Bana... bu işi mi veriyorsunuz?"

"Doğru. Burt Springer bu kararı vermek istedi, ama ben onu reddettim. Ancak, şartları görüşmek için bu sabah geç saatlerde sizinle iletişime geçecek. Anlaşmaya varacağınızdan emin."

"Evet. Anlaşmaya varacağımızdan eminim."

Beyninde uyuşma hissetti. Vücudunda uyuşma hissetti. Ama kendi sesini duyduğunda ağzının hareket ettiğini biliyordu.

"Güveniniz için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağınıza inanıyorum. Neden ilk yılında serbest çalışan tek kişilik bir şirketle çalışmaya karar verdiğimizizi bilmek ister misiniz?"

"Evet, çeşitli nedenlerden dolayı."

"Bu şirketin tarihine ve arkasındaki aileye saygı duyarken, aynı zamanda geleceğe de bakıyordunuz. Tarih ve aile olmasaydı, Ryder Sports da olmazdı ve geleceğe bakmak da mümkün olmazdı. Ayrıca, Ryder Sports sadece profesyonel sporcular için değil, herkes içindir. Vizyonunuz tam da bunu kapsıyordu."

"Babam bana iki tekerlekli bisiklet sürmeyi öğretti. O da bir Ryder'dı." Miranda şimdi tam anlamıyla gülümsedi. "Öyle miydi?"

"Evet. Ve o beni bıraktığında hissettiğim o çılgın heyecanı hala hatırlıyorum. Sanırım bunu tekrar hissedeceğim."

"Sizinle çalışmak büyük bir zevk olacak. Burt sizinle iletişime geçecek. Bir şey daha var. Sunumunuzdan önce Bay Wise'in sizinle konuştuğu yerin çok yakınında ofisler var ve bazılarının kapıları açık."

"Oh."

"Bu işi kendi başarınızla ve vizyonunuzun bizimkine uygun olduğuna inandığımız için kazandınız. By Design ile çalışmayı tercih etseydik, bunun şartı Bay Wise'in kampanyadan çıkarılması olurdu. Ryder'da dürüst olmayan davranışlara ve zorbalığa müsamaha göstermiyoruz. Tekrar konuşuruz," diyerek sözlerini bitirdi ve oturumu kapattı.

Anında Tina Turner, "The Best" şarkısını çalmaya başladı.

Hâlâ sersemlemiş halde olan Sonya, hiçbir şeye bakmadan oturup kendi nefeslerini saymaya başladı. Sersemliği geçtiğinde, sandalyesinde kıvrılıp ağlamaya başladı.

Cleo sabah rutinini koridorda yürüyerek başlatmıştı, ama Sonya'yı görünce koşmaya başladı.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Ryder," dedi Sonya, Cleo ona sarılırken.

"Oh, bebeğim, çok üzıldüm. Bilmiyorum..." Sonya'nın yüzünü kaldırıp gözyaşlarını silmeye çalışırken sözünü kesti. "Dur, dur! Bu yüzü tanıyorum. Bu tür gözyaşlarını tanıyorum. Aman Tanrım, başardın! Hesabı aldın."

"Hesabı aldım."

Şimdi onunla birlikte ağlayan Cleo, onu kucaklamak için yukarı çekti.

"Senin adına çok mutluyum. Seninle gurur duyuyorum. Ne dediklerini anlat bana. Her şeyi. Kahveye bile ihtiyacım yok!"

"Yönelimden hoşlandılar — tarih, aile, her şeyden."

"Bu yönelim konusunda en başından beri haklıydın. Bu senin içgüdün, sezgindi ve sen de bunu takip ettin. Başardın."

"Uyuşmuşum, yani zihnim ve bedenim tamamen Novocaine ile uyuşmuş gibi. Burt şartlar hakkında benimle iletişime geçecek. Şartlar. Aman Tanrım, Cleo! Şimdi dans edeceğim.

Cleo dans etmeye başladığında, Clover ABBA'nın "Dancing Queen" şarkısını çaldı.

"Anneme, Trey'e ve Corrine'e mesaj atmam l a z ı m . Onun fotoğrafları. Cleo."

"Dans!"

"Cleo, Brandon'ın bana söylediklerini biri duymuş. Birisi konuşmamızı duymuş ve Miranda'ya ulaşmış. Bana haber veren oydu."

"İyi." Cleo dans etmeyi bırakıp acımasız bir gülümseme attı. "Bence bu iyi. Ve bu hesabı onun sayesinde aldığını bir saniye bile düşünme."

"Muhtemelen öyle düşünürdüm, ama o bana öyle olmadığını söyledi. By Design'ı seçselerdi, onun ekipten çıkarılmasını şart koşacaklarını söyledi."

"Onu seviyorum. Bana otuz yıl ver, onun gibi olacağım. Annene mesaj at, herkese mesaj at! Bu gece kutlama yapacağız. Kahveden sonra nasıl yapacağımı düşüneceğim."

"Döndüğünde bana bir kola getirir misin?" "Tabii."

Sonya geri geldiğinde ofisinde volta atmaya başladı. "Henüz oturamıyorum. Annem çok mutlu, belki de üç kat daha mutlu. Trey saat yedide bizi alacaklarını söyledi. Otelin lüks restoranında akşam yemeği yiyeceğiz."

"Ben varım."

"Sabahımı böyle geçireceğimi düşünmemiştim. Testler yapıyordum, sonra sen çıktığında onları durdurup Owen hakkında seni sorguya çekmeyi planlıyordum."

Cleo'nun dudakları yavaşça, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O yüz ifadesini tanıyorum, yani aksaklığa rağmen işler yolunda gitmiş."

"Oh, Dobbs canı cehenneme. Kesintiye uğramadan önce işlerin iki kez de olağanüstü iyi gittiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum."

"Dün gece eve gideceğini sanıyordum."

"O da öyle sanıyordu." Cleo gülerek saçlarını düzeltti. "Planlarını değiştirdim. Bununla bir sorunun yok, değil mi Son?"

"İkinizi de seviyorum. Seni daha uzun zamandır seviyorum, ama ikinizi de seviyorum. Yine de, eğer sana zarar verirse, ben..." Gözlerini kısarak, Sonya sağ yumruğunu sol avucuna vurdu.

"Biliyorsun Son, sen ve Owen'ın birçok benzer özelliği var. Şimdi, yine muhteşem bir gün olduğu için, kendimi toparlayıp dışarıda resim yapacağım."

Sonya, telefon çaldığında telefonu aldı. "Burt arıyor."

Cleo ona bir öpücük gönderdi ve uzaklaştı.

Burt ile görüşmesini bitirdikten sonra, yine ağladı. Sonra yüzünü yıkadı, kolasını içti ve işine geri döndü.

Büyük bir balık yakaladığı için diğer müşterilerini ihmal edemezdi ve etmezdi.

Günün sonunda Bree, açık ev için her yemeğin tedarikçilerini içeren nihai menüyü e-posta ekinde gönderdi.

Bree'nin mesajı şöyleydi:

Gerekirse tekrar tartışın, ama istediğiniz şey bu. Patlama istiyorsanız dışarı çıkmalısınız!

Tabii ki patlama istiyorlardı, özellikle de şimdi.

İki kopya bastırdı, birini Cleo'nun odasına götürüp, Molly'nin seçtiğini düşündüğü kısa, seksi, ruj kırmızısı elbisenin yanına, yatağın üzerine bıraktı.

Kendi yatağında, Cleo ve annesinin Boston'da satın alması için onu ikna ettikleri, sırt kısmı açık, flörtöz bir deniz salyangozu rengi elbise buldu.

"Şimdi değilse, ne zaman?" diye karar verdi ve elbiseyle bu gece için saç maşasını kullanmaya karar verdi.

Cleo'nun odasına geri döndüğünde, arkadaşı oturmuş ayakkabılarını giyyordu. "Winter ve ben o elbise konusunda haklıydık."

"Haklısın. Molly de senin için harika bir seçim yaptı. Menüye bakma fırsatın oldu mu?"

"Baktım ve çok beğendim. Muhtemelen bunu yapabiliirdik, en az iki katı zaman harcayarak ve epey baş ağrısı ve endişeyle."

"Katılıyorum. Konuşmamız bu kadar. Ona her şeyin hazır olduğunu söyleyeceğim. Resim nasıl gidiyor?"

"Sanırım bitti. Şimdi dinlenmeye bıraktım ve başka bir taneye başladım. İki dakika sonra aşağı gelirim."

Sonya ön kapının açıldığını duydu, sonra Trey ve Owen içeri girdi.

İki adam da takım elbise giymişti. Neden bunu bu kadar sevimli bulduğunu bilmiyordu. Trey ona bir bakış attı. "Vay canına. Kutlama için bir nedenimiz olmasaydı,

şimdi bir nedenim var. Harika

görünüyorsun." "Ben de öyle hissediyorum."

Cleo merdivenlerden inerken Owen başını kaldırdı. Başını eğerek ona doğru yürüdü. "Harika görünmüyor muyum?"

"Her zaman muhteşemsin."

"Zeki adam," diye mırıldandı. "Takım elbiseli adam." "Sadece zorla."

"Zorunluluk sana yakışıyor."

Parmağını kravatının üzerinde gezdirdi ve Clover "Sharp Dressed Man"i çaldığında güldü.

Sonya, kutlamalar devam ederken, bunun şu anki listesinin en üstünde olduğuna karar verdi. Birkaç şık giyimli adam, muhteşem bir deniz manzarasına sahip bir restoran, mum ışığında parıldayan kristaller ve bir şişe şampanyanın keyfi.

"Bu çok güzel. Gerçekten çok güzel."

Manzaradan gözlerini ayırıp etrafına bakındı. Beyaz keten masa örtüleri, sessizce titreyen çay mumları, resmi siyah giysili garsonlar, fısıltı gibi müzik, hepsi bir araya gelerek zarafet yaratıyordu.

"Trey, pizza ve biranın yeterli olmadığını düşündü."

"Bu sefer değil." Trey kadehini kaldırdı. "İyi yapılan bir iş ve hak edilen bir zafer şerefine."

"Teşekkürler. Ve bu başarıda payı olan hepinizin şerefine."

"Onlara bonus turundan bahset," diye ısrar etti Cleo. "Oğlum bunu bonus olarak görecektir kadar küçük düşünen biri değil, ama ben öyleyim. O pislik elini aşırı oynadı."

"Aslında ben yeterince önemsizim. Biri koridordaki saçmalıklarını duymuş ve bu haber yayılmış galiba."

Owen onlara anlattıktan sonra, bir kez daha kadeh kaldırdı. "Yüzüne yumruk atmak kadar iyi."

"Sana karşılık vermeye çalışırsa bilmek istiyorum," diye hatırlattı Trey.

"Öyle yapacağım, ama... Onu bir sıcak hava balonunda görüyorum ve rüzgar onu gittikçe uzağa götürüyor. Artık zar zor görebiliyorum." Gözlerini kısarak baktı.

"Biliyor musun, sanırım bir delik açılmış, şu bulutlara bak! Oops, şimdi kayboldu."

Şampanyasını
yudumladı. "Onu
özlemeyeceğim."

Şampanya içtiler, mükemmel hazırlanmış yemekleri yediler.

"Bree'nin etkinlikte bu yengeç keklerini neden istediğini anlıyorum." Sonya Trey'e bir ısırık ikram etti. "Daha iyisini hiç yemedim. Mini versiyonunu yapıyorlar, biz de onu yiyoruz. Ve mini dana tourtierès'lerini."

"O da ne?" diye sordu Owen.

"İtiraf ediyorum, bunu araştırmam gerekti. Küçük bir hamur işi gibi bir şey." "Süslü bir şey," dedi Trey.

"Ayrıca pizza parçaları, jalapeño hush puppies de var..." "Şimdi konuşmaya başladın." Owen ona bir kez daha kadeh kaldırdı.

"RSVP'ler gelmeye başladı." Cleo, saf bir memnuniyetle gülümsedi. "Evimiz dolup taşacak."

"Haber yayılıyor." Trey, Sonya'ya somonundan biraz ikram etti. "Yazın en popüler etkinliği sizde."

"Ve bunu doğru düzgün yapacağız. Cleo ve ben bahçe merkezine gidip çiçekçiyle görüşeceğiz. Parti ışıklarını sipariş ettik, ama bunun için yardım edecek birkaç yakışıklı ve becerikli erkeğe ihtiyacımız var."

"Her zaman bir şey çıkar," diye mırıldandı Owen. "O tekneyi istiyorsun, değil mi Lafayette?"

"İstiyorum." Cleo ona göz kırptı. "İki yakışıklı tamircinin birkaç peri ışığı asması ne kadar sürer?"

"Kaç tane aldın?"

Şimdi sadece gülümsedi ve "Mmmm" dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Etli köfte ve seksle rüşvet verilebilir." "Muhtemelen."

"Kesinlikle," diye düzeltti Trey. "Dobbs'un evin içinde ve çevresinde bu kadar çok insan varken ne yapabileceğinden endişeleniyor musun?"

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum, ama evet, düşünüyorum. Yine de, annem birkaç günlüğüne geldiğinde, her şey yolundaydı ve nispeten sakindi."

"Onun karanlık enerjisinden daha ağır basan iyi enerjinin olacağına güveniyorum. Işıklar, müzik, insanlar?" Cleo ellerini kaldırdı. "Bu malikane bunun için inşa edildi."

"O kazanamayacak." Sonya kararlı bir şekilde konuştu. "Belki naif bir düşünce, ama Ryder hesabını almayı başarmış olmak, tüm olasılıklara rağmen, sadece ayağa kalkıp ilerlemenin önemli olduğunu gösteriyor. Ve belki de aynadan tekrar geçtiğimde, daha fazlasını öğrenirim. Yüzükleri almanın bir yolunu. Eğer olaylar bu şekilde gelişmemiş olsaydı, ben burada olmazdım, Cleo olmazdı, dördümüz birlikte burada olmazdık. Yani..."

Sonya omuz silkti ve su bardağını aldı. Trey ona sadece gülümsediğinde, "Ayağa kalkmaya ve ilerlemeye devam et. Ne?" dedi.

"Onun şansı yok."

"Cumartesi günü lanet ışıklar için sana biraz zaman verebilirim." Cleo, Owen'a kaşlarını kaldırdı. "Rüşvet olmadan mı?"

"Ah, neyse, yine de rüşveti alacağım. Aklı başında hiçbir erkek köfte ve seksi geri çevirmez. Ama aileye rüşvet gerekmez."

"Clarice'i ne kadar sevdiysem de, en sevdiğim kuzen pozisyonunda sen varsın. Muhtemelen pişman olacağım ama tatlı sipariş edelim."

Tatlı ve kahve eşliğinde, rahat bir sohbetle vakit geçirdiler. Sonra Trey ayağa kalkıp masalarına gelen adama elini uzattı. Owen de aynısını yaptı.

"Seni görmek güzel. Sonya MacTavish, Cleo Fabares, bu Anson Miller, Seth'in babası."

Sonya'nın aklına gelen ilk kelime "*seçkin*"di. Dar, keskin hatlı yüzünden geriye taranmış altın sarısı saçlarında gümüş rengi benekler vardı. Yeşilimsi kahverengi gözleri ve hazır bir gülümsemesi vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Oteliniz çok güzel."

"Teşekkür ederim. Özel yemek salonunda bazı VIP'lerle akşam yemeği yiyordum ve dışarı çıktığımda sizi gördüm. Sadece merhaba demek istedim, sizi rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız etmiyorsunuz," diye onu teselli etti Sonya. "Kahve içmek için bize katılır mısınız?"

"Teşekkürler, ama bu saatte kahve içmek sadece genç ve maceracıların işi."

Ama garson bir sandalye uzattığında Anson oturdu.

"Sadece bir dakikalığına. Malikanenin yeni hanımlarıyla tanışma fırsatını kaçıramazdım. Louisiana'lısınız, değil mi Bayan Fabares?"

"Cleo, evet, orijinal olarak."

"Anson, Poole's Bay'de neler olup bittiğini bilir," diye araya girdi Owen. "Eskiden beri içimde biraz Poole var."

"Tabii ki! Collin'in kitabındaki aile ağacında," diye hatırladı Sonya. "Ah, Connor ve Arabelle'in kızından geliyor. Gwendolyn ve, bir dakika... Sebastian Haverton mu?"

Anson kaşlarını kaldırdı. "Başka biri de neyin ne olduğunu biliyor. Collin iyi bir adamdı. Babanızı tanıma fırsatımız olmadığından dolayı üzgünüm."

"O da iyi bir adamdı."

"Hiç şüphesiz. Umarım ikiniz de malikanede mutlusunuzdur. Eşim ve ben, gelecek ay malikaneyi ve sizi görmek için sabırsızlanıyoruz. Sizlerden daha gençken beri misafirperverlik benim işimdir ve biri bana misafirperverlik gösterdiğinde bunu çok takdir ederim. Ailenize selamlarımı ilet, Trey, Owen," diyerek ayağa kalktı. "Gecenin geri kalanının tadını çıkarın."

Anson ayrıldıktan sonra Sonya, "Bir kuzen daha," dedi ve Owen'a gülümsedi. "Sen hala benim favorimsin."

Eve dönerken geriye dönüp baktı ve düşündü, evet, onun için hiç de küçük olmayan bir zaferi kutlamak için mükemmel bir yoldu.

Zarif bir akşam yemeği, içine düştüğü ve itiraf etmeliyim ki benimsediği rutinden bir kaçış, giyinip sevdiği insanlarla bu kutlamayı paylaşma fırsatı.

Daha iyisi olamazdı.

Ve yarın, diye düşündü, tekrar rutinine geri dönecekti. Mutlu bir şekilde.

Ama başını kaldırıp malikaneyi gördüğünde, Trey'in elini tuttu. "Bütün ışıklar yanıyor. Yemin ederim, her ışık yanıyor."

"Görüyorum."

"Işıkları yakmazdı." Arkada, Cleo öne doğru eğildi. "Hatta, hepsini kapatırdı."

"Bu konuda Lafayette'e katılıyorum. Dobbs karanlığı sever."

"Bu doğru olabilir, ama ışıklar hala açık." Sonya, son virajı dönerken boynunu uzattı. "Altın Oda hariç. Tanrım, tüm hayvanları içeride bıraktık. Eğer o..."

"Owen ve ben gidip bakacağız." Trey arabayı durdurdu. "Sen ve Cleo burada bekleyin." "Benim evim," dedi Sonya ve Cleo da aynısını yaparken kapısını açtı.

aynı şeyi yaparken kapıyı itti.

"Domuz gözü" diye cevapladı Cleo.

Kapıya ulaşmadan önce sesleri duydular. Havlama, müzik, kahkaha. "Ne oluyor lan?" Owen, Trey kapıyı açarken dedi.

Kırmızı topu fırlatan bir çocuğu, Lady Gaga'nın "Bad Romance" şarkısı çalarken dans eden insanları hızlı ama net bir şekilde gördüler.

Rüzgarda duman gibi kayboldular. Bir an daha, biri kaldı, parlak saçları ve masmavi gözleri olan güzel genç sarışın. O da kaybolmadan önce mutlu bir gülümseme attı.

Üç köpek nefes nefese kalmıştı ve Yoda hüzünlü bir şekilde inledi. Kedi, sanki bir el onu okşuyormuş gibi merdiven direğinde uzandı, sonra aşağı atladı.

"*Bon Dieu de merde,*" dedi Cleo ve güldü. "Ne dedin?"

Owen'a bir bakış attı. "Vay canına. Bu kadar şaşırdığımda Fransızca çıkıyor ağzımdan. Parti yapmışlar!"

"Parti yapmışlar," diye mırıldandı Sonya. "Çok kalabalıktı, ama her şey o kadar hızlı oldu ki ben..."

"Topu atan çocuk." Trey eğilip topu aldı, sanki yabancı bir nesne tutuyormuş gibi bir an inceledi. Sonra köpeklerin peşinden koşması için topu fırlattı. "Ve Clover."

"Evet, yakaladı." Mookie yarışı kazandığında, topu geri getirdiğinde, Owen onu fırlattı. "Ve haklıydın. Ateşli hatun."

"Bu... bu mutluydu." Müzik devam ederken, Sonya fuayede dolaştı. "Ve gürültülüydü. Belki de bizi duymadılar? Bu çılgınca geliyor, ama bu koşullar altında. Ve şimdi, biz burada yokken de bunu yapıyorlar mı diye merak ediyorum."

"Bence senin için kutlama yapıyorlardı."

Duygulanan ve şaşkın Sonya, müzik Whitney Houston'ın "I Wanna Dance with Somebody (Who Loves Me)" şarkısına geçince Trey'e döndü.

"İşte böyle," dedi.

"Ben de öyle." Cleo, Owen'ın elini tuttu. "Ben de biriyle dans etmek istiyorum." "Ben de!"

Ayakkabılarını çıkarırken Sonya, bunun mükemmel bir kutlama olduğuna karar verdi.

Böylece, malikanenin ruhlarının dans ettiği gibi, onlar da ışıktaki dans ettiler.

Yirmi Beşinci Bölüm

Maine, Mayıs ayında çiçek açtı. Sonya ve Cleo da katkıda bulunmak için bahçe merkezine gitmeye karar verdiler.

"Oğlum, bunun için kamyoneti almamız gerek." "Ama gerçekten gerekli mi?"

"Evet, gerçekten. Seçtiğimiz ve yıkadığımız bir düzine saksıyı alsak bile, senin arabanda ya da benim arabamda yerimiz yetmez. Saksı toprağı ve turba yosunu almamız gerekiyor. Otlar ve domatesleri denemek istiyorum. Belki biberleri de. Bunları çiçeklere ekleyince, hiç şansı yok."

"Ama çok büyük."

"Mesele de bu." Cleo, cesaret verici bir gülümsemeyle, cesaret verici bir şekilde omzuna hafifçe vurdu. "Bunu yapabilirsin."

"Bir fikrim var!" Sonya parmağını havaya kaldırdı. "Neden büyük, korkutucu kamyonu sen sürmüyorsun?"

Cleo başını salladı. "Önce sen."

"Tek bir çözüm var. Taş, kağıt, makas."

Bir an sonra, Cleo'nun taşı Sonya'nın makasını ezdiğinde Sonya başını eğdi.

"Lanet olsun. Haklı olduğunu biliyorum. Haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum

. Bir deneme sürüşü yapmalıydım. Manor Road'da birkaç kez gidip gelmeliydim."

"Bunu yapacağız." Böyle diyerek Cleo, cebine koyduğu uzaktan kumandayı çıkardı ve garaj kapısını açtı.

Orada duruyordu. Büyük, siyah, korkutucu.

"Bu bir canavar." Sonya korkuyla ona yaklaştı. Ama sürücü kapısını açtı.

O lanet saksıları çiçeklerle doldurmak istiyordu, değil mi?

"Tamam. Binip gidiyorum." Binince, önüne doğru bakarak oturdu.

"Pedallara ulaşamıyorum, o yüzden..."

"Bu yüzden koltuğu ayarlıyorsun."

O da öyle yaptı, aynalarla uğraştı, emniyet kemerini taktı. "Belki çalışmaz."

Tabii ki çalıştı. Trey ya da Owen, o taşındığından beri birkaç haftada bir arabayı çalıştırıyordu, bu yüzden hemen çalıştı. Gürültüyle.

"Tanrım. Adım adım," diye mırıldandı. "Adım adım. Freni kaldırıyorum. Vitesleri sürücü konumuna getiriyorum. Bilgin olsun, bu yolculuktan sağ çıkarsak bir daha geri geri gitmeye çalışmayacağım."

Nefesini tutarak gaza hafifçe bastı. "Hareket ediyoruz."

"Bu hızla gidersek, yaz sonu indirimine yetişebiliriz."

"Tamam." Sonya, yüzü asık bir şekilde ellerini direksiyona sıkıca tuttu. "Unutma, bunu sen istedin."

Yolu geçip Manor Road'a döndü. "Lanet olası bir kamyonet sürüyorum."

"Onu geri götürüyorum!"

Yirmi dakikalık yolculuğun bir yerinde, Sonya'nın bacakları titremeyi bıraktı. Neredeyse bundan zevk almıştı.

Aslında en çok hoşuna giden şey, Poole's Bay'in dışındaki büyük bahçe merkezinde dolaşmak, Cleo ile ne alacağına karar vermek, personelden ve diğer müşterilerden tavsiye istemektir.

Bahçecilik hakkında bilmediklerini renk, şekil ve doku bilgisiyle telafi ettiklerini düşündü. Ve ikisi de temel bilgileri öğrenmişti.

Belki sadece temel bilgileri, ama yine de temel bilgileri.

Koku ve otlar da istiyorlardı. Ve tamamen kaptırdığı için, sevimli domates fideleri, birkaç biber, torbalar dolusu toprak, şirin bahçe eldivenleri, gübre, parlak yeni bir sulama kabı, rüzgâr çanları gibi şeyler hissetti.

Sonra onu gördüler, rüya gibi yüzü ve kanatları açılmış periyi. Elinde güneş enerjisiyle çalışan bir kristal küre tutuyordu ve çiçekleri koklamak istercesine eğilmişti.

"Oğlum, onu almalıyız."

"Cleo, almalıyız."

Sonunda, o kadar çok şey aldılar ki — arka koltukta peri ve güneş fenerini tutan tanrıça olarak gördükleri kadınla birlikte — hepsi kamyonetin kasasına zar zor sığırdı.

"Aklımızı kaçırdık," diye karar verdi Sonya.

"Tartışamam, ama Tanrım, bu çok eğlenceli." Cleo ellerini ovuşturdu. "Direksiyona geçiyorum."

Eve vardıklarında, her şeyi arkaya taşımak ve heykelleri ait olduklarını düşündükleri yerlere yerleştirmek bir saat sürdü. Yoda ve Pye ise her şeyi koklayarak inceliyorlardı.

Kolibri besleyicisini kurup doldurdular, ayıların oraya gelmeyeceğinden emin oldular.

Sonra kürekler, eldivenler, toprak ve bir sürü bitkiyle donanmış olarak, önceden yerleştirdikleri saksılara başladılar.

Sonya, renkleri, şekilleri ve farklı yükseklikleri karıştırırken bunun bir tür sanat olduğunu düşündü. "Şu taşan şeylerden bir tane lazım." Bir tanesine uzanırken

Cleo'nun saksısını inceledi. "Bu çok güzel, benimki de öyle. Onları öldüremeyiz, yapamayız."

"Öldürmeyeceğiz. Onlara iyi bakacağız ve bir şeyleri mahvedersek, Jerome var. Ayrıca, Eleanor solaryum bitkilerine bakıyorsa, belki bunlara da göz kulak olur."

Duraklayarak Sonya'ya baktı.

"Onun, Jerome olmalı, otları koyabileceğim alanı hazırladığını görmeliydin. Mutfaktan çıkıp ihtiyacım olanı kesebilirim. Domatesler ve biberler de oraya konulabilir. Işık iyi."

Saksıları bitirip, yarım düzine daha yapmaya yetecek kadar malzeme kaldığını fark ettiklerinde, Anna uğradı.

"İkinizin kamyonu yüklediğinizi duydum. Ve şimdi gördüm ki bilgin doğruymuş. Vay canına."

"Aşırıya kaçtık." Sonya eldivenlerini çıkardı.

"İmkansız. Kalanlarla yatakları doldurabilir ve yine de daha fazlasını almak için geri dönebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Oh, kesinlikle." Anna, Sonya'ya başını sallayarak işaret etti. "Şuradaki impatienslerin yarısını buraya koyabilir ve şuraya da biraz heliotrop ekebilirsin."

"Bekle." Sonya elini kaldırdı. "Ne yapacağını biliyorsun. Eğer taşırırsak, gösterir misin?"

"Zencefilli gazoz var mı?" "İstediğin kadar içebilirsin."

Onlar taşıdı, Anna gösterdi, onlar yerleştirdi. Kazma işi moladan sonraya kalabilirdi. Ama Anna'nın haklı olduğunu anlamak uzun sürmedi.

Aslında daha fazlasını da alabilirlerdi.

"Yeni heykellerini çok beğendim. Burada yaptıklarını çok beğendim. Bu sandalyeler." Cleo'nun sabbatical sırasında boyadığı sandalyelerden birine oturdu. "Çok taze ve neşeli. Çiçekler, her şey. Şimdi sana söyleyeceğim, uzun tartışmalar,

tartışmalar, değerlendirmelerden sonra Seth ve ben duvar resmini yapmaya karar verdik. Bunu yapmak için gerçekten vaktin var mı?"

"Beni durdurmaya çalış," dedi Cleo. "Hangisini?"

"Bize iki harika seçenek sunarak kararı zorlaştırdın. Ama biz bir numarayı istiyoruz. Ve senin de bizim bunu istememizi umduğunu görebiliyorum."

"Benim kişisel favorim."

"Ve benim de," diye ekledi Sonya. "İkisi de çok sevimli, ama bu biraz daha eğlenceli."

"Başlamam için hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Açık ev etkinliğinden sonra herhangi bir zaman olabilir mi?"

"Olur."

Yoda havladı ve koşarak uzaklaştı.

"Sanırım yakışıklı tamircilerimiz geldi. Trey ve Owen'ı birkaç ışık asmaları için ikna ettik," diye açıkladı Sonya.

Mookie ve Yoda evin etrafında koşuşturup, çılgınca sevinçle birbirlerine çarptılar. Jones arkalarından havalı havalı yürüyerek, tek gözüyle onlara küçümseyen bir bakış attı.

Adamlar geldiğinde, Trey saksıları ve yatakları inceledi. "Meşgulmüşsün, kamyoneti de sen sürmüşsün."

Verandaya çıktı, eğilip kız kardeşinin yanağına öpücük kondurdu. "Yeğenim nasıl?"

"Çok aktif. Bebekler için bir futbol ligi kurmayı düşünüyoruz. O da kaptan olacak."

"Onu destekleyeceğiz," diye söz verdi ve Sonya'yı kaldırıp öptü. "Kamyoneti sen sürdün," diye tekrarladı.

"Owen'ın takım elbise giymesi gibi: mecburiyetten. Ama bunun için gerekliydi." "Elbette," diye cevapladı Owen. "Yeni kızları sevdim."

"Birkaç şey bıraktık," dedi Cleo. "Anna bize bazı ipuçları verdi, daha fazlası için geri döne"

"Birkaç şey bıraktık," dedi Cleo. "Ve Anna bize bazı ipuçları verdiği için, daha fazlasını almak için geri dönebiliriz."

"Ve benim seçimlerim hala arabada." Anna kendini kaldırdı. "Yani, boşluğu dolduran Kate Miller ve ben eve gidip ekim yapacağız."

"Bunu yapmalı mısınız?"

"Ben hamileyim Trey, engelli değil. Ve bu muhteşem günün tadını çıkaracağız. Sonra konuşuruz."

Trey onun gitmesini izledi, sonra Sonya'ya döndü. "Bunu yapması doğru mu?"

"Hiçbir fikrim yok, ama o akıllı bir kadın, bu yüzden bence yapmalı. Ve molamız bitti. Kazmaya başlamadan önce size ışıkları ve onları nereye koymak istediğimizi göstereceğiz, şimdiden teşekkürler."

Kısa bir süre sonra, elleri ceplerinde duran adamlar, kalın, kıvrımlı dalları ve narin pembe çiçekleriyle ağlayan ağacı incelemeye başladılar.

Ve birbirlerine baktılar.

"Merdiveni getireyim."

Owen garaja doğru ağır adımlarla yürürken, Sonya ve Cleo dikmeye geri döndüler.

Sonya, baharda annesine biraz yardım ettiğini hatırladı. Ve kendi dairesinde de biraz daha fazla yardım etmişti. Ama kazarken düşündü ki, bu kadar çok yardım etmemişti.

Beklediğinden daha çok hoşuna gitmişti.

Sadece boş tuval gibi duran saksılar değil, şimdi toprağı kazarak, başka birinin başlattığı tuvali doldurmak da hoşuna gidiyordu.

Cleo otlar ve sebzelere odaklanırken, o Anna'nın önerileri üzerinde çalışıyordu.

Daha fazla sahiplenme.

Köpekler, ışık dizme ve dikim işlerini denetlermiş gibi önü arkaya dolaşırken, kedi güneşte kestirmek için güverteye kıvrıldı.

Erkekler terasa ışıklar eklemek için geldiklerinde, o sadece mutlulukla doldu. Topuklarının üzerine oturdu, eldivenli elini alnına sürdü ve arkasında bir toprak lekesi bıraktı.

Owen, Cleo'nun yanına uğradı. Sonya sözleri duyamadı, ama bir an sonra Owen başını salladı. Bahçe kulübesine doğru yürüdü, sonra elinde bir torba ile geri geldi ve ona uzattı.

Yatağın sonuna gelmişti, Cleo'nun başka bir yerde çalıştığını fark etti, Owen ve Trey ona doğru yürüdüler.

"Bitti," dedi Owen.

"Harika görünecek. Işık kaldı mı?"

"Ormanın yarısını aydınlatacak kadar satın aldın," diye işaret etti Trey.

"Düşünüyordum da, yeterince varsa, büyük, kıvrımlı asmaları olan pergola var mı?"

"Wisteria."

Owen'a baktı, yüzüne daha fazla kir sürdü. "Öyle mi? Wisteria'yı bilirim, en azından çiçeklerini. Muhteşemler! Belki, madem var, oraya ışıklar koyabiliriz."

Trey iç çekmeye tenezzül etmedi. "Merdiveni getireyim." "Cleo'ya götürdüğün çantada ne vardı?" "Epsom tuzu."

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı, sırtını gerdi. "Ağrılar için banyoya koyduğun gibi mi? Ben de sonra koyabilirim."

"O ve domates, biber ve diğer şeyleri dikerken toprağa eklediğin şey. Magnezyum," diye ekledi. "Onlar bunu istiyor."

"Oh."

"Geyik spreyi hazırladın mı?"

"Henüz değil."

"Yarın dışarı çıkıp kütükleri görmek istemiyorsan, karıştır ve püskürt."

"Tamam, ama elimizdekilerin bir kısmı geyiklere karşı dayanıklı."

Owen, "Uh-huh," dedi ve pergolayı incelemek için yanına gitti.

Sonya, Cleo'nun yanına gitti.

"Owen, geyik spreyi hazırlayıp kullanmamızı söylüyor."

"Emir verici davranıyor ama muhtemelen haklı. En son istediğimiz şey, o güzel geyiklerin gelip tüm bunları kemirmeleri. Gidip bahçemdeki bitkileri bir bak! Ve diğerlerini de. Şimdiden çok güzel kokuyorlar."

"Bakacağım. Geri kalanını sen halledersen, ben de sandviç yapmaya gideceğim."

"Var, ve ben de açım." Cleo başını kaldırdı. "Yüzün kir içinde, Son."

"Öyle mi?" Yüzünü sildi. "Bana söyleyebilirdiler."

Sinirlenerek, bitki yatağını görmek için etrafından dolaştı. Çok güzel, diye düşündü, ve bitkileri tanımlamak için toprağa sapladıkları o tatlı küçük plaketleri almakla ne kadar akıllıca davranmışlardı?

O kadar yol gitmişken, ön tarafa geçip dallar boyunca uzanan minik ışıkları ve onlardan damlayan çiçekleri hayranlıkla seyretti.

Sıcak bahar havasını içine çekti, kokusu sabit deniz meltemiyle yayılıyordu.

İyi bir gün oldu, diye düşündü. Evini süsleyecek ışıklar, çiçekler. İçeri girdiğinde, Clover onu Ella Fitzgerald ve "A Flower Is a Lovesome Thing" şarkısıyla karşıladı.

"Eski bir şarkı gibi geliyor, ama benim için yeni. Müzik dağarcığımı genişletiyorsun."

Yıkanıp temizlendikten sonra, pencereden dışarı bakmak zorunda kaldı. Terasta çiçekler, yataklarda çiçekler, sevimli bahçe şapkasıyla Cleo, çok geçmeden renk ve koku damlatacağını hayal ettiği wisteria arasına ışıklar asan erkekler.

Hala mutlulukla doluydu, sandviç rulolarını, şarküteri etlerini, peynirleri çıkardı. Buz gibi kolalar - erkekler Cumartesi öğleden sonra bira istemediği sürece - iyi sandviçler, bolca cips.

Bir tür açılış bahçe pikniği.

Çalışırken, servis asansörünün butler mutfağına doğru vızıldayarak çıktığını duydu. Bu onu gülümsetti ve Molly'nin ne gönderdiğini merak etti. Belki sandviçler için başka bir güzel tabak ya da piknik tabakları.

Butler'ın mutfağına gidip servis asansörünü açmak için durdu.

Büyük ve siyah fare, vahşi kırmızı gözleriyle ona bakıyordu. Uzun, ince kuyruğu sallanıyordu. Dişlerini gösterdi.

Çığlığını tutamadı, kapıyı tekrar kapatıp geriye doğru sendeleyerek kaçarken içinden kopan çığlığı da.

Yukarıdan gelen uzun, korkunç kahkaha yankısını duyarken, fare içeride tırmaladığını duydu.

Cleo içeri daldı ve ona koştu.

"Ne var? Kes sesini!" diye bağırdı, kahkaha tekrar duyulduğunda. "Açma. Açma."

Trey içeri koştu, Owen, köpekler ve hatta kedi bile Cleo'nun Sonya'ya sarıldığı sırada içeri girdi.

"Titriyor," dedi Cleo ve daha sıkı sarıldı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Orada." İşaret ettiği yerde, servis asansöründen duman sızıyordu. "Tanrım, aman Tanrım. Bir fare. Bir fare var."

Cleo hemen Sonya'yı birkaç metre uzağa çekti.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Trey ve Sonya "Yapma!" diye bağırsa da kapıyı açtı.

Bir duman bulutu yükseldi, sonra hiçbir şey kalmadı.

"Gerçek değildi." Nedense, bu farkındalık Sonya'yı daha da titretmişti. "Gerçek değildi."

"Şimdi otur. Hadi, otur." Cleo onu tezgah taburesine çekti. "Onun güldüğünü duydum. Bu onun iğrenç numaralarından biriydi."

"Çok gerçekçi görünüyordu. Kapıyı çarptım ve içeriden ses geldi. Çok gerçekçi görünüyordu."

"Şimdi orada hiçbir şey yok." Trey, Cleo'nun yerini aldı, Sonya'yı kendine çekti ve saçlarını okşadı. "Evde fare ya da kemirgen yok. Hiçbir yerde izleri yok. Her yeri aradık, hatırladın mı?"

"Biliyorum, biliyorum, ama... Tanrım. Tanrım." Sonra uzaklaştı, yüzüne tekrar renk geldi. "Lanet olsun! Ben çığlık attım. O beni çığlık attırdı ve güldü. Ben de buna kandım."

"Bir kapıyı açıp bir fare görsem, muhtemelen ses çıkarırım."

Owen'in yorumu Cleo'nun onayını aldı.

"Kapıyı kapattın," diye işaret etti Trey. "Kaçmadın."

"Daha çok donakaldığım için kaçmadım. Büyük, gerçekten büyük ve tamamen siyahtı. Kırmızı gözleri, sivri küçük dişleri vardı. Kapıyı çarptığımda, dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sesler duyuyordum."

"Sana su getireyim."

"Hayır, Cleo, şimdi iyiyim. Gerçekten. Sadece beni çığlık attırdığı için kızgınım."

"O zaman o aptal asansörü iyice temizleyeceğim."

"Ben hallederim. Hayır, ben hallederim," diye ısrar etti Owen. "Belki biri o sandviçleri bitirebilir. Her şey yoluna girerse bir tanesini yanımıza alırız. Cleo gelecek sezon öncesi teknesini istiyorsa, benim işim var ve Trey de benimle çalışıyor."

Trey'in itiraz etmek üzere olduğunu hisseden Sonya, elini sıktı. "Sorun yok. Ben iyiyim. Bu güzel günü hiçbir şey mahvedemez."

"Yedi civarında dönersen, tavuk ızgara yapacağım."

Owen, bir kovayı sıcak sabunlu suyla doldururken arkasına baktı. "Kızartmayı biliyor musun?"

"Öğrenirim. Otur, Son. Sandviçleri ben bitiririm."

"Yediye kadar döneriz," diye söz verdi Trey. "Gerekirse daha erken."

"Sorun yok," dedi Sonya tekrar. "Cleo ve ben sandviçlerimizi terasa götürüp bizim ve senin yaptığımız işi hayranlıkla seyredeceğiz. O bundan nefret ediyor, bu yüzden bana bir fare gönderdi. Renk, ışık ve koku kattığımızdan nefret ediyor. Malikaneye damgamızı vurmamızdan nefret ediyor. Biz de bunu yapmaya devam edeceğiz, o da sahte farelerinden bir sürü gönderebilir."

"O konuya girmeyelim," dedi Cleo ve sandviçleri hazırlamayı bitirdi.

Kedi ve üç köpekle birlikte terasta yemek yediler. Sonra, akıllı bahçıvanlar olmaya yemin ederek geyik spreyi hazırladılar. Hayvanlar onları terk ettiğinde, bu kokunun burnu olan her şeyin bahçeyi kemirmesini engelleyeceği konusunda anlaştılar.

Cleo öğleden sonrasını resim yaparak geçirdi, Sonya ise açık ev yemekleri için kartlar hazırladı.

Erkekler geri döndüğünde, Cleo ızgara yapabildiğini kanıtladı. Terasta yemek yediler ve güneşin ağaçların arkasında kırmızıya dönmesini izlemek için oyalanmaya devam ettiler.

Sonya'nın sevincine, güneş ışıklarının parıldamasını izlediler.

"Haklıydın." Trey uzun bacaklarını uzattı. "Buna değdi."

"Ağacı görmek istiyorum. Hadi ağacı görmeye gidelim!"

Ağaçları gördüklerinde, Sonya yine mutlulukla doldu. "Mükemmel. Tam da hayal ettiğim gibi."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum." Owen ağacı inceledi, sonra eliyle işaret etti. "Evin diğer tarafındaki dev rododendron için yeterince malzemen var. Güzel bir kontrast olur."

Trey ona bir bakış attı. "O lanet merdiveni almayacağım. Hava karardı. "Yarın," dedi Sonya'ya. "Yarın bir bakacağız."

Hafta hızlı ve neyse ki sakın geçti. Bree ile lojistik konularını görüşmek için bir toplantı daha yaptılar, evi ve bahçeyi bir kez daha gezdiler.

RSVP'ler yağmur gibi yağdı, neredeyse hiç pişmanlık yoktu. Bir gün önce teslim edilmek üzere çiçek siparişi verdiler, üçüncü katı kapatmak için direkler kiraladılar.

Çiçekler güneşte açtı. Işıklar karanlıkta parıldadı.

Cleo bazen evde, bazen köyde resim yaptı. Sonya günlerini işle doldurdu; ara sıra Yoda ile bahçede veya deniz duvarında yürüyüşe çıktı.

Gold Room'un pencerelerine göz kulak oluyorsa, bu korkudan değil, meydan okumadan kaynaklanıyordu.

Akşamları Cleo yemek pişirirken, tezgahın başında oturup açık ev için kontrol listesini gözden geçirirdi.

"Gerçekten hazırız. Takıntılıyım," diye itiraf etti Sonya. "Ama gerçekten hazırız. Bree'ye büyük bir tezahüratla."

"Tezahürat! Bu noktada hazır olsak iyi olur. Aile üyeleri gelmeye başlayacak, o yüzden hazır olsak iyi olur. Ve cuma günü gelenler için bir çeşit büfe hazırlayabiliriz diye düşünüyorum. Sanırım jambon yapabilirim."

Sonya yavaşça tekrarladı, "Jambon yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Corrine ile konuştum ve yapabileceğimi düşünüyorum. Jambon, artık yapmayı öğrendiğim kızarmış patates, sebze, belki biraz crudités, peynir tabağı."

"Çiğ sebzeleri ve peynir tabağını ben hallederim. Bira ekmeği de yapabilirim, onu da öğrendim. Haklısın. Onları beslemeliyiz. Listeye ekliyorum. Biliyor musun, şu anda tüm bunlar çok iyi bir fikir gibi geliyor."

"Ve umarız sonrasında da böyle hissederiz."

"Evet, umarız."

"Olumlu düşünceler olumlu enerjiler getirir," dedi Cleo. "İşler nasıl gidiyor?"

"Gerçekten çok iyi. Gigi's resmi olarak faaliyete geçti, Ogunquit hukuk firması da öyle, ve Ryder benden çok memnun. Peki resim ne oldu?"

"Bunu konuşmak için biraz şarap içene kadar bekleyecektim."

"Şimdi alıyorum. Anlat bakalım."

"Kevin'a üç çerçeveli tuval götürdüm. Üçünü de aldı." "Hepsini!"

Yaşasın! Ama... ağacın suluboya resmi hariç."

"O burada kalacak. Ayrıca sonbaharda bir sergi açıp açmayacağımı sordu." "Cleo!"

"Sanırım yapacağım. Sabbatical bitecek, ama yeterince param olacak. Anna için duvar resmi yapmama rağmen."

Cleo'ya bir kadeh şarap uzattı. "Hayatımızı seviyorum."

Cleo kadehleri tokuşturdu, sonra Yoda kapıya koşmak için aceleyle kalkınca gülümsedi. "Görünüşe göre o hayatın bir parçası akşam yemeğine geliyor."

Sonya hayatlarını ve aylar önce aldığı keskin dönüşü gerçekten seviyordu. İşini seviyordu, bu da serbest çalışmaya geçişle aldığı bir başka keskin dönüşün sonucuydu. Her ne kadar şaşırtıcı zorluklar getirse de, o bu zorlukların üstesinden gelmeye kararlıydı ve evini seviyordu.

Trey'i seviyordu. Belki henüz birbirlerine bu sözleri söylememişlerdi, ama o sevgiyi biliyordu. Bir yıl önce başka bir adam için düğün davetiyelerini tasarlamış olduğu için bunu söylemek zordu, bunu kabul edebilirdi.

Ve hayatlarını seviyordu, öyleyse neden acele etsin ki?

Burt ve Ryder'ın pazarlama ekibinin bazı üyeleriyle sanal toplantıyı bitirdikten sonra, memnuniyetle arkalarına yaslandı.

İşinin, sanatının, vizyonunun yakında Portland'daki devasa bir reklam panosunda hayat bulacağını düşündü.

"Bu harika bir şey, Yoda." Ayağıyla onun sırtını tembelce ovuşturdu. "Bunu, yeni bir müşteri için mood board'a başlamadan önce hızlı bir zafer turu olarak düşün."

Çalışırken Clover'ın müziği çalıyordu ve açık pencerelerden esinti içeri giriyordu.

Bir ayı bitirip başka bir aya başlamak için oldukça mükemmel bir yol, diye düşündü. Cleo'nun da marinadaki köyde resim yaparken aynı keyfi yaşadığını umuyordu.

Dobbs'un bir sonraki hamlesine karşı her zaman hazırlıklı olsa da, sevdiği şeylerin buna engel olmasına izin vermeyecekti.

Telefonu çaldığında, yeni panosunun başlangıcından geri adım attı.

Sonya telefonu açtı ve ekranı gördüğünde kalbi biraz sıkıştı.

By Design.

Hayır, Brandon'ın arayabileceği gerçeğinin kendi telefonuna cevap vermeyi engellemesine izin vermeyecekti.

"Ben Sonya."

"Sonya, ben Laine Cohen. Hoparlörü açabilir miyim? Matt de burada." "Tabii ki. Merhaba Matt!"

İkisini de Laine'in ofisinde, arkasında Boston Common manzarası ile hayal etti. Laine, Sonya'nın resmi yemek masasının renginde keskin bir saç kesimi ile. Boynunda zincirli, cesur renkli bir çift okuma gözlüğü takıyordu.

Ve ortağı Matt, Laine'in masasının L kısmında oturuyor, parlak sarı saçları büyük pencereden gelen ışığı yansıtıyordu.

Onlar, stajyer olarak başladığı günden istifa ettiği güne kadar ona karşı çok iyi davranmışlardı.

"Nasılsın?" diye sordu Matt. "Maine nasıl?"

"Çok iyiyim ve Maine'i seviyorum. Bir saniye bekle."

Ona iyi davrandıkları, ona iyi geldikleri için, açık pencereye doğru yürüdü.

"Duydun mu? Bu Atlantik. Ofis penceremden onu ve üzerindeki tekneleri izliyorum."

"Mutlu görünüyorsun," dedi Laine.

"Öyleyim, çok. Siz ikiniz nasılsınız?"

"Meşgul, bu da ikimizi de mutlu ediyor. Sonya, Matt ve ben seni arayıp Ryder hesabını tebrik etmek istedik."

"Teşekkürler. Bu çok... bu tam sana göre."

"Miranda Ryder ve Burt ile konuştuk," diye Matt araya girdi. "İkisi de senden ve işinden çok övgüyle bahsediyorlar. Umarım Laine ve benim de aynı şekilde düşündüğümüzü biliyorsundur."

"Biliyorum. Bana verdiğiniz temel olmasaydı, profesyonel olarak bugün bulunduğum yerde olmazdım."

"Bu, o hesabı kaybettiğimiz için hayal kırıklığına uğramadığımız anlamına gelmez, ama," diye ekledi Laine, "bunu hak ettin. Şimdi, uzun uzun tartıştıktan sonra, Matt ve ben seninle başka bir konu hakkında konuşmamız gerektiğine karar verdik. Brandon'ın Ryder'daki davranışları ve eylemleri hakkında bilgilendirildik."

Sonya pencereden uzaklaştı ve odada volta atmaya başladı. "O kapı benim için kapalı."

"Umarım öyledir. Matt ve ben, sunumundan önce Brandon ile görüştük. Sunum, seninkiyle çakışmaması için planlanmıştı. O sırada, ona açık ve net bir şekilde, herhangi bir nedenle ikinizin yolları kesişirse, profesyonel ve kibar davranmasını, geçmişinizi konuşmaktan kaçınmasını söyledik. Orada By Design'ı temsil etmek için bulunuyordu ve biz de onun bu standartlara uymasını bekliyorduk."

"Başaramadı. Laine ve ben bunun için üzgün olduğumuzu bilmeni istiyoruz."

"Bu sizin hatanız değil. Ryder'da olanlar da, geçmiş de değil." "Fark etmez. O bizi temsil ediyordu. Matt ve ben çok net konuştuk. Brandon bizim talimatımızı görmezden gelmeyi seçti."

"Çocukça," diye mırıldandı Matt. "Önemsiz."

"Bu olayla ilgili olarak Brandon ile görüştük. Senin onu kasten tuzağa düşürdüğünü, onu, Matt'i ve beni aşağıladığını iddia ediyor."

Bu onu öfkeliendirdi. "Öyle bir şey yapmadım! Yemin ederim, ben..."

"Bunun farkındayız," diye Laine sözünü kesti. "Bu konuşma kulak misafiri olmasa bile, biz gerçeği biliyoruz, Sonya."

"Seni tanıyoruz," dedi Matt. "Miranda, Laine ve benim bunu bilmemiz gerektiğini düşündü, ayrıca sunumu sırasında seni ve işini baltalamak için elinden geleni yaptı. O bunu çok... ne demişti?"

"Uygunsuz," diye tamamladı Laine. "Brandon ile yaptığımız görüşme sonucunda ve karşılıklı anlaşma ile, artık By Design'da çalışmıyor."

"Oh."

Sonya'nın zihni geçici olarak boşaldı.

"Normal şartlar altında, bunu şirket içi bir mesele olarak tutardık. Matt çok ikna ediciydi ve açıkçası, ona karşı çıkamazdım. Seni ne kadar sevsek de, Sonya..."

"Seviyoruz!"

Laine hafifçe güldü. "Seviyoruz, ama bu kararı senin için değil, kurduğumuz şirket ve onun standartları için aldık. Brandon'ın herhangi bir şekilde kişisel veya mesleki itibarını zedelemeye çalışması ihtimaline karşı sana bu ayrıntıları anlatıyoruz."

"Önceden haber, önceden tedbir," diye ekledi Matt.

"Evet, teşekkürler. Hiçbir şey için kendimi suçlu hissetmiyorum, ama üzgünüm."

"Hepimiz üzgünüz. Sana en iyisini diliyoruz, Sonya. Hesap konusunda hayal kırıklığına uğramış olsak da, Matt ve ben senin başarılarından gurur duyuyoruz. Miranda da sorulduğunda, Brandon'ın aksine, By Design'a saygı ve sevgiyle konuştuğunu söyledi. Bunun için minnettarız."

"Saygı ve sevgiyi hak ettin."

"Boston'a geri dönmeye karar verirsen, kapımız sana açık," dedi Matt.

"Teşekkürler. Artık benim evim burası."

Telefonu kapattığında, Clover Billy Joel'in "A Matter of Trust" şarkısını dinledi.

"Sanırım öyleydi. Benimle olan ilişkisini bitirdi, şimdi de onlarla olan ilişkisini bitirdi. Ve bu konuda ne hissettiğimi anlayamıyorum. Ara veriyorum. Hadi, Yoda. Yürüyüşe çıkalım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Bahçeleri tercih etti. Deniz her zaman büyüleyici olsa da, bahçelerin huzuruna, onlara katkıda bulunduğunun basit mutluluğuna ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Teras saksılarındaki toprağı kontrol etti ve her zamanki gibi nemli olduğunu gördü. O ve Cleo'nun diktiğı bitkiler çoktan büyümeye ve taşmaya başlamıştı.

Yoda dolaşıp koklarken, irislerin çiçek açmaya başladığını fark etti, bazıları mor, bazıları tereyağı sarısı, bazıları ise yumuşak şeftali rengindeydi.

Ve pergoladan wisteria sarkıyordu. Bir cüce ağaç, kar beyazı çiçeklerden oluşan bir şemsiye gibi yayılmıştı.

Henüz tek bir yabancı ot bile görmemişti ve Yoda gibi dolaşıp koklarken şimdi de hiç bulamadı.

Bir bitkiyi tanımlayamadığında - ki bunu kendisi dikmiş olsa bile sık sık olurdu - uygulamasını kullanırdı. Bir gün hepsini tanıyacağına dair kendine söz verdi.

Ama şimdi, astıkları rüzgâr çanları tınladığında ya da düşük, sessiz bir ses çıkardığında, sadece yürümek onu sakinleştiriyordu.

Etrafında dolaşmaya karar verdi, Cleo'nun bitki yatağını kontrol etti, domates veya biberlerde

—her gün umduğu gibi—domates veya biberlerde açmış mı diye bakmaya karar verdi.

Ama farkında olmadan ormana yaklaşmış olan Yoda'ya seslendiğinde, o yoluna devam etti.

"Yoda, buraya gel!" Kısa bacakları hızlanırken, o da onun yönüne doğru koşmaya başladı. "Yoda! Lanet olsun, bugün oraya girme. Ayı spreyi yanımda yok!"

Ama Yoda doğruca oraya koştu ve küfürler mırıldanarak, ona uymaktan başka seçeneğı kalmadı.

Ağaçlar yaprak açmıştı, güneş yaprakların arasından parıldıyordu. Her şeyin büyüsunü hissetmesine rağmen — neredeyse Boston'daki şöminenin üzerindeki babasının tablosu gibi — ormanda yürüyüşe hazırlıklı değildi.

O çağırmaya devam ederken, onun havladığını duydu. Muhtemelen bir sincap, bir sincap, bir tavşan, her neyse.

"Hadi Yoda, bu sen değilsin. Sen çok uslu bir çocuksun. Hadi, sana bir ödöl vereceğiz!"

Yabancı çiçekler güneşi yakalayabilecekleri yere uzanmışlardı ve daha derin gölgelerde yeşilin izleri görünüyordu.

Hıştını duyduğunda, sincap, sincap, tavşan olduğunu hayal etti. Ve zihninin ayıya kaymasına izin vermedi.

Maceracı köpeğinin yola sadık kalmasını ve ikisinin de kaybolmamasını diledi.

Sincap, sincap, tavşandan daha büyük bir hıştını kalbi hızla attırdı. Sonra bir geyik yolun karşısına atladı ve yeşilimsi gölgelerin içinde kayboldu.

Kuşlar şarkı söyledi; çam ağaçları fısıldadı.

Ve o çekimi hissetti. İlk başta sadece hafif bir çekim, ama karşı konulmazdı. "Tanrım. Burada mı? Şimdi mi? Neden?"

Hızını yavaşlatsa da, onu ileriye çeken, koparamadığı bir iplik gibiydi. Böylece gölgelerin ve ışığın içine daha da derinleşti, kendi kalp atışlarını duyana kadar daha da derinleşti.

Yolun üzerinde, ışık ve gölgenin arasında duruyordu. Ve burada, derin ormanda, camı çevreleyen yırtıcı hayvanlar kendilerini evlerindeymiş gibi hissediyorlardı.

Yoda ayaklarının dibinde oturmuş, başını ileri geri sallıyordu. Kendini mi gördü acaba? diye merak etti.

O görmedi. Işık ve gölgenin bulanık görüntüsünü, ağaçların yeşilini, yolun kahverengisini gördü. Ama bir yansıma değil. Bir devamlılık.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Burada nasıl olabilir?"

Yoda ona salladığında, çömeldi. "Sen kalmalısın çünkü benim gitmem gerek. Gitmeliyim."

Dikleşti, aynaya bakarken uzaktan nal sesleri duydu.

"Köpeğime zarar veren olursa, yemin ederim, bunun bedelini ödeteceğim." Aynadan geçti.

Ve ormana, yola girdi. Aynı yoldu, bunu biliyordu, ama farklıydı. Hava çok daha serindi ve o havada sonbaharı hissetmemiş olsa da, ağaçların alev alev yandığını gördü.

1805

Arthur Poole atını dörtnala koştuktan hafif bir tırıs koşuya geçirdi. Sonuçta acelem yoktu. Bugün zamanım boldu. Ve dörtnala koştuktan sonra keyfim hala yerindeydi.

O, memnun bir adamdı, başarılı bir adamdı ve kendini en iyi döneminde gören bir adamdı. Henüz bir çocukken, Londra'dan ve yoksulluktan kaçarak Maine'in sert ve engebeli kıyılarına yelken açmıştı.

Bir hayalle. Hırsla. Güçlü bir sırt ve kararlılıkla.

Ve bunlarla gemiler inşa etti ve başarılı bir iş kurdu. Başarılı bir adama yakışır bir ev inşa etti ve kısa süre sonra, kendisine ait ormandan çıktıktan sonra, o evin, Poole Malikanesi'nin şöminesinin başında oturup ayaklarını uzatarak bir bardak viski içti.

Ama şimdi yolculuğun, yalnızlığın ve düşünme zamanının tadını çıkarıyordu.

Bir aile de kurmuştu ve onlarla gurur duyuyordu. Dahası, onu şaşırtan şey, işine, büyük evine, adını taşıyan aşağıdaki köye duyduğu gururdan bile daha fazla gurur duyuyordu.

Londra'dan gelen kavgacı çocuk.

Ve ikizinden dört dakika önce doğan en büyük oğlunun Astrid Grandville'in elini istemesinden büyük mutluluk duyuyordu. Sadece iyi bir aileden, zengin bir aileden geldiği için değil, aynı zamanda karakterli ve tatlı bir kız olduğu için.

Ve her şeyden öte, oğlu onu seviyordu ve o da onu seviyordu. Bunu görebiliyor, hissedebiliyor ve bunu bilmekten mutluluk duyuyordu.

Collin aşk için evlenecekti. Arthur öyle yapmamıştı. İhtiyaç, hırs ve karısının getirdiği zenginlik için evlenmişti.

Ama zamanla onu derinden sevmeye başlamıştı.

Belki de onun bu yönünü ortaya çıkaran, ilk çocukları Collin ve Connor'ın doğumu olmuştu. Yıllar geçtikçe, aile büyüdükçe, onunla birlikte bu aileyi kuran kadına olan sevgisi de büyüdü.

Şimdi, daha yaşlı ve daha bilge olan Collin, işin dizginlerini yavaş yavaş oğullarına devretmekten memnundu. İkisi de iyi, zeki ve istikrarlı genç adamlardı. Ve zamanı geldiğinde, en büyük oğlunun kardeşlerine bakacağına güvenebilirdi ve güveniyordu. Tıpkı kendisinin Poole Malikanesi'nde yaptığı gibi bir yuva kuracaktı.

Ama bugün uzak bir gelecekle ilgili değildi. Yapacak daha çok gemisi, malikaneyi yeniden genişletme planları vardı.

Sonuçta, çok geçmeden torunları olacaktı. Bu düşünce onu güldürdü.

"Önce düğün." Atının uzun boynuna hafifçe vurdu. "Ve malikanenin bu düğün için bir mücevher gibi parlamasını sağlayacağız. Poole Körfezi'nin gördüğü en önemli düğün olacak."

Kadın yola çıktı, bu yüzden atını durdurmak zorunda kaldı. Kadın siyah giyinmişti, siyah saçları mütevazı bir şekilde toplanmış değil, dağınıktı. Ve koyu renkli gözleri tuhaf bir ışıkla doluydu.

Onu tanıyordu, Hester Dobbs. Onun bir cadı olduğunu biliyordu. Kadın gülümsediğinde içini bir ürperti kapladı.

"Kadın, burada yerin yok."

"Olacak. Burada, bu ormanda, önlerindeki geniş arazide, denizin üzerinde yükselen malikanede yerim olacak. Her şeye sahip olacağım."

"Kır evine geri dön, kadın, ve cadı iksirini karıştır."

"Oh, yaptım, Arthur Poole. Yaptım. Ve oğlun, uzun bir yolculuğun ardından bir bardak su olduğunu düşünerek o iksiri içti. Ve içtiğinde, onu derin ormandaki kulübemde yatağa yatırdım."

Öfke yükseldi. "Bunun için seni asabilirim."

"Ama yapmayacaksın." Ona yaklaştı, atın boynuna hafifçe elini koydu. "Sana söylüyorum, Collin Poole, ilk oğlun, varisin benim. Bu ormanlar da benim olacak. Ve ben sonsuza kadar malikanenin hanımı olacağım."

"Ben de sana söylüyorum, hiçbir şeyin olmayacak. Oğluma bir daha dokunmayacaksın ve bunu sağlayacağım. Kulübenden sürükleneceğini, Poole Körfezi'nden sürülmeni göreceğim. Benim hiçbir şeye sahip olmayacaksın ve ben yaşadığım sürece evime bir daha adımını atamayacaksın."

"Bu doğru. Bunu biliyorum. Gördüm, öyle." Ellerini kaldırdı.

"Bu yerde, rüzgarı çağırırım. Ve rüzgar estiğinde, senin hayatını sonlandırırım."

Rüzgâr esip, yaralı bir adam gibi inleyip yaprakları savururken at ürkekleşti. Arthur lanetleyerek atı kontrol altına aldı.

"Lanet olsun sana, cadı!" Arthur bağırdı, ama Dobbs devam etti. "Babadan oğula, malikâne geçecek ve benim büyüm altında, o benim istediğim her şeyi yapacak.

sor. Benim gücümle senin hayatını alıyorum. Şimdi dön, dön, eğil ve kırıl!

Başı boynunda garip bir açıyla döndü. Bir an için, Poole yeşili gözleri şişti ve ağzı sanki nefes almak istercesine açıldı.

Sonra bir şey çatladı, korkunç bir ses. Ve o, cansız ve hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Gülerek, ata bir şaplak attı ve kırsığı patikadan aşağı koşturarak gönderdi. Dobbs, Arthur'a doğru adım attı ve ona baktı.

"Bana karşı koyabileceğini mi sandın? Beni istediğim şeyden alıkoyabileceğini mi? Ölümün beni sadece benim olan şeye, her zaman benim olacak şeye daha da yaklaştırır."

Kollarını tekrar kaldırdı, dönen rüzgarda döndü. "Ben bu malikanenin sahibiyim ve öyle kalacağım. Bana karşı çıkan herkes ölümle karşılaşacak."

Ormana doğru kaymaya başladı, sonra başını keskin bir şekilde çevirdi. Gözleri deli, vahşi ve çılgın bir şekilde patikaya bakıyordu. Sonya'nın aynanın yanında durduğu patikaya.

"Orada kimse yok. Kimse yok. Yine de..."

Sanki acı çekiyormuş gibi, Dobbs elini şakağına götürdü ve bastırdı.

"Yedi mi? Yedi mi? Güçlü bir sayı. Yedi. Ne önemi var ki?" Arthur'un cesedine baktı ve gülümsedi.

"Onu burada bulacaklar, yas tutacaklar ve ağlayacaklar. Ben de onların gözyaşlarıyla ziyafet çekeceğim."

Elbisesi eteklerini etrafına toplayan Dobbs, ağaçların arasına kayboldu.

Soğuk havada titreyerek, Sonya olduğu yerde durdu. Ve Arthur Poole için ilk gözyaşını döktü.

"Ben senden geliyorum. Sen oğlunu, aileni, evini savunuyordun. Ben de öyle yapacağım."

Aynadan geri adım atarak, sadık köpeğinin beklediği sıcak ortama girdi.

O çömeldi, onu rahatlatmak ve baş dönmesi geçene kadar beklemek için kendine çekti.

Gececekti, diye düşündü. Gececekti. Tıpkı aynanın artık yolun üzerinde durmaması gibi.

Yoda'yı hala kucaklayarak ayağa kalktı ve Arthur Poole'un cesedinin düştüğü yere geri döndü.

"Seni burada buldular. Endişelendiler, endişelenmeleri gerekiyordu, atın sensiz geri döndüğünde. Seni aradılar ve burada buldular. Bir kaza olduğunu düşündüler. Onun ne yaptığını hiç bilmediler. Ama ben şimdi biliyorum. Şimdi bilmem önemli."

Kafası berraklaşıp dehşetin keskinliği azalırken ormandan çıktı.

İçeri girdi, yüzüne soğuk su serpti. Clover, Bad Company'nin "All Right Now" şarkısını denedi.

"Evet, şimdi çoğunlukla iyiyim. Birkaç dakika daha lazım."

Yoda'ya bir ödül verdi ve Pye sanki "*nerelerdeydin*" der gibi dışarı çıktığı için, kediye de birkaç tane verdi.

Sonra oturdu ve Trey'e mesaj attı.

Sen ve Owen'ın bu gece Cleo'nun teknesinde çalışmayı planladığınızı biliyorum, ama ikiniz de gelebilir misiniz? Ben iyiyim. İyiyim, ama yine aynadan geçtim ve bir şey gördüm. Size anlatmam lazım.

Kişi. Ben iyiyim, söz veriyorum, ama sana söylemem gerek.

Orada olacağız. Cleo seninle mi?

Şu anda değil, ama gelecek. İşe geri dönüyorum. İyi olmasaydım dönmezdim. Ve söz veriyorum, iyi olmasaydım sana iyi olduğumu söylemezdim. Sadece sana söylemem gerekiyordu.

Orada olacağız. Cleo'ya yemek yapmamasını söyle. Biz bir şeyler getiririz. İşin yardımcı oluyorsa çalış, yoksa ara ver.

Ben bir tane aldım. Böyle başladı. Merak etme. Pizza getirin.

Bunu, onun endişesini hafifletmek için ekledi.

Tamam. Altıya kadar, gerekirse daha erken.

Altı.

Bir pizza emoji ekledi, sonra da bir kalp.

Masasına geri dönen Sonya, detaylar henüz tazeyken hepsini yazdı. Ona göre bu detaylar sonsuza kadar taze kalacak gibi görünüyordu, ama yine de belgeledi.

Belki bir gün, malikaneye taşındığından beri kaydettiği her şeyi bir kitapta toplayacaktı. Deuce Doyle'un Collin için aile soy ağacını yaptığı gibi.

Kendisinden sonra gelecekler için bir tür miras, diye düşündü.

Şimdilik yazdıklarını dosyaya koydu, sonra zihnini işe verdi.

İş, bir sığınak olduğu kadar bir amaç da olabilirdi.

Daha sonra, Yoda masasının altından çıkıp aşağı kata koşarken, o kapandı. Cleo, malzemeleri ve ıslak tuvallerini taşıdığı gerilla kutusunu sürükleyerek içeri girerken, o merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Ne gün ama! Bir resmi neredeyse bitirmiştım, sonra bu çocuğu çizmek için durmak zorunda kaldım — üç, belki dört yaşında — küçük bir yelkenliyle, annesi olmalıydı. Yemin ederim, sanki Noel, doğum günü ve Cadılar Bayramı'nın birleştiği bir günde uyanmış gibi görünüyordu.

"Akşam yemeğini unutmadım," diye devam etti. "Bir şeyler hazırlayacağım. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim, bu da işlerin gerçekten iyi gittiğinin işaretidir."

"Trey ve Owen pizza getirecekler. Altı civarında."

"Oh." Cleo saçından bandı çıkardı, buklelerini salladı. "Bu gece sadece sen ve ben olacağımızı sanıyordum, ama pizza kulağa... Kahretsin. Bir şey oldu."

"Evet. Dobbs değil, ya da onun öfke nöbetlerinden biri değil. Ayna. Yine geçtim."

"Lanet olsun Sonya, neden beni aramadın ya da mesaj atmadın? Hemen geri gelirdim."

"Aynen öyle, ama söz veriyorum, buna gerek yok. Hadi, eşyalarını kaldır. Gidip ikimize şarap doldurayım." "Bu bekleyebilir."

"Zaten kafamı iş modundan çıkarıp buraya odaklanmak için zamana ihtiyacım var. Saat neredeyse altı, sen işini bitirene kadar onlar da gelmiş olur."

"Ve bunu sadece bir kez yapmak zorunda kalacaksın," diye bitirdi Cleo. "Tamam. Uzun sürmez."

Cleo elindeki çantayla merdivenleri koştu ve Sonya Astrid Poole'un portresine döndü.

"Sen bilmiyordun. Sen, Collin, ikizi, kız kardeşleri, Arthur'un dul eşi. Onun öldürüldüğünü bilmiyordun, sadece Dobbs'un ortadan kaldırması gereken bir engel olduğunu sanıyordun. Eğer bilseydin, bir şekilde hayatta kalabilirdin."

Geri dönerek müzik odasında durdu ve portreleri inceledi. Her şey farklı olabilirdi, diye düşündü. Ama ilk domino taşı Arthur Poole ile düştü.

Mutfakta bir şişe şarap açtı ve ormana doğru bakarak durdu.

Şu anda çok huzurlu ve baharın yeşilliği içinde çok davetkardı. Orada tekrar yürüyecekti; kendine söz verdi. Hester Dobbs'un kendisine ait olan hiçbir şeyi elinden almasına izin vermeyecekti.

Köpeklerin havladığını duyunca, şarabı dökmek için geri döndü.

Trey hemen geri geldi ve pizza kutularını tezgaha koyduktan sonra, yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu uzun uzun, dikkatle inceledi, sonra başını salladı.

"Tamam."

"Evet. Tamam. Butler'ın kilerinde bira var," dedi Owen'a.

Altılı paketten ikisini aldı, gerisini kilerdeki buzdolabına koydu. "Artık daha fazla var. Aynadan geçebilirim," diye işaret etti. "On beş dakika içinde burada olabilirim."

"Sabırsızlanıyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Hadi bu pizzayı yemeye başlayalım. Sen buraya geldiğinde, aç olduğumu fark ettim. Ve işte Cleo da geldi."

Cleo içeri girdiğinde Owen parmağıyla onun eline dokundu. "Bir yeri kaçırmışsın." Cleo kırmızı boya lekesine baktı. "Sonra temizlerim. Şimdi, evlat, bize kesintisiz olarak ne olduğunu anlatabilirsin."

Oturdukları sırada, hikayeyi kafasında netleştirmişti ve onu anlayan üç kişiye minnettardı.

"Başlangıçtan başlayacağım, bunun aynayla hiçbir ilgisi yok. Laine ve Matt, eskiden çalıştığım By Design'ın sahipleri, aradılar. Ryder hesabını aldığım için beni tebrik etmek istediler. Ayrıca, sunumumdan önce Brandon'ın yaptığı saçmalıkların kendilerine ulaştığını ve artık By Design'da çalışmadığını bildirmek istediler."

"Buna kesinlikle içelim." Ve Cleo içti.

"Sunumunda beni ve işimi kötüledi, Miranda Ryder bunu hiç hoş karşılamadı. Sonra Laine ve Matt'e bu konuda ve benimle arasında olanlar hakkında yalan söyledi. Bu yüzden kovuldu."

"Eğer sana bir adım atarsa ya da kişisel ya da profesyonel olarak seni kötülemeye devam ederse, bunu bilmem gerek."

"Öğreneceksin," diye Trey'e güvence verdi. "Söz veriyorum. O kapı benim tarafımdan neredeyse bir yıldır kapalı ve kilitli. O da kendi tarafında aynısını yapamazsa?" Omuz silkti. "Daha fazla darbe alacak."

"Sonra, kafamı boşaltmak istedim ve Yoda'nın yürüyüşe ihtiyacı vardı, ben de onu dışarı çıkardım. Her şey çok güzel görünüyordu. Yaptığımız tüm çalışmalar, çok güzeldi. Çok tatmin ediciydi. İşe dönmeden önce otları kontrol etmek istedim ve Yoda'nın ormana doğru yürüdüğünü gördüm. Onu geri çağırdım ama o yürümeye devam etti. Genelde onu çağırdığımda gelir."

Bir ara verdi, içkisini içti. "Ben oraya koşarken, onu çağırırken, o ormanın içine girdi. Havladığını duyabiliyordum ve bir tavşan ya da sincap kovalıyor olabileceğini düşündüm. Sonra hissettim."

Nefes aldı, bir an gözlerini kapattı. "O çekiş, sonra da itiş. Yol döndü ve Yoda oradaydı. Yolun üzerindeki aynanın önünde oturuyordu."

"Ormanda bir şey oldu," diye sonuçlandırdı Trey. "Ve sen bunu görmem gerekiyordu."

"Evet. Cam bulanıktı ve nal sesleri duyuyordum. Uzaklardan geliyordu ama duyabiliyordum. İçeri girmek zorundaydım. Yoda'yı bırakmak beni endişelendiriyordu ama dayanılmazdı. Ona kalmasını söyledim ve o da sanki "Tabii, beklerim" der gibi uzandı.

"Ve ben içeri girdim."

"Bir şeyler ye." Trey tabağını ve dokunmadığı dilimi ona yaklaştırdı.

Kafasını sallayarak bir ısırık aldı ve bunun kafasındaki stresi, karnındaki açlığı hafiflettiğini hissetti.

"Hâlâ oradaydım, yolda, ama bahar değildi. Sonbahardı, soğuk, serin, yapraklar kırmızı, altın sarısı ve turuncuya dönmüştü. Ama daha da önemlisi,

rüyalarındaki gibi, onun ne düşündüğünü duyabiliyordum. Sanki bana söylüyormuş gibi."

"Kim?" diye sordu Cleo.

"Arthur Poole."

O, onlara her ayrıntıyı anlattı.

"Ailesini düşünüyordu," diye devam etti, "malikanesini genişletmeyi düşünüyordu, çünkü çok geçmeden torunları olmasını umuyordu. Sonra patikaya adım attı. Dobbs. Beni görmediler. On ya da on iki metre uzaktaydılar, ama beni görmediler. Ona cadı dedi, arazisinden gitmesini söyledi. O da ona, oğlu Collin'i bir iksir içmesi için kandırdığını söyledi. Onu bu şekilde yatağa attı."

"Onu büyüledi," diye mırıldandı Cleo. "Sonra bunu malikaneyi ele geçirmek için kullanmaya çalıştı."

"O en büyük çocuktuktu, bu yüzden mirası alacaktı. Ama nişanlı ya da nişanlanmak üzere, değil mi? Bu işleri karmaşıktırır, bu yüzden seks dener." Owen bir dilim daha aldı. "Ama işe yaramadı."

"Bu bir kaza değildi," diye sonuçlandırdı Trey. "Arthur Poole bir kazada ölmedi."

"Çok öfkeliydi. Çok korkutucu görünüyordu. Sonra kadın rüzgarı getirdi. Adam atını kontrol etti, ama kadın şu sözleri söyledi."

Sonya sözleri tekrar ederken, Cleo telefonunu çıkarıp not aldı. "Ve ellerini, sanki bir şeyi sıkıyormuş gibi büküdü."

Bir şey oldu. Duydum. Tanrım, boynunun kırıldığını duydum, sonra düştü." Kendini sakinleştirmek için bir an durdu ve şarap kadehini kaldırdı.

"Atı tokatladı ve kısarak, malikaneye doğru koşmaya başladı. Sanki ben orada yokmuşum gibi yanımdan geçti. Dobbs deli gibi görünüyordu, başından beri öyleydi, ama şimdi sevinçli ve deli gibi görünüyordu. Adam onun yoluna çıkmıştı, şimdi ölmüştü ve o, sonsuza kadar malikanenin sahibi olacaktı.

"Ormana geri dönmeye başladı, ama durdu, benim durduğum yere baktı. Beni görmedi. Sanki bir soruymuş gibi, 'Yedi?' dedi. Bunu tekrar tekrar söyledi, bunun bir güç sayısı olduğunu söyledi, ama onun anlamadığını görebiliyordum. Ve sanki aniden başı ağrımış gibiydi."

Sonya elini şakağına bastırdı. "Kafası karışmış ve deli gibi görünüyordu. Ormana geri döndü ve Arthur Poole'a baktı. Ailesinin onu öldürdüğünü asla bilmeyeceğini anladım. Daha sonra Collin'in, onu yatağa atmak için büyü kullandığını muhtemelen hiç bilmediğini fark ettim."

"Yani kederin üstüne bir de suçluluk duygusu eklenince intihar etti," diye sonuçlandırdı Trey.

"Ben de öyle düşünüyorum. Geri döndüm. Bahardı, Yoda bekliyordu, ayna yoktu."

Dilimini aldı, tekrar bıraktı. "Gerçekte ne olduğunu anlamamanın önemli olduğunu biliyorum. Ama bunu değiştirmek, durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığında, bu çok gereksiz geliyor."

"Bilmek, bilmemekten her zaman iyidir," dedi Trey. "Keşke sen aracı olmasaydın, ama gerçek bu."

"Bilgi biriktirirsin." Owen, kendisi ve Trey için birer bira daha almak için kalktı. "Ve bilgi güçtür."

"Yani, bu son maceradan edindiğin bilgi."

Cleo parmaklarını saydı. "Collin Poole kendi isteğiyle Dobbs'la takılmadı. Dobbs, Arthur Poole'u öldürdü. Dobbs için önemli olan her zaman malikaneydi, insanlar değil. Onlar sadece engeller ya da basamaklar gibiydi."

"Kütüphanede olduğu gibi, uyanıktım, farkındaydım. Diğer tarafta rüya gibi hissettim, ama uyanıktım ve farkındaydım."

"Poole öldükten sonra," diye devam etti Trey, "ve o artık ona odaklanmadığında, bir şey hissetti. Ne olduğunu veya kim olduğunu bilmeden seni hissetti."

"Ben henüz doğmamıştım, ama o zaman ve o yerdeydim, uyanık ve farkındaydım."

"Aynen öyle. Yaptıklarına rağmen, Collin Poole Astrid Grandville ile evlendi. Ama o gün, yolda, Astrid'i öldüreceğini, yüzüğünü alacağını, laneti yaratacağını bilmiyordu."

"Sadece Collin'i zorlayarak ya da baştan çıkararak onunla evlenebileceğine ve böylece malikaneyi ele geçirebileceğine inandığını düşünebiliyorum. Onun istediği buydu ve hala da öyle. Malikaneye sahip olmak."

"Sonsuza kadar. Bize sonsuza kadar dediğini söyledin," diye ekledi Trey. "Evet, ama..."

"O her zaman malikaneyi ele geçirmeyi, elinde tutmayı amaçlamıştı. Bunun için ölmesi, kanını dökmesi gerekiyorsa - sonsuza kadar - açıkça ne gerekiyorsa yapardı. Bunun bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti herhalde, ama kimse sonsuza kadar yaşamaz."

"O delinin teki." Owen bir yudum daha bira içti.

"Buna kimse karşı çıkamaz. Ama" —Cleo elini kaldırdı—"Astrid'in ve ondan sonra gelenlerin kalacağını öngörebilir miydi? Sanmıyorum. Bu ev mi? Kendi gücü var. Ve onu istemiyor."

"İstemiyor," diye mırıldandı Sonya. "Onu istemiyor."

"Bunu bilmek onu yakıyor olmalı." Cleo devam etti, "İnsanların, ruhlarının, gece gündüz ona bakmaya devam ettiğini, o ise kendi yarattığı cehennemde mahsur kaldığını bilmek."

"Büyüyü bozamaz," dedi Sonya yavaşça, "yoksa gider. Kendi sözleriyle, kendi kan büyüyle kendini bağladı. Her nesil ve bir gelin. Bunu Astrid'in kanıyla, sonra da kendi kanıyla mühürledi. Öldürdüğü gelinler gibi o da bu döngünün içinde sıkışıp kaldı."

"Seni korkutup kaçırmak, uzaklaştırmak istiyor," dedi Trey. "Sen bir tehdiisin. Bu, onun kendi yarattığı bir cehennem, içinde sıkışıp kaldığı bir döngü olabilir, ama elinde olan tek şey bu."

"Yedi... Tekrar etti. Belki de bunu benden aldı. Belki de yüzükleri, kadınları, gelinleri ve her şeyin Arthur Poole'un cinayetiyle başladığını düşündüm. Beni hissetti, ya da başka bir şey, belki de onu da hissetti. Bu onu karıştırdı ve yemin ederim ki ona acı verdi."

"Onu tekrar incitmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor gibi görünüyor, hem de daha sert bir şekilde." Cleo Owen'a gülümsedi.

"Düşünme şeklini beğendim."

Clover, Aerosmith ve "Don't Get Mad, Get Even" ile katkıda bulundu.

"Hayata rehberlik edecek sözler." Sonya, neredeyse hiç dokunmadığı pizzayı aldı ve yedi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Etkinlikten önceki gün, giriş holü çiçeklerle doluydu. Cleo fırında jambon pişiriyordu ve parmaklarını çaprazlamıştı. Ertesi günkü ziyafetin öncüsü olmasını umdukları, aile için basit bir büfe menüsü hazırlamışlardı.

Malikanenin her köşesi parlıyordu.

Dışarıdaki masaları ve sandalyeleri düzenleyip yeniden düzenlediler, sayısız mum yaktılar ve ertesi gün için hava tahmininin güneşli, 21 derece civarında —doğru çıkar.

Sonya, çiçekleri üst kata taşıyarak, saatlerce tartıştıkları düzenlemeleri seçtikleri yere yerleştirdi.

Kapı zili çaldığında, neredeyse duymazdan geldi. Dobbs son birkaç gündür pek ses çıkarmamıştı, ama bu onun en sevdiği şeylerden biriydi.

Sonra Yoda'nın Cleo ile birlikte daireye indiğini hatırladı, bu yüzden onun havlamasına güvenemezdi.

Kapıyı açtığında Winter'ı gördü.

"Anne!"

"İhtiyacın olsun ya da olmasın, yardım etmek için biraz erken geldim." Winter, antreyi gözden geçirip güldü. "Yeterince çiçek aldığından emin misin?"

"Anne," dedi Sonya tekrar ve annesine sarıldı. "Yalnız mısın? Ben sandım ki..."

"Senin dedene ve ninene eşlik ettim, onlar da doğruca otele gittiler. Valizlerini boşaltıp biraz yerleşmek istediler."

Hafta sonu çantasını kenara çekti. "Summer ve Martin diğer büyükannenle büyükbabanla geliyorlar. Hepsi geliyor. Şimdi beni işe koy."

"Tabii ki, ama önce çantanı yukarı çıkaralım. Cleo çiçekleri daireye götürdü; ailesi ve büyükannesi bu gece ve yarın gece orada kalacaklar, sonra yol yolculuğuna devam edecekler."

Winter'ın valizini almaya başladı, kenara itildi, bu yüzden daha fazla çiçek aldı.

"Louisiana'dan buraya kadar arabayla gelip geri döneceklerine inanamıyorum." "Melly, Cleo'nun annesi, bana söyledi. Bazı yerleri görmek istemişler."

"Cleo'ya gönderdikleri mesajlara ve fotoğraflara bakılırsa, çok eğleniyorlar."

"Aynen öyle," diye onayladı Winter. "Her şey muhteşem görünüyor, Sonya. Ön tarafta çiçek açmış ağaç, o devasa ormangülü, hepsi muhteşem."

Kütüphaneyi geçerken, Sonya'nın tabletinden Three Dog Night'ın "Joy to the World" şarkısı çalmaya başladı.

Winter omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Sanırım buna alışmışsındır."

"Sadece alışkın değilim. Bayılıyorum. Bahçelerin çiçek açtığı odandan manzarayı görmelisin."

İçeri girdiklerinde Winter pencereye doğru yürüdü. "Muhteşemden bahsetmişken. Bunu sen ve Cleo mu yaptınız?"

"Çoğu, aslında neredeyse hepsi zaten yapılmıştı. Çok yıllık bitkiler. Ama saksıları, çiçeklikleri ve tek yıllık bitkileri biz yaptık. Onları da çok sevdim. Kim bilebilirdi ki?"

"Bir yuva kurmuşsun, bebeğim. Daha önce buraya geldiğimde bunu anlamıştım, ama hala şüphelerim varsa, artık yoklar. Peki ya üçüncü kattaki kaçak kiracı?" "Bu iyi oldu. *Kaçak kiracı*. Onu dert etmeyeceğiz. senin eşyalarını boşaltmana yardım edeyim, sonra aşağı inip sana bir şeyler atıştırmalık hazırlayalım mı?"

"Ben yardım etmeye geldim, hizmet edilmeye değil. Eşyaları ben boşaltacağım, bitince de o çiçek denizine yardım ederim."

"Tamam. Burada işim neredeyse bitti. Sen eşyalarını boşaltınca, ana kata başlayabiliriz."

Winter aşağı indiğinde, Sonya ona bir vazo uzattı. "Sıradan yemek masası. Bu üç alçak olanı resmi yemek masasına koyacağım. Cleo şimdiye kadar dönmüş olmalı, oradan başlayalım."

"Bana da ondan bir tane ver. Şimdi ikimizin de ikişer tane var. Harika bir koku geliyor."

"Çiçekler ve umarız Cleo'nun yaptığı jambon da vardır." "Harikalar gerçekten hiç bitmiyor. Oh."

Winter müzik odasında durdu. "Yine babanın eseri." "Evet. Johanna, Clover, Lisbeth ve Agatha."

"Muhteşem ve çok garip. Yine de onu görebiliyorum, Drew'u paleti ve fırçalarıyla tuvalin önünde dururken görebiliyorum."

Sonya'nın telefonunda "Still the One"

çalıyordu. "Evet," diye mırıldandı Winter.

"Öyle."

Mutfığa girdiklerinde, Cleo jambonu kontrol etmek için fırını açıyordu.

"Ne! Kimse bana söylemedi! O çiçekleri bırak ve bana sarıl. İstersen bir galon buzlu çayımız var," dedi Cleo, kalkıp ona sarıldı. "Ya da sana biraz şarap getirebiliriz."

"Önce buzlu çaydan başlayayım. Jambon yapıyorsun."

"Koca bir jambon." Cleo bunu sevinçle söyledi. "Bree, eğer batırmazsam ve artarsa, yarın için kullanabileceğini söyledi."

"O jambonun büyüklüğünden mi?" Sonya buzlu çay döktü. "Artık kalacak. Bunun için bir kart hazırladım bile. *The Manor'dan Cleo'nun Bal Soslu Jambonu.*"

"O zaman gerçekten batırmasam iyi olur."

Çiçekleri yerleştirdiler, sonra Cleo'ya patatesleri kızartmak için dörde bölmesine yardım ettiler. Cleo fırından kocaman glaze jambonu çıkardı ve dinlenmesi için bir kenara koydu.

Butler mutfağında bir bar hazırladılar ve renkli bir crudités tabağı hazırladılar.

"Sizin mutfakta birlikte çalışmanızı görmek çok güzel. Aç kalacağınızı düşünmüyorum."

Sonya kapının açıldığını duymadan önce Yoda ön kapıya koştu. Sonra Mookie ile birlikte geri koştu.

"Oh! Şu köpeğe bak! Ne kadar da güzelsin! Yoda beni arkadaşına nasıl tanıtıyor bak."

Mookie oturdu ve Winter'a umutsuz bir sevgiyle dolu gözlerle baktı.

Trey içeri girdiğinde, Winter köpeklere şarkı söylemeyi bıraktı ve ona uzun, değerlendirici bir bakış attı.

"Anne, bu Trey Doyle."

"Hukuk bürosunun web sitesinde onun fotoğrafını gördüm, bu yakışıklı çocukla birlikte. Winter MacTavish."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Uzatılan eli sıktı. Ve gülümsedi. "Onu sende görüyorum. Collin'i tanıdığım için babasını görmüştüm. Şimdi seni de görüyorum."

"Artık ona göz kulak olamıyorum. Sen olursun, değil mi?" "Anne, ciddi misin?"

"O izin verdiği sürece." "Bu çok iyi bir cevap."

Köpekler koştu; kapı zili çaldı. "Ben açarım."

Kapıyı açtığında, Cleo annesine sarılmak için sıraya girdi. Sonra babasına, sonra büyükannesine.

Mutfakta Sonya, Fransızca ve İngilizce'nin heyecanlı karışımını duydu.

"Cleo'nun annesi, babası ve büyükannesi. Trey, anneme bir kadeh şarap getirir misin? Pinot grigio sever."

"Tabii." O, hizmetçi odasına girdiğinde, Sonya annesine parmağını doğrulttu.

Winter sadece gülümsedi.

Melly ilk gelen oldu. Cleo'nun boyuna sahip değildi ve saçları gerçek siyah ve düzdi. Ama gözlerini ona miras bırakmıştı, kahverengi ve köşeleri yukarı kıvrık.

Önce Winter'ı kucakladı ve "Mmm-mmm-mmm" dedi. Sonra Trey bir kadeh şarapla geri döndüğünde Sonya'yı da aynı şekilde kucakladı.

"Tanrım, ne kadar yakışıklısın! Bana da bir kadeh verirsen, sana da sarılacağım."

"Melly Fabares, Trey Doyle."

"Sonya, erkek zevkin önemli ölçüde gelişmiş görünüyor. Winter, bu büyük, eski, güzel evde yaşayan kızlarımıza bak. Sanırım evin bir ucundan diğer ucuna yürümek yarım gün sürer."

Trey daha fazla şarap getirdiğinde Melly sözünü tuttu ve ona sarıldı. "Mmm. Vücudun da çok sağlam ve güçlü. Jackson, buraya gel ve annemi de getir."

"Cleo ile vakit geçiriyor." Uzun boylu, sırık gibi bir adam olan Jackson içeri girdi ve yavaş, utangaç bir gülümsemeyle selam verdi. Winter'ın yanağına, sonra Sonya'nın yanağına öpücük kondurdu ve Trey ile el sıkıştı.

"Um, Jackson Fabares, Cleo'nun babası."

"Trey Doyle. Tanıştığımıza memnun oldum. Bir şey içmek ister misin?"

"Elinde varsa bira istersem hayır demem. Burada çok güzel bir koku var."

"Cleo jambon pişirdi," dedi Winter.

"Ne yaptı?" diye sordu, Melly ise kahkahayı bastı.

"O çok iyi köfte yapar," diye ekledi Trey ve Jackson'a bir bira uzattı.

"Oturmam gerek galiba. Burası gerçekten harika bir yer, Sonya. Harika bir yer."

Yetmiş yaşına yaklaşan, uzun bacaklı ve sırık gibi olan Imogene Bea LaRue Tamura, torunuyla birlikte müzik odasında duruyordu. Zamanın beyaz çizgilerle süslediği, yabani karamel rengi buklelerden oluşan bir saçları vardı. Olağanüstü pürüzsüz, koyu tenini, genetik karışımına ve iyi yaşamış olmasına borçluydu.

ve iyi yaşamış bir hayatın sonucu olarak görüyordu. Kahverengi ile altın rengi arasında bir renk olan gözleri odayı inceliyordu.

Seyahat kot pantolonu ve aynı cesur renkteki düşük bilekli Converse spor ayakkabılarla kırmızı tişört giymişti. Boynunda kristaller, bir ankh, güneş ve ay sembolleri bulunan yarım düzine zincir asılıydı.

Sağ elinde, Terazi burcunun astrolojik sembolünün oyulduğu geniş bir gümüş yüzük ve orta parmağında bir ayaşı kabaşon takıyordu.

On iki yıldır dul olan kadın, sol elinde dövülmüş altın bir alyans takıyordu.

Sol pazısında beşli sembolün dövmesi vardı.

"Bunlar ve daha fazlası seni korur. Ve sana, sana ve Sonya'ya, bunlara ve daha fazlasına bakar. Bu ev dolu, *chère*, keder ve neşe, kan ve ter, gözyaşı ve kahkaha ile, uzun yıllar boyunca bir evin olması gerektiği gibi."

Akıcı ve zengin sesi, doğduğu New Orleans'ın rahat akışını yansıtıyordu.

"Bu iyi bir ev, iyi ve güçlü bir ev, *ma fille*."

"Biliyorum ve hissediyorum. Ama senin bunu söylemen, onu daha iyi ve daha güçlü kılıyor."

"Yine de, güçlü, karanlık bir güç barındırıyor." Imogene konuşurken başını kaldırdı. "Açgözlü ve bu açgözlülükle çıldırmış. Senin korkunu istiyor."

"Karşılık vermemek için elimden geleni yapıyorum."

Imogene gülümsedi. "Sen akıllı birisin, canım, her zaman öyle oldun. Senin için bir şeyler aldım. Baban - ve Jackson gibi bir adamı seçtiği için kızıma minnettarım - bu süreç boyunca, ona taşıttığım yükün ağırlığından bir kez bile şikayet etmedi."

"O seni seviyor, Magie."

Imogene, Cleo'nun çocukluktan kalma sevgi sözcüklerine gülümsedi. "Ben de onu kek ve dondurma ile seviyorum. Şimdi, bunu al."

Imogene boynundaki zincirlerden birini çıkardı.

"Ama bu senin özel turmalinin, Paw'ın sana verdiği."

"Şimdi onu sana veriyoruz. Bu bir koruma, *chérie*, ve sevgiyle geldiği için çok güçlü." Üç kalın siyah taşlı zinciri Cleo'nun boynuna astı.

"Aşk bir döngüdür, gerçek olduğunda asla bitmez. Bir döngü, zarar vermek isteyenlere karşı korur. Döngünü koru, Cleo."

Imogene, Owen kapıda durduğunda arkasına baktı. Ve gülümsemesi güneş gibi parladı.

"İşte buradasın! Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum. Çok yakışıklısın, değil mi evlat?"

"Kesinlikle öylesin," dedi ve onu güldürdü. "Sen Cleo'nun annesi olmalısın." Imogene gülerek kendini yelpazeledi, kirpiklerini kırıştırdı.

"Sanırım

aşık olduğuma inanıyorum."

Owen gülümsediğinde Cleo başını salladı. "Bu benim büyükannem.

Imogene Tamura, Owen Poole."

"Hadi oradan" Owen'ın samimi cevabı oldu.

"Artık bunun aşk olduğunu biliyorum. Demek Owen Poole, tekne ve gemi inşa eden kişi. Duyduğuma göre benim *bebeğim*

için bir tane yapıyormuşsun."

"Evet, hanımefendi."

"Aramızda hanımefendi falan yok. Benim adım Imogene, ya da torunlarım Magie diyorlar. Birini seç, buraya gel ve bana bir öpücük ver."

O bunu yapınca, kolunu onun koluna doladı. "Şimdi, bir kokteyl içmeye hazırım galiba. Whiskey sour nasıl yapılır biliyor musun?"

"Öğrenebilirim."

"O zaman sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Sonya bunu hayal etmiş ve ummuştu. Malikanenin aileyle dolduğunu görmek ve hissetmek. Annesi Melly ile sohbet ediyordu ve şimdi teyzesi ve amcası anneannesi ve dedesiyle birlikte geldiklerinde Summer da sohbe katıldı. Jackson ve amcası köpeklerle dışarı çıkmışlardı. Bir kadeh şarapla, bahçe meraklısı dedesi de aynısını yaptı.

Büyükannesinin isteği üzerine Sonya, akşam yemeğinden önce ona evin bir kısmını gezdirdi.

Louisa Bane Riley, müthiş bir kadındı, saçlarını gümüş rengine boyatmış ve bıçak gibi keskin, kısa tutmuştu. Parlak mavi çerçeveli gözlükler, mütevazı elmas küpeler, beyaz biyeli düz kesim lacivert bir elbise ve alçak topuklu Prada ayakkabılar giyiyordu.

Birinci katı gezerken, belirsiz sesler çıkardı ve birkaç kez onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Sonya bir şey biliyorsa, o da büyükannesinin çetin ceviz olduğu idi.

Ama kütüphaneye vardıklarında Louisa durdu, odayı incelerken elini kaldırdı.

"Peki." Bu tek kelime, onun katı Boston kökenlerini yansıtıyordu. "Peki," diye tekrarladı ve Sonya'ya döndü. "Yerini buldun, değil mi?"

Sonya'nın omuzlarındaki gerginlik bir anda kayboldu. "Evet, buldum." "Şüpheli var, biliyorsun."

"Sen, fikirlerinde dürüst olmaktan başka bir şey değilsin, büyükanne."

"Öyleyim ve son birkaç aydaki seçimlerin hakkında şüphelerim vardı. Sen yetenekli bir genç kadınsın Sonya, olağanüstü bir iş ahlakın var. Bu seçimleri, senin... talihsiz deneyimin yüzünden yaptığından endişelendim."

"Talihsiz miydi?"

Louisa'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Tracie'yi affetmek zorundayım. O benim torunum. Onun iğrenç davranışını mazur görmüyorum, ama onu affetmek zorundayım. Bir gün sen de affedebilirsin. Onu mazur görmeden, sana çok büyük bir iyilik yaptı. Bir erkek olarak adlandırmayı reddettiğim o *kişi* tarafından kandırılmış olmaktan, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nefret ediyorum. Ama bunu görmek, seni burada görmek, acımı biraz hafifletiyor."

Clover, tabletinde Beyoncé'nin "Ring the Alarm" şarkısını çalarak kendi görüşünü ekledi.

"Bu... alışılmadık bir şey." "Buralarda değil."

"Öyle duydum. O işe hiç inanmadım."

Elini masanın üzerinde gezdirdi. "Yine de. Evin karakter ve tarihle dolu, güzel eşyalarla dolu ve iyi bakılmış. Görünüşe göre, seçtiğin işten ve bu işte izlediğin yoldan memnunsun. Sen benim torunumsun ve seni seviyorum, daha ne isteyebilirim ki?"

"Bu benim için çok anlamlı, büyükanne."

"Geri kalanını sonra gösterirsin, çünkü bunun biraz zaman alacağı belli. Diğer misafirlerinle neredeyse hiç konuşmadım."

Aşağı inmeye başladıklarında kapı zili çaldı.

"Nan ve büyükbaba gelmiş olmalı. Diğerleri zaten burada." Sonya kapıyı açtı ve hemen kucaklaşmaya başladı.

Büyük ve geniş omuzlu büyükbabası, narin ve minyon büyükannesi. Büyükannesinin hafifçe titrediğini hissetti ve bu ziyaretin hem tatlı hem de acı olduğunu anladı.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Seni gördüğüme çok sevindim."

John gülümsedi, kızın saçlarını okşadı. "Burada kendine bir malikane edinmişsin, küçük kız.

Çok büyük."

"Gerçekten

öyle."

"Umarım geç kalmamışsızdır."

Sonya büyükannesine baktı, tatlı kalp şeklindeki yüzüne, gözyaşlarını tutmaya çalışan sessiz mavi gözlerine.

"Gecikmediniz. Aile toplantısı bu."

"Martha, John, sizi görmek ne güzel." Louisa yanaklarından öptü, sonra John'un koluna girdi. "John, beni geri götürürsen bir kadeh şarap içmeye hazırım. Ev bir labirent gibi ama yolu biliyorum. Savannah'da kışın nasıldı?" diye devam etti onu uzaklaştırırken.

Sonya, büyükannesinin acımasızca dürüst olabileceğini düşündü, ama aynı zamanda başka bir kadının acısını da anlıyordu.

"Bu çok güzel bir ev, Sonya, sanki bir tabloda ya da filmde çıkmış gibi. Sen hep eski, geniş bir ev istemiştin."

"Evet." Sonya onu tekrar kucakladı ve bir an öylece tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Martha'nın beline kolunu dolayarak onu uzun koridordan geçirdi.

"Oh, ne kadar büyük bir ev, değil mi? Ve çok güzel. Burada mutlu olmana şaşmamalı. Senin adına çok mutluyuz Sonya, çok mutluyuz ki sen... Oh."

Müzik odasında, mutfaktan gelen sesler eşliğinde durdular.

"Oh, anlıyorum. Drew'u onun gülümsemesinde görüyorum. Çok genç, çok güzel ve nazik görünüyor." Gözyaşları şimdi yavaşça, yumuşakça akmaya başladı. "Onu severdi, ikisini de severdi. Biz de..."

"Biliyorum Nan. İnan bana, o, senin babama onun veremediğini verdiğini biliyor." Sonya'nın cebindeki telefon "Loves Me Like a Rock" şarkısıyla çaldı.

"Onu çok sevdik. Drew çok sevilen ve sevgi dolu bir oğul, sevilen ve sevgi dolu bir koca ve babaydı. Umarım onun ne kadar iyi bir adam olduğunu biliyordur."

"Biliyor, Nan. Bundan eminim."

"Çok genç," dedi Martha tekrar. "Sonya, bana bir iki dakika müsaade eder misin? Bir iki dakika burada oturmak istiyorum."

"Tabii ki. Hazır olduğunda sesleri takip et. İhtiyacın olan kadar zaman al."

Martha yalnız başına oturdu, gözlerini kuruladı, sonra portrenin gözlerine baktı. "Keşke sen ve Charlie'yi bilseydik. Bilseydik,

ona senden bahsederdik. Bilseydik, kardeşini de aynı şekilde severdik."

Yeniden sakinleşmeye çalışırken, çantasındaki telefon "Martha My Dear" şarkısını çalmaya başladı.

Martha irkildi, sonra dudaklarını sıktı. "Onu sende görüyorum. En büyük hediye, en değerli hediye için teşekkür ederim."

Martha durakladı ve ellerini birleştirdi.

"Drew her zaman zeki bir çocuktur. Her zaman iyi bir çocuk değildi, ama kim ister ki? Ah, on aylıkken ilk adımlarını attı, sonra onu durdurmak imkansızdı. Üzümlü buzlu şekerleri ve Matchbox arabalarını severdi. Ve çizim yapmayı. Her zaman çizim yapmayı ve boyamayı severdi."

Boğazını temizledi.

"Bir keresinde, daha üç yaşındayken, boya kalemlerini aldı. Şu büyük, kalın olanlardan. Onları ulaşamayacağını düşündüğüm bir yere koymuştum, ama daha iyi bilmeliydim. Maymun gibi tırmanabiliyordu."

Bir an daha durmak zorunda kaldı, gözyaşlarını tutmak için.

"Yatak odasının duvarının her yerine resimler çizdi. Ben onun uyuduğunu sanıyordum. Yine, daha iyi bilmeliydim. Drew o kadar gururluydu ki ona kızamadım.

John ve ben yıllarca üzerini boyamadık, boyadığımızda da John bir kısmını kesip alçıpanı yamadı. Kurtardığımız parçayı çerçevelettik. Hâlâ bende duruyor."

Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken, güneş ışığında parıldayan bir çayır gibi kır çiçeklerinin kokusunu içine çekti.

"Sana anlatabileceğim çok şey var. Bazı anıları yazdım." Martha çantasını açarak, kalın sayfalarla dolu bir manila zarf çıkardı. "Ama en önemlisi, şunu bilmeni istiyorum, onu kucağımıza verdikleri ilk andan itibaren sevildi. Sevildi. Güzel bir çocuktur ve güzel bir adam oldu.

"Ve sevildi."

Ayağa kalktı, zarfı piyanonun üzerine koydu.

Çantasındaki telefon Alanis Morissette'in "Thank U" şarkısını çaldığında yine irkildi.

Sonra gülümsedi.

Cleo'nun jambonu büyük beğeni topladı ve herkese iki kez yetecek kadar artmıştı.

Sonya tam da umduğu şeyi elde etti: Ailesiyle geçirdiği, uyumlu ve rahat bir akşam. Cleo'nun büyükannesinin Owen'la açıkça flört etmesini izledi ve Trey'in sanki onları hayatı boyunca tanıyormuş gibi çeşitli kişiliklerle kolayca kaynaştığını gördü.

"Çok daha iyi bir seçim," diye mırıldandı Louisa bir ara. "Ama yarın ailesiyle tanışana kadar tam onayımı saklayacağım. *O kişiyle* hiç böyle bir şey olmamıştı."

Sonya'nın elini okşadı. "Gözleri dürüst."

Bahçelerde, insanlar ve evcil hayvanların arasında, tam da hayal ettiği gibi ışıkların parıldadığı bir yürüyüş yaptılar.

Büyükannesine ve büyükbabasına iyi geceler öpücüğü verdiğinde, Martha'nın gözlerinde gözyaşı görmedi.

"Buna ihtiyacımız vardı." Martha onu daha sıkı kucakladı. "Görmek, gerçekten anlamak için. Drew'un öz annesi için müzik odasındaki piyanonun üzerine uzun bir mektup bıraktım. Aptalca bir davranış. Sanırım onu almak istersin."

Diğerleri ayrıldığında ve Cleo ailesinin daireye yerleşmesine yardım etmek için aşağı indiğinde, Sonya'nın annesi Trey ve Owen ile salonda oturdu.

Sonya müzik odasına geri döndü, ama piyanonun üzerinde hiçbir şey görmedi. Telefonu, Carole King'in "Child of Mine" şarkısıyla nedenini ona söyledi.

"Tamam," diye mırıldandı. "Mektup sende, umarım sana biraz mutluluk getirir."

Salona geri döndüğünde Winter ayağa kalktı.

"Bu ikisine, uzun bir günün başlangıcı için sabah büyük bir krep kahvaltısı sözü verdim. Bu mükemmel bir başlangıçtı, bebeğim, özellikle Drew'un annesi ve babası için. Bu köprüye ihtiyaçları vardı."

"Nan, Clover ile biraz zaman geçirdi. Müzik odasındaki piyanonun üzerine bir mektup bıraktı, ama orada yok. Sanırım Clover onunla biraz zaman geçirdi." "Buna hiç alışamayabilirim, ama iyi diyeceğim. Şimdi yere uzanmış bu köpekleri ve o sandalyeye kıvrılmış kediyi sarılıp biraz uyuyacağım."

Eğilip Owen'ın yanağına, sonra Trey'in yanağına öpücük kondurduktan sonra Sonya'ya sarılmak için yanına gitti.

"Sabah görüşürüz."

Winter dışarı çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken, Trey kapıya bir göz attı. "O gerçekten harika bir kadın."

Sonya bir sandalyeye çöktü. "Öyle. Ve Etkinliğin bir sonraki aşaması başarıyla tamamlandı. Owen, Cleo'nun

büyükannesiyle kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Cazip. O, her şey ve buz gibi bir bira gibi. Bir sürü hikayesi var dostum ve bunları anlatmayı da biliyor. Hoş bir grup. Büyükannen, uzun boylu olan, biraz korkutucu."

"Bana mı söylüyorsun."

"Beni sevdi." Trey'in gülümsemesi memnuniyet kokuyordu. "Beni Google'da aradı ve uygun olduğuma karar verdi."

"Aman Tanrım. Üzgünüm."

"Onun biraz korkutucu tarzını sevdim. İlginç bir akşamdı. Kesin olan bir şey var: Hepsi eğlendi ve birbirlerinden keyif aldılar."

Cleo içeri girdi, yere oturdu ve "Vay canına!"

dedi. "Yerleştiler mi?" diye sordu Sonya.

"Yerleştiler. Büyükannem bize yaklaşık iki düzine şişe getirdi. Asmak için cadı şişeleri. İyi şans getirir. Ve kendi yaptığı beyaz adaçayı konileri ve mumlar. Muhteşem bir florit parçası, bir tane de gül kuvars, meditasyon yaparken kullanmak için güzel bir pirinç gong."

"Seni ispiyonlayıp ona on saniyeden fazla dayanamadığını söylemedim."

"Bir keresinde otuz saniyeye kadar dayandım."

"Sen içki içmiştin," diye hatırlattı Cleo. "Sayılmaz. Kıyafetlerini yerleştirmeden önce dairenin etrafına kristaller ve mumlar koydu, babam da bana ihtiyacımız olduğunu söylediği başka bitkilerin listesini verdi. Annem her şeye hayran hayran bakıyordu. Sabah kahvaltıda yardım edeceğini annene söylememi istedi."

"Yatmaya gitti."

"Bu çok iyi bir fikir. Ben de aynısını yapacağım."

Kalkıp saçlarını savurdu, sonra Owen'a kaşlarını kaldırarak baktı. "İlgileniyor musun?"

"Hayatta mıyım?"

O kalktı, Jones da kalktı, sonra kedi.

"İyi iş çıkardın," dedi Cleo, Sonya'ya. "Sabah makul bir saatte görüşürüz."

"Hâlâ biraz gerginim," diye fark etti Sonya. "Sen bu konuda yardımcı olabilirsin."

"Eminim yardımcı olabilirim."

Saçından tokayı çıkardı, bir eliyle diğer elini tararken diğer eline taktı.

"Bu gece ne fark ettim biliyor musun?"

"Çok şey oldu."

"Gerçekten öyleydi," diye onayladı. "Ama senin tüm bunlara ne kadar kolay uyum sağladığını fark ettim. İki dakikadan fazla sürmedi. İnsanlarla çok iyi anlaşıyorsun."

"Onlarla her gün uğraşmak bu konuda yardımcı oluyor."

"Sadece uğraşmak değil. Sen insanları seviyorsun."

"Genel olarak. Sen sevmez misin?"

"*Genel olarak* öyle, sanırım. Utangaç değilim ve etkileşimi seviyorum. Ama bunu sessiz zamanlarla dengeleyemezsem nasıl başa çıkardım, emin değilim. Ofiste çalışırken fark ettiğimden daha çok seviyorum bunu."

"Yarın mı? Gerçekten sabırsızlanıyorum. Onca insan, onca etkileşim. Ama sonra, sessizliğe ve işime geri dönmekten mutluluk duyacağım."

"Bu evin sana tam olarak uymasının bir başka nedeni."

"Haklısın. Öyle. Bir istisna dışında her şey bana çok yakışıyor. Aileme bunu göstermek çok hoşuma gitti. Bu sayede büyükannemin zor kazanılan onayını aldım. Louisa."

"Anladım. Büyükannem, Louisa. Nan, Martha. Büyükbabam, Bill. Büyükbabam, John." "Anlayacağın belliydi. Ve yarın ailenle tanıştıktan sonra,

önemliyse, büyükannenin de zor kazanılan onayını alacağını umuyorum."

"Her zaman önemlidir." Parmaklarını onun gevşek saçlarında gezdirdi. "Seni seviyor. Hepsi seviyor. Ve buradaki herkes Cleo'yu seviyor. Her zaman böyle olmaz, inan bana. Ama böyle olduğunda anlarım. Ailem Owen'ı seviyor, onun ailesi de beni seviyor. İşe yaradığında özel bir şey katıyor."

"Bu konuda da haklısın. Şimdi, işleri yoluna koymama yardım etmen konusunda." "Bazı fikirlerim var." Ayağa kalkarak, onu da ayağa kaldırdı.

"Buna güveniyorum."

Saat üçte uyandı, yine gergindi. Ama çekilme hissetmiyordu, kalkma, yürüme ihtiyacı hissetmiyordu.

"İyi misin?" Trey elini uzattı. "Evet."

Saatin çan sesi yankılanırken, ağlama piyano müziği gibi uzaklaşırken, o hala ona yakın bir şekilde sokuldu.

Üçüncü kattan hiçbir ses gelmedi ve minnetle gözlerini tekrar kapattı.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ama belki bu kadar pozitif enerjiyle, bir gün daha, bir gece daha kazanabilirlerdi.

Çünkü yarın, ne olursa olsun, evi açacaklar ve tekrar dolduracaklardı.

Yirmi sekizinci bölüm

Sabahleyin Winter, Melly ve Imogene mutfağı ele geçirdiler. İçeri giren herkese kahve içmelerine izin verdiler, sonra da onları hemen dışarı attılar.

Dışarı atılan Sonya, karışık sesleri, bolca kahkahayı ve ara sıra Clover'ın çaldığı müzikleri dinledi.

Hayal ettiği gibi olmasa da, bunun da istediğı şey olduğunu fark etti. Mutfağında bir grup kadının kahkahalarını dinlemek istedi.

Kendi planları doğrultusunda, o ve Cleo seçtikleri pembe kumaşlarla masaları süslemeye başladılar. Masa ortası süsleri veya resmi düzenlemeler yerine, tek bir kalın, renkli çiçekleri koymak için soluk mavi mini mason kavanozları yerleştirdiler. Şakayıklar, dahliaslar, ortancalar.

Bağırarak çağırabilecekleri mesafede bulunan tüm erkekleri çağırarak daha fazla masa ve sandalye getirmelerini istediler.

"Hey, millet!" Melly pencereden bağırdı. "Bu büyük eski tepsi az önce servis asansöründen geldi. Kendi kendine! Burası çılgın bir ev. On dakika sonra kahvaltı!"

Yemek odasında, büyük masanın üzerine yayılmış tabaklar ve kaselerle ziyafet çektiler. Krepler, pastırma, yumurtalar, bisküviler, çilekler, patates kızartması ve mısır ezmesi, çünkü Imogene bunların olmadan kahvaltının tamamlanmayacağına karar vermişti.

Sonya listesinden bir isteğı daha silmişti. Yemek odasında büyük bir aile kahvaltısı.

Sonra işlerine geri döndüler.

Teslimatla birlikte, Bree'nin çizelgesine göre taşınabilir barları yerleştirdiler.

Sonya, bu telaşlı hareketliliğı, meşgul elleri ve fikirlerin karışımını heyecan verici buldu.

Imogene ve sırk gibi damadının ağaç dallarına cadı şişeleri astığını, annesi ve Melly'nin yemek odası için masa dekorasyonu tasarladığını görünce, Cleo ile birlikte tüm bunları tek başlarına yapabileceklerini nasıl hayal ettiklerini merak etti.

Son dakikada ön tarafa birkaç sohbet alanı ekleme kararı alınca Trey ve Owen depoyu aramaya başladılar.

Sonra Bree, iki garson ve kiralık tabak ve bardaklarla geldi.

"Kıyafetlerim ve diğer eşyalarım arabamda. Hazırlıklar bittikten sonra üstümü değiştirebileceğim bir yer var mı?"

"Tabii ki. Ben..."

Sonya'yı eliyle durdurdu. "Bunu sonra konuşuruz. Barları stoklamam lazım. Misty ve Wayne, işe koyulun. Tabloyu takip edin. Burada tabakları ve çatal bıçakları taşımak ve hazırlamak için yeterince eleman var. Tablonuz var."

"Tüm çizelgeleriniz bizde," dedi Cleo.

"Güzel. Orada neyin var görmek istiyorum. Evet, uzun boylu adam." "Ah, Jackson," dedi ve elini uzattı.

O da elini sıktı. "Bree. Şu tabakları dışarı taşıyana. Bir bakayım, sonra sana yerini gösteririm."

Bir karton tatlı tabağı aldı ve öncü oldu.

"Tamam, bu iyi. İyi görünüyor. Jackson, şuradaki masa. Şimdilik altına koy. Yirmi beş yemek tabağından dört yığın yapacağız, tatlı tabakları için de aynısını yapacağız. Azaldıkça, garsonlar yenilerini getirecek. Mutfak ekibi yıkama ve gerektiğinde yenilerini gönderme işini halledecek. Çatal bıçak takımı..."

"Bu sevimli çizgili sepetleri bulduk."

Bree, Sonya'ya kaşlarını çatı. "Bir bakayım."

Sonya onları almak için geri koşarken, Bree yoluna devam etti. "Sıcak yemekler burada, gerektiğinde yenilenir. Salatalar ve diğer şeyler, ekmekler, rulolar, soslar. Tatlılar şurada.

"Bu iyi. İyi iş çıkardın. Bu iş yarayacak."

Düzenlemeden açıkça memnun olan Bree, bir an durdu.

"Peki, buradaki herkes kim?"

"Daha fazla yemek getiren uzun boylu adam babam. Hemen arkasında tatlı tabaklarını taşıyan kadın annem Melly."

"O, ondan bir ayak daha kısa olmalı."

"Hatırladığım kadarıyla 35 santim. Ve orada, Sonya ile birlikte çıkan kadın onun annesi Winter."

"Anladım. Apartmandan çıkan seksi kadın kim?" "Büyükanne."

"Büyükanne mi? Seksi büyükanne. Şanslı bir DNA'ya sahipmişsin."

Sonya'dan sepetlerden birini aldı, inceledi ve başını salladı. "Tamam, peki. Bunlar güzel. İşe yarayacaklar. Merhaba, Sonya'nın annesi. Bree."

"Winter. Harika bir aşçı ve organizatör olduğumu duydum."

"Öyleyim. Saçın ona benziyor. Yine şanslı DNA. Tamam... Bekle, Trey ve Owen nerede?"

"Ön tarafa koymak için sandalye, bank ya da ne olursa olsun bir şeyler getiriyorlar. Birkaç sohbet alanı," diye açıkladı Sonya.

"Hazırladıklarında bir bakacağım. İşte program."

Sonya, programı dakikasına kadar hazırladığı için rahatlamalı mı yoksa korkmalı mı emin değildi.

Bree sohbet alanlarını onayladı ve Owen günün sonunda hepsinin içeriye geri götürülmesini emretti.

Eşyaları taşıdılar, kurdular, biraz daha taşıdılar. Bree'nin verimliliğinden hem etkilenmiş hem de korkmuş olan Sonya, koordinatörüne misafir odasını gösterdi, sonra parti için giyinmek üzere kendi odasına koştu.

Trey içeri girdiğinde Sonya, "O korkutucu," dedi. "Onu seviyorum." "Bunu söylediğine göre, Bree'yi kastediyorsun. Elbisen çok güzel, tatlım. Gerçekten çok güzel." "Öyle mi? Fazla değil mi?"

Aynada soluk yeşil elbisenin görünüşünü inceledi. Kolsuz, ona yakıştığını düşündüğü kare yakalı ve dizlerinin etrafında dans edecek kadar rahat ve akıcı bir eteği vardı.

"Tam uygun."

"Öyle olmasa bile öyle derdin, ki bu da iyi çünkü Bree'nin saatine göre sadece on dakikam kaldı. Değişmek için sadece on dakikan var."

"Tamam."

"Bundan nefret ediyorum." Samimi bir şekilde saçlarını itti. "On dakikada hazırlanabilmeni nefret ediyorum. Saçlarımı açık bırakmayı düşünüyordum ama..."

"Saçını açık bırakmanı seviyorum."

"Tamam, karar verildi, ama şimdi farklı küpeler lazım. Sen ne giyiyorsun?" "Kıyafet."

"Oh, kes sesini." Gülererek küpelerini değiştirdi.

Koyu gri kot pantolon ve açık mavi gömlek giyen adam, ondan tam üç dakika önce hazırlanmayı başardı.

"Bundan gerçekten nefret ediyorum."

"Ama harika görünüyorsun."

Adam arkadan ellerini kızın omuzlarına koydu ve başının üstüne öptü. Kız döndü, ağzını adama doğru kaldırmaya başladı, sonra onu geri itti.

"Vakit yok! Programın dışına çıkarsak ne yapacağını bilmiyorum ve bunu öğrenmek de istemiyorum."

Elini tutup onu koridora çekti, tam da Owen Cleo'nun odasından çıkarken.

"Hâlâ orada, oyalanıyor." "Hayır!

Yapamaz! Program."

Sonya odaya koştuğunda Owen sadece omuz silkti. "Bana hangi elbiseyi giyeceğini sordu, iki tane vardı, ve benim seçmediğim elbiseyi giydi."

Trey sadece başını salladı. "Alınma, inan bana. Benim de bir kız kardeşim var. Gidip işe yarayabileceğimiz bir yere gidelim."

Bree, topladığı ordunun generali, her şeyi kontrol altında tutuyordu. Sonya ve Cleo'nun malikanenin ilk açılışı için hayal ettikleri görüntü, çiçekler, müzik, berrak mavi gökyüzünün altında parıldayan gümüş, bakır ve camlarla canlanmıştı.

Aile, istenildiği gibi erken geldi, çünkü Sonya'nın gözünde aile, malikanenin kalbi idi. Konuklar önce azar azar, sonra sel gibi gelmeye başladı. Ve onun istediği, dilediği gibi, malikane doldu.

Annesinin Doyle'larla gülüşmesini, teyzesinin Anna ile derin bir sohbete dalmış olmasını görmekten keyif aldı.

Tur rehberliği görevini Cleo ve Trey ile paylaştı ve üçüncü kat sessiz kalırken, Gold Room'un hizmetçi zili ısrarla çalıyordu.

Daha fazla Poole kuzeniyle tanıştı ve onların gelmesinden memnun oldu. Birden fazla kez, mirası konusunda ona kin beslemediklerine dair güvence verilmiş olsa da, bunu kendisi de görerek ve hissederek rahatladı.

Satış müdürü Connor Poole Oglebee, ellili yaşlarında, gür sesli ve koyu kahverengi gözlü iri bir adamdı, onu müzik odasına çekti.

"Etkileyici bir galeri. Hem hüznü hem de güzel." Agatha'nın portresine yaklaştı.

"Aile ağacımın benim dalı, Owen'ın ikizi Jane Poole ve Agatha'nın ölümünden kısa bir süre sonra doğan çocuğundan geliyor. Bunu görünce, kayıp gelinler bu şekilde bir arada? Jane malikanede evlenseydi ne olurdu diye merak ediyorum. Ben buradayım çünkü o evlenmedi."

Sonya'ya döndü. "İkimiz de yol boyunca yaptığımız seçimler yüzünden buradayız. Patricia Poole'un yaptığı seçimlerden dolayı üzgünüm ve Collin'in bu seçimleri düzeltmek için elinden geleni yaptığına çok seviniyorum."

"Babam iyi bir hayat yaşadı. Çok kısa, ama iyi ve mutlu bir hayat."

"Evet, buna inanıyorum. Onun anne babasını ve anneni tanıdım. Ve seni." Elini tuttu. "Collin burada yaptıklarını, yaptıklarını beğenirdi. Son birkaç yıldır nadiren gelse de işinden gözünü ayırmadı. Ama mirasını korudu."

Portrelere tekrar baktı, Johanna'dan Agatha'ya göz gezdirdi.

"Ona rapor vermek bahanesiyle yaklaşık dört haftada bir buraya gelirdim. Ona gerek yoktu, çünkü gözünü ayırmıyordu. O mirası korudu," diye tekrarladı Connor, "aynı malikaneyi, başka bir mirası koruduğu gibi. Ama bu onun için daha fazlasıydı. Burası onun eviydi. Tüm tuhaflıklarına rağmen, malikaneyi seviyordu."

"Ben de öyle."

"Bana öyle söylendi. Ve görüyorum. Sen bu kısmı hallet, Clarice, ve burayı inşa etmeye yardımcı olan işi halletmemiz için bana ve diğerlerine güvenebilirsin."

Hiç bu büyüklükte ve kapsamda bir parti düzenlememişti ve bu kadar çok konuğa, bireysel olarak veya grup olarak ilgi göstermek için ne kadar beceri gerektiğini keşfetti.

Bu konuda Cleo'nun yetenekleri onunkinden çok daha üstündü, ama o da elinden geleni yaptı, belediye başkanı, tarih derneği üyeleri, tüccarlar, restoran işletmecileri, öğretmenler, garsonlar, emniyet müdürü ve itfaiye müdürüyle sohbet etti.

Ve Yoda ve Pyewacket'i büyüttmüş olan Lucy Cabot ile birkaç dakika oturup sohbet etti.

"Çok mutlu bir köpeğin var," dedi Lucy. "O da beni çok mutlu bir insan yapıyor."

"Owen ona bir köpek sarayı yapmış."

Sonya, Pye'nin çatıda oturduğu yere baktı, Pye, gözünün gördüğü her şeyin kraliçesiydi. Ağaçların yakınında, Jack'in yanında

—Yoda ve Mookie'nin peşinden koşması için top attı. Jones, böyle halka açık yerlerde gösteriş yapmaya layık olmayan bir köpek olarak, oturup hafif bir küçümsemeyle izledi.

"O da seviyor, ama bence arkadaşları varken daha çok seviyor. O sosyal bir köpek."

"Bugün kesinlikle bolca arkadaşı var. Harika bir parti, Sonya. Sen ve Cleo burada büyük etki yarattınız."

"Bree olmasaydı bunu başaramazdık, şimdi bunu çok iyi anlıyorum."

"O bir mucize. Onun ve Manny'nin birbirlerine ne kadar yakıştıklarını hala kabullenmeye çalışıyorum. Kim bilebilirdi ki?"

Rock Hard'ın saçları dağınık ve Buddy Holly gözlüklü davulcusu ritmi tutuyordu. Ateşli saçları ve dövmeleleriyle şef dans ediyordu.

Sonya, şeflerin Sonya'nın amcası Martin ile dans ettiğini fark etti. "Evet, o bir harikadır."

Daha fazla masayı dolaştı, daha fazla grubun yanına uğradı. Bazı yemekleri tattı, malikanenin özel içkisini yudumladı. Ace ile dans etti — adamın dansı çok iyiydi.

Ona da tam olarak bunu söyledi.

Ace, ona göz kırparak ve sırtarak cevap verdi ve onu döndürdü. "Dans edebilen erkekler kızları kapar. Ben de böyle kazandım sevgilimi, Poole's Bay'deki en güzel kızı."

Ace onu tekrar döndürdüğünde, onu eğdiğinde, Sonya buna inandı.

Annesinin, babasının malikaneyle ilgili hayallerinden, bahçede dolaşan, teraslarda duran insanlardan bahsettiğini hatırladı.

Aynen böyle, diye düşündü, ama bu şimdiki zamandı.

Trey ile dans etti, ona sıkıca sarıldı, sadece sallanarak. Onun da dans etmeyi bildiğini düşündü.

"Burada bir hit yakaladın, tatlım."

Gülümseyerek ona baktı. "İyi, doğru ve gerçek hissettiriyor. İyileşmem günler sürebilir, ama buna değer."

Başını omzuna yaslayarak malikaneye baktı.

Ve gördü. Gölgele, pencerelerde gölgeler. Onlar da bunun bir parçasıydı — iyi, doğru, gerçek olanın. Koridorlarda yürüyenler, ateşleri yakanlar ve ahşabı cilalayanlar. O büyük duvarların içinde yaşayan ve ölenler.

Denize bakan evde yalnız değillerdi. O da yalnız değildi.

İnsanlar gelip gitti, bazıları ağaçlarda, pergolada, terasta ışıklar yanmaya başladıktan sonra da uzun süre kaldı.

Büyükannesine, büyükbabasına, teyzesine ve amcasına veda etti.

Son kalanlar da arabalarıyla uzaklaştığında, Bree yere çöktü ve ayakkabılarını çıkardı. "Biri bana bir içki getirsin."

"Ben getiririm," dedi Owen.

"Ve cimri davranma! Manny yazı turayı kaybetti, bu yüzden o şoförlük yapacak ve beni eve götürecektir. Grup dağılmaya başladı, mutfak ekibi temizliği bitiriyor."

"Ben de gördüm," diye araya girdi Sonya. "Vay canına. Her şeyi halletmişler. Herkes işinin başında."

"Tanrı bilir, buralardaki en büyük parti. Senin bunu tekrar yapmanı ve onları kaydetmeni umuyorlar."

"Tamam." Cleo kendi içkisiyle arkalarına yaslandı. "Eğer takımı sen yönetirsen."

"Olur, teşekkürler." Owen'dan bardağı aldı ve bir yudum aldı. "Bazı... Bree malikaneye yan gözle baktı. "Olaylar olur diye endişelenmişim. Ama grup ara verdiğinde bazı ekip üyelerinin telefonlarının çalması ya da birinin temizlik yapmaya gittiğinde her şeyin zaten temizlenmiş olduğunu fark etmesi gibi şeyler dışında, pek bir şey olmadı. Ve çok ürkütücü bir şey de olmadı, sanırım."

Imogene içkisini yudumladı. "Uzun sürmeyecek, ama şimdilik."

Bree onu ilgiyle inceledi. "Sen oldukça ürkütücüsün, ama havalı bir şekilde." "Hayatımda katıldığım en iyi parti," dedi Melly, "ve ben pek çok partiye katıldım. İnsanlar burayı, bu , yayılan, ışıltıyı gördüklerinde ağzı açık kalanların sayısını unuttum. Siz kızlar kendinizle gurur duyabilirsiniz."

"Bir şey vardı." Winter ellerini kaldırdı. "Smokin giymiş, büyük bir deri koltukta oturan, puro içen bir adam. Yanından geçtim ve durdum. Malikanedeki partileri özlediğini ve kızım ile arkadaşının nasıl parti düzenleneceğini bildiklerine sevindiğini söyledi. Bunun son olmayacağına bahse girerim dedim."

"Birisi yanımdan geçip, tuvaletin yerini biliyor muyum diye sordu. Onlara söyledim, sonra geri döndüm. Adam orada değildi. Yemin ederim, puro dumanının kokusunu hâlâ alabiliyordum, çok hafif bir koku, ama adam orada değildi."

"Tamam, bu gerçekten ürkütücü." Bree içkisini bitirdi. "Ben gidiyorum. Hayır, otur, kal. Manny benimle. Konuşuruz."

Imogene eğilip Winter'ın elini okşadı. "Partiyi çok beğendiğini bilmeni istedi. Aynı şekilde düşünenler daha vardı. Bazıları pencerelerden izledi. Onları gördün, Cleo. Sonya?"

"Evet."

"Hizmetçi üniforması giymiş, çok meşgul bir genç kız," dedi Imogene, "elinden geldiğince yardım ediyordu. Mutluydu. Büyük gözlü küçük bir çocuk, diğer çocukları izliyordu. Portredeki güzel kız, Clover, parlak sarı saçlarıyla. Neşe doluydu. Ve daha fazlası. Çok fazlası."

Imogene iç geçirdi. "O da izliyordu. Karanlık olan. Çok öfkeliydi. Ama koruma devam etti ve tüm neşe, enerji ve yaşamla daha da güçlendi."

"Ama hazır ol. Uzun sürmeyecek. Şimdi yaşlı kemiklerimi yatağa yatıracağım. Bu gece enerji azalmayacak, rahat uyu." Ayağa kalktı. "Buna ihtiyacın olacak"

."

Sonya minnetle, taş gibi uyudu. Sabah, Cleo'nun ailesi kahvaltının hemen ardından eşyalarını yüklerken, daha fazla veda getirdi. Imogene onu kenara çekti, Sonya'nın iki elini de tuttu.

"Senin büyük, şık masana bir şey bıraktım. Ametist bir obelisk." "Teşekkür ederim. Ben..."

"Biliyorum, bu tür şeylere pek önem vermezsin." "Eskisinden daha fazla. Belki."

"Hiç önemi yok. Taş, şekli, karanlık enerjiyi uzaklaştırıp çalıştığın ve yarattığın yere biraz sükunet getirecek. Yapacak büyük bir işin var *bebeğim*, ama yalnız olmayacaksın.

"Burası iyi bir ev, yoksa değerli kızımı ya da seni burada asla bırakmazdım. Ama bunun için mücadele edeceksin." Sonya'nın ellerini son bir kez sıktı. "Bunun için mücadele et."

Geri çekildi, başını salladı. "O kızı bırak, Melly. Benim de kucaklanmaya ihtiyacım var."

"Sadece bir kez daha." Melly, Cleo'yu sıkıca sıktı. "Elinden geldiğince iyi ol."

"Bazen daha iyi olacağım. Gece mola verdiğinizde mesaj atın da nerede olduğunuzu bileyim." O da büyükannesini kucakladı. "Ve yolculuğunuzda dikkatli olun."

"Ben hallederim. Bir macera yaşıyoruz."

"Sizinle her gün bir macera yaşıyoruz. Hadi ama," diye ısrar etti Jackson, "yoksa gece olana kadar vedalaşmaya devam edeceksin."

Arabaya binmeden önce Imogene Owen'a dönüp baktı. "Sen beni ziyarete geldiğinde fais-dodo yapacağız."

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama şimdiden sabırsızlanıyorum."

Gülerek arabaya bindi.

"Fais-dodo nedir?" diye sordu Owen arabayla uzaklaşırken. "Bir parti. Louisiana'ya bir gezi mi planlıyorsun?"

Cleo'ya omuz silkti. "Sanırım öyle, ama şu anda sandalyeleri ve masaları içeri taşıyoruz. Bu gece yağmur yağacak."

"Neyi nereye koyacağın konusunda sana yardım ederim, sonra eve gitmem gerek." "Belki bir gece daha kalabilirsin."

Winter, Sonya'nın omuzlarına kolunu doladı. "Bu sefer olmaz. İşlerim bekliyor. Seninkiler de."

Winter, Trey'i ikna edip ısıtıcı tabakları depoya taşımaya yardım etmesini sağlayana kadar bekledi.

"Ailenizi gerçekten çok seviyorum,"
diye başladı. "Ben de. Sizin ailenizi de
çok seviyorum."

"Ben de. Bu konuda şanslıyız. Sonya için babasını o kadar genç yaşta kaybetmek çok zordu, çok zordu. Onu çok severdi."

"Biliyorum. Onun hakkında konuşurken bunu kolayca anlayabiliyorsunuz."

"Bu kaybın hayatını belirlediğini söylemeyeceğim, ama yönünü etkilediği kesin. Kariyer seçimini. Yeteneği ve ilgisi onu buraya getirdi, ama erken dönemdeki etkiler de rol oynadı. Bu ev mi? Babası bu evde doğdu ve bu önemli. O hep eski, geniş bir ev istemişti ve merak ediyorum, acaba Drew gibi, o da bir şekilde... biliyor muydu?"

Hizmetçilerin zili çılginca çaldığında Winter irkildi.

"Bu olduğunda bile gözünü bile kırpmıyorsun," diye mırıldandı. "Bunun beni ne kadar rahatlattığını anlatamam. Sen istikrarlı birisin Trey ve onun da bu istikrara ihtiyacı var. Geçen yıl hayatı altüst oldu, bu yüzden istikrara ihtiyacı var."

"Onda da bolca var."

"Evet, var. Gerçekten var. Geriye dönüp baktığımda, benim göremediğim şeyleri çok net görebiliyorum. Brandon ile ilişkisi, onun giderek daha fazla kontrolü ele almasına izin vermesi. Bir aile kurmak, kendi ailesini yaratmak istediği için kendinden küçük parçalar verdi. Sonra o onu aldattı ve o da bitti."

"Yapmayacağım. Eğer sen ve ben, nereye gittiğimiz konusunda endişeleniyorsan..."

"Hayır. Bu ikinizin arasında. Senden istediğim, ona göz kulak olmaya devam etmen... o izin verdiği sürece. Bunu yapmanın bir yolu var ve bu, onun kendinden küçük parçalar vermesini gerektirmiyor."

"Bu güzel eski ev." Konuşurken dolaşmaya başladı. "O kadar çok ona ait ki... bunu hissedebiliyorum. Ve bir parçam onu ve Cleo'yu buradan çıkarmak, kapıları arkalarından kilitlemek istiyor."

Geri döndü. "Yapamam ve yapabilsem bile yapmayacağımı umuyorum. Cleo onunla olduğu için daha az endişeleniyorum, birlikteyken onlar..."

"Kesinlikle harika."

Gülümsedi. "Kesinlikle harika. Seni, Owen'ı ve ailelerinizi tanıdıktan sonra endişelenmiyorum. Benim onayımı almaya ihtiyacın yok, ama aldın."

"İhtiyacım olmayabilir, ama değerini biliyorum. Biliyorum."

Zil çaldı ve çaldı. Isıtıcı tabaklardan birinin kapağı sallanmaya ve titremeye başladı. Trey, kapağı sakınleştirmek için elini kapağın üzerine koydu.

"Hiç irkilmedi. Boston'a gönül rahatlığıyla dönebilirim."

Winter gittikten ve tüm evcil hayvanlar parti sonrası komaya girip uzandıktan sonra, Sonya salondaki bir sandalyeye oturdu.

"Çok sessiz. Sessizliğin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum."

"Daha sakın olacak. Trey'i alıp Sunfish üzerinde çalışacağım." Cleo sandalyesinde dikleşti. "Ne zaman görebilirim?"

"Bir hafta. En fazla on gün. Ya da zaman ayırmazsam gelecek ay." "Git buradan."

Trey, Sonya'yı sandalyeden kaldırdı. "Yarın akşam yemeği? İstedğin yerde."

"Burada. Sosyal pilimin ciddi bir şarja ihtiyacı var. Teşekkürler. İkinize de. Harika bir partiydi."

"Belki de fais-dodo'dan sonraki en iyi şey."

Bu onu eğlendirdiği için Cleo kalktı, Owen'a yürüdü ve ona uzun, ateşli bir öpücük verdi. "Büyükanнем Louisiana'daki en iyi fais-dodo'ları düzenler. Şimdi git benim teknemizi yap."

"Gidelim, Jones."

"Bana ihtiyacın olursa," diye başladı Trey. "Ararım."

Onlar ayrıldığında, Sonya tekrar sandalyeye oturdu. "Harika bir partiydi. Bunun gerçekleşmesi için çok uğraştılar."

"Öyle. Herkes iyi iş çıkardı. Şimdi çalışmak için can atıyorum. Stüdyo işi. Ya sen?"

"Yapabileceğim bazı işler var. Onları halledip, ardından dulların yürüyüşünde kokteyl saatine ne dersin?"

"Ben varım." Cleo tekrar ayağa kalktı. "Partiden kalan yiyecekler güzel bir açık büfe hazırlamak için yeterli. Akşam yemeği ve film izlemeye ne dersin?"

"Ve ben oradayım. Cleo? Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, ama ev sanki yerleşmiş gibi hissediyorum.

Sanki herkes derin bir nefes almış gibi."

"Ben de öyle hissediyorum. Öyleyse, biraz sakın zamanımız varsa, onu değerlendirelim. Beş civarında görüşürüz."

Sonya ofisine çıktı. Oturdu ve parmaklarını obeliskin pürüzsüz kenarlarında gezdirirken gülümsedi. Belki bu tür şeylere pek önem vermiyordu, ama zararı da yoktu.

Ayrıca, gerçekten çok güzeldi.

Yoda masasının altında kıvrılırken, bilgisayarını açtı.

Bir kenara bıraktığı işler hemen geri geldi. Belki çoğu kişi Pazar öğleden sonra çalışmayı pek istemiyordu, diye düşündü. Ama ona yakışıyordu.

Tabletinde Young Rascals ve "Groovin'" çalmaya başlayınca güldü.

"Evet, doğru. Pazar öğleden sonra eğlenmek benim için böyle bir şey." Elini tabletin üzerine koydu.

"Babanın ailesiyle tanıştığına ve onu ne kadar sevdiklerini görebildiğine sevindim."

Kokuyu aldı — güneşin aydınlattığı çayırları kaplayan kır çiçekleri.

Bir an gözlerini kapatıp kokuyu içine çekti.

"Bu seni mutlu etti. Bunu hissedebiliyorum. Onu taşıdın, ona hayat verdin. Onlar ona bir hayat verdiler, gerçekten iyi bir hayat. Sonra o da annemle birlikte gerçekten iyi bir hayat kurdu. Ve benimle. Bu yüzden onları tanıyabildiğine sevindim."

Gözlerini açarak gülümsedi. "Ve gerçekten harika bir partiydi." Clover

"Party in the U.S.A."yı seçti.

"İyi seçim. Ruh halime uygun."

Çalışmaya başladıktan bir saat sonra, Yoda masanın altından çıkmaya çalıştı. Onu dışarı çıkarmak için çalışmasını durdurmaya başladı, sonra koridorda topun zıplama sesini duydu.

Ve bu da ona uygun, diye düşündü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sessizlik uzun sürmedi, ama bahçeler yemyeşil olurken ve hava bir öpücük gibi ısınırken, bir haftanın çoğunda devam etti.

Bir kapı çarpabilir, bir pencere gürültü çıkarabilir. Saat üçte çan çaldı ve ruhlar dolaşmaya başladı. Ama malikanedeki yaşam ve işler devam etti.

O hafta iki kez, Sonya bir veya iki saatini ayırarak Cleo'ya Anna'nın çocuk odası için duvar resmini yapmasında yardım etti.

Eski bir tişört ve kot pantolon giyen, saçlarını yıpranmış bir Red Sox şapkasıyla toplayan Sonya, hayali bir gökkuşağı çiçeğinin yaprakları üzerinde çalışırken, Cleo merdivenin üzerinde bulutların üzerinde uyuyan bir ejderhanın detaylarını tamamlıyordu.

Yapraklarından memnun kalan Sonya, geri adım atarak eseri değerlendirdi. Daha fazla ejderha

—ve yumurtasından yeni çıkmış bir bebek ejderha—bir çift kanatlı at, tek boynuzlu atlar, mor bir grifon, Cleo'nun rengarenk çizgili moncoonlarıyla birlikte ormanda yaşıyordu.

Üçlü bir kelebek sürüsü uçuyordu.

Ağaçlar, parlak kuşların yuva yaptığı mücevher rengi meyvelerle doluydu. Şelalenin sisi içinde periler dans ediyor, imkansız mavilikteki havuzda deniz kızları yüzüyordu.

"Bu bir rüya, Cleo. Dünyada bu manzaraya uyanmayı sevmeyecek çocuk yoktur."

"İlerliyor. İki ya da üç elf daha istiyorum ve sanırım çardakta Titania benzeri bir peri."

"İçeri giriyorum!"

Önceden uyarılmış olan Sonya, Anna'nın çocuk odasına girerken ona baktı.

Ve anne adayı elini dudaklarına bastırırken, gözlerinin dolduğunu izledi.

"Oh. Oh! Bu harika. İnanamıyorum... Her geldiğimde daha da harika oluyor. Cleo, Sonya, gerçekten, bu sihirli bir şey."

"Amaç da bu," dedi Cleo ve uyuyan ejderhasını incelemek için aşağı indi.

"Bir kale eklemiştin."

"Sonya'nın fikriydi."

"Uzaklarda yüksek bir tepede kale olmayan sihirli bir orman neye benzer ki?"

"Bayıldım. Çok beğendim. O da bayılacak." Anna elini karnına koydu. "O da bayılacak. Iona ya da Eliza ya da belki Fiona bayılacak."

"Geçen sefer," diye hatırladı Cleo, "Laurel'e meyilliydin."

"Öyleydim... öyleydik. Ve belki de öyle. Her neyse, stüdyoda bir mola veriyordum ve bir kez daha bakmak istedim."

Anna şimdi elini kalbine koydu. "Büyülendim. Büyüleyici. Sana öğle yemeği hazırlayayım."

"Kabul edemem," dedi Sonya. "Eve gitmem lazım. Video konferansım var."

"Öğle yemeğini kabul ediyorum," dedi Cleo. "Bana yirmi dakika daha ver."

"Ne istersen. Seth bugün yaptıklarını görene kadar bekle."

"Burada bir elf düşünüyorum, bu ağacın arkasından bakıyor, ve bir tane daha, belki iki tane, biri burada, diğeri bu çiçeklerin arasına karışmış gibi. Sanki saklambaç oynuyorlarmış gibi."

"Çok tatlı!"

"Seni rahat bırakayım. Görüşürüz, Cleo."

"Oh, seni dışarıya kadar geçireyim."

"Yolu biliyorum. Biraz daha kal."

Onları elfler hakkında konuşurken bıraktı.

Sonya, iyi bir hafta geçirdiğini düşündü. İş yerinde verimli, malikanede oldukça sakin ve buna ek olarak duvar resmi eğlencesi de vardı.

Trey ve Owen daha sonra akşam yemeği getirerek gelecekti. Muhteşem bir haziran gününün tadını çıkarmak için dışarıda yemek yemeye karar verdi.

Eve giderken, taze çiçek almak için durdu, sonra da fırına uğradı.

Tatlı olarak kim brownie istemez ki?

Hayatının geçen hafta olduğu gibi akıp gitmesi ne kadar güzel olurdu diye düşündü. İyi bir iş, ona değer veren iyi bir erkek, iyi arkadaşlar, iyi bir ev ve etrafında büyüyen bir topluluk.

Ve bir saatten biraz fazla bir süre sonra, kariyerindeki en büyük iş hakkında bir toplantısı vardı. Hak ettiği bir iş.

Ama önce Yoda ve Pye'yi dışarı çıkaracak, brownileri saklayacak, çiçekleri düzenleyecekti.

Arabayla geldiğinde pencereler açıldı. Neden olmasın ki? diye düşündü. Güneş parlıyordu, deniz meltemi yumuşak, sıcak ve tatlı esiyordu, sanki yaz baharın kulağına fısıldıyordu.

Fırın kutusunu ve çiçekleri kapıya taşıırken, Yoda'nın hoş geldin havlamasını duydu. Yoda, kuyruğunu sallayarak ve mutlu havlamalarla onu karşılarırken, kedi merdiven direğinden atladı ve kapıya doğru yavaşça yürüdü ve dışarı çıktı.

"Sen Pye ile devam et. Bak ne diyeceğim. Ben bu çiçeklerle ilgilenirken kapıyı açık bırakacağım. Jack seni çoktan doyurmamışsa, ikinize de birer ödöl vereceğim."

Geri döndü, fırın kutusunu kilerde sakladı, sonra çiçekleri hazırlamaya başladı.

Uzun mavi vazo, diye düşündü. Anna'nın çalışması yeni çiçekleri ortaya çıkaracaktı.

Sonra hissetti, o çekiciliği ve genellikle onunla birlikte gelen hafif baş dönmesi hissini.

"Oh, şimdi olmaz, şimdi olmaz. Bir saat sonra bir toplantım var."

Ama bunu inkar edemedi, karşı koyamadı. Trey'e mesaj atmayı düşünse de, bu düşünce aklından kayıp gitti. Ve o çekiciliğin peşinden gitti.

Evin içinden geri döndü. Açık kapı ve pencerelerden gelen, kayalara çarpan dalgaların sesi uzak geliyordu. Merdivenleri çıkarken, bir mil uzakta, gerçek olmaktan çok bir rüya gibi geliyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı, çekicilik onu kütüphanenin önünden, eski çocuk odasının önünden geçip üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru çekti.

Altın Oda değil. İçeri girmeyecekti, kendine söz verdi. Bu ihtiyacı kırmanın bir yolunu bulacaktı.

Uzun koridorda yürürken, kapının nabzının attığını, kalp atışlarını gördü. Kulaklarında çarpıntısını duydu. Korku, nemli elleriyle boğazını sıkarken bile, yürümeye devam etti.

Ve Cleo'nun stüdyosuna girdi, aynanın durduğu yere. Bekliyordu.

Cleo'nun şövale üzerinde büyük bir tuval vardı. Sonya, bunun stüdyo çalışması olduğunu biliyordu.

Bazı figürler, bazı renkler, aynanın onu çekmesiyle hepsi zar zor fark edildi.

Yapacak büyük bir işin var, demişti Imogene.

"Tamam. Tamam," diye tekrarlardı Sonya ve camdan içeri girdi.

Stüdyo boya ve fırça temizleyici kokuyordu ve Calvin Klein'ın Eternity parfümünün hafif bir kokusu da vardı.

Artık Cleo'nun stüdyosu olmadığını fark etti, eski sandalyeler uzak duvara itilmiş ve tuvaler arka duvara yığılmıştı.

İçeriye giren ışık neredeyse gümüş gibiydi. Pencerelerin dışında bir fırtına kopuyordu, denizi kamçılıyor, dalgaları beyaz köpüklerle kabartıyordu.

Fırtına, tuvalde de aynı şiddetle ve vahşi hareketlerle yankılanıyordu.

Şövale başında duran adam, bir elinde fırça, diğer elinde palet bıçağıyla denizdeki fırtınayı resmediyordu.

Kot pantolon giymişti, soluk renkli kot gömleğinin kolları dirseklerinden yukarıya kadar kıvrılmıştı, ikisi de boya lekeleriyle kaplıydı. Saçları, fırtınaya karşı güneş gibi, yakasının üzerine dağınık bir şekilde düşmüştü.

Kalbi ağlarken, kaç kez babasını böyle izlemişti acaba? Bacakları açık, saçları dağınık, tüm varlığı yarattığı şeye odaklanmış halde?

Collin Poole'un resim yapmasını izledi ve tekniğinin kardeşininkine ne kadar benzediğini bir tür sihir gibi buldu. Elinin fırçayı tutuş şekli, vücudunun eğimi bile.

Ve müzik. AC/DC'nin "Heatseeker" şarkısı.

Evet, babası denizde bir fırtına resmederken sert rock müziği dinlerdi.

Ama Collin, Altın Oda'dan gelen kalp atışlarını duyamıyor muydu? İçindeki öfkeyi hissedemiyor muydu? Diğer her şeyi yutmadığını merak etti.

Sonra Johanna içeri girmeden hemen önce başka bir şey duydu: ayak sesleri.

Bir an durdu, sadece Collin'e baktı ve ona karşı hissettiği her şey gözlerinde parladı.

Kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve Collin gibi kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış bir gömlek giyiyordu. Ayakları çıplaktı ve elinde bir kupa tutuyordu.

Sonya, koyu ve yoğun kahvenin kokusunu alabiliyordu.

"Bunu çalışma masana koyayım." Güçlü ama sessiz sesinde başka bir şey vardı. Sonya, sesinde heyecan verici bir titreme duydu. "Rahatsız etmek istemem."

"Engellemiyorsun." Ona döndü, müziğin sesini kısıdı. Ve

Johanna'ya olan duyguları gözlerinde parlıyordu.

Sonya babasının yüzünü gördü, babasının sesini duydu. Adam gülümserken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"İstediyimi aldım ve seni her zaman daha çok isteyeceğim." Resme doğru eliyle işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Johanna ona doğru yürüdü ve başını omzuna yasladı. "Bence muhteşem. Tutkulu, vahşi hareketler ve dramla dolu. Denizde çakan şimşekleri resmettiğin şekilde, gücün patlamasını neredeyse duyabiliyorsun."

"Sen benim için çok iyisin." Onu kucakladı. "Sen hayatıma girdiğinde tüm dünyam açıldı. Tuval üzerine renkler koyuyordum, ama sen gelene kadar rengin ne olduğunu bilmiyordum. Sen gelene kadar aşka gerçekten inanmıyordum."

Yüzünü yukarı kaldırarak onu öptü. Sonra birlikte durup fırtınayı seyrettiler.

"Birkaç gün sonra evleneceğiz." Elini dudaklarına götürdü. "Poole Malikanesi'nin Poole'ları olacağız. Umarım bu fırtına geçer ve düğün günümüzde geri dönmez."

"Eğer dönerse, biz de atlatırız. Biraz yağmur benim senin karın olmamı engelleyemez."

Collin gibi Johanna da fırtınadan ya da müzikten değil, Dobbs'un sığınağından gelen gürültüyü duymamış gibiydi.

Bunun yerine Johanna gülümsedi ve elini Collin'in yanağına koydu.

"Senin karın olana kadar, Poole Malikanesi'nin Poole'ları olana kadar beklemeyi düşündüm, ama yapamıyorum. Evlendikten sonra başlamayı planladığımı biliyorum, ama..."

Elini tutup karnına bastırdı. "Yeterince yakın mı?"

Bir an sürdü, sadece bir an, şaşkınlığın şoka dönüşmesi ve şokun sevinç patlamasına dönüşmesi.

"Sen... Emin misin? Tabii ki eminsin. Aksi halde söylemezdin. Tanrım, Johanna."

Adam onu kucaklayıp döndürdüğünde, kadın güldü.

"Johanna, Johanna. Kahretsin!" Onu yere indirdi, ellerini yanlarından aşağı doğru gezdirdi. "Bunu yapmamalıydım. İyi misin? Nasıl hissediyorsun? Sana zarar verdim mi? Ona? Ona?"

"Tabii ki hayır, kendimi harika hissediyorum. Güçlü, emin ve çok mutlu hissediyorum. Ben iyiyim. Biz iyiyiz."

"Belki oturmalısın. Belki ikimiz de oturmalıyız. Yemin ederim dizlerim titriyor."

"O zaman belki de uzanmalıyız." Kollarını onun boynuna doladı. "Birlikte."

"Belki de öyle yapmalıyız." Onu kucağına aldı.

"Düğünden sonraya kadar kimseye söylemeyelim, Collin. Düğünden sonraya kadar bunu bizim sırrımız olarak saklayalım."

"Tek kelime bile etmeyeceğim," diye söz verdi onu dışarı taşıırken. "Sen söylemeden kimseye söylemeyeceğim. Sonra da herkese söyleyeceğim. Johanna beni bir koca yaptı. Johanna beni bir baba yaptı. Johanna, benim Johanna'm, bana dünyayı verdi."

Onlar gittiler, ona getirdiği kahve tezgahta soğurken, fırtına dinmeye başladı.

Sonya aynaya doğru yürürken ve aynadan geçerken bir damla gözyaşı daha düştü.

Güneş pencerelerden içeri giriyor ve Cleo'nun asılı kristallerinde parıldıyordu.

Ve dolap kapısı açıktı.

Zaten titriyordu, hiç tanımadığı insanlar için yas tutuyordu, ama yine de adım attı.

Gelin, koyu renkli saçlarını ensesine kadar uzanan bukleler halinde bırakmıştı. Gelinin geniş eteği, geniş kenarından ince beline kadar uzanan bol miktarda firfırlarla süslenmişti. Daha fazla firfır, korsajdan omuzlarından dirseklerine kadar uzanıyordu.

Elinde tek bir pembe gül tutuyordu. Yüzü sevinçle parlıyordu.

Sonya iç çekerek, "Marianne," dedi.

Resmi aşığı kata taşıdı, kedi merdiven direğinin üzerine oturmuş, Yoda ise ona koşarak geldi.

Ön kapının kapalı olması, o geçmişe giderken birinin evcil hayvanlarına baktığını gösteriyordu.

Yoda peşinden gelirken, portreyi müzik odasına götürdü ve duvara astı. Doğum sırasında ölen kadını, kocasının acısını düşündü.

Johanna'nın portresine bakarken, az önce gördüğü, at kuyruklu ve çıplak ayaklı kadını düşündü. Ve üçüncü gelin gibi, sevinçle parılayan kadını.

Şimdi anladığı kadarıyla, içindeki yaşam potansiyeliyle ölen bir kadın.

"Marianne. Bu gece seni diğerlerinin yanına koyacağız. Şu anda kendimi toparlamam lazım. Bir toplantım var. Ama seni unutmayacağım. Hiçbirinizi unutmayacağım. Yapmam gereken büyük bir iş var."

Telefonunda Roy Orbison'ın "Crying" şarkısı çalmaya başladı.

"Sonra," diye mırıldandı. "Toplantıdan sonra ağlayabilirim."

Onlara ikram sözü vermişti, bu yüzden mutfığa gitti ve ikramları tezgahın üzerinde buldu. Yanında, daha önce gördüğü özenli el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Kapıyı kapattım ve onlara kurabiyeleri

verdim. "Jack. Teşekkürler."

Adanın ortasında, Anna'nın mavi vazosuna ustaca yerleştirilmiş çiçekler duruyordu.

"Ve Molly, teşekkürler. Ben sadece... onları unutmuşum."

Bir kola aldı, pencerenin yanında biraz içti ve enerjinin gelmesini bekledi. Ama kalbi ağır, başı hafif kalmıştı.

Bunu atlattı ve Clover sessiz kalsa da, toplantı boyunca kır çiçeklerinin kokusu yayıldı.

Sonya kendine yalnız olmadığını hatırlattı.

Toplantıdan sonra, e-postalarını kontrol etmeden önce dikkatli notlarını ekleyerek bir saat daha çalıştı. Web sitesi tasarımıyla ilgili iki yerel talep buldu. Henüz bunlardan keyif alamıyordu, ama bir kenara koymadan önce cevap verdi.

Yarın, diye karar verdi. Yarın bu işlerden keyif alacaktı.

Bunun yerine, bir kitap kapağı için istenen değişiklikler üzerinde çalıştı. Çeşitli sosyal medya hesaplarını kontrol edip paylaşımlarını yaptıktan sonra, o gün için işini bitirmesi gerektiğini kabul etti.

Ne kadar çalışırsa çalışsın, ne kadar odaklanırsa odaklansın, o portreyi, o parlak yüzü kafasından çıkaramıyordu.

Portreyi asacaktı.

Sadık bir muhafız gibi, Yoda da o tekrar aşağı indiğinde onunla birlikte kaldı. Kediye müzik odasındaki piyanonun üzerinde otururken buldu — bir başka uyanık muhafız.

"Sen Cleo ve malikane için tam da uygun bir kedisin." Pye'yi uzun uzun okşadı, sonra çömelip Yoda'ya sarıldı. "Ve sen her açıdan mükemmelsin."

Portreyi astığında, geri adım atarak beş kayıp gelini birden gördü. Clover, "Let It Be" ile onu teselli etmek için elini uzattı.

"Ama yapamam, değil mi? Oluruna bırakamam. Bunu durdurmak için buradayım ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tanrım, *Tanrım*, bu güzel gelinin güzel firfırlı elbisesine bakıyorum ve onun kan ve acı içinde öldüğünü görüyorum. Dünyaya getirmek için mücadele ettiği bebeklerin ağladığını duyuyorum. Hugh Poole'un yas tuttuğunu görüyorum.

Ve o kaltağın yüzüğünü almak için sinsice yaklaştığını görüyorum."

Kapı zili çalmaya başladı ve Sonya, onunla birlikte çılgın ve deli saçması bir kahkaha duyduğuna yemin etti.

"Oh, cehenneme git." Tiksinerek saçlarını karıştırdı. "Hava almam lazım."

Dört ayaklı muhafızları yanlarında, ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Dalgaların çarptığı, suyun sonsuz bir dalga halinde parıldayan mavi renkte uzandığı deniz duvarına doğru yürüdü.

Baharın yazın yerini aldığı mükemmel bir haziran günü, gezi tekneleri denize açılmıştı. O, onların okyanusun üzerinde, körfezde süzülüştünü izledi. Yelkenleri dolu, motorları hızla çalışıyordu.

Sonra bir yunus sürüsü, hızla ilerleyip, zıplayıp, dalıyordu. Bu onu sakinleştirdi. Yine de, mutluluğu bulamıyordu.

Arkasındaki evde pencereler gürültüyle kapandı. O ise onları görmezden geldi.

Bugün sana hiçbir şey vermeyeceğim, diye düşündü, keder kalbinden yükselip boğazını tıkarken bile.

O, yoldan gelen kamyonun sesini duymadı, ama Yoda duydu. Mutlu havlamasıyla sesini duyurdu ve o döndüğünde, Trey'in kamyonunun içeri girdiğini gördü.

İşini yapabilmek, evini gölgeleyen acımasızlığa ve şiddete karşı koyabilmek için bastırıldığı tüm keder ve üzüntü şimdi onu sardı.

Mookie kamyonetten atladı, uzun kuyruğunu sallayarak Yoda ile koklama ve kuyruk sallama yarışına girdi. Sonra Trey, rüzgârda uçuşan saçları, gri takım elbisesi, boynunda gevşemiş mavi kravatı, omzunda yıpranmış evrak çantasıyla ortaya çıktı.

Ve o çimlerin üzerinden ona doğru yürürken her şey bir anda patlak verdi. "Günün son müşterisi yolun aşağısında, yani..."

Selamlamak için attığı rahat gülümseme bir anda kayboldu. Endişeli bir ifadeyle adımlarını hızlandırdı.

"Ne oldu?"

Gözyaşları akmaya başlayınca, kendini onun kollarına bıraktı.

"Sonya..."

"Bana bir dakika sarıl," dedi kız. "Sadece bana sarıl."

"Ben buradayım. Ama yaralandın mı söyle." Onun sırtını okşayarak, dudaklarını saçlarına bastırdı. "Yaralandın mı söyle."

"Öyle değil."

O, Trey'e yaslanarak ağlarken, köpekler içeri girmeye çalışıyor, kedi etrafta dolanıyordu. Trey başını salladı.

"Devam et. Devam et."

O, hıçkırıkların onu cam gibi parçalayacağından korkarak ona sarıldı. Ona sessizliğini ve ona korkunç bir keder gibi gelen şeyden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu zamanı verdi.

Kız onun kollarında ağlarken, kalbini bıçak gibi delen bir keder duydu. Hıçkırıkları dinince, uzun bir titreme geçirdi.

"Ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. Ona gözyaşları yaşattığım için kendimden nefret ediyorum."

"Umarım gözyaşlarında boğulur. Hadi, içeri girelim."

Kız başını salladı, sonra iç çekerek başını onun omzuna yasladı.

"Havaya ihtiyacım var. Denize ihtiyacım olduğunu sanıyordum, ama sanırım bahçeye ihtiyacım var.

Rengi. Hayatı. Yürüyebilir miyiz?"

Geri çekilerek, yüzünü ellerinin arasına aldı. Yıkılmış gözleri hala doluydu ve kirpiklerine gözyaşları yapışmıştı.

"Sonya." Kendini kaybetmiş bir halde, onu öptü. Nazikçe, nazikçe, içinden bir parça o keder fırtınasına neden olan her şeyi toz haline getirmek istese de. Elini tuttu ve diğer eliyle cebinden mendilini çıkardı.

"Mendilin var," dedi kız, adam yüzündeki gözyaşlarını silerken. "Takım elbise giyiyorsun ve gerçek bir mendilin var."

"Bu sabah mahkemedeydim ve duygusal bir müvekkilim vardı."

"Ah, doğru. Bana mahkemeden bahsetmiştin, müvekkilden değil. Müvekkillerin hakkında konuşmak için fazla ihtiyatlısın. Kazandın mı?"

"Aslında evet."

"Bu iyi. Erken geldin, değil mi? Buraya geldiğine çok sevindim. Erken geldiğine çok sevindim. Sonra güzel takım elbisenin üzerine ağladım."

"Nedenini söyleyecek misin?"

Kafasını salladı ve yürümeye başladı. "Sanal bir toplantım vardı, o yüzden... Geri dönmeme izin ver. Bu sabah birkaç saat geç kalktım, benim için geç, Cleo için değil, onunla birlikte kreşin duvar resmini yapmak için. Çok muhteşem oldu."

"Duydum. Cleo hâlâ Anna'nın yanında mı?" Kendi zamanında, kendi hızında, diye düşündü.

"Sanırım, ya da şimdi eve dönüyor olmalı. Toplantıya yetişmek için geri dönmem gerekiyordu. Çiçek ve kek almak için durdum. Sen akşam yemeği getiriyordun."

"Owen getiriyor."

Evin etrafında dolaşırken, Gold Room'a bir göz attı, sonra cinai düşüncelerini bir kenara bıraktı.

"Yoda ve Pye'yi dışarı çıkardım, brownileri kaldırıp çiçeklerle ilgilenene kadar kapıyı açık bıraktım. Ama ben..."

Aklı başına geldiğinde yine sözünü kesmişti. "Beni karşılamadı. Clover eve geldiğimde her zaman müzikle karşılar, ama bu sefer karşılamadı. Şimdi fark ettim. Sanırım biliyordu. Önemli mi? Belki, belki de değil.

"Söylenmeme izin veriyorsun," dedi. "Söylemeye devam et. Hayır, *ne oldu Sonya?* Hayır, *ne oluyor?* Senden değil."

"Dikkat edersen, gevezelik ederken bazı şeyler ortaya çıkar."

"Ve sen dikkat ediyorsun. Bu yüzden, aynadan beri hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum."

"Geçtin mi?"

"Çiçekleri hazırlayacaktım ve hissettim. O çekimi. İstemiyordum. Toplantım vardı ve ona da hazırlanmak istiyordum. Sana mesaj atmak istedim ama yapamadım. Gitmek zorundaydım."

Bahçeleri, zihnini, ciğerlerini içine çekti. Kokuları, renkleri, hayatı.

"Üçüncü kat," diye devam etti. "Gold Room olacağından korkuyordum. Kendime ne olursa olsun içeri girmeyeceğimi söyledim. Ama bu bir yalandı. Beni oraya çekseydi, başka seçeneğim olmazdı. Ama çekmedi. Cleo'nun stüdyosundaydı. Ve geçtim, Collin'in stüdyosuna."

"Belki oturup, terasta oturabiliriz." O da onunla birlikte oraya yürüdü.

"Su ister misin? Şarap?"

"Sonra. Bunu atlatacağım. Bir fırtına vardı ve o bunu resmetmişti. Collin. Gençti ve Tanrım, babama çok benziyordu. Babamın en net resimlerinden daha gençti, ama fotoğraflarını görmüştüm. Ve onun gibi duruyordu, fırçayı onun gibi tutuyordu. Gömleğinin kolları tıpkı onun gibi kıvrılmıştı..."

Sözünü kesip elini yüzüne bastırdı.

Trey sandalyesinden kalktı, onu sandalyesinden kaldırdı ve kucağına aldı.

"Evet, böyle daha iyi. Johanna içeri girdi, ona kahve getirdi. Çok mutlu, memnun ve daha fazlası görünüyordu, heyecanını görebiliyordum. Ve o onunla konuştuğunda, Trey, babamın sesini duydum. Ve ses tonu? Babamın bazen annemle konuştuğu gibi. O sevgi. Onlarda, anne babamda gördüğüm şeyi görebiliyordum. O birlikteliği. O doğruluğu."

"Birkaç gün sonra yapılacak düğün hakkında konuştular. Sonra ona söyledi. Hamileydi, Trey."

"Johanna hamile miydi? Bunu hiç duymamıştım. Ailem Collin ve Johanna ile çok yakındı, ama..."

"Mesele de bu," diye sözünü kesti Sonya. "İkisi de çok heyecanlıydı, aşırı mutluydular. Ve o, düğünden sonraya kadar kimseye söylememesini istedi. Düğünden sonraya kadar bunu aralarında saklamalarını istedi. O da, ona izin verene kadar kimseye bir şey söylemeyeceğini söyledi. Ama o, ona izin verme

, Trey. Hiç söylemedi, bu yüzden o da kimseye söylemedi. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Onun sözünden döndüğünü hiç görmedim. Yani bunu tek başına taşıdı."

"Bu seni üzüyor," diye mırıldandı ve elini onun yanağına koydu. "Onu sevmiştin."

"Evet, sevdim. O kaybı, sevdiği kadını, birlikte başlattıkları ve istedikleri çocuğu tek başına taşıdı. Ve bunu tek başına taşıdı. Bu çok trajik. Ama... onlar bunu yaşadılar, Sonya. Birkaç günlüğüne, mutlak mutluluğu yaşadılar. Herkes bunu yaşayamaz, birkaç günlüğüne bile."

"Trey, eğer o yaşasaydı, eğer bebekleri olsaydı, biz aynı yaşta olurduk. Ailem de aynı zamanda beni bekliyor olurdu."

"Ve bu çok acı verici."

Gözlerini kapattı, alnını onun alnına dayadı. "Aynada karşılaştılar. Bunu biliyorum. Çocukluklarından beri. Ve düşünüyorum, gerçekten inanıyorum ki, bir şekilde babam başardı. Malikanenin resimlerini yaptı, onunla ilgili rüyalar gördü. Onun rüya sandığı şeyler. Bu, bana "eğer" olsaydı ne olurdu diye düşündürüyor. Ve "eğer" in hiç olmadığını bilmek kalbimi kırıyor."

Başını onun omzuna yasladı. "Sonra Cleo'nun stüdyosuna geri döndüm.

Ve Marianne Poole'u buldum. Onun portresini." "Tatlım, çok zor bir gün geçirmişsin."

O, onu güldürdü. "Tanrım, evet. Onu indirdim. Yoda ve Pye geri dönmüştü, kapı kapalıydı ve Jack'ten bir not vardı."

"Şu anda benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Onları içeri alacağını, kapıyı kapattığını, onlara ikramlar verdiğini ve Molly'nin çiçekleri vazoya koyduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Çok nazikti, çok nazikti ve bu biraz yardımcı oldu."

"Ama toplantıya katılmam gerekiyordu, sonra kafamın alabildiği kadar iş yaptım. Aşağı indim, portreyi astım. Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüm. Ama hissettirmedi. Hepsi buradaydı."

Elini boğazına koydu.

"Ve o kapı zilini çalmaya başladı, daha da kötüsü, onu duydum. Onun güldüğünü duydum. Ben de dışarı çıktım, hava almak, su içmek için. O da yardımcı olmadı."

Sonra sen geldin ve ben dağıldım. Çünkü yapabileceğimi biliyordum. Sen buradaydın, bu yüzden dağıldım. Ve bu, sonunda, yardımcı oldu. Keşke ona o gözyaşlarını, o acıyı yaşatmasaydım, ama yardımcı oldu."

"Ona hiçbir şey vermedin. Kurbanlarını yas tuttun, ama ona hiçbir şey vermedin." Clover, Christina Aguilera'nın "Fighter" şarkısını seçti.

"Ve o haklı," dedi Trey. "Sen haklısın."

"İşte buradasın!" Cleo dışarı çıktı. "Merak ediyordum da..." Sözünü keserek güneş gözlüklerini çıkardı. "Ne oldu? Oğlum..."

"İyiyim. Artık iyiyim." Bunu kanıtlamak için ayağa kalktı. "Ve yemin ederim, bir kadeh şarap olmadan bunu tekrar yaşayamam."

"Ben getiririm." Ayağa kalkarken Cleo'ya bir bakış attı. "Ve ben tekrar yaşayacağım. Benim atladığım yerleri sen doldurursun." "Fazla bir şey atladığını sanmıyorum."

"Kaçırmamaya çalışıyorum." Güverteden inerken Cleo'ya işaret etti. "Ona bir dakika ver, tamam mı?"

"Ağlıyor."

"Ağlaması gerekiyordu. Tekrar ağlaması gerekebilir, ama o iyi. Sadece bir dakika ver ona."

O içeri girdiğinde, Cleo güverteye çıktı. Güneş gözlüklerini tekrar taktı ve oturdu. "Bu benim doğama aykırı, ama onu dinleyeceğim. Sana bir dakika veriyorum."

"Teşekkür ederim." Sonya tekrar oturdu, gözlerini kapattı. Ve sessizliğin tadını çıkardı.

Trey bir şişe şarap ve üç kadeh ile geldi. Şarabı doldurduktan sonra oturdu. Her şeyi tek tek anlattı ve Sonya, kendisinin bile zar zor hatırladığı ayrıntıları bu kadar iyi hatırlamasına hayran kaldı.

İyi bir avukat olmanın bir parçası olmalı, diye düşündü.

Trey konuşurken Cleo uzanıp Sonya'nın elini tuttu.

Dayanışma.

"Burada olamadığım için çok üzgünüm, Son."

"Üzülme. Yalnız değildim ve bunu başından beri biliyordum. Ve şimdi bunu atlattım ve Trey'in omuzlarında ağladım, onları birlikte gördüğüme sevindim. Collin ve Johanna. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve başlattıkları çocuğu ne kadar seveceklerini görebildiğim için mutluyum. Onda babamı gördüm ve bir bakıma, hayatlarının o aşamasındaki anne babamı gördüm. Sevgi, heyecan ve planlarla doluydular.

"Şu anda burada otururken mi?" Sevddiği insanlarla, çiçek açan bahçelerle ve akşamın yavaş yavaş yumuşamaya başladığı bir anda. "Biliyorum, kesinlikle inanıyorum ki, onları görmek, hemen ardından Marianne'in portresini bulmak, neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak içindi."

Kadehini Trey'e kaldırdı. "Ona hiçbir şey vermediğimi söyledin. Kurbanları için yas tuttum ama ona hiçbir şey vermedim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ve buna inanabilirim."

"Kurbanları yas tutulmayı hak ediyordu."

"Evet, hak ediyorlar. Babam ve Collin o portreleri çizdi ve bunun da bir amacı var. Birlikte sergilenmeyi, hatırlanmayı hak ediyorlar. Biz de bunu yapıyoruz. Yüzüklerini geri almayı hak ediyorlar. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama bunu gerçekleştireceğiz."

"Sonuna kadar seninleyim," dedi Cleo. "Şimdi onu görmek istiyorum. Marianne'i görmek istiyorum. Haklısın, o sanatın bir amacı var. Kimin için savaştığımızı görüyoruz."

"Hep birlikte onu görmeye gidelim."

İçeri girdiler, müzik odasına. "O çok güzel,"

diye mırıldandı Cleo. "Işıl ışıl."

"Işıl ışıl," diye onayladı Sonya. "Aklıma gelen kelime bu. Genç. O, Clover, Lisbeth, hepsi yaklaşık aynı yaşta.

"Yine Collin'in işi." Cleo başını sallayarak daha yakından incelemek için yaklaştı. "Sırayla yapmışlar."

"Onları onurlandırmak için," diye ekledi Trey. "Sadece Collin'in sevdiği kadın ya da ikisini de doğuran kadın için değil. Onlardan önce gelen tüm kadınlar için. Ve görünüşe göre, burası onların olması gereken yer."

"Müzik için yapılmış bir odada." Sonya ona gülümsedi. İki köpek de havlayarak kapıya koştular.

"Owen ve akşam yemeği gelmiş olmalı." Cleo kapıya geri çekildi ve bekledi. Lobster Cage and Jones'tan bir çanta ile içeri girdiğinde "Buradayız," diye seslendi. "Yeni bir üyemiz var."

Geri döndü, çantayı Cleo'ya verdi, sonra portreyi inceledi.

"Marianne Poole. Çok Scarlett O'Hara'ya benziyor." Bakışları Sonya'ya kaydı ve orada kaldı. "Ne oldu? Dobbs sana sorun mu çıkardı?"

"Pek değil."

"Kadınlar benim için ağladı, üstüme ağladı, o yüzden nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ne oldu?"

"Ona berbat görüldüğünü söylemen çok centilmence."

"Onun berbat görüldüğünü söylemedim," diye Cleo'yu düzeltti. "Aynen öyle," diye ekledi ve Sonya'yı güldürdü.

"Ve yine de benim en sevdiğim kuzenim."

"Peki, tekrar soruyorum, ne oldu?"

"Akşam yemeğinde anlatırız, dışarıda. İçerisi çok güzel. Ağladığım için yüzüm şişmiş. Ve bu beni acıktırıyor."

"Bana uyar."

Onlar yemek yerken, köpekler dolaşırken ve kedi izlerken, Owen dinledi.

Ve sonuna kadar pek konuşmadı.

"Şimdi iyisin?" diye sordu Sonya'ya.

"Evet."

"Onu öyle görmek şok edici olmalı. Tıpkı baban gibi."

"Birbirlerine çok benziyorlardı. İkisini de fotoğraflarında görmüştüm, ama bu... daha fazlasıydı."

"Hugh New York'a taşındıktan sonra bana bir şey söylemişti. Yakın olduğum bir kardeşim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu. Aynı yerde olmasak da, birlikte büyüdüğümüz, anıları paylaştığımız ve tüm o şeyleri paylaştığımız için aramızda her zaman bir bağ olacağını söylemişti. Hugh ve ben her zaman iyi anlaşırdık, en azından çoğunlukla. Bir gün birbirimizin amcası olacağımızı söylemişti. Amca olmanın babaya yakın bir şey olduğunu söylemişti."

Sonya'nın gözleri dolunca Owen yüzünü buruşturdu. "Haydi ama, yine başlama." "Sadece biraz. Bilmek güzel bir şey. Yakın olamazlardı, ama birbirlerini tanıyorlardı. Ayna aracılığıyla. Sanırım bu ikisi için de önemliydi. "Bunu bilmek güzel."

Otuzuncu Bölüm

Parlak ve rüzgarlı bir cumartesi sabahı, Cleo *The Siren'i* piyasaya sürdü.

O kediyi aldı ve ısrarı üzerine Sonya da köpeği aldı.

Cleo köye doğru sürerken, Sonya arkaya bir kez daha şüpheyile baktı. Pye koltukta kıvrılmış, Yoda ise kısmen açık pencereye kısa ön patilerini dayayarak havayı içine çekiyordu.

"Özellikle ilk seferinde, onları tekneye götürmenin en iyi fikir olduğundan emin değilim."

"Hepimiz gidiyoruz. Bu unutulmaz bir an olacak."

"Evet, ama ne tür bir an? Neşe ve keyif mi, yoksa kaos ve alabora mı?"

"İlki. Bunu içimden hissediyorum. Zor bir hafta geçirdin, Son. Biraz aptalca eğlenmenin zamanı geldi."

Zor bir hafta geçirdiğini inkar edemezdi, ama bununla başa çıkmıştı. Ve huzursuz gecelerle de başa çıkmıştı, saatin sesiyle, müzikle, ağlamayla saat üçte uyanıp aynanın onu bir yere götürmesini bekliyordu.

Daha da kötüsü, Dobbs'un yine saldırmasını beklemek.

"Arkadaşım, streslisin. Aşırı streslisin. Bugün bunu kıracağız. Heyecanlıyım." Cleo omzuna hafifçe yumruk attı. "Heyecanlan! Teknemizi kağıt üzerinde görmedim. Peki bugün? Körfezde yelken açacağız! Dördümüz birlikte."

Sonya, daha önce Cleo ile yelken açtığını hatırladı. Ve kendini fazlasıyla yeterli bir birinci kaptan olarak görüyordu. Ama hiç kedi veya köpekle yelken açmamıştı, ikisiyle birden hiç açmamıştı.

Bu fikir stresini azaltmak yerine daha da artırdı.

"Güven bana," diye ısrar etti Cleo, Owen'ın atölyesinin yanına çekip, orada duran iki kamyonun yanına park ederken.

"Meşhur sözler."

Ama Sonya arabadan indi ve Yoda bunu görünce ona üzgün bir bakış attı, ama yine de tasmağını yakasına taktı. Cleo kediyi ve kocaman bir çantayı aldı.

"Biliyor musun, adamın atölyesi evinden daha büyük. Bu onun hakkında neyi gösteriyor acaba?"

"İşini sevdiğini mi?" diye önerdi Sonya.

"Olabilir. Belki de evine, işine olduğu kadar önem vermiyor."

"Boston'daki dairenizdeki çalışma alanınız, yaşam alanınızdan daha fazla yer kaplıyordu."

Cleo gülümsedi, saçlarını salladı. "Öyleydi, değil mi?" Sonya'ya tek koluyla sarıldı. "Yola çıktıktan sonra bana teşekkür edeceksin."

"Olabilir. Güvenli bir şekilde döndüğümüzde denizcilerin, köpeklerin, kedilerin ve sadık en iyi arkadaşların tanrılarına teşekkür etmeyi kesinlikle planlıyorum."

"İkisini de yapabilirsin, ama Owen onu iki yetişkin için yaptı ve biz körfezde kalacağız. Hepimizin can yeleği var, ama onlara ihtiyacımız olmayacak."

Umarım gerek kalmaz, diye düşündü Sonya, atölyenin etrafından Trey'in Owen ve iki köpekle birlikte durduğu rıhtıma doğru yürürken.

Siren, suda düzgün ve parlak duruyordu, başını kaldırmış, saçları dalgalanan deniz kızı pruvada duruyordu. Arkadaşları iskele ve sancakta yüzüyorlardı.

Tekne güneşte parılıyordu, kırmızı yelkeni sarılmış ve kaldırılmaya hazırdı. Cleo bir çığlık attı ve Pye'yi Sonya'nın kollarına itti, çantayı düşürdü.

Öne doğru koştu ve zıplarken Owen'ı rıhtımdan neredeyse düşürüyordu, bacaklarını beline doladı ve dudaklarını onun dudaklarına kilitledi.

"Yardım ettim," dedi Trey. Sonra Pye ve Yoda'ya Sonya'nın düşünceleri kadar şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Görünüşe göre. Vay canına. Gerçekten çok güzel. Owen, o oyma."

"Burada işim var." Bir kez daha öpmeye çalıştı, ama Cleo atladı ve onu geri itti. Ve tekneye yaklaştı.

"Oh, o çok güzel. O... o tam benlik!" Diz çökerek, parmaklarını oyma figürlerin üzerinde gezdirdi.

"Çok güzel bir iş çıkarmışsın Owen. Gerçekten çok güzel."

"Oldukça iyi oldu. Ve sağlam, 350 pound ağırlığa kadar dayanıklı, yani ikinizi de sorunsuz taşıyabilir. Ayrıca, istediğin yürüyüş kayışı da var."

Şimdi Pye ve Yoda'ya baktı. "Onlar hakkında ciddiymişsin galiba. O kedi pembe bir can yeleği giyiyor."

"Tabii ki. Benimkiyle uyumlu. Yoda'ya daha erkeksi ama yine de şık olan mor rengi aldım."

Düşürdüğü çantayı almaya geri döndü, sonra Sonya'ya kendi can yeleğini (o da mordu) uzattı ve kendi can yeleğini giydi. İki su şişesi çıkardı ve Owen'a uzattı.

"Onları bize atar mısın?"

"Belki birkaç şeyi gözden geçirmeliyiz," diye başladı Trey.

"Onu zaten sorguya çektim," dedi Owen. "Ne yapacağını biliyor."

Bunu kanıtlamak için Cleo kediye kolunun altına aldı ve rıhtımdan Siren'in güvertesine çıktı.

Dengesini sağladı ve kediye yere indirdi.

Pye pruvaya doğru yürüdü ve oturdu. Bir direk başı

gibi. "Tanrım, başlıyoruz." Sonya Yoda'yı serbest

bıraktı. "Bizim için dua et."

Trey'e şans getirmesi için öptü.

Yoda, isteğini yerine getirerek tekneye atladı. En iyisini umarak Sonya da onu takip etti.

Trey, onların iskeleden uzaklaşmasını izledi. "Umut verici görünüyor.

Ama hey, belki ceplerimizi boşaltıp ayakkabılarımızı atmalıyız.

Her ihtimale karşı." "Onlar iyi."

Cleo'nun rüzgârlı tarafa geçip Yoda'nın oturduğu kokpiti aşmasını izlediler. Tek eliyle dümeni tuttu.

Ve yelkeni açtı.

The Siren, Poole Körfezi'nin sularında süzülürken, zafer çığlığı yankılandı. Sonya'nın kahkahası da onunla birlikte yankılandı.

"Bir kedi ile yelken açıyor." Owen güneş gözlüklerini yukarı itti. "Ve bir köpek. Kedi pembe bir can yeleği giyiyor ve kadın o tekneyi sanki dümenle doğmuş gibi kullanıyor. Bitti. Bu kadar. O tam aradığım kişi. Tanrım, tam aradığım kişi."

Trey, Owen'ın omzuna elini koydu. "Bunu şimdi mi anladın?" "Onun sorunlu olduğunu bilmeliydim. Siktir, onun sorunlu olduğunu biliyordum. Şimdi batmış durumdayım."

Trey, Sonya'nın kollarını gökyüzüne kaldırdığı yere

baktı. "İkimiz de aynı durumdayız."

Teknede Cleo yön değiştirdi ve *Siren* uçtu.

"Haklıydın. Çok haklıydın! Sadece *gitmenin* nasıl bir şey olduğunu unuttum! Yoda bayılıyor. Şuna bak."

Rüzgârın etkisiyle sivri küçük kulakları geriye doğru yatmış, başını rüzgâra doğru kaldırmıştı.

Gözlerinde vahşi bir sevinç parılıyordu. "Ve Pye!"

Kedi, emin adımlarla Cleo'nun yanına oturmak için geri yürüdü. Ve mavnasının performansından memnun bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Buna ihtiyacımız vardı. Bunu hak ettik. Vay be, evlat, bu tekne rüya gibi gidiyor. O adam inanılmaz."

“O seni çok iyi anlıyor. Bu teknenin her şeyi Kleopatra Fabares'i yansıtıyor. Ne gün ama! Ama bir konuda yanıldın. Bu aptalca bir eğlence değil. Sadece eğlence.”

"Peki bu stres ne demek?"

"Ne stresi?" Sonya tekrar güldü ve yolcularından biri onların fotoğrafını çekerken tekneye el salladı.

Sanırım bir tane yapmışlardı. İki kadın, bir kedi ve bir köpek, denizkızı gibi bir teknede.

Cleo, *The Siren'i* rıhtıma geri götürmeden önce bir saat boyunca yelken açtılar. Sonya halatları bağlayıp Yoda'nın can yeleşini çıkarırken, Trey dükkânın açık çift garaj kapısından dışarı çıktı. Yoda dışarı atladı, benekli kürkünden su sıçramalarını silkeledi, sonra dükkâna girdi.

Trey kediyi aldı, sonra Cleo'ya elini uzattı. "Nasıl gitti?"

"Mükemmel. Onun gibi bir tekneyle hiç yelken açmamıştım. Küçük ama güçlü." Kediyi aldı ve burnunu sürttü. "Onu seviyoruz. Owen içeride mi?"

"Evet. Soğuk içecekler de var." "Şu anda ikisini de istiyorum."

Cleo uzaklaşırken Trey, Sonya'nın rüzgârda uçuşan saçlarını okşadı. "Sana yakışmış."

"Ne yakışıyor?"

"Her şey, ama şu anda? Mutlu ve rahat."

"İkisi de. Cleo'nun tekneler ve yelkencilik hakkında bildiklerinin yarısını bile bilmiyorum, ama benim açımdan, o haklı. O tekne mükemmel."

Dükkana doğru yürürken elini tuttu.

"Diğer tekneler de yanımıza geldi, bazıları bizim fotoğraflarımızı çekti." "Bu hiç şaşırtıcı değil."

"Ve bir çift, tekneyi nereden aldığımızı sordu. Owen daha fazla özel iş almak isterse, ona harika bir web sitesi yapabilirim."

Geniş alana adım attılar ve Sonya hayretle baktı. "Dışarıdan görüldüğünden daha da büyük."

Hiç bu kadar çok alet görmemişti. Duvarda asılı el aletleri, raflarda duran daha büyük aletler, güçlü görünen ve ona biraz korkutucu gelen diğer aletler. Çekmeceleri olan devasa sandıklar, içinde daha fazlası olduğunu tahmin ediyordu. Tezgahlar, yığınlarca kereste, antika aletler olduğunu düşündüğü başka bir raf — malikaneden aldığı zımpara makinesi de dahil.

Daha fazlası da reçine, boya ve sızdırmazlık maddesi tenekeleriyle doluydu. Ve arkada, eski, yıpranmış bir kanep ve 60'lardan kalma, birinin büyükbabasının koltuğu gibi görünen bir şey, bir köpek yatağı, eski bir buzdolabı vardı.

Ve masa.

"Bu... bu depoda bulduğun rolltop mu?"

Hayretle masaya doğru yürüdü, parmağını artık ipeksi yüzeyinde gezdirdi. "Nasıl oldu da hem eski, hem harika, hem de yepyeni görünmesini sağladın?"

"Çoğunlukla emeğimle. Kola ve bira getirdim."

"Kola alayım, teşekkürler."

Cleo, zaten bir tane yudumlarken, onu masanın üzerindeki duvara kaldırdı. "Onu oraya koyacaksın, değil mi? *Denizkızını*?"

"Planım öyle."

Yavaşça başını sallayarak, tekrar bir yudum aldı. "Bu iyi bir plan. Onun için doğru yer. Ama şu anda, masaya oturmanı istiyorum. Masanın açık olması ve Jones'un yanında oturması gerekiyor."

"Neden?"

Kocaman çantasından bir eskiz defteri çıkardı. "Eskiz defterin mi var?"

"Her zaman eskiz defterim vardır. Git otur. İlginç bir düzenleme. Sonra seni ve Jones'u *The Siren*'de bir yelkenle takas edeceğim."

"Nedenini anlamıyorum..."

"Anlayacaksın. Anlıyorsun, değil mi Sonya?"

"Evet demem gerek. Ve Trey beni eve bırakırsa, Yoda'yı da alırım, çünkü Pye'nin masanın üstünde oturduğunu görüyorum."

Cleo gülümsedi. "Neden sonsuza kadar en iyi arkadaş olduğumuzu anladın mı? O zaman senin bu aletlerden birini kullandığın bir tane istiyorum. Belki sadece bir zımpara veya bir keski. Belki de o şerit testere."

"Şerit testerenin ne olduğunu biliyor musun?"

Cleo gözlerini devirdi. "Tabii ki şerit testerenin ne olduğunu biliyorum."

Owen, biraz çaresizce Trey'e baktı. "Lanet olsun."

"Yolunuzdan çekileceğiz. Hadi, Mooks."

"Senin için birkaç fikrim var," dedi Cleo Trey'e.

"Kesinlikle yolunuzdan çekileceğiz." Sonya'nın elini tuttu ve onu dükkandan dışarı çekti.

"O senin için hazır olduğunda, kaçamazsın." "Ben oldukça hızlı koşarım."

"High Street'te yürüyüşe ne dersin? Sana dondurma alırım."

"Bu teklifi kabul ederim."

Sonya, işin olmadığı, sadece eğlencenin olduğu kolay bir gün olduğunu düşündü. Buna ihtiyacı vardı ve High Street'te köpekleri gezdirirken dengesinin tamamen geri geldiğini düşündü.

Sık sık durup arkadaşları ve komşularıyla sohbet ettiler. Bu da ona, kendini bir parçası haline getirdiği şeyi hatırlattı.

Bay Arts'ın vitrininde Anna'nın çömleklerinden bazılarını görmek onu mutlu etti. Orada durdukları sırada Kevin dışarı çıktı.

Geniş bir gülümsemeyle, altın çerçeveli gözlükleri ve papyonuyla ortaya çıktı.

"Seni gördüm. Öncelikle, Sonya, parti harikaydı. John Dee ve ben çok eğlendik."

"Biz de öyle."

"Seni görmek her zaman güzel, Trey. Dün büyükannenle görüştüm." "O çok gezgin biridir. Annen nasıl?"

"İyi. Sadece burkulma. Pickleball oynarken yaralandı," dedi Sonya'ya, sonra eğilip iki köpeği de ovmaya başladı. "Merhaba, köpekçikler. Merhaba. Bu sabah Cleo'nun getirdiği son tabloyu sattığımı söylemek istedim. Cambridge'den gelen bir çift uzun hafta sonu tatili yapıyor. Otelde kalıyorlar."

"Çok sevinecek."

"Lütfen ona söyle, eğer önce onunla konuşmazsam, başka bir şey hazırsa çok sevinirim. Ve sana şunu söylemek istiyorum, web sitesi, tabelalar, çalışmalar için teklifine hazırım."

"Şimdi ben de çok sevindim. Haftaya web sitesini oluşturmaya başlayacağım." "Harika. Konuşuruz. İşime dönmem gerek. Bu muhteşem günün tadını çıkarın."

Yelkenli gezisinden yürüyüşe, aidiyet hissinden güvertede margarita içip erkeklerin ızgarada biftek pişirmesine kadar her şeyden keyif aldı.

Clover müzikle ortamı neşeli tuttu, Molly pencereleri açtı ve üç köpek ile bir kedi bahçede oynadı.

"Her gün bugün gibi olmalı," diye karar verdi

Sonya. "Keşke öyle olsaydı." Sonra Cleo gülümsedi. "Sıkılırdık."

"Bunun doğru olduğunu bilmekten nefret ediyorum." Sonya, Cleo'nun eskiz defterini karıştırdı. "Bunlar harika. Sen de biliyorsun. Masadaki resim için yağlı boya istiyorsun."

"Mmm. Ve gölgelerle ve ışıkla oynamak istiyorum. *Geç Saatlere Kadar Çalışan Adam* gibi bir şey. Şu anda tembel hissediyorum. Akşam yemeğinden sonra bir film gibi."

"Aklımı okudun."

Güneş ışığında yemek yerken, Sonya Owen'a gülümsedi. "Ön taraf için sandalyeler arıyorum, belki hava şartlarına dayanıklı güzel bir bank. Sorun şu ki, sıkıcı ve sıradan olmayan bir şey bulamadım. Malikanenin hak ettiği karakterde bir şey yok."

Ona bakarak, bir parça biftek yedi. "Sana sandalyeler ve belki bir bank yapmamı mı istiyorsun?"

"Senin o inanılmaz atölyen ve tüm o aletlerin var. Bazı fikirler çizdim."

"Uh-huh." Trey'e baktı, Trey omuz silkti.

"Bu öğleden sonra yaptı. Söylemeliyim ki, çok güzel görünüyorlar.

İlginç." "İlginç. Peki, ben de onları ilginç bulursam, ne kazanacağım?"

"Cleo da kullanacağına göre, sana cinsel hizmetler sunabilir diye düşündüm."

"Onları zaten alıyorum."

"Öyle mi? Onlar geri çekilebilir."

Cleo'ya döndü. "Ama alıkoyulabilir mi? Gerçekten alıkoyulabilir mi?" Cleo güldü ve margaritayı kaldırdı.

"Eski aletlerden güzel bir koleksiyonun olduğunu da fark ettim. Aşağıda daha fazlası var. İsteddiğini alabilirsin."

"Belki tasarımlarına bir bakarım."

Baktığında, geniş koltukları, geniş kolçakları, arkada çiçek açan ağlayan kadını temsil eden oymaları gördü ve nefesini tıslayarak çıkardı.

"Tamam, ilginç. Ama koltukları ve sırtlıkları biraz eğimli hale getirmek isteyeceksin."

"Sen ne düşünüyorsan."

"Biraz tık ağacım var, o iş görür. Ama kara akasya daha ilginç olur." "O bir böcek değil mi?"

"Hayır. Eskiden, açık hava işlerinde çok kullanılırdı. Karakterli, uzun zamandır burada olan bir his istiyorsan. Çalışması çok zor olabilir."

"Senin için değil." Cleo ona göz kırptı.

"O cinsel iyilikleri kabul ediyorum, Lafayette. Ve bazı aletleri de." Trey'i işaret etti. "Beni bu işe soktuğun için, yapımında da yardım edeceksin."

"Ben varım. Onları seviyorum. Aksi takdirde onu vazgeçirirdim." "Öyle mi?" dedi Sonya.

"O böyle yapar. İnsanları bir şeylere ikna eder ya da vazgeçirir. Coğunlukla," diye ekledi Owen, "onlar da bunun kendi fikirleri olduğunu düşünerek çıkarlar."

"Kayıtlara geçsin, bu Sonya'nın fikriydi - meydan okumayı başlatmak - ve senin de kabul etmek. Öyleyse." Trey gülümsedi. "O filme ne dersin?"

Saat üçte çaldı. Piyano müziğinin eşliğinde Sonya ayağa kalktı. Trey de hızla kalktı.

"Uyanığım," dedi ona. "Uyanığım, ama gitmem gerek... Gitmem lazım."

"Ben buradayım. Ama Owen'ı çağıracağım. Bunu tek başına gitmek zorunda değilsin."

"Gitmem gerek."

O koridora çıktığında, Trey Owen'ı almaya gitmek için önünden aşağı inmeye başladı. Ama Owen ve Cleo yatak odasından çıktılar. "Biri beni uyandırdı," dedi Owen. "Cleo değildi."

"Ben de duydum. Daha önce olduğu gibi. Biri 'Sonya' diyordu, elini omzuma koymuştu."

"Uyanığım, ama... Sen de hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz. Belki biraz." Owen başını salladı. "Ama pek sayılmaz."

"Gitmeliyim. Gitmeliyim."

O, giderek güçlenen o çekim hissiyle koridorun sonuna doğru ilerledi. Sonra merdivenlerin başında durdu ve aşağıyı işaret etti.

"Orada. Görüyor musun? Aşağıda."

"Görüyorum." Trey, gözleri aynada, onun elini tuttu. "Hayır diyebilirsin, Sonya. Eğer istersen, hayır demene yardım ederim."

"Hayır, ben istiyorum... Yapmam gerek."

"Ben onunla birlikteyim. Sen Cleo'nun yanında kalmalısın. Yansıma yok. İçinde hareket var ve müzik duyuyorum."

Trey, Sonya'nın elini tuttu. Aynaya doğru yürürken camda yansımalarını gördü. Hiçbir şey duymadı.

Merdivenlerin dibinde, Sonya'nın elini Owen'ın eline koydu ve tüm güvenini de onunla birlikte verdi. "Ona iyi bak."

"Anladım."

Cleo, Owen'ın yüzünü tuttu ve onu öptü. "Ben de sana dikkat edeceğim." "Planımız bu. Hazır mısınız?"

"Önemli değil. Yapmak zorundayım." Birlikte içeri girdiler.

Ve Astrid Grandville Poole'un portresinin bulunduğu büyük fuayede durdular. Müzik ve sesler açık pencerelerden geliyordu.

"Louie Louie." Owen, ağır bas sesinden şarkıyı tanıdı. "60'lar ya da daha sonrası."

"Anlamıyorum..."

Sonya konuşurken, ön kapı birden açıldı. Kadın, omuzlarına kadar uzanan uzun kumral saçları dalgalar halinde sarkarken içeri koştu. Saçının üzerinde, arkasına uzanan kurdelelerle süslenmiş bir gül goncası tacı takıyordu.

Beyaz elbisesinin kabarık eteklerini yukarı çekerek merdivenlere doğru koştu. Johanna Poole, yüksek, parlak topuklu ayakkabılarla merdivenleri çıkmaya başladı.

"Ayakları onu öldürüyor," diye mırıldandı Sonya. "Arthur Poole'da olduğu gibi, onun düşüncelerini duyabiliyorum."

Owen'ın elini sıkıca tutarak yedinci gelini takip etti.

1995

Ben evliyim. Ben evli bir kadını, tanıdığım en iyi adamla evli bir kadın. Gerçekten sevdiğim tek adam.

Bugünden itibaren, biz Collin ve Johanna Poole'uz.

Ve Tanrı aşkına, hayatımın en önemli gününde neden bu saçma sapan ayakkabıları giydim ki?

Gülüyorum, merdivenlerde duruyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ve uzun, rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Çünkü çok güzeller ve bugün güzel olmam gerekiyordu."

Collin'e doğru yürürken gözlerindeki ışıltı ve sevgiyi gördüğümde kendimi muhteşem hissettim.

Mükemmel bir gün. Bizim mükemmel günümüz.

Ağrıyan ayak parmaklarımı esnetiyorum, elimi karnıma koyuyorum. Üçümüz.

Corry'ye söylemek, en yakın arkadaşımın bu haberi paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Anne olacağım!

Ama bugün ben bir gelinim ve bu yeterli.

Ayakkabılarımı değiştirdiğimde fazlasıyla yeterli olacak!

Merdivenlerin tepesinde, bir daire çizip Collin ve benim malikane için yaptığımız tüm planları düşünüyorum. O bazılarını, aslında çoğunu yeniledi, ama daha fazlasını da yapacağız.

Ve bir çocuk odasına ihtiyacımız olacak. Kesinlikle atalarının kullandığı odaya değil. Yatak odamızdan çok uzak ve bebeğimizi yakınımızda istiyoruz.

Ayrıca, o oda beni çok üzüyor, çok üzüyor.

Evi mutlulukla, çocuklarla, sanatla ve müzikle dolduracağız.
Sevgiyle, her şeyden önce sevgiyle.

Collin çok uzun zamandır sevgiden mahrum kaldı.

Kendi ve tek büyükannesi olan büyükannesinin düğüne gelmeyi reddettiğini düşünmek. Ve annesi, o kadar uzak, bir şekilde o kadar boş, gelmedi.

Patricia'ya karşı koyamayacak kadar zayıf.

Tanrıya şükür ki Deuce, Corry, Ace, Paula ve küçük Trey ile Anna vardı. Tüm Doyle'lar, onun *gerçek* ailesi. Ve şimdi Collin için, Collin ile birlikte bir yuva kuracağım, bir aile kuracağım. Ve onun büyürken yaşadığı tüm boşlukları dolduracağım.

Yatak odasında, ısıltılı düğün ayakkabılarımı kaldırıp başka seçenekleri düşündüm.

"Ne de olsa ayakkabılar canı cehenneme. Çıplak ayakla gelin olmak bana daha çok yakışır."

Neredeyse başım dönüyor, çoraplarımı çıkarıp atıyorum, sonra partiye katılmak için aceleyle dışarı çıkıyorum.

Siyah giyinmiş bir kadın merdivenlerin başında bekliyor.

Düğün için garip bir elbise giymiş, neredeyse kendisi de bir gelin gibi, ama yas tutan bir gelin.

Bana bakarken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Ama burada ev sahibi benim, o yüzden ona gülümsüyorum.

"Merhaba. Tuvalet mi arıyorsunuz?" "Seni arıyorum. Yedinci gelin."

"Collin'in ilk gelini olduğumdan eminim. Johanna Poole." Elimi uzattım.

Elimi tutmaz, ama sol elimi sıkıca kavrar! Parmağımdan yüzüğümü çeker.

"Senin neyin var?" Öfkem artarken, benim olanı geri almaya çalışıyorum.
"Sen kimsin?"

Ellerini kaldırdığında, parmaklarında yedi yüzük parıldadığını gördüm ve bir an, sadece bir an için, laneti düşündüm. Cadılar, ölüm ve karanlık hakkında hiç inanmadığım garip bir hikaye.

Ama o anda inandım.

Şu anda tek düşündüğüm, korku içinde, kaçmak, Collin'i bulmak. O konuşur.

"Ben kimim? Ben, her zaman olduğu gibi, malikanenin hanımıyım. Ben senin ölümünüm."

Koşmak için döndüm, merdivenlerden aşağı koştum. Uzaklaşmak için.

Bir şey kafamı, boynumu kavradı. Keskin bir acı hissettim, sonra hiçbir şey. Hiçbir şey, vücudum güzel merdivenlerden aşağı yuvarlanırken.

Hester Dobbs merdivenlerin tepesinden aşağıya bakar, ellerini bir kez daha kaldırır, yüzükler parmaklarında ateş gibi parlar.

"Yedi yüzükle yedi gelin, kan ve ölümle güçlerini gösterirler. Elimdeki yüzükler onları bana ait kılar ve ben burada sonsuza kadar hanımefendiyim."

Elini salladı ve giriş kapıları açıldı. "Onu bulun, onu üzün. Ve ben sizin gözyaşlarınızla ziyafet çekeceğim." Dönerek Sonya'nın gözlerine baktı.

"Seni hissediyorum, Poole kanı taşıyan kaltak yavrusu. Çok geç kaldın."

İnsanlar içeriye koştukça, ev çığlıklar ve haykırışlarla doldu, o ise güldü.

"Ah, tadına bakın. Şarap gibi. Lezzetli."

Güneş ışığına çarpan bir gölge gibi, ortadan kayboldu.

"Johanna ve diğer altı kişiyi kurtarmak için çok geç, ama Dobbs'u cehenneme göndermek için çok geç olamaz. Olamaz."

Titrediği için Owen kolunu onun omzuna attı. "Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Geri dönmeliyiz."

Geri inerken, insanlar ayna yokmuş gibi aynanın içinden ve etrafından geçtiler. Tekrar geçmeden önce, Collin'in Johanna'nın cesedini tuttuğunu, onun için ağladığını ve adını söylediğini gördü, tıpkı ilk Collin Poole'un Astrid'i tutup ağladığını gördüğü gibi.

Bu, kalbini parçaladı.

Şimdiki zamana geri döndüğünde, Trey kollarıyla onu sardı.

"Üşümüştün."

"Biraz. Johanna'ydı. Düğün. Ayakkabılarını değiştirmek için içeri girmişti. Ayakları ağrıyordu. Çok mutluydu."

"Gel, otur." Onu salona götürdü. "Sana çay yapacağım."

Sonya, Cleo'ya başını salladı. "Sadece su. Sadece biraz su. Sonrasında hep kendimi çok *kötü* hissediyorum. Owen?"

"Su gayet iyi. Hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey. Dobbs'a önce ulaşabileceğimi sandım, ama yapamadım. Sanki bir tiyatro oyunu izliyormuşsun gibi, ama koltuğuna sıkışıp kalmışsın."

Oturdu, ellerini yüzüne sürdü. Sonra Cleo çığlık attığında birden ayağa fırladı. Yine çığlık attı, camın kırılma sesi

Donakaldı, sanki başka bir çığlık atmamak için ellerini ağzına kapattı. Ve büyük fuayenin merdivenlerinin dibinde bir ipe asılı duran adama baktı.

"Camlara dikkat et." Owen onu kaldırırken camların çoğunu atlattı. "Bunu gördüğünü söyle. Bunu gördüğünü söyle."

"Bu Collin Poole." Sonya yukarı bakarken nefes almaya çalışıyordu.

"Astrid'in Collin'i."

İp gıcırdarken, Astrid onun altında yatıyordu, gelinliği kanla ıslanmıştı.

Ve saniyeler sonra, Johanna kanlar içinde ve parçalanmış halde onun yanında yatıyordu.

Hepsi geldi, malikanedeki tüm ölümler, acı, korku ve umutsuzluk anlarında.

Ev onların çığlıkları, hıçkırıkları, yakarılarıyla dolarken, umutsuzluk havayı tıkarken, çılgın, özgür, deli bir kahkaha gök gürültüsü gibi üzerlerine çöktü.

[Nora Roberts](#)'ın diğ er eserleri

Sıcak Buz • Kutsal Günahlar • K stah Erdem • Tatlı İntikam • Kamuya Açık Sırlar • Gerçek Yalanlar • Cinsel Masumiyet • İlahi Kötülük • Dürüst İllüzyonlar •  zel Skandallar • Gizli Zenginlikler • Gerçek İhanetler • Montana Gökyüzü • Sı ınak • Ana Liman • Resif • Nehrin Sonu • Carolina Ayı • Villa • Gece Yarısı Batakl  ı •    Kader • Doğum Hakkı • Kuzey Işıkları • Mavi Duman • Melekler D    yor •    le Vaktinde • Haraç • Kara Tepeler • Arayış • Ateşi Kovalamak • Tanık • Viski Plajı • Koleksiyoncu • Bu Gece ve Her Zaman • Yalancı • Takıntı • [Gün Batımı](#) • [Barınak](#) • [Akıntılar Altında](#) • [Saklanma Yeri](#) • [Miras](#) • [Gece İşleri](#) • Kimlik • Zihin Oyunları

Dizi

İrlanda Doğumlu Üçlemesi

Ateşte Doğmak • Buzda Doğmak • Utançta Doğmak

Rüya Üçlemesi

Hayal Etmeye Cesaret • Hayali Tutmak • Hayali Bulmak

Chesapeake Körfezi Destanı

Deniz Kıyısı • Yükselen Dalgalar • İç Liman • Chesapeake Mavis

Ardmore Üçlemesi

Güneşin Mücevherleri • Ayın Gözyaşları • Denizin Kalbi

Üç Kız Kardeş Adası Üçlemesi

Havada Dans • Cennet ve Dünya • Ateşe Karşı

Anahtar Üçlemesi

Işığın Anahtarı • Bilginin Anahtarı • Cesaretin Anahtarı

Bahçede Üçlemesi

Mavi Dahlia • Kara Gül • Kırmızı Zambak

Daire Üçlemesi

Morrigan'ın Haçı • Tanrıların Dansı • Sessizliğin Vadisi

Yedi'nin İşareti Üçlemesi

Kan Kardeşleri • Boşluk • Pagan Taşı

Gelin Dörtlüsü

Beyaz Vizyon • Güllerle Dolu Yatak • Anın Tadını Çıkar • Sonsuza Dek Mutlu

Boonsboro Hanı Üçlemesi

Her Zaman Bir Sonraki • Son Erkek Arkadaş • Mükemmel Umut

O'Dwyer Kuzenleri Üçlemesi

Karanlık Cadı • Gölge Büyüsü • Kan Büyüsü

Muhafızlar Üçlemesi

Şans Yıldızları • Ahlar Körfezi • Cam Adası

Tek Olanın Günlükleri

Birinci Yıl • Kan ve Kemik • Büyülerin Yükseliş

Ejderha Kalbi Mirası

Uyanış • Dönüşüm • Seçim

Kayıp Gelin Üçlemesi

Miras • [Ayna](#)

Nora Roberts'in e-kitapları

Cordina'nın Kraliyet Ailesi

[Kraliyet Aşkları](#) • [Emredilen Performans](#) • [Playboy Prens](#) • [Cordina'nın Taç Mücevheri](#)

Donovan Mirası

[Büyülenmiş](#) • [Hayran](#) • [Etkilenmiş](#) • [Büyülenmiş](#)

O'Hurley'ler

[Son Dürüst Kadın](#) • [Piper'a Dans Et](#) • [Derinlemesine](#) • [İz Bırakmadan](#)

Gece Masalları

[Gece Vardiyası](#) • [Gece Gölgesi](#) • [Gece Gölgesi](#) • [Gece Dumanı](#) • [Gece Kalkanı](#)

MacGregorlar

[Kazanan El](#) • [Mükemmel Komşu](#) • [Tüm Olasılıklar](#) • [Bir Adamın Sanatı](#) • [Kaderi Kışkırtmak](#) • [Şansını Denemek](#) • [MacGregor Gelinleri](#) • [MacGregor Damatları](#) • [İsyan/Soğuktan İçeri](#) • [Şimdilik, Sonsuza Kadar](#)

Calhounlar

[Suzanna'nın Teslimiyeti](#) • [Megan'ın Eşi](#) • [Catherine'e Kur Yapmak](#) • [Amanda'nın Erkeği](#) • [Lilah'ın Aşkı İçin](#)

İrlanda Mirası

[İrlandalı Gül](#) • [İrlandalı Asi](#) • [İrlandalı Safkan](#)

Jack'in Hikayeleri

[En İyi Planlar](#) • [Jack'i Sevmek](#) • [Kanunsuz](#)

[Yaz Aşkı](#) • [Sınır Çizgileri](#) • [İkili İmaj](#) • [İlk İzlenimler](#) • [Kanun Bir Kadın](#) • [Yerel Kahraman](#) • [Bu Sihirli An](#) • [Oyunun Adı](#) • [Ortaklar](#) • [Cazibe](#) • [Karşılama](#) • [Zıt Kutuplar Çekilir](#) • [Zaman Geçti](#) • [Zaman Değişir](#) • [Gabriel'in Meleği](#) • [Tatil Dilekleri](#) • [Kalbin Zaferi](#) • [Doğru Yol](#) • [Oyunun Kuralları](#) • [Aşk Arayışı](#) • [Neşeli Görüntüler](#) • [Bu Günden İtibaren](#) • [Batının Şarkısı](#) • [Çiçekler Adası](#) • [Annesinin Koruyucusu](#) • [Vahşi](#) • [Sullivan'ın Kadını](#) • [Artık Bir Yabancı Değil](#) • [Düşünceler](#) • [Hayallerin Dansı](#) • [Fırtına Uyarısı](#) • [Bir Kez Daha Duygu Dolu](#) • [Sonlar ve Başlangıçlar](#) • [Bir Seçim Meselesi](#) • [Bir Yaz](#) • [Yaz Tatlıları](#) • [Alınan Dersler](#) • [Aldatma Sanatı](#) • [İkinci Doğa](#) • [Kayıp Hazine](#) • [Bulunan Hazine](#)

[Nora Roberts](#) & J. D. Robb

Hatırla

J. D. Robb

Ölümde Çıplak • Ölümde Zafer • Ölümde Ölümsüzlük • Ölümde Coşku • Ölümde Tören • Ölümde İntikam
• Ölümde Tatil • Ölümde Komplo • Ölümde Sadakat • Ölümde Tanık
• Ölümde Yargı • Ölümde İhanet • Ölümde Baştan Çıkarma • Ölümde Yeniden Birleşme • Ölümde Saflık •
Ölümde Portre • Ölümde Taklit • Ölümde Bölünme • Ölümde Vizyonlar • Ölümde Hayatta Kalan •
Ölümde Köken • Ölümde Hafıza • Ölümde Doğum • Ölümde Masumiyet • Ölümde Yaratılış •
Ölümde Yabancılar • Ölümde Kurtuluş • Ölümde Sözler • Ölümde Akrabalık • Ölümde Fantezi • Ölümde
Hoşgörü • Ölümde İhanet • New York'tan Dallas'a • Ölümde Ün • Ölümde Yanılsama • Ölümde Hesaplılık
• Ölümde Nankörlük • Ölümde Gizlilik • Ölümde Şenlik • Ölümde Takıntı • Ölümde Sadakat • Ölümde
Kardeşlik • Ölümde Çıraklık • Ölümde Yankılar • Ölümde Sırlar • Ölümde Karanlık • Ölümde Etki •
Ölümde Bağlantılar • Ölümde İntikam • Ölümde Altın • Ölümde Gölgeler • Ölümde Sadakatsizlik • Ölümde
Unutulmak • Ölümde Terk Edilmek • Ölümde Çaresizlik • Ölümde Encore • Ölümde Ödeşme • Ölümde
Rastlantısallık • Ölümde Tutkular

Antolojiler

Kalpden • Biraz B y  • Biraz Kader Ay Gölgeleri

(Jill Gregory, Ruth Ryan Langan ve Marianne Willman ile birlikte)

Bir Zamanlar Serisi

(Jill Gregory, Ruth Ryan Langan ve Marianne Willman ile birlikte)

Bir Zamanlar Bir Kale • Bir Zamanlar Bir Yildiz • Bir Zamanlar Bir Rüya • Bir Zamanlar Bir G l • Bir Zamanlar Bir  p c k • Bir Zamanlar Bir Gece Yarısı

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyadan

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Gecenin Sessizliği

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin  l s 

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm   l s  606

Numaralı Oda

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Öteki Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Anı

Huzursuzluk

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

AYRICA MEVCUT ...

Resmi Nora Roberts Rehberi

(Denise Little ve Laura Hayden tarafından düzenlenmiştir)

Yazar

Bruce Wilder

NORA ROBERTS, *The Mirror*, *Mind Games*, *Inheritance*, *Identity* ve daha birçok romanı dahil olmak üzere 240'tan fazla romanın yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. Ayrıca J. D. Robb takma adıyla yazdığı en çok satan In Death serisinin de yazarıdır. Kitaplarının baskı sayısı 500 milyondan fazladır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
St. Martin's Publishing Group e-kitap.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#) tıklayın.

Bu eser bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyazı olan St. Martin's Press tarafından yayınlanmıştır.

THE MIRROR Telif hakkı © 2024 Nora Roberts. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com Kapak

tasarımı: Ervin Serrano

Kapak resmi: çiçekler © colnihko/Shutterstock; tepe © Folio Images / Alamy; ev © Patrick F Infante/Shutterstock; ağaçlar © hakanyalıcın/Shutterstock; geyik © mayapantic/CGtrader.com; ejderha © aramar/CGtrader.com; kobra © alexander3dart/CGtrader.com; kurt © batonian/CGtrader.com; kartal © Explorer/CGtrader.com eISBN

9781250288783

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili numarayı arayarak veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek iletişime geçin.

İlk Baskı: 2024

İçindekiler

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Birinci Bölüm. Tanık</u>
5.	<u>Önsöz</u>
6.	<u>Birinci Bölüm</u>
7.	<u>İkinci Bölüm</u>
8.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
9.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
10.	<u>Beşinci Bölüm</u>
11.	<u>Altıncı Bölüm</u>
12.	<u>Yedinci Bölüm</u>
13.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
14.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
15.	<u>Onuncu Bölüm</u>
16.	<u>İkinci Bölüm. Bilgi</u>
17.	<u>On Birinci Bölüm</u>
18.	<u>Onikinci Bölüm</u>
19.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
20.	<u>On Dördüncü Bölüm</u>
21.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
22.	<u>On altıncı bölüm</u>
23.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
24.	<u>On sekizinci bölüm</u>
25.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
26.	<u>Yirminci Bölüm</u>
27.	<u>Üçüncü Bölüm. Yaşayanlar ve Ölüler</u>
28.	<u>Yirmi birinci bölüm</u>
29.	<u>Yirmi ikinci bölüm</u>

- 30. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- 31. [Yirmi dördüncü bölüm](#)
- 32. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- 33. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- 34. [Yirmi yedinci bölüm](#)
- 35. [Yirmi sekizinci bölüm](#)
- 36. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- 37. [Otuzuncu Bölüm](#)

- 38. [Nora Roberts'ın diğer eserleri](#)
- 39. [Yazar Hakkında](#)
- 40. [Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

